

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE FEEHAN

DARK CURSE

A Carpathian Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

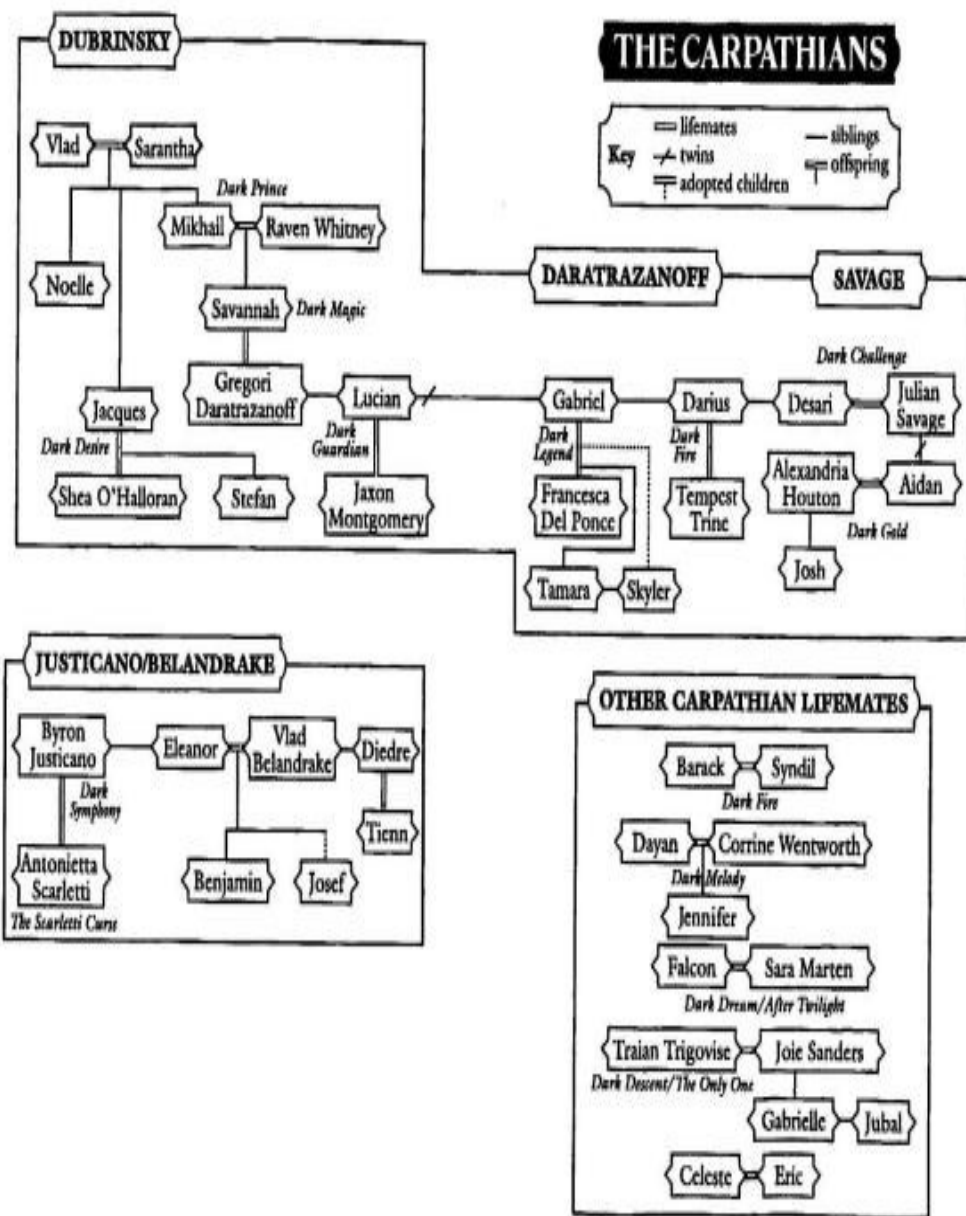
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

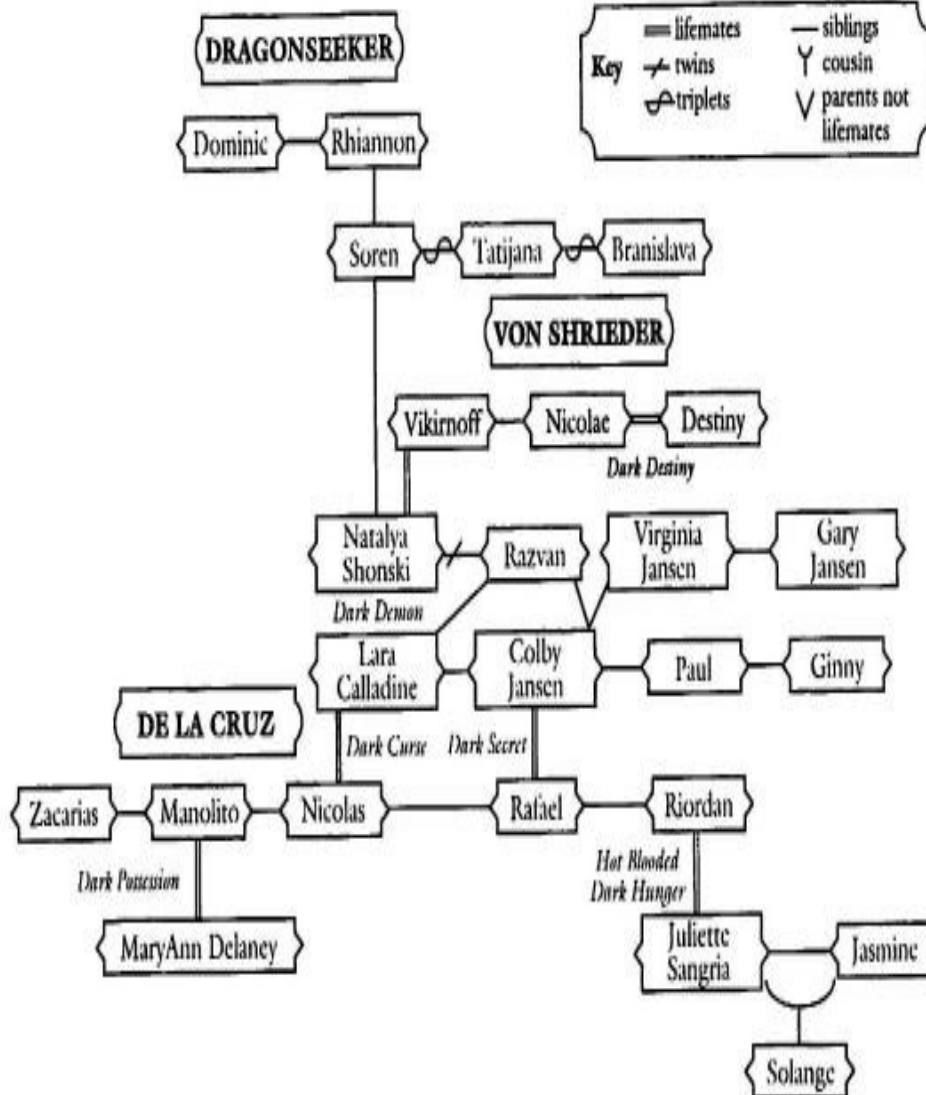
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlık
Lanet Christine
Feehan

Garipliklere olan sevgimi paylaşan kız kardeşim Anita
Toste için
şey,
gecenin her saatine kadar benimle kalıp
büyüler ve
beni çocukluk anılarıma güldüren ve
her zaman
tüm hayatım boyunca sevdim ve güvendim: Bu senin için.

THE CARPATHIANS

Karanlık Lanet

Önsöz

Soğğun onu titretmesi gerekirdi ama bu korkuydu, Lara'yı ele geçiren, kontrol edilmesi imkânsız titremelere neden olan, kemiklerini ürperten korkunç bir korkuydu. Buz mağarasının zemininde büzülmüş, hapishanesinin duvarlarını inceliyordu. Buz çok güzeldi, duvarlar kalın ve maviydi, tavandan sarkan ve zeminden çok renkli kristallerden oluşan bir orman gibi yükselen muhteşem oluşumlar vardı. Eğilmiş, ışıkların buz üzerinde titreşerek duvarlarda ışıltılı, göz kamaştırıcı görüntüler yaratmasını izliyordu. Bu sırada kalbi çok hızlı atıyor ve yükselen dehşetle boğuluyordu.

Zihnindeki yumuşak bir fısıltı, bir topun içine kıvrılıp ağlamak istediğinde onu dengelemeye, merkezde tutmaya ve sakinleştirmeye yardımcı oldu. Artık sekiz yaşındaydı, bugün. Kollarına ve bileklerine baktı, ısırık izleriyle kaplıydı, damarlarına ulaşmak için derisini kemiren dişlerin bıraktığı yara izleri. Midesi bulandı. Bugün, birinin etini parçalayıp kanını içeceği son gündü. Bugün kaçacaktı.

Çok korkuyorum. Telepatik iletişimi kullanan zihninde bile sesi titriyordu.

Bir anda zihninde bir sıcaklık hissetti. Bu his vücuduna yayıldı, soğğu uzaklaştırdı ve ona cesaret verdi. Yalnız olmayacaksın. Kaçmana yardım edeceğiz. Cesur olmalısın, küçüğüm.

Benimle gelir misin, Bronnie Teyze? İkiniz de gelir misiniz? Sesinin ağlamaklı ve korkmuş gibi çıktığını biliyordu ama elinde değildi. Hiç yer üstüne çıkmamıştı. Bilmediği bir dünyaya tek başına gitme fikri felç ediciydi. Teyzeleri olmadan, onu korumanın hiçbir yolu yoktu.

kendisiydi. İkisi de ona öğretmiş, beynine ve hafızasına mümkün olduğunca çok beceri ve büyü sokmuşlardı ama o hâlâ çocuk bedeninde bir çocuktur. Zayıf. Zayıf. Solgun. Asla kontrol edemediği bir tutam bakır rengi saç ve başka pek az şey.

Bu mümkün olmayabilir Lara, ve eğer yapamazsak, kendi başına gitmelisin. Buradan çok uzaklara gitmeli ve yeteneklerini saklamalısın ki kimse seni bir daha hapsetmesin. Anlıyor musun? Dış dünyada hiçbir şekilde farklı görünemezsin.

Ona dünyayı anlatmışlardı. Uzun, yalnız gecelerde ona yer üstündeki yerleri, güneşi ve denizi, ağaç ormanlarını, yaşayan hayvanları ve özgürce uçan kuşları fısıldamışlardı. Zihnini -ve kalbini- nefesini kesecek kadar güzel görüntülerle doldurmuşlardı.

Neden yeteneklerimi dışarıdaki dünyaya saklamak zorundayım? Lara tekrar titredi ve kendini ısıtmak için ellerini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sorun buz mağarasının sıcaklığı değildi -düşünmeyi hatırladığında vücut ısını kontrol edebiliyordu- ama buradan ayrılma fikri de neredeyse kalma fikri kadar korkutucuydu. Burada en azından teyzeleri vardı. Dışarıda ise ne bekleyeceğini bile bilmiyordu.

Ortama karışmak her zaman daha iyidir, Lara. Xavier zalim bir adam, onun gibi başkaları da var. İçinde büyük bir güç var ve diğerleri bunu isteyecektir. Gizlice öğren ve sadece mecbur kaldığında, iyilik için ya da hayatını kurtarmak için kullan. Başkalarının bilmesine izin veremezsin.

Benimle gel.

Eğer yapabilirsek, ama ne olursa olsun, burayı terk etmelisiniz. Bize ne yaptıklarını görüyorsun, sana ne yapacaklarını da. Gücünüz onları çağırarak ve her şeyinizi elinizden alacaklar.

Lara gözlerini kapattı, titreme neredeyse şiddetli bir ürpertiye dönüştü. Oh evet, görmüştü. İşkence. Korkunç

İşkence. Korkunç kara büyüler, kırmızı parlayan gözleri ve üzerlerine sinmiş kötülüğün mide bulandırıcı kokusuyla iblisleri ortaya çıkarıyordu. Öldüğü güne kadar çığlıklar duyacaktı, merhamet dilenen, öldürülmek için yalvaran diğerlerinin çığlıkları.

Babasının ya da büyük büyükbabasının içinde büyüyen gücü bilmesine izin veremezdi. Teyzelerinin onunla konuştuğunu ve ona öğrettiğini, zihnini bildikleri her şeyle doldurduklarını, böylece içindeki güç büyüdüğüçe ona eşlik edecek bilgiye sahip olacağını asla söyleyemezdi. İki adam onun her şeyini elinden almaya çalışacak, yapamazlarsa onu kontrol edecek ve sonunda o da diğerleri gibi olacaktı, hala yaşarken parçalanacak, üzerinde deneyler yapılacak, geriye kalan tek şey delilik ve acı olana kadar parça parça canlı canlı yenecekti.

Bugün onun doğum günüydü ve kaçması gerekiyordu. Şimdiye kadar bildiği tek evi terk etmeli ve sadece iki teyzesinin anılarından bildiği bir dünyaya çıkmalıydı, onlar da uzun yıllar boyunca hapsedilmişlerdi ve artık saymayı unutmuşlardı. Bu gerçekleşmeden önce, babasının ve büyük büyükbabasının keskin, kötü dişlerine bir kez daha katlanmak zorunda kalacaktı.

Gözlerini kapadı ve hıçkırıklarını bastırdı.

Lara. Sen Dragonseeker'sın. Bunu yapabilirsin. Biz güçlüyüz. Dayanınız. Kötülüğe asla boyun eğmeyiz. Anlıyor musun? Kaçmalısınız.

Bronnie Teyze ona hep öğüt verirdi ama sesinde sevgi vardı. Endişe. Kararlılık. Tatijana Teyze'nin sesi üzgün ve zayıf geliyordu ama sevgi de vardı, gerçi bugünlerde enerjisini konuşmaya nadiren harcıyordu. Lara bir şeylerin yanlış, çok yanlış olduğunu biliyordu ve ikisini de kaybetmekten korkuyordu.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldadı yüksek sesle mavimsi odanın dondurucu soğuğuna. Bunu iç sesiyle söylememiştir.

Teyzelerine bir şey söylemeyi aklından bile geçirmiyordu, çünkü ayrılma korkusuyla neredeyse felç olduğunu bilmelerini istemiyordu. Acı, ölüm ve soğukla dolu bu korkunç yer onun eviydi ve burada en azından teyzeleri vardı ve ne bekleyeceğini biliyordu. Dışarıda ise yabancı bir dünyada yalnız kalacaktı.

Lara'nın vücudu aniden dikleştii. Aynı anda istilacının beynine çamur gibi yayıldığını hissetti. Bir çığlık kaçtı. İçgüdüsel olarak komuta karşı koymak istedi ama iradesini zorlayarak sessiz kalmaya, bastırılmış gibi davranmaya çalıştı. İçindeki her şey ürperdiğinde ve yayılan lekeden geri çekildiğinde bu zordu.

Kavga etmeyin. Savaşma, diye fısıldadı Bron Teyze'nin sesi. Gücünü sakla. Bırak kontrolün onda olduğunu düşünsün. Hepimiz aynı anda saldıracağız. Bu son kez olacak, çocuğum. Son kez.

Lara hıçkırıklara boğuldu. İçinde başka birinin olması, şeytanın bedenini istila ettiğini, zihnini zorladığını ve iradesini ona dayattığını hissetmek safranın yükselmesine, boğazını ve ağzını yakıcı asitle doldurmasına neden oldu. Bir adım attı. Bir adım daha. İplerle kontrol edilen bir kukla gibiydi. Savaşma içgüdüüne engel olamadı. İstilacı varlığa direndi, onu zihninden atmaya çalıştı, anında misillemeyi hak eden küçük bir isyan.

Vücudu tekrar sarsıldı ve acı kafatasını deldi, sanki buz kıracakları deri ve kemikte delikler açıyordu. Cildinde sürünen örümceklerin hissi, yüzlercesi, kaynaşıyor, onu yutuyor, saçlarına yuva yapıyor, kafa derisini ısıyor, çılgınca vücudunu tokatlıyordu. Çığlık atmak için ağzını sonuna kadar açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Babası Razvan'ın gözyaşlarına ya da yalvarmaya tahammülü olmadığını biliyordu. Çığlık ya da çocuksu bir ses duymak onu çileden çıkarırdı. En eski anısı, babasının ara sıra inine işkence etmek için getirdiği tutsak kurtlardan biri gibi hırlayarak onu sarsmasıydı.

Anıları ne olursa olsun, bu onun yaşam biçimiydi. Teyzeleri ona bir çocuğun sevilmesi ve değer verilmesi gerektiğini, asla yemek için kullanılmaması gerektiğini söylemişlerdi ama hepsinin gerçekten güvenebileceği tek şey annelerinin çocukluğuna dair paylaştıkları anılardı. Teyzeleri bile Lara'nın hayatının nasıl bir şey olduğundan daha fazlasını yaşamamıştı. Ve anılar -özellikle de eski olanlar- hatalı olabilirdi.

Beni odaya girmeye zorluyor. Yükselen paniği bastırmaya, kendini savaştırmaya, yeteneklerini açığa çıkarmaktan alıkoymaya çalıştı ama kendini koruma duygusu güçlüydü.

Bize geliyorsun, diye hatırlattı teyzesi ona. Sadece bunu düşün. Sana bir daha asla dokunamayacakları yeni bir hayata gitmek için bu korkunç yerden ayrılıyorsun.

Lara başını salladı ve mücadele tepkisini azalttı. Kendini tamamen kaybedemezdi yoksa Razvan bir şeyler döndüğünden şüphelenebilirdi. Onun kendisini korku yoluyla kontrol etmeye çalıştığını bilecek kadar zekiydi. Eğer yeterince korkmuyorsa, onu korkutmanın bir yolunu bulur, böylece onu kontrol altında tutabilirdi.

Her adımı saydı. Tam sayıyı zaten biliyordu - bu yolculuğu daha önce defalarca yapmıştı. Koridorda otuz yedi adım attıktan sonra bedeni sağa doğru sarsılacak ve Razvan ile Xavier'in her zaman ayın törenlerini düzenledikleri büyük odanın girişinden geçecekti. Uzun salon aslında mavimsi bir tavanı ve kalın buzdan duvarları olan bir tüneldi. Ayaklarının altındaki buz kaygan ve sağlamdı, neredeyse kristal berraklığındaydı ve apliklerdeki ışık kürelerinden her zaman pırıl pırıl parlıyordu. Işık duvarlar boyunca titreşerek, donmuş dünyaya gömülmüş mücevherler gibi parıldayan gökkuşağı renklerini ortaya çıkarıyordu.

Turuncu-kırmızı ve morumsu-mavi renkteki heykellerin yerden keskin bir şekilde yükselip

Pırıl pırıl fiskiyele olduğu yerde donmuş, canlanmak için ışığın vurmasını bekliyordu. Devasa odanın ortasına gelene kadar kısa sarsıntılı adımlarla tanıdık şekillerin etrafında ilerledi. Devasa sütunlar katedralin tavanlarına kadar yükseliyor, her birkaç metrede bir işaretleniyordu. Bir duvarda kadim silahlar sıralanmıştı ve tam karşıda, buzla kaplı, biri kırmızı diğeri mavi iki mükemmel ejderha duruyordu.

Lara başını kaldırıp baktı, teyzelerini gördüğünde her zaman olduğu gibi nefesi boğazında düğümlendi, sadece buz tarafından hapsedilmemişlerdi, aynı zamanda gerçek formları olmayan güçlü bir şekle bürünmüşlerdi. Henüz şekil değiştiremiyordu ama yaklaştığını hissediyordu. Teyzeleri, süreci asla unutmaması için bilgiyi zihninin derinliklerine yerleştirmişlerdi ama o henüz gerçekten şekil değiştirecek cesareti toplayamamıştı. Ve teyzeleri Razvan ya da Xavier'in güç dalgalanmasını hissedeceği bir yerde denemesini yasaklamıştı.

Kırmızı ejderha büyük gözünü buza bastırmıştı. Lara izlerken kapak yavaşça kapandı ve sonra yuvarlak kürenin üzerinde tekrar açıldı. Bu küçük onay ona doğrudan odanın ortasında duran ve kaşlarını çatmış olan adama bakma gücü verdi. Razvan -babası- uzun parmağıyla işaret ederek ona baktı.

Onu son gördüğünden beri yüzündeki çizgiler derinleşmişti ve bu sadece birkaç gün önceydi. Saçları bakırmsı kıızıdan daha koyu kahverengiye dönmüş, şimdi de griye boyanmıştı. Gözleri çökmüştü ve altlarında daha koyu halkalar vardı. Bakışları kızın üzerine düştüğü anda daha sert nefes almaya başladı, hava büyük bir heyecanla puf puf çıkıyordu. Bir elinde törensel bir bıçak tutuyordu ve Lara'nın kalbi çarpmaya başladı.

Bıçak onda.

Etini parçalayan dişler yeterince kötüydü ama keskin bıçağın kesmesi, metalin deriye ve dokuya çarpması, onu istila etmesi

ve beraberinde geçmiş kurbanlarının ılıklarını getirdi, haftalarca bastıramadığı çığlıklar. Merhamet için yakarışlar rüyalarına musallat oldu ve damarlarına buz gibi yapıştı, böylece zaman sonunda onları eritene kadar delirdiğini hissetti.

Lara o adrenalin patlamasına ve onunla birlikte gelen g artışına, içgüdüsel geri çekilmeye, geri çekilmek için tökezleyen adımları kırmaya engel olamadı. Razvan hırladı, dudakları lekeli dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi.

"Gel buraya!" Yüzünde bir nefret maskesi vardı. "Sen bir hisin, varlığımın dehasını beslemek için ucuz bir yem. Bir hisin! Bykle hizmet etmek için yerde sürünen bir solucan."

Buza işaret etti ve bir an için onun gücüyle savaşmayı düşündü.

Hayır! Onun dediğini yapmalısın. İçindeki gücü bilemez. Xavier'in bize yaptığı gibi seni de hapsedecek. Bu senin şansın Lara.

Bronnie Teyze'nin sesi fısıldıyor, yalvarıyor, rica ediyor ve hatta emrediyordu. Tüm bunlar Lara'nın hayatta kalma içgüdülerini, bıçaktan ve Razvan'dan duyduğu tiksintiye yenmeye asla yetmezdi ama teyzesinin ona söylediği her kelimenin altında keskin bir korku yatıyordu. Lara vücudunun eğilmesine, dört ayak üzerine düşmesine, buz zemin üzerinde srnmesine izin verdi, soğuk dizlerini deliyordu. Bu hissi yaşamaya izin verdi, vücut ısısını ayarlayamadığı için soğuğun dikkatini dağıtması onu sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Razvan bir an kambur durdu, kendi kendine fısıldadı, gözleri maviden yeşile dönüyordu. Lara irkildi. Gözleri ruh haline göre sık sık renk değiştirirdi ve bu onu Razvan'a bağlayan tek şeydi, paylaştıklarını kabul etmek zorunda olduğu tek özellikti ve bu da damarlarında bir canavarın kanının dolaştığı anlamına geliyordu.

Eğildi, odaya göz gezdirirken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bir eli başının üstüne düştü, avucu bakır rengi buklelerini okşar gibiydi. Fısıltıyla konuştu, sesi paslı ve boğuktu. "Çık dışarı. Tükenmeden önce dışarı çık."

Lara ona gözlerini kırpıştırarak baktı, onu ince omuzlarından yakalayıp ayağa kaldırmadan önce her zaman yaptığı garip ritüele şaşırmıştı. Gözleri yakut kırmızısı parlıyordu, Lara'nın bileğini yukarı çevirip bıçağı bileğine saplarken delilikle parlıyordu.

Bıçak eti kemiğe doğru kesip, birden fazla kurbanın çığlıklarını serbest bırakırken, yaşamın gölgeleri hâlâ onlara işkence eden ve öldüren silaha tutunurken, panik ve acının şokunu bastırmaya çalışarak haykırdı. Razvan kadının bileğini ağzına bastırdı ve açgözlülükle emmeye başladı, dişleri sanki bir kemiği ısırıyor ve kazıyordu. İğrenç höpürdetme sesleri çıkarıyor, bu sesler ölümlerin çığlıklarına karışıyordu.

Gözyaşları göz kapaklarının arkasını yaktı, görüşünü bulanıklaştırdı ve boğazında düğümlendi. Teyzeleri haklıydı, kaçmak zorundaydı. Dış dünyada onu nelerin beklediği çok da önemli değildi, bu işkenceye gün be gün dayanamazdı.

Güçlü ol. Neredeyse doymak üzere.

Teyzelerin Razvan'ın beslenmeyi bırakmak üzere olduğunun her zaman farkında olduklarını bildiği için buna sarıldı. Kendini güçsüz ve sersemlemiş hissetti, dizleri sarktı. Ve sonra içindeki her şey hareketsiz kaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kollarında tüyler diken diken oldu ve omurgasından aşağı bir endişe ürpertisi kaydı. Adam geliyordu. Eğer Razvan bir canavarsa, büyük büyükbabası da kötülüğün yaşayan timsaliydi. O odaya girmeden çok önce varlığını hissetmişti.

Razvan başını kaldırıp Lara'yı arkasına iterken gözle görülür bir şekilde ürperdi. Lara dilini yaranın üzerinde gezdirdi, tükürüğündeki iyileştirici maddeler derisini mühürledi.

Çürümüş et kokusu Xavier'in gelişini müjdeliyordu. Bir deri bir kemik kalmış vücudu eğilmiş, bir eli bastonuna sarılmış halde odaya girdi. Baston inanılmaz bir güce sahip bir silahtı ve

-Ve genellikle acı vermek için kullanılırdı. İnce bedeni saran uzun cübbe her adımda hışırdıyor, buz zemin üzerinde salınıyor, kristalleri topluyor, böylece etekleri parıldayan beyaz parçacıkları ve kıymıkları topluyordu. Uzun beyaz sakalı neredeyse yaşlı adamın beline kadar uzanıyordu. Adam hareket ettikçe görüntüsü bulanıklaşıyordu ama yeterince dikkatli bakarsa büyüünün altındaki çürüyen eti görebiliyordu.

Lara güç dalgasını hissetti ve bunun büyük büyükbabasından değil bastondan kaynaklandığını anladı. Razvan yaşlı adam yaklaşırken ondan korktu. Xavier'in en eski büyücü, hem beyaz hem de kara büyüünün ustası olduğunu biliyordu. Onun öğretileri sadece büyücü ırkının değil, Karpat halkının da temelini oluşturmuştu. Teyzeleri onu kaçırılma, tecavüz, cinayet ve savaşla dolu korkunç aile tarihi konusunda eğitmişti. Hepsi bu tek adam ve onun ölümsüzlük arayışı yüzünden olmuştu.

Xavier ince bir kolunu ona doğru uzattı, parmakları kemik gibiydi, tırnakları uzun ve kıvrıktı. İşaret etti.

Razvan Lara'yı itti. "Ona dokunmayacaksın. Senin kendi erzağın var."

Yaklaş Lara, şimdi, onlar senin için tartışırken. Duvara yaklaş ve kurtulmamıza yardım et.

"Sizin de bildiğiniz gibi onları artık kullanamıyorum. Kontrol edilemeyecek kadar güçlendiler. Kitaba ihtiyacım var. Kitabı bulmalıyız." Xavier tökezleyerek Lara'ya yaklaştı.

pençe gibi parmakları ona doğru uzanıyordu. "Kitap elime geçtiğinde bana karşı gelemeyecekler."

Razvan Lara'yı arkasından daha uzağa sürükledi. "Bu benim kızım ve ona dokunmayacaksın."

"Bana emir vermeye cüret etme." Ses ucsuz bucaksız odayı inletti. Xavier tam boyuyla ayağa kalktı, Razvan onun önünde küçüldü. "Yaşlanıyorum ama hâlâ yeteneklerime sahibim ve sen değilsin."

Lara duvara yaklaşırken bir yandan da odadaki enerjiyi topluyordu.

"Kendi çocuklarınızı bile kontrol edemiyorsunuz. Ne kadar hasta olsalar da sana karşı geliyorlar! Beni kendi yavrularımı sana getirmeye zorladın ama buna sahip olamazsın. Onları açgözlülüğünle öldürüyorsun."

"Onu bana vereceksin." Xavier sopasını yukarı doğru salladı, ucu torununa dönüktü.

Lara anı yakaladı ve sopadan çekebildiği her enerji kırıntısını çekerek buzdan duvara doğru yönlendirdi. Aynı anda teyzeler de kendi güçlerini onunkine bağladılar. Devasa duvar odaya doğru fokurdadı. Buz örümcek ağı gibi örülürken büyük parçalar düştü ve sonra parçalandı.

"Durdurun onları!" Xavier uyarısını haykırırken parçalanan buzdan sıçrayarak uzaklaştı.

Parlak kırmızı bir ejderha buzun içinden fırladı, mavi ejderha kanadını Lara'ya doğru eğerken pençelerini Razvan'a doğru uzattı.

Nova! Şimdi! Çabuk tırman. Tatijana Teyze ona seslendi. Lara tereddüt etmedi. Çevik bir şekilde kanadın üzerine atladı, eğimli zardan yukarı tırmandı ve bacağını salladı ejderhanın sırtına. Ejderha hemen ayağının üzerinde geriye doğru kalktı, büyük kanatları şiddetle çırparak bir rüzgâr fırtınası yarattı ve iki adamı da geriye doğru savurdu. Xavier kendini kaybetti

bastonu kavradı. Lara ona konsantre oldu ve rüzgârı doğrudan kalın ahşap asaya yönlendirdi. Asa buz odasının uzak tarafına yuvarlandı. Mavi ejderha havalandı.

Fazla zamanımız yok. Git Tatijana, kaçabiliyorken kaç, diye yalvardı Bronnie kız kardeşine, bedenini Razvan, Xavier ve Lara'nın arasına savururken.

Lara iki ejderhanın da zayıf olduğunu görebiliyordu. Daha şimdiden ten renkleri solmaya başlamıştı. İki büyücüyü uzakta tutma çabası şimdiden onlara zarar vermeye başlamıştı. Tatijana'nın üzerinde otururken açlıktan öldüklerini fark etti, yıllardır açlıktan ölüyorlardı. Xavier güçlerini kullanmalarını engellemek için onlara sadece çok az yiyecek veriyordu. İkisi arasında Tatijana en zayıf olanıydı. Bronnie kız kardeşine yüzeye ulaşip kaçması için zaman tanımaya çalıştı.

Lara aşağı bakınca Razvan'ın kırmızı ejderhaya doğru süründüğünü gördü.

Bronnie, Xavier'i yerde ve güçlü asadan uzak tutmak için kanatlarını çırpı.

Dikkat edin. Lara teyzesini uyarmaya çalıştı ama uyarı için bir kalp atışı kadar geç kalmıştı.

Razvan tören bıçağını kırmızı ejderhanın göğsüne sapladı. Tatijana çığlık attı. Kırmızı ejderha yere yığıldı.

Çekil. Kaçın. Onları tutabildiğim kadar tutacağım. Tatijana, Lara'nın odanın çok yukarısındaki bir çıkıntıya sürünerek çıkmasını sağlamak için kanadını uzattı.

Onunla git Tatijana, diye yalvardı Bronnie.

Benimle gel, diye yalvardı Lara.

Tatijana başını salladı. Kardeşimi bırakmayacağım. Git, küçüğüm. Kaç ve burayı unut. Arkana bakma. Özgür ol ve mutluluğu bul.

Lara buzdan duvarı kavradı. Hâlâ tünel labirentinden yzeyeye çıkmanın yolunu bulması gerekiyordu. AŖađıya, bildiği tek eve son bir kez daha baktı. Xavier ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Asa tereddüt etti ve sonra odanın öbür ucundan ona doğru utı.

"Kıpırdama yoksa ölürsün," diye emretti. "Seni aptal," diye tısladı Razvan.

Kırmızı ejderha dvŖmeye devam etti ve buz zemine parlak kırmızı çizgiler halinde kan döktü.

Xavier esasını mavi ejderhaya doğrulttu. "Kıpırdama yoksa kardeŖini öldürürüm."

Bronnie tüm hareketlerini durdurdu ve buzun üzerinde nefes nefese yattı. Mavi ejderha kız kardeŖinin yanına yerleŖti ve onu kurtarmak için uzun boynu ve diliyle ona sokuldu.

Lara elini sıkıca ağzına bastırarak bir hıçkırığa engel oldu.

Tatijana, onun fedakârlığı boŖa gitmeden git, diye emretti. Lara koŖtı.

Bölüm 1

"Lara, buradan gidelim," dedi Terry Vale. "Hava kararıyor ve burada hiçbir şey yok." Mağaracılık ekipmanlarını omuzladı, bir buz mağarasının girişini bulamamış olmalarına şaşırılmamıştı. Karpat Dağları'nda bu zamana kadar kimse bir mağara keşfetmediyse, böyle bir yerin var olduğundan bile şüpheliydi.

Lara Calladine onu görmezden geldi ve bir mağaranın varlığına işaret edebilecek en küçük çatlak için dağın yamacını taramaya devam etti. Yanılmamıştı - bu sefer değil. Dağın üst yamaçlarına ayak bastığı anda güç yükselmiş ve çatırdamaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve bir elini çarpan kalbinin üzerine bastırdı. İşte burasıydı. Hayatını aramakla geçirdiği yer burasıydı. Bu enerji akışını her yerde tanıyabilirdi. Her dokumayı, her büyüyü biliyordu, vücudu toplanan gücü emiyordu, böylece damarları cızırdıyor ve sinir uçları içinde oluşan elektrik akımıyla yanıyordu.

"Bu konuda Terry ile aynı fikirdeyim," diye onayladı Gerald French, mağaracılık araştırma ekibinin diğer üyesini destekleyerek. "Burası beni ürkütüyor. Pek çok dağda bulunduk ama bu dağ bizi sevmiyor." Gergin bir kahkaha attı. "Burası tehlikeli olmaya başladı."

"Kimse 'riskli' demiyor," diye mırıldandı Lara, elini kayanın yüzünde bir santim kadar gezdirerek güç iplikleri aradı. Bu iki adam sadece tırmanış ortakları değil, aynı zamanda en yakın arkadaşlarıydı. O anda onları geride bırakmış olmayı diledi, çünkü haklı olduğunu biliyordu. Mağara buradaydı, sadece girişi bulması gerekiyordu.

"Her neyse," diye tersledi Gerald. "Hava kararıyor ve burada sisten başka bir şey yok. Sis ürkütücü, Lara. Buradan gitmeliyiz."

Lara iki adama sabırsız bir bakış attıktan sonra etraflarındaki kırsal bölgeyi inceledi. Buz ve kar parıldıyor, çevredeki dağları ışıltılı mücevherler gibi görünen şeylerle kaplıyordu. Çok aşağıda, alaca karanlığa rağmen vadideki kaleleri, çiftlikleri ve kiliseleri görebiliyordu. Koyunlar çayırları süslüyordu ve uzakta, ağzına kadar dolu nehrin aktığını görebiliyordu. Tepesinde kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, gökyüzünü dolduruyor ve ona doğru pike yapıyor, sonra aniden durup tekrar dönüyorlardı. Rüzgâr sürekli yer değiştiriyor, yüzünü ve açıkta kalan her bir derisini ısıırıyor, uzun, kalın örgüsünü çekiştiriyor, bir yandan da inliyor ve feryat ediyordu. Arada sırada bir kaya yamaçtan aşağı düşüyor ve çıkıntıdan sekerek aşağıdaki yamaca çarpıyordu. Bir damla kar ve toprak ayaklarının dibinden kayıyordu.

Bakışları aşağıdaki vahşi kırsal bölgeyi taradı. Geçitler ve vadiler karla kaplı dağları kesiyor, bitkiler kayaların kenarlarına tutunuyor ve platolar boyunca çıplak bir şekilde titriyordu. Birkaç mağaranın girişini görebiliyordu ve sanki bulunduğu yeri terk etmesi için onu cezbediyorlarmış gibi onlara doğru güçlü bir çekim hissediyordu. Aşağıdaki derin çukurları dolduran su, koyu renkli bir turba bataklığı oluşturuyordu ve yosun yatakları, etraflarını saran kahverengilerle tam bir tezat oluşturacak şekilde canlı bir yeşildi. Ama burada, bu noktada, bu yerde olması gerekiyordu. Coğrafyayı dikkatle incelemişti ve toprağın derinliklerinde devasa bir dizi buz mağarasının oluştuğunu biliyordu.

Yükseklere tırmandıkça altındaki her şey küçülüyor ve etrafını saran beyaz sis daha da yoğunlaşıyordu. Her adımda zemin hafifçe kayıyor ve tepesindeki kuşlar biraz daha yüksek sesle ötüyordu. Sıradan şeylerdi, evet, ama ince bir tedirginlik duygusu, çok geç olmadan gitmesini fısıldayan sürekli ses ona bunun

kendini koruyan bir güç yeri. Rüzgâr uğuldamaya ve esmeye devam etse de, sis üst yamacı örten kalın bir perde olarak kaldı.

"Hadi ama Lara," diye tekrar denedi Terry. "İzinleri almamız çok uzun sürdü, yanlış bölgede zaman kaybedemeyiz. Burada hiçbir şey olmadığını görebilirsin."

Bu kez çalışması için gerekli izinleri almak epey çaba gerektirmişti, ama her zamanki yöntemle bunu başarmıştı - yeteneklerini kullanarak kendisiyle aynı fikirde olmayanları küresel ısınma endişeleri nedeniyle buz mağaralarının acilen incelenmesi gerektiğine ikna etmişti. Ekstremofil adı verilen benzersiz mikroorganizmalar, mağaraların güneş ışığından ve geleneksel besinlerden uzak, zorlu ortamında geliyordu. Bilim insanları bu mikropların kansere karşı mücadelede yardımcı olabileceğini ve hatta yeni ortaya çıkan süperböcekleri yok edebilecek bir antibiyotik üretebileceğini umuyorlardı.

Araştırma projesi tamamen finanse edildi ve yirmi yedi yaşında genç sayılmasına rağmen, buz mağaralarının incelenmesi ve korunması alanında önde gelen uzman olarak kabul edildi. Dünyanın dört bir yanındaki buz mağaralarını keşfetmek, haritalamak ve incelemek için kendi yaşının iki katı olan diğer araştırmacıların çoğundan daha fazla saat harcamıştı. Ayrıca diğer mağaracılardan daha fazla süper böcek keşfetmişti.

"Kimsenin bizi bu bölgede istememesi size de garip gelmedi mi? Neredeyse başka her yere bakmamız için bize izin vermekte sakınca görmediler," diye belirtti. Bölgede hiçbir mağara haritalanmamışken ısrar etmesinin bir nedeni de bölüm başkanının haritanın üzerinden geçerken çok garip, tuhaf ve oldukça belirsiz davranmasıydı. Bölgeyi inceledikten sonra doğal coğrafi çıkarım, dağın altında geniş bir buz mağaraları ağının yattığıydı, ancak tüm bölge gözden kaçmış gibi görünüyordu.

Terry ve Gerald sanki dağın yapısını fark etmemişler gibi tamamen aynı davranışı sergilemişlerdi ama her iki adam da coğrafi yüzeyden buz mağaralarını bulmakta ustaydı. İkna etmek zor olmuştu, ama tüm o çalışmalar bu an içindi - bu mağara
-Bu buluntu.

"Burada," dedi mutlak bir güvenle.

Kalbi çarpmaya devam etti -bulduğu şeyin heyecanından değil- ama yürümek artık bir angarya haline geldiği için vücudu ilerlemeye devam etmek istemiyordu. İçindeki gitme dürtüsünü nefesiyle bastırdı ve korumaların arasından geçerek güç izini takip etti, girişe ne kadar yakın olduğunu kaçma ihtiyacının ne kadar güçlü olduğuna göre değerlendirdi.

Rüzgârda sesler yükseliyor, sislerin içinde dönüyor, ona geri dönmesini, yapabiliyorken gitmesini söylüyordu. Garip bir şekilde, sesleri birkaç dilde duyuyordu, uyarı çok daha güçlü ve ısrarcıydı, yamaç boyunca ilerlerken orada olduğunu bildiği mağaralara bir girişe işaret edebilecek herhangi bir şey arıyordu. Tüm duyularını toprağın altında canavarların gizlenebileceği ihtimaline karşı tetikte tuttu ama girmek zorundaydı; kâbuslarının, çocukluğunun geçtiği yeri bulmak zorundaydı. Her gece rüyasında gördüğü iki ejderhayı bulmalıydı.

"Lara!" Bu kez Terry'nin sesi protestoyla keskindi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ona ikinci bir bakış bile atmayan Lara, uzun bir süre durup daha pürüzsüz bir kayadan çıkan çıkıntıyı inceledi. Kalın kar kayanın büyük bir kısmını kaplamıştı ama oluşumdaki bir tuhaflık bakışlarını tekrar kayaya çekiyordu. Dikkatle yaklaştı. Büyük kayaların dibinde birkaç küçük kaya vardı ve garip bir şekilde üzerlerine tek bir kar tanesi bile yapışmamıştı. Onlara dokunmadı ama her açıdan inceledi, gözlemledi

çıkıntının dibinde bir düzen içinde dizilmiş olmalarına dikkat edin.

"Yerinde olmayan bir şey var," diye mırıldandı yüksek sesle.

Bir anda rüzgâr feryat etti, ona doğru koşarken sesi çığlığa dönüştü, havaya savurduğu molozlar küçük füzeler gibi ona doğru fırladı.

"Sorun taşlar. Bak, farklı şekilde dizilmeleri gerekiyor." Lara eğildi ve küçük taş yığını farklı bir düzene soktu.

Bir anda altlarındaki zemin kaydı. Dağ protesto için gıcırdadı. Yarasalar havalandı, onlardan kısa bir mesafe ötedeki görünmeyen bir delikten döküldüler ve neredeyse siyah olana kadar gökyüzünü doldurdular. Çıkıntı boyunca uzanan karanlık çatlak daha da genişledi. Dağ titredi, sarsıldı ve sanki canlıymış gibi, sanki uyanıyormuş gibi inledi.

"Burada olmamalıyız," diye neredeyse hıçkırıyordu Terry.

Lara derin bir nefes aldı ve avucunu bu özel mağaranın tek girişi olan dağın yamacındaki dar yarığa doğru tuttu. Güç ona doğru püskürdü ve her tarafta girişi koruyan kalın ve uğursuz korumaları hissedebiliyordu.

"Haklısın Terry," diye kabul etti. "Bunu yapmamalıyız." Çıkıntıdan uzaklaştı ve patıkaya doğru eliyle işaret etti. "Hadi gidelim. Ve acele edelim." İlk kez zamanın gerçekten farkındaydı, karanlığın gökyüzünde bir leke gibi yayılışının.

Sabah erkenden geri dönecekti - iki yoldaşı olmadan. Aşağıdaki ayrıntılı buz mağaralarında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama en yakın iki arkadaşını tehlikeye atmak istemiyordu. Yerleştirilen korumalar kafalarını karıştıracak, böylece mağaranın yerini hatırlamayacaklardı ama o her bir örgüyü, her bir büyüü ve korumaların onu etkilememesi için nasıl tersine çevireceğini biliyordu.

Buz mağaraları bir bütün olarak her zaman tehlikeliydi. Üstteki buzullardan gelen sürekli basınç çoğu zaman duvarlardan fırlayan, roket gibi ateşlenen ve çarptıkları her şeyi öldürebilecek büyük donmuş buz parçaları gönderirdi. Ancak bu özel mağara doğal tehlikelerden çok daha ağır basan tehlikeler barındırıyordu ve yoldaşlarının mağaranın yakınına bile yaklaşmasını istemiyordu.

Zemin tekrar kayarak hepsinin dengesini bozdu. Gerald düşmesini engellemek için Lara'yı tuttu ve Terry de çıkıntıyı yakaladı, parmakları genişleyen çatlağa saplandı. Ayaklarının altında, toprağın altında bir şey hareket etti, yaratık Lara'nın yeniden hizaladığı kayaların tabanına doğru koşarken yüzeyi birkaç santim yükseltti.

"Bu da ne?" Gerald geri geri giderek bağırdı. Toprak ve kar neredeyse ayaklarının dibinde bir gayzere dönüşürken Lara'yı korumak için onu arkasına itti.

Terry çılgılık attı, geriye doğru devrilirken ve görünmeyen yaratık toprağın altından ona doğru koşarken sesi tiz ve korkmuştu.

"Ayağa kalk! Hareket et!" Lara, Gerald'ın satılmış cüssesinin etrafından dolaşıp bir tutma büyüsü yapmaya çalışarak seslendi. Gerald'ın sırt çantası Lara'nın ayaklarını yerden keserek dik yamaçtan aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Doğum lekesi, sol yumurtalığının hemen üzerinde bulunan garip şekilli ejderha aniden canlandı, derisini yaktı ve kırmızı-sıcak parladı.

Karla kaplı zeminden iki koyu yeşil dokunaç fışkırdı, kanla kayganlaşmıştı, rengi neredeyse siyah olacak kadar koyuydu ve Terry'nin sol ayak bileğinin her iki yanında ortaya çıktı. Fokurdayan çamur sesiyle birlikte çürük yumurta ve kükürt kokusu da yükseldi, öyle ki üçü de öğürdü. Dokunaçların şişkin tepeleri geriye doğru kalktı ve acımasız bir hızla saldıran kıvrımlı yılan başlarını ortaya çıkardı. İki kavisli, zehirli diş her iki tarafa da kenetlenmişti.

Terry'nin derisini neredeyse kemiğe kadar yarıdı. Terry çığlık attı ve kanı tertemiz kara damlarken dehşet içinde çırpındı. Yerdeki küçük boşluk genişleyerek Terry'den birkaç metre ötede daha büyük bir deliğe dönüşmeye başladı. Dokunaçlar bir anda deliğe doğru geri çekildi, yüzey boyunca sürünerek Terry'yi ayak bileğinden sürükledi. Korku ve acı dolu çığlıkları daha da yükseldi, tizleşti ve panikledi.

Gerald kendini öne attı, Terry'yi kollarının altından kavradı ve ağırlığını ters yöne doğru verdi. "Acele et, Lara!"

Lara yamacın tepesine doğru tırmandı. Etrafındaki sis dönerek yoğunlaştı ve görmeyi zorlaştırdı. Koşarken kollarını açtı, kararan gökyüzünden enerji topladı, arkadaşlarının görebileceğini umursamadan, Terry'nin hayatta kalmak için tek şansı olduğunu bilerek. Buz mağaralarından ayrıldığından beri içindeki bilgiyi, teyzelerinin kendisiyle paylaştığı, zihnine anı üstüne anı yerleştiren bilgi hazinesini bir kez bile kullanmamıştı, hatta bunların gerçek olduğundan bile emin değildi. Ta ki o ana kadar. Güç ona akın etti. Zihni açıldı. Genişledi. Bilgi kuyusuna ulaştı ve tam da ihtiyacı olan kelimeleri buldu.

"Çok güçlü." Gerald topuklarını toprağa gömdü ve sahip olduğu tüm güçle Terry'ye tutundu. "Enerjini boşa harcamayı bırak ve bana yardım et, lanet olsun. Hadi Terry, savaş."

Terry çığlık atmayı aniden bıraktı ve iki yılan başını yerinden oynatmak için serbest bacağıyla tekme atarak ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı.

Sarmaşık daha fazla dokunaç fırlattı, yeşilimsi siyah gövdeler iğrenç bir şekilde kıvranarak bir hedef arıyordu. Dişler Terry'nin ayak bileğine daha da battı, avlarını tutmak için et ve kemiği kesiyordu.

Lara kendini öne attı ve zihninde bulduğu kelimeleri mırıldanırken yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Gökyüzünün gücünü çağırıyorum. Zihnimin gözüne şimşek indiriyorum. Şekillendirir, değiştirir, isteğime göre bükerim. Bilenmiş çeliğe bir tırpan dövüyorum. Ateş sıcak ve parlak olsun, elimi doğrulukla yönlendirsın.

Gökyüzünde zikzaklar çizen şimşekler bulutların kenarlarını aydınlatıyordu. Etraflarındaki hava, vücutlarındaki ve kafalarındaki tüyleri ortaya çıkaracak şekilde şarj oldu. Lara parmak uçlarında elektriğin sakladığını ve cızırdadığını hissetti ve yılan sarmaşıklarının uzun, kalın gövdeleri ile soğanlı başları arasındaki ince boşluğa odaklandı.

Beyaz ışık kısa mesafe boyunca yayıldı ve yaratıkların boyunlarını deldi. Asmadan çürüyen et kokusu yayıldı. Kopan her iki dokunaç, başları takılı dişleri hâlâ Terry'nin ayak bileğinin derinliklerine gömülü halde yere düştü. Dokunaçların geri kalanı şok içinde geri çekildi ve sonra toprağın ve karın altına gömüldü.

Terry kafalardan birini tutup dışarı çekti.

"Hayır!" Lara itiraz etti. "Bırak onu. Buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

"Asit gibi yakıyor," diye yakındı Terry. Yüzü solgundu, neredeyse bir kar örtüsü kadar beyazdı ama alnında boncuk boncuk terler vardı.

Lara başını salladı. "Bu dağdan hemen inmeliyiz. Ve ben ona bakana kadar risk alamazsınız."

Terry'nin koluna girdi ve Gerald'a diğerini tutmasını işaret etti. Terry'yi aralarında sabitlediler ve yamaçtan sağ taraflarındaki iyi gidilen patıkaya doğru aceleyle ilerlemeye başladılar.

"O da neydi öyle?" Gerald tısladı, gözleri Terry'nin başının üzerinden onunkilerle buluştu. "Daha önce hiç böyle bir yılan gördün mü?"

"İki başlı mıydı?" Terry sordu. Endişe yüzünden nefes nefese kalmıştı. "Vurmadan önce pek iyi bakamadım. Sence zehirli mi?"

"Merkezi sinir sistemine saldırmıyor, Terry," dedi Lara, "en azından henüz değil. Seni köye geri götürüp bir doktor bulacağız. Tıp hakkında birkaç şey biliyorum. Arabaya gittiğimizde seni tedavi edebilirim."

Dağ uğursuzca gümbürdüyor, ayaklarının altında titriyordu. Lara dönüp duran beyaz sislere baktı. Üstlerinde, karda örümcek ağı çatlakları belirdi ve genişlemeye başladı.

Gerald küfrederek Terry'ye yeniden sarıldı ve ince, dolambaçlı patika boyunca koşmaya başladı. "Aşağı inecek."

Terry ayak bileğinden yayılan acıya karşı dişlerini sıktı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Kendimi hasta hissediyorum."

Onlar yarışırken Lara gözlerini arkalarındaki dağdan ayırmıyor, Terry'yi her adımda sürüklüyordu. "Daha hızlı. Devam edin."

Zemin kayıyor, yuvarlanıyor ve küçük kar yelpazeleri altlarındaki yamaca doğru sanatsal desenlerle kayıyordu. Bu manzara göz kamaştırıcı, hatta hipnotize ediciydi. Gerald başını birkaç kez salladı ve Lara'ya şaşkınlıkla baktı, yavaşlayarak dalgalı kara baktı. "Lara? Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Neredeyiz biz?"

Lara, "Çığ altında kalmak üzereyiz, Gerald," diye uyardı. "Terry yaralandı ve deli gibi kaçmalıyız. Şimdi kımıldayın!"

Sesine koşarken toplayabileceği her türlü zorlama ve emri kattı. Neyse ki her iki adam da itaat etti, dik yamaçtan olabildiğince çabuk inmeye ve daha fazla soru sormamaya odaklandılar. Mağarayı koruyan korumalar sadece ölümcül değildi, aynı zamanda herhangi bir yolcunun kafasını karıştırıyor ve yönünü şaşırtıyordu.

onlara rastlamak. Uyarı sistemi genellikle insanları tedirgin edip bölgeyi terk etmelerini sağlamaya yetiyordu, ancak bir kez tetiklendiğinde, güvenlik önlemleri anıları silmek ve hatta mağaranın girişini korumak için öldürmek için savaşıyordu.

Burası kesinlikle aradığı yerdı. Şimdi geri dönmek ve geçmişinin uzun süredir gömülü olan sırlarını keşfetmek için hayatta kalması gerekiyordu. Gerald tökezledi ve yılanın kafası özellikle yoğun bir kar ve buz yığınınına çarpıp dişleri etine daha da saplanınca Terry çığlık attı.

Lara dağın titrediğini hissetti. Önce sessizlik oldu ve sonra uzaktan bir gümbürtü duyuldu. Ses bir kükreme haline gelene kadar şiddetini ve şiddetini arttırdı. Kar önce yavaşça kaydı, ama hızlandı, çalkalandı ve kaydadı, onlara doğru koştu. Lara paniği bastırdı ve içinde derinlerde olduğunu bildiği bilgi kuyusuna ulaştı. Teyzeleri ona hiç insan gibi görünmemişti ama sesleri öyleydi ve yüzyıllar boyunca topladıkları muazzam bilgi hazinesi Lara'nın hafızasında saklıydı.

Ejderha Arayıcı'ydı, büyük bir Karpat mirasıydı. İnsandı, çağların cesaretine ve gücüne sahipti. Büyücüydü, enerji toplayabiliyor ve bunu iyilik için kullanabiliyordu. Atalarının hepsi güçlü varlıklardı. Damarlarında üç türün kanı birbirine karışmıştı ama o bu dünyaların hiçbirine ait değildi ve kendi seçtiği yolda tek başına yürüyordu ama her zaman teyzelerinin bilgeliği ona rehberlik ediyordu.

İçine güç dolduğunu hissetti, gökyüzü şimşeklerle aydınlanırken elektriğin çıtırtısını hissetti. Bir kez daha omzunun üzerinden bakarak, karanlık büyücünün dağda kullandığı koruyucu muhafızı etkisiz hale getirmek için doğanın vahşi doğasına bir komut gönderdi.

Sana su buzunu çağırıyorum, elime uy, emrettiğim gibi bana barınak sağla.

Kar aniden hareketini durdurdu, havada püskürdü, yerinde dondu, havada hareketsiz dev bir dalga gibi başlarının üzerinde kıvrıldı.

"Kaçın!" Lara bağırdı. "Git, Gerald. Dağdan inmeliyiz."

Gece çöküyordu ve çığ karşılaşılabilecekleri en kötü şey değildi. Rüzgâr durulmuştu ama sesler hâlâ vardı, görmezden gelmeye cesaret edemediği uyarılar çığlık çığlığa geliyordu. Terry'yi kavradılar ve dik yamaçtan aşağı yarı koşarak, yarı kayarak indiler. Başlarının üzerindeki ağır kar örtüsü bir dalga oluşturmuş, uğursuz bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde tepelerinde yükseliyordu.

Terry buzlu yüzeyde kayarken arkasında kan izleri bıraktı. Dibe vardıklarında çok terlemişlerdi. Arabalarının yerini bulmak kolay bir işti. Romanya'nın bu bölgesinde yerli halkın çoğu atlar tarafından çekilen tekerlekli arabalar kullanıyordu. Arabalara pek rastlanmazdı ve onlarınki de ne kadar küçük olsa da yüzyıllık bir yerde fazlasıyla modern görünüyordu.

Gerald Terry'yi çayırda sürükleyerek arabanın çıplak dalların altına park edildiği yere götürdü. Lara dağa doğru döndü, nefesini bıraktı ve ellerini üç kez birbirine vurdu.

Garip, beklenti dolu bir duraklama oldu. Dalga yuvarlandı, kar düştü. Dağ kayarak havaya beyaz bir spreyc bulutu kaldırdı.

"Lara," diye nefesi kesildi Terry'nin. "Bu dişleri bileğimden çıkarman gerek. Bacağım cehennem gibi yanıyor ve yemin ederim içimde, bacağımın içinde bir şey sürünüyor."

Küçük arka koltuğa yayılmıştı, teni neredeyse griydi. Ter kıyafetlerini ıslatmıştı ve nefes alış veriş kesik kesikti.

Lara toprakta diz çöktü ve iğrenç kafaları inceledi. Ne olduklarını biliyordu - karanlık büyücünün melezleri, yetiştirilmiş

onun emirlerini yerine getirmek için. Kabuslarında onların başlangıçlarını görmüştü. Yılanlar kurbanlarının vücuduna küçük mikroskobik parazitler de içeren zehirli bir karışım enjekte ediyorlardı. Organizmalar sonunda önce bedenini, sonra da beynini ele geçiriyor, ta ki karanlık büyücü tarafından kullanılacak bir kuklaya dönüşene kadar.

"Üzgünüm Terry," dedi yumuşak bir sesle. "Dişler dikenli ve dikkatlice çıkarılmaları gerekiyor."

"Yani bunu daha önce gördün mü?" Terry onun bileğini kavradı ve arabanın açık kapısının yanına çömelirken onu kendine yakın tuttu. Adam arka koltuğa yayılmış, acı içinde sallanıyordu. "Neden bilmiyorum ama ne olduklarını biliyor olman beni daha iyi hissettiriyor."

Bu onu daha iyi hissettirmedi. Bir laboratuvara sürüklenmiş bir çocuktü. Gördüğü manzara ve kokular o kadar iğrençti ki onları unutmaya çalışmıştı. Kan kokusu. Çıgıllıklar. Çürümüş bir topun içindeki grotesk minik solucanlar, beslenme çılgınlığı içinde kıpırdanıyor, kan ve insan eti tüketiyorlardı.

Lara derin bir nefes aldı ve bıraktı. Fazla zamanları yoktu. Terry'yi bu tür şeylerle başa çıkabilecek usta bir şifacıya götürmesi gerekiyordu ama kötüleşmeyi yavaşlatabilirdi.

Gerald önce etrafına, sonra da şimdi sessiz ve hareketsiz olan dağa baktı. Beyaz sisler dönüyordu ama sesler kaybolmuştu. Tepedeki bulutlar gittikçe ağırlaşıyor ve koyulaşıyordu ama dağ bozulmamış görünüyordu; sanki kimse ona tırmanmış ve saldırıya uğramış gibi değildi.

"Lara?" Sesi de en az görüldüğü kadar şaşkıındı. "Nerede olduğumuzu hatırlayamıyorum. Bu yılanların Terry'ye nasıl saldırdığını hatırlayamıyorum. Yılanların sıcak havaya ihtiyacı yok mu? Neyim var benim böyle?"

"Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan bu dişleri Terry'nin bacağından çıkarmak ve onu hana götürmek.

"Ne yaptığını bilen birinin ona yardım edebileceği bir yere." Doktor becerilerinden çok, doğal iyileştirme becerilerine sahip biri. Eğer çocukken tutulduğu yerin yakınlarında iseler, o zaman bir büyücü yarasının nasıl tedavi edileceğini bilen birinin olması mantıklı geliyordu.

Terry'nin gri yüzünü ve Gerald'ın endişeli yüzünü görmemek için gözlerini kapattı. Derinlerde, o bilgi hazinesinin yattığı yerde, sakin merkezini buldu. Bilgiler zihnine hücum ederken teyzelerinin onu yönlendiren seslerinin fısıltısını neredeyse duyabiliyordu. Kavisli dişlerin ucunda bir diken vardı.

Şimdi ısırın kesik baş, dişler ısı ve ışıkla çıkarılabilir. Geriye kalan zehri çek, zararı tut, acıyı durdur.

Lara, "Bunları çıkarmada çok daha iyi biri olabilir," dedi. "Sizi hızlı bir şekilde hana götürebiliriz ve hanın sahibi olan çift bize daha önce bu işlerle uğraşmış birini bulabilir."

Terry başını salladı. "Buna dayanamıyorum Lara. Eğer onları şimdi çıkarmazsan, söküp atacağım. Buna gerçekten dayanamıyorum."

Anladığını başıyla onayladı ve ceketinin altından alet çantasındaki bıçağa uzandı. "O zaman şu işi halledelim. Gerald, diğer taraftaki arka koltuğa geç ve Terry'nin omuzlarını tut." Her şeyden çok, Gerald'ın üzerine bulaşmış kanın sıçrayabileceği bir yerde olmasını istemiyordu. Küçük mikroorganizmalar herkes için tehlikeliydi.

Gerald sorgusuz sualsiz ona itaat etti ve Lara ilk yılan başını inceledi. Melez yarı bitki, yarı canlı hayvandı ve hepsi de korkutucuydu. Türü ne olursa olsun bir insanı ele geçirmesi ve karanlık büyücünün kontrolü altına alması gerekiyordu. İşkence ettiği sadece Karpatyalılar ve insanlar değil, kendi insanları da olmuştu.

Lara'nın da tanıklık edebileceği gibi, hiç kimse, kendi ailesi bile güvende değildi.

Gözlerini kapadı ve sertçe yutkundu, önünde böylesine karmaşık bir görev varken hatırlayamayacağı kadar acı verici, korkutucu anılara kapıyı çarptı. Son birkaç yıldır iyileştirme yeteneklerini başkaları üzerinde nadiren kullanmıştı. Çocukluğunda, çingenelerle seyahat ederken birkaç kez bu hatayı yapmıştı. Kırık kemikleri örmüştü. Bir adamı öldürebilecek bir bıçak yarasını iyileştirmişti. Çocukların ciğerlerindeki zararlı bakterileri temizledi. Başlarda insanlar ona minnettar olsa da kaçınılmaz olarak ondan korkmaya başladılar.

Asla farklı olduğunuzu göstermeyin. Nerede olursanız olun uyum sağlamalısınız. Dili ve gelenekleri öğrenin. Onların giyindiği gibi giyinin. Onların konuştuğu gibi konuşun. Kim ve ne olduğunuzu gizleyin ve asla kimseye güvenmeyin.

Gerald ve Terry'den çok hoşlanıyordu. Birkaç yıldır birlikte çalışıyorlardı, ama ikisini de rahatsız etmemeye ya da onlara herhangi bir şekilde farklı olduğunu göstermemeye çok dikkat etmişti.

"Lara."

Terry'nin yalvaran sesi düşüncelerini elindeki göreve yönlendirdi. Kendini dengeledi ve ona güven verici bir baş selamı verdi. Onun liderliğini izlemeye alışmışlardı ve şimdi ona bakmaları doğaldı. Bir nefes daha alıp verdi ve kabaran tiksintiyi bastırdı.

İyileştirici ilahinin sözleri aynı bilgi bankasından yükseldi ve jilet gibi keskin bıçağı Terry'nin derisinin altına kaydırıp diken bulurken bunları nefesinin altında tekrarladı.

Kunasz, nélkül sivdobbanás, nélkül fesztelen löyly. Ot élidamet andam szabadon élidadért. O jelä sielam jörem ot ainamet és soñe ot élidadet. O jelä sielam pukta kinn

minden szelemeket belső. Pajńak o susu hanyet  s o nyelv ny lamet s vadaba. Vii, o verim so e o verid andam.

Çocukken öğrendiği kadim Karpat dili ona kolayca geliyordu. Uyumadan önce kendi kendine mırıldanmak dışında hiç kullanmadığı için paslanmış olabilirdi ama ilahi şeklinde söylenen kelimeler onu her zaman rahatlatırdı.

 yile tirici sözleri fısıldarken Terry'nin acısını engelledi. Sivri di  çok kötü ve iğrençti. Deriye doğru kıvrılıp genişliyor, derinlere iniyordu ve ucunda, uca yakın bir yerde, ters yönde kıvrılan küçük bir diken vardı. Her iki taraftaki uçların Terry'nin bacağına daha fazla zarar vermeden dışarı kayacak kadar gev emesini sağlamak için deriyi dikkatlice kesmek zorunda kaldı.

 lk başta insan görüşünü kullandı ve diken i ıkarana kadar diğer tüm görme yeteneklerini engelledi. Ancak o zaman bir büyücünün gözleriyle bakmasına izin verdi. Minik beyaz solucanlar kıvranıyor ve oyuk açıyor, mümkün olduğunca çabuk üremek için hücrelere      yorlardı. Midesi bulandı. Kendi düşüncelerinin ve fiziksel benliğinin farkındalığından sıyrılıp, organizmaları bulduğu anda yakmak için Terry'nin yarasına akan iyileştirici beyaz ışığın alevine d n  mek muazzam bir çaba gerektirdi.

Solucan benzeri yaratıklar ışıktan saklanmaya çalıştı ve hızla çoğaldılar. Titiz davranmaya çalıştı ama Terry kıvranıp inleyerek dikkatini dağıttı ve aynı anda diğer ayak bileğine uzanarak yılanın başını çekip çıkarmaya çalıştı.

Kendini aniden kendi bedeninde buldu, bir an için kafası karı mı  ve paniğe kapılmıştı. "Terry! Bırak onu. Ben çıkarırım."

Çok geç kalmıştı.  ğren  yılanın başını çekip ayak bileğinden koparıırken çığlık attı. Diken derisini ve kaslarını parçaladı. Kan püskürdü

arabanın arka koltuğuna doğru fırladı ve Gerald'ın göğsüne sıçradı.

"Kana ellerinle dokunma!" Lara bağırdı. "Bir bez kullan. Ceketini çıkar, Gerald."

İki eliyle yaranın üzerine bastırdı, sertçe bastırdı, kan derisini kaplayıp kemiğe kadar yakarken yakıcı acıyı görmezden geldi. İçindeki serin, merkezlenmiş yere ulaşmak için kendi korkusu ve paniğiyle savaştı, iyileştirici ışığı çağırdı, yılan kanının asidine karşı koymak için beyaz-sıcak ve saf yanıyordu. Doğum lekesinin yanma şekline bakılırsa, bu iğrenç karışıma vampir kanı da karışmış olmalıydı.

Gerald ceketini yırtıp açtı ve malzeme grimsi bir dumanla yanarken ceketini fırlatıp attı.

Lara iyileştirici ışığı vücudundan geçirerek bacağındaki açık yaraya gönderdiğinde Terry sessizleşti. Kanama yavaşladı ve minik solucan benzeri yaratıklar Lara'nın yaydığı ısıdan geri çekildiler. Yarayı dağladı, ellerini ve kollarını aynı sıcak enerjiyle yıkamadan önce parazitlerin olabildiğince çoğunu yok etti.

"Üzerine kan bulaştı mı, Gerald?"

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum Lara. Öyle hissettim ama ellerimi ve yüzümü sildim ve herhangi bir leke yok."

"Terry'yi bir şifacıya götürdüğümüzde, mümkün olduğunca çabuk düş al. Ve giysilerini yak. Sadece yıkamakla kalmayın, yakın. Her şeyi yak."

Koltuktan kalktı, Terry'nin bacaklarını kapının önünden çekmesine yardım etti, böylece kapıyı kapatabildi ve aceleyle sürücü tarafına geçti. Terry'nin rengi berbattı ama daha da önemlisi, nefes alış verişini beğenmemişti. Sıkıntısının bir kısmı şok olabilirdi, paniğin sık ve çok hızlı nefes alıp verişine de olabilirdi ama korktuğu gibi değildi.

parazitlerin vücuduna saldırmasını durdurdu. Acilen usta bir şifacıya ihtiyacı vardı.

Dar, çukurlu dağ yolunda elinden geldiğince hızlı sürdü, bazı keskin virajlarda kaydı ve çamurlu çukurların üzerinden geçti. Araba çamur ve karda savrulurken kirli sular havaya püskürüyordu. Etraflarındaki huzurlu kırsal alan, yaşadıkları dehşet ve çaresizlikle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Etraflarında saman yığınları ve inekler vardı. Küçük saz evler ve kocaman lastikli at arabaları, zamanda geriye giderek çok daha yavaş tempolu ve mutlu bir döneme adım atıldığı izlenimini veriyordu. Kaleler ve kiliselerin bolluğu bölgeye, sanki atlı şövalyeler her an tepelerden hücum edebilirmiş gibi bir ortaçağ havası veriyordu.

Lara geçmişini aramak için tüm dünyayı dolaşmıştı. Buz mağarasındaki yolculuğuna dair çok az şey hatırlıyordu ve çingeneler onu bulduktan sonra tüm Avrupa'yı dolaşmıştı. Aileden aileye geçerken, onu nerede bulduklarını hiç söylememişler. Karpat Dağları'na gelmek eve dönmek gibiydi. Ve Romanya'ya girdiğinde kendini evinde hissetmişti. Burası hâlâ vahşiydi, ormanlar evcilleşmemişti ve toprak ayaklarının altında canlıydı.

Araba bir köşeyi daha döndü ve yoğun ormandan çıkıp turba bataklıklarına girdiler. Bataklığın kokusu etraflarındaki havaya sinmişken patika daha da daraldı, sert zeminde kıvrıla kıvrıla ilerledi. Ağaçlar karın ağırlığı altında sallanıyor ve sarkıyordu. Uzaktaki ışıklar çiftliklerin habercisiydi ve bir an için yardım için en yakınlarından birinde durmayı düşündü ama Terry vampir kanı taşıyan büyücü soyundan bir yılan tarafından ısırılmıştı. Bir büyücünün yarasını iyileştirmek yeterince zordu ama vampir kanı taşıyan bir melezi iyileştirmek onun ya da bir insan doktorun bilgisinin çok ötesinde beceriler gerektiriyordu.

Tek umutları hancıydı. Çift bu bölgede doğup büyümüş ve tüm yaşamlarını burada geçirmişti. Lara onların dağın altında yatan tehlike hakkında bilgi sahibi olmadıklarını düşünemiyordu. Zamanla, aynı anılarla oynamak zorlaştı. Ve handa Lara'yı oraya çeken bir şey vardı. Sanki turistleri ve ziyaretçileri ev gibi, dost canlısı handa kalmaya teşvik eden ince bir etki söz konusuymuş gibi bir güç iması.

Lara kendini güç akışına bırakmıştı çünkü ejderha onu mağaranın üst çıkıntısına ittiğinden beri ilk kez akan enerjinin hafif ve narin dokunuşuyla karşılaşmıştı. Kendini elektrik gücünün çıtırtısıyla yıkamanın, onu çevrelediğini hissetmenin, vücudu onunla mırıldanana kadar her hücresinden akmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Hanın ve tüm köyün yaydığı bu muhteşem his o kadar inceydi ki neredeyse fark etmemişti.

"Lara," diye seslendi Gerald arka koltuktan. "Derim yanmaya başladı."

"Neredeyse geldik. İçeri gir ve ilk iş duş al." Terry'nin ne acı çektiğini düşünmek istemiyordu. Yumuşak bir inleme sesi çıkarmak dışında çok sessizdi. "Gerald, hana vardığımızda ev sahipleriyle konuşmamız ve köyün şifacısının kim olduğunu sormamız gerekecek."

"Sahibinin adı Slavica'ydı ve çok iyi birine benziyordu."

"Umarım ağzı da çok sıkıdır. Herkesi tanıyor gibi görünüyor."

"En yakın doktoru istesek daha iyi olmaz mı?" Gerald sordu.

Lara rahat görünmeye çalıştı. "Bazen yerel şifacılar bölgedeki bitkiler ve hayvanlar hakkında çok daha fazla şey bilirler."

Bu türle daha önce hiç karşılaşmamış olsak da, köylülerin karşılaşmış olması muhtemeldir ve yerel şifacı muhtemelen poi'yi çıkarmak için ne yapılması gerektiğini tam olarak biliyordur.

-" Sözü nü yarıda kesti ve aceleyle tanımını değıştirdi. "Zehir."

Lara arabayı kıvrımlı yoldan kasabanın kenarındaki hana doğru çekti. Büyük, iki katlı han, uzun verandası ve davetkâr balkonlarıyla ormana bakıyordu. Merdivenlere olabildiğince yakın bir yere park etti ve Gerald'ın Terry'yi çıkarmasına yardım etmek için koş turdu.

Tepedeki bulutlar kar tehdidiyle kalınlaştıkça gölgeler uzadı ve büyüdü. Rüzgâr uğulduyor ve ağaclar protesto için sallanıp hışırıdıyordu. Lara arka koltuğun kapısını açıp Terry'ye uzanırken keskin ve temkinli gözlerle etrafına bakındı.

"Hancıya göstermek için yılan başlarını almaya geleceğim. Onlara dokunmayın," diye uyardı.

Terry aralarında asılı kaldığı için neredeyse ölü ağırlığındaydı. Karda tökezleyerek ilerlerken Gerald onu neredeyse taşımak zorunda kalmıştı. Yürüme yolu açıktı ama verandaya daha hızlı ulaşmak için ön yamaçtan geçerek kestirmeden gittiler.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam onlara kapıyı açtı ve yardım etmek için uzandı. Bu korkunç koşullar altında bile Lara onu yakışıklı, hatta çekici bulmuştu.

"Sakın kanı üzerine bulaştırma," diye uyardı. "Çok zehirlidir."

Siyah saçlı adamın bakışları Terry'nin yüzüne kaydı ve donup kaldı. Bir an için gözlerinde şok edici bir tanıma vardı ve sonra omzunu Terry'nin altına sokup onu ağırlıktan kurtarıırken kayboldu.

Lara dönüp arabaya doğru gitti. "Onu içeri götür ve hancıdan bir şifacı bulmasını iste. Ben de yılan kafalarını getireyim."

Koşarak merdivenlerden indi ve arabaya kadar olan mesafeyi koşarak geçti. Kapıyı çekip açtığıında, ejderha şeklindeki doğum lekesi teninde sıcak sıcak yanmaya başladı. Ejderhanın uyarısına neden olan tek bir şey vardı: Vampir. Ve yakında olmalıydı. Aceleyle eteğini sardı ve silahlarını örtmek için bir pelerin giydi. Kapıyı kapattı ve etrafına dikkatlice baktı, bir eli kalın kırmızı pelerininin altından kayarak kemerindeki bıçağı buldu.

Bölüm 2

Gece çok soğuktu. Bunu hissetmemesi gerekiyordu - Karpatlar vücut ısınıı kolayca ayarlayabiliyordu ama o üşümek istiyordu. Bu bir histi. Duygu değil ama bir şeydi. Soğuk belki de acı gibiydi ve acı da bir duyguydu. Belki de ölmeden önce sahip olabileceği en yakın duygu buydu.

Nicolas De La Cruz uzun, yavaş adımlarla köyün bir ucundan diğer ucuna yürürken, gözlerini görmemeleri için yürüyüş yollarını kendisiyle paylaşan insanlardan yüzünü çevirdi. Normalde koyu, gece yarısı siyahı olan gözlerinin derin bir yakut kırmızısı renginde parladığını biliyordu. Bağırsaklarının çukurunda buz gibi bir soğuk dönüyordu ve derinlerde, ruhunun olması gereken yerde sadece küçük siyah bir parça kalmıştı ve o da deliklerle doluydu. Vampiri avlamak ve öldürmekle geçen yüzyıllar uzun zaman önce etkisini göstermişti.

Yüzünü karla kaplı ve ağır bulutlara doğru kaldırdı. Bu onun son gecesi idi. Mücadelesini tamamlamıştı. Halkına ve ailesine onurla hizmet etmiş, yüzyıllar boyunca direnmiş ve ölen yoldaşlarının çoğundan daha fazlasını avlamıştı. Yarın güneşe doğru yürüyecek ve uzun, çorak varlığına son verecekti.

Evinden ve kardeşlerinden çok uzaktaydı. En büyük kardeşi Zacarias onu bu kadar uzaktan durduramazdı, hatta onu durdurmak için çok geç olana kadar sonunu hissedemezdi. Güneşin onu yakıp temizlemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Ruhundaki lekelerle birlikte uzun bir süre, ama yine de kardeşleri hayatının son birkaç dakikasında çektiği acının yoğunluğunu paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Titredi, yüzündeki ve tenindeki soğuk için minnettardı, fiziksel hisleri hissedebildiği için minnettardı. Duygular - onları çok uzun zaman önce kaybetmişti, uzak bir hatıraydılar ya da belki de hiç hatırlamıyordu. Üç kardeşi hayat arkadaşı bulmuş ve yeni keşfettikleri duygularını onunla paylaşmışlardı. Bazı açılardan onların mutluluğu, bu kadar yalnız olmaya katlanmayı çok daha zorlaştırıyordu.

Karpat halkının prensi Mikhail Dubrinsky ile buluşmadan önce köyde son bir yürüyüş yapmak için gelmişti. Bir uyarı iletmek için çok uzaklardan gelmişti ama şimdi yüz yüze görüşmenin güvenli olduğundan emin değildi, özellikle de yerel hanın yakın sınırlarında. Kalp atışları çoktan hızlanmış, onu zengin ve sıcak kan ihtiyacıyla bombardımana tutmuştu. Keskin dişler ağzının içini zorluyor ve tükürük ziyafet beklentisiyle toplanıyordu.

Sadece bir anlığına, bir kez olsun, adrenalini yüklü kanın sıcak hücumunu tatmak, ona kayıp duyguların bir anlık görüntüsünü verecekti. Ve bir kadın... Bir kadının yumuşak tenini hissetmeyi, kokusunu içine çekmeyi, bir anlığına ona ait olan, ona aşkla -gerçek aşkla- bakan birine sahipmiş gibi davranmayı çok isterdi.

-Bir kadın onun maddi zenginliğini öğrendiği anda gelen o açgözlü ateş değil.

Eğer pişmanlık duyacaksa, bu eski bir dostu sayısız kez yok etmek zorunda kaldığı için değil, serbest bıraktığı ve dinlenmeye bıraktığı birçok ruh için değil, bir kadına gerçek ihtiyacı hiç hissetmediği için olurdu. Sevdiği bir kadını asla kollarına almamış ve bedeniyle ona tapmamıştı.

Zihnindeki fısıltılar daha da güçlendi ve onu uzun yaşamı boyunca hiç bilmediği şeylerle baştan çıkardı.

Kadınlar onun görünüşünden, gücünden ve parasından etkilenmişlerdi. Onları beslenmek için kullanmıştı ama bir kadının bedenine verebileceği hazzı, verdiği huzuru hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilememişti.

aklına getirebilirdi. Tek bir tat. Sadece bir tane. Dişlerini yumuşak tenine batırabilir ve yaşamın akışını hissedebilir, kalbinin kendisinininkiyle uyum içinde atarak hızlanan ritmini duyabilirdi. Ondan, onun hâkimiyetinden, onun üzerindeki tam üstünlüğünden korkacaktı. Yaşam ya da ölüm. Bu güce sahipti.

Kalbi göğsünde sertçe çarptı. Vücudu canlandı. Avının kokusunu aldı. Bir koku onu çağırıyordu. Gecenin güzelliğinden sesleniyordu. Sadece son bir kez tadına bakması yeterliydi ve güneş doğup onu yakmadan önce her şeyi deneyimleyebilirdi. Başını çevirdi ve gölgelerin arasında duran kadını gördü. Nefesi vücudunu aceleyle terk etti.

Teni soluk ve kusursuzdu. Saçları uzun, kalın bir örgüyle geriye toplanmıştı. Gözleri geniş, iri ve ıslık ıslık, hafifçe parlıyordu. Birini bekliyor gibi görünüyordu. Bir erkeği mi? Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve vücudunun bu düşünceye tepki verdiğini hissetti. Yaptıklarından ne kadar kopuk olursa olsun, her şeyi ilginç buluyordu. Daha önce hiçbir insan, canavar ya da yaratık tarafından tehdit edildiğini hissetmemişti ama bu genç kadına bakınca, onun kanını tatmak, teninin yumuşaklığını hissetmek, kalbinin kendi kalbinin ritmine uyduğunu duymak için ölümüne savaşacağını biliyordu.

Uzun yaşamında ilk kez, bir başkasının zihninden değil, gerçekten kendine ait erotik görüntüler vardı. Onunla alay etmek için ayağa kalktılar. Bu kadın kıvranıyor ve inliyor, ona her şeyini vermesi için yalvarıyordu. Onun teklifini kabul ettiğinde hiçbir şey hissetmeyecekti ama belki de aynı anda onun canını alırsa, o bir anı yaşayabilirdi...

Başını çevirdi ve bakışları ona kilitlendi. Gözlerinde beklediği o anlık bakış yoktu - çekici bir erkeği fark eden kadın. Yırtıcı bir hayvana benziyordu, bakışları yakıcı, ağzı sıkıydı. Vücudu tamamen kadındı, kat kat giyinmişti, bileklerini örten uzun kollu, yüksek yakalı, koyu renk bir kazak giymişti. Bir çift

Kullanışlı çizmelerin içine giren koyu renk tozluklar düzgün bacakları örtüyordu. Küçük belini geniş deri bir kemerle saran etek, taytını sarıyor ama ona hareket kolaylığı sağlıyordu; omuzlarından dizlerine kadar uzun ve sıcak tutan bir pelerin sarkıyordu.

Onda tanıdık bir şeyler vardı, sanki daha önce tanışmış olabilirlerdi. Ne kadar çabalasa da gözlerini ondan alamıyordu. Kadınlara karşı her zaman üstünlüğü vardı, görünüşü ve tehlikeli havasıyla onları kendine çekiyordu ama bu kadının ona karşı hiç de arzu dolu olmadığını hissediyordu.

İçinin derinliklerinde yine içgüdüsel bir tepki vardı. Onu istemesi için bir ihtiyaç. Şimdi bana gel. Kendini bana sun. Onu tuzağa düşürmek ve büyülemek için sesinin yeteneğini kullanmak utanç vericiydi, kendi rızasıyla ona gelmesi fanteziyi daha iyi hale getirebilirdi. Daha sonra kendisini istediğine bile ikna edebilirdi ama bu şekilde, zorlamayla değil.

Vücudu sarsıldı. Çenesi yukarı kalktı ve parlak gözleri parladı. Sanki biliyordu. Ona doğru yürümeye başladı. Kalbi çarparak daha derin gölgelere doğru ilerledi. Kadının tadını şimdiden ağzında hissedebiliyor, yumuşak teninin kendi tenine değdiğini hissedebiliyordu. Kanı sıcak bir şekilde kabardı.

Orta boyluydu ve adamın boyu onunkini gölgede bırakıyordu ama kadınsı kıvrımları vardı ve güçlü görünüyordu. Akıcı bir zarafetle hareket ediyor, sanki bir dürtüyle savaşıyormuş gibi tökezlemiyor ve durmuyordu. Bir an için bulutlar dağıldı ve yüzüne ışık yayıldı. İçgüdüleri düğümlendi.

Durun! Geri dön. İçeri gir. Onu kurtarmak zorundaydı. Elleri titredi -gerçekten titredi- ve onu sonsuza dek cehenneme lanetledi, vücudu kıpırdandı, sıcak ve sertti ve onun için ağrıyordu, oysa bunca yıldır hiç böyle bir tepki vermemişti. Kızın hayatı -kendi ruhu kadar onunki de- tehlikedeydi. Onu uyarırken bile

ona doğru bir adım attı. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona dokunursa, çok yaklaşırsa, ikisi de kaybolacaktı.

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. Avucunu vücuduna bastırdı, aşağıya doğru eğildi ve durdu, kafası karışmış görünüyordu.

Lara kendisine doğru gelen uzun boylu, geniş omuzlu adama dikkatle baktı. Hayatında gördüğü en klasik güzelliğe sahip adamdı. Yüzü erkeksi bir güzelliğe sahipti, gözleri neredeyse simsiyahtı ama belli bir yöne döndüğünde yakut gibi parlıyor, Lara'nın tüylerini diken diken ediyordu. İnanılmaz bir zarafetle hareket ediyordu, vücudu akıyordu, kasları sinsice dolaşan dev bir orman kedisi gibi ince ince dalgalanıyordu.

Ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar erkeklere karşı tepki vermiyordu. Vücudu, hayatının ilk birkaç yılını geçirdiği buz odaları kadar soğuk ve soğuk kalmıştı, ancak bu adama bakarken her şey değişti. Nefesi hızlandı. Nabızı hızlandı. Midesi takla attı ve rahmi bile tepki verdi, sıcak bir şekilde sıkıştı. Ama doğum lekesi de öyle. Ve doğum lekesi bir şeyin gelişini müjdeliyordu-vampirin.

Sorun şuydu ki, işaretle bir kısa devre var gibiydi. Bir an kavurucu bir sıcaklıkla yanıyor, sonra soğuyup cansızlaşıyordu. Bıçağının ağzını bileğine dayamış, uzun koluyla gizlemiş, sapını da sıkıca avucunun içine almıştı. Adam ne kadar ateşli olursa olsun işini şansa bırakmayacaktı.

Ve sonra onun sesi geldi. Kadife yumuşaklığında. Saf baştan çıkarma. Karanlık vaatlerin gece melodisi, bir an çağırıyor, bir an reddediyordu. Emrini ilk kez dile getirdiğinde, onun kendisinden beslenmesine izin vermek için onu kendisine çeken bir vampir olduğundan emin olmuştu. Bir sonraki an onu uyarmaya çalışıyor gibiydi ama yine de ilerlemeye devam etti, siyah gözleri sanki onun sahibiymiş gibi yüzünde geziniyordu.

Nicolas ona doğru yürümekten kendini alıkoyamıyordu; sanki zorlama altında olan o değil de kendisiydi. Onu kurtarmak için Mikhail'den yardım istemek zorunda kalacaktı. Ama o kadar ileri gitmişti ki, onun için prensle bir savaşa girmesi mümkündü. Ve Mikhail riske atılamazdı, eğer türleri hayatta kalacaksa.

Git! Onu tekrar uyardı, sesi alçak ve sertti ama ses tonundaki zorlamayı gizlemeyi başaramadı. Her ne kadar bir yanı onu kurtarmak istese de, varlığına son vermeden önce bir anlık gerçek yaşama, hissetme arzusuyla uzakta duran diğer yanı onun kaçmasına yardım edecek kadar asil olamıyordu.

Başını çevirdi, bakışları gölgelerde ve çatılarda tehlike olup olmadığını araştırıyordu. Ona döndüğünde neredeyse üzerine geliyordu. Yakından bakıldığında çok güzeldi. Gerçekten nefes kesiciydi. Teni enfes görünüyordu. Kokusu hafif ve çekiciydi, onu kendine çekiyordu. Kendini neredeyse trans halinde hissediyordu, tabii bu onun gibi biri için mümkünse.

Parmakları bileğini bir bilezik gibi çevreledi, hafifti ama çelikten yapılmıştı.

Sonra hareket etti, etrafında dönerek Nicolas'a doğru ilerledi ve dirseği göğüs kafesine saplandı. Nicolas bir insanı sarsacak bu darbeyi zar zor hissetti. Birden kolları kızın etrafında kilitlendi ve yüzü kızın kalın saçlarına gömüldü. Yumuşacıktı. Cennet gibi.

Damarlarındaki kan gelgit gibi alçalıp yükseliyor, içinde çarpıyor, ona kendisinin ve onun yaşadığını hissettiriyordu. Var olmadıklarını ama yaşadıklarını. Son ziyafetini çekerken, gecenin güzelliğinde, etrafını saran orman kokusuyla orada duruyordu.

Kafasındaki fısıltılar sahiplenici bir kükremeye dönüştü. Bu kız sadece ona aitti. Tereddüt etmedi, yüzünü onun omzuna indirdi, boynunun çıplak etini ve orada çarpan nabızı ortaya çıkarmak için kazağı kenara çekti. O

Onu sakinleştirmek ya da baskı altına almak için hiçbir çaba sarf etmedi. Kızın kanındaki adrenalın bu deneyimi daha da arttıracak, bu anı her zaman hatırlamasını sağlayacak bir duygu patlaması yaşatacaktı. Dişlerini derinlere gömdü ve onun varlığının özünü içine aldı.

"Bırak beni, seni piç kurusu," diye tersledi Lara, ani acı karşısında şoka uğramıştı, onca yıl kimsenin zorla kanını almayacağına yemin ettikten sonra bir vampirin kollarına kilitlenmışti.

Çocukken sadece yemek için kullanılmıştı. Babası ve büyük büyükbabası onun damarlarını deşmiş ve sanki o bir hiçmiş, insan, Karpatyalı ve kesinlikle büyücü değilmiş gibi ondan bir şeyler almışlardı. O bir besin kaynağından başka bir şey değildi.

Öfke onu sardı. Onu sarstı. Onu şaşırttı. Hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. Yine de, ilk ısırıktan sonra, karanlık, erotik baştan çıkarma, bir parçasının onun bir parçası olmak istemesine, ateşe ve sığağa yenik düşmesine neden oldu - onun için hayatını vermek.

Dişlerini sıkarak, vücudunda titreşen ihtiyaç ve arzu hissiyle savaştı. O kadar kolay pes etmeyecek ya da teslim olmayacaktı. Bir vampirin bu kadar kurnaz olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir an bir alarmı tetikliyor, bir an sonra onu uyarıyor ve sonra da ısıırıyordu. O ısıırığın mutlak baştan çıkarıcılığı.

Bıçağı yumruğıyla kavradı ve elini adamın kaburgalarına doğru hareket ettirmek için biraz yer açmaya çalıştı ama yüzü adama dönüktü ve damarlarında şimşekler çakıp çatırdayarak düşünme yetisini elinden alırken adamın nerede olduğunu hissetmek zordu.

Nicolas onun tadının, şeklinin ve hissinin coşkusuna o kadar kapılmıştı ki, konuştuğunu fark etmesi bir an aldı. Bırak beni, seni piç kurusu. Kelimeler yankılandı

zihninde, bilinçaltında patladı ve kalbini ele geçirdi.

Duygular baş döndürücü bir hızla içeri doldu. Hızlı, keskin ve karmakarışık, öyle ki hiçbir şeyi ayırmak mümkün değildi. Kardeşlerine duyduğu sevgi kalbine ve zihnine akın etti. Öfke. Onurlu bir yol izlediği halde dönmeye bu kadar yakın olduğu için öfke. Utanç. Yüzyıllardır peşinde olduğu canavarla neredeyse burun buruna geldiği için. Prense henüz itiraf etmediği günahları için daha fazla utanç duyuyordu; halkının liderine karşı işlediği günahlar. Eylemde değil ama Nicolas ve kardeşinin kalplerinde ve zihinlerinde. Kollarında onu sadece kendisinin değil, ailesinin de şerefini lekeleyecek bir kaderden kurtaracak olan kadın için duyduğu sevinç.

Aynı anda çözmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ve tüm bunlar olurken vücudu sertleşmiş ve acıyordu, kasıkları o kadar dolu ve kalındı ki giysilerinin malzemesi fiziksel acıya neden oluyordu. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona sahip olmalıydı. Onun tadı daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu kadın. Hayat arkadaşı. Birkaç kıta boyunca aradığı kadın, aramak için yüzyıllar harcadığı kadın. Duygularını geri getirebilecek tek kadın.

Gözlerini açtı ve kızın saçları gözlerini kamaştırdı. Karanlığın içinde parlak kırmızı yanıyordu, ama izledikçe gözleri ona oyun oynadı, böylece renk dalgaları metalik ve bakırımsı parladı. Ondan uzaklaşacak, boğazından aşağı kayan tatlı ateşi durduracak, onları halkının yolunda birbirine bağlayacak irade gücünü bulamadı. Çok uzaklarda bir yerde, kendi zihninin ona aklını kaçırdığını, onu çok geç bulduğunu ve onu öldürdüğünü haykırdığını duyabiliyordu ama duramıyordu.

Acı sol yanını yardı ve onu kendinden geçmiş halinden uyandırdı. Dilini, yarayı kapatmak için nabzındaki iki iğne deliğinin üzerinde gezdirmeden başını kaldırdı. Kan, boynundan aşağı toprak tonlarına damladı.

kazağını gördü. Giysinin göz kamaştırıcı rengini, kahverengi ve altın tonlarını, iplikte dağılıp biriken kırmızı damlaları görebiliyordu.

Yüzyıllardır grinin tonlarından sonra renk. Güzel, şaşırtıcı bir renk. Acının yayıldığı yan tarafına baktı. Bir bıçağın sapı kaburgalarına saplanmıştı. Kadın ondan uzaklaştı ve yüzünü ona döndü. Gözleri ikiz mücevher gibiydi, ıslıl ıslıl yanıyordu, koyu bir zümrüt, sadece yeşil değil, gerçekten zümrüt. O izlerken bile renk dönüp değişiyor, koyu yeşilden kutup mavisine dönüşüyordu. Mavi, buzulların rengiydi; temiz, saf ve buz gibi soğuktu ama yoğun bir ateşle yanıyordu.

Ona gülümsedi. "Te avio päläfertiilam. Éntölam kuulua, avio päläfertiilam."

Sesi alçaktı, karanlık bir baştan çıkarıcıydı ve Lara'nın duyuları üzerinde, teninin üzerinde oynayan kadife gibi kayarak onu tahrik ediyordu. Lara bu sözleri daha önce de duymuştu, uzun zaman önce teyzeleri onu uyutmak için şarkı söylediğinde. Büyük bir aşk hikâyesini anlatıyorlardı. Bir adam - günah kadar karanlık. Işık kadar parlak bir kadın. Sadece o kadın onu onurlu bir ölümün en kötü acısından ya da vampir olmanın en kötü kaderinden kurtarabilirdi. Onun kaybolan duygularını geri getirecek, dünyaya parlak, güzel renkleri geri getirecek güce sahipti. Aşk hikâyesi çocukken hayatındaki tek güzel şeydi ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak ona sarılmıştı.

Te avio päläfertiilam. Éntölam kuulua, avio päläfertiilam. Sen benim hayat arkadaşımsın. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sözler o kadar güzel, o kadar bağlayıcıydı ki, kalbinde ve zihninde yankılandıklarını hissedebiliyordu. Bu sözcükler onun hikâyesindeki sözcüklerdi ve onları hayal etmiş, romantik olduklarını düşünmüştü. Ama adam bu kadar baştan çıkarıcı derecede güzel ve bu kadar tehlikeli olmamıştı. Ve kesinlikle hanımının kanını izinsiz almamıştı. Bu yanlıştı. İzin vermeyeceği bir ihlaldi.

Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aidim. É lidamet andam. Senin için hayatımı feda ediyorum. Bu sözleri o mükemmel sakın, yumuşak sesiyle söylerken bıçağın sapını kavradı ve vücudundan çekti. Yan tarafından kan fışkırdı. Silahı ona uzattı, önce sapını.

Lara sertçe yutkundu ve bakışlarını yaradan adamın yüzüne doğru kaldırdı. Hiç öfke yoktu. Hiçbir ifade yoktu. Sadece onu sarsan garip bir dinginlik vardı. Aniden kuruyan dudaklarını ıslattı ve bıçağı almak için uzandı. Parmak uçları onunkilere değdi. Elektrik kolunda cızırdadı. Sadece kollarını iki yana açarak kalbini hedef olarak gösterdi.

Pesämet andam. Uskolfertiilamet andam. Sívamet andam. Sielamet andam. Ainamet andam. Karanlıkta dişleri bembeyaz parlıyordu. "Sana korumamı veriyorum. Sana bağlılığımı sunuyorum. Sana kalbimi veriyorum. Sana ruhumu veriyorum. Sana bedenimi veriyorum."

Adamın mecazi anlamda değil, gerçek anlamda konuştuğunu fark etti. Kadın kalbine bir bıçak saplayıp canını alırken orada durmayı teklif ediyordu. Bu vampir değildi. Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama söylediği sözler Karpat dilindeydi, teyzeleri kadar eski bir dildi. Ve bu kelimeler aynı ruhun iki yarısını birbirine bağlayan bir ritüeldi. Elementler, enerji ve sihirle ne tür şeyler yapılabileceğini bilse de, bu aşk hikâyesine hiçbir zaman inanmamıştı, gerçekten inanmamıştı. Ama o yumuşak, baştan çıkarıcı ses tonuyla her kelimeyi söylerken, siyah gözleri sahiplenme ve mutlak kararlılıkla parlarken, aralarındaki bağların çelik gibi dövüldüğünü hissedebiliyordu.

"Deli misin sen? Aklını kaçırmış olmalısın. Orada aptal gibi durma. Kanamayı durdurmalısın."

Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Sívamet kuuluak kaik että a ted. Ainaak olenszal sívambin. "Onu kendi himayeme alıyorum"

aynısı senin. Hayatınız benim için her zaman değerli olacak."

Başını yukarı kaldırdı, kırmızı örgüsü omzunda dalgalanıyordu, buzul mavisi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Gerçekten mi? Bana değer vermek dediğin bu mu?" Bir elini ince kan damlasının devam ettiği boynuna bastırdı. "Benden izinsiz aldın. Sormadan. Nasıl hissedebileceğimi hiç düşünmeden."

Kadın onu azarlarken bakışları sürekli adamın yanında biriken kana kaydı. Bunu durdurmak zorundaydı. Eğer Karpatlıysa -ki öyle olmalıydı- yarayı kendi başına kapatabilir ve hayatının özünün akıp gitmesini engelleyebilirdi.

Te élidet ainaak pide minan. "Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak." Yüz ifadesi değişmedi. Kollarını iki yana açmış, ona öldürücü bir hedef sunuyordu. Siyah bakışları onun yüzünü hiç terk etmedi. Gözleri karanlık bir sahiplenmeyle parlarsa da ifadesi mutlak bir dinginlik içindeydi.

Fury onu sarstı. "Kendini iyileştirmeden bir hayatın olmayacak."

Te avio päläfertii lam. Ainaak sívamet jutta oleny. Ainaak terád vigyázak. "Sen benim hayat arkadaşısın. Sonsuza kadar bana bağlısın. Her zaman benim gözetimimdesin."

Nefesini tıslayarak çıkardı, dişleri birbirine çarptı. "Beni öylece sahiplenip her şeyin yoluna gireceğini düşünemezsin. Benim rızam olmadan kanımı aldıktan sonra olmaz." Adamın hayatının kan akışıyla birlikte tükenişini izlerken kalbi hızla çarpıyordu. "Bir şeyler yap."

"Bu benim seçimim değil. Yaşam ya da ölüm benim hayat arkadaşımın seçimidir. Eğer talebimi reddederseniz, o zaman beni mahkûm etmiş olursunuz ve ben de sizin elinizle ölmeye razı olurum."

Mavi gözleri yanan buzdan ikiz parçalardı. "Sakın ölümün için beni suçlamaya kalkma." Ama o çoktan

Kendini durduramayarak ona doğru sıçradı. İki eliyle adamın böğründeki yaranın üzerine bastırırken korkudan neredeyse boğazı düğümleniyordu. Onu sarsmak istiyordu. Kelimenin tam anlamıyla onu yakalamak ve ne kadar saçmaladığını görene kadar sarsmak istiyordu.

Romantik aşk hikâyesi buraya kadarmış. "Köydeki en ateşli adam olabilirsin ama beynin bezelye kadar," diye mırıldandı nefesinin altında. "Yarayı kapat. Benim öyle bir yeteneğim yok."

"O zaman benim için seçtiğin hayat bu."

Sesi bir kadının soyunup üzerine atlamak istemesi için yeterliydi ve üzerinde yarattığı etki onu her şeyden çok rahatsız ediyordu.

"Aptal olduğun için ölmeyi hak ediyorsun," diye tersledi ama adamın yan tarafını bırakmadı, sıkıca bastırarak daha fazla kanama olmasını engelledi. "Şimdi kendini iyileştir."

Hafifçe, eski dünyaya özgü bir selam verdi. "Nasıl isterseniz."

Bu ses baştan çıkarmanın ta kendisiydi. Vücudu karıncalanıyor, göğüsleri ağırlaşıyor ve ağrıyordu. Onun kendisine dokunmasını, siyah bakışlarıyla yüzünü ya da vücudunu okşamasını istemiyordu. Adamın kalbinin kendi kalbinin ritmine uyduğunu duyabiliyordu. Hava, ciğerlerine onunkıyla uyumlu bir şekilde girip çıkıyordu, yumuşak bir iç çekişle nefesleri birbirine karışıyordu. İçindeki kadınsı olan her şey, Karpatyalı, büyücü ve insan olan her şey, onun içindeki erkekle buluşmak için ayağa kalktı.

"Kendine psikolojik yardım almanı diliyorum. Vampir mi avcı mı olduğuna bir türlü karar veremiyor gibisin." Sesine kasıtlı olarak küçümseme kattı.

Yüz ifadesi değişmedi. Gözünü bile kırpmadı ama kadın bir vuruş yapmıştı. Artık birbirlerine bağlıydılar, aralarında hissettiği tüm o kopmaz bağlar onun duygularını okumasına izin veriyor ve yırtıcı hayvanın iç yüzünü anlamasını sağlıyordu

dürtüyordu. Kalbi tekledi ve midesi küçük bir takla attı.

Kıpırdamadı ama yine de daha yakındı, çok daha yakın, vücudu kadının böğrüne gömülü ellerinin küçük avuçlarına baskı yapıyordu. "Korkma, päläfertiil, ben kararımı verdim."

Adamın sesindeki yumuşak mırıltıdan hoşlanmamıştı; bu ses bir güvenceden çok tehdide benziyordu. Vücudundan aniden fışkıran ısıyı hissetti, ellerinin etrafında parlayan beyaz ışığı gördü. Adamın eti ısındı ama bu onu yakmadı, sadece derisindeki kanı temizledi. Ellerini aniden bıraktı ve ondan uzaklaşarak vücudunun uzun boyuna, inanılmaz yüzüne baktı.

Yakından bakıldığında vücudu çok erkeksi, çok güçlü, çok her şeydi. Geniş omuzlar, sağlam -yenilmez görünüyordu- ona bir bıçak saplamayı başarmış olmasına rağmen. Korkusunu yuttu ve bir adım daha geri çekildi.

"Gitmem gerek."

"Birlikte gideceğiz. Sana sahip çıkmamışım ve sen de benim iddiamı reddetmemişsin gibi davranamazsın. Sen benim için hayatı seçtin. Ruhlarımız birdir."

Lara kaşlarını çattı. Teyzelerinin ona anlattığı hikâyeden ritüel bağlama sözcükleri hakkında belli belirsiz bir fikri vardı. Sözcükler doğumdan önce erkeğin üzerine basılırdı. Söylendikten sonra iki ruhu birbirine bağlıyor, böylece ritüel tamamlandığında biri diğeri olmadan hayatta kalamıyordu. Ritüelin geri kalanının ne olduğunu bilmiyordu ama eğer bu adamla seks yapmayı içeriyorsa, gerçekten bu göreve uygun değildi.

Başını eğdi ve soğukkanlı, sabit bir bakışla ona baktı. Kendini soğukkanlı ya da kararlı hissetmiyordu ama onun kendisini anlamasını, hayatında herhangi bir konuda ciddi olduyorsa bu konuda da ciddi olduğunu bilmesini istiyordu. "Gelenekleriniz ya da kültürünüz hakkında çok az şey biliyorum. Sadece

Teyzelerimin çocukken bana anlattığı hikâyeler, ama bizi birbirimize bağlamak için ne yapmış olursan ol, şunu bil: Seni tanımıyorum. Seni sevmiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey umurumda değil. Hayatımın ilk yıllarını bir mahkum olarak geçirdim ve asla

-Bir daha asla kimsenin beni hapsetmesine izin vermeyeceğim. Eğer benden zorla bir şey almaya çalışırsanız, irademi kırmaya veya zihnimi manipüle etmeye çalışırsanız, vücudumdaki son nefesime kadar sizinle savaşıyorum. O yüzden kararını ver, bizim için yaşamı ya da ölümü seç."

Gözleri obsidyen rengine bürünmüştü ve kadının bedenini yakıp kavuran şehvetli bir şehvetle parlıyordu. Nazik parmaklarıyla çenesini kavradı ve başını yavaşça eğdi. Büyülenmişti ama kendini alamıyordu. Adamın uzun kirpiklerini, gözlerinin etrafındaki minik kırıksık çizgileri, bir aristokratın düz burnunu, günahkâr bir şehvetle dolu ama zalim bir adamın damgasını taşıyan ağzını görebiliyordu.

Adamın saçları yüzüne değdiğinde nefesi kesildi. Adamın ağzını boynunda hissetti. Sıcak. Yakıcı. Kadife yumuşaklığında. Dili, çılgınca atan nabzındaki ikiz iğne uçlarını törpüledi ve kanının cezbedici akışını durdurdu.

Bizim için hayatı seçiyorum.

Kelimeler bir okşayış gibi zihnine kaydı. Adam tam boyuna doğru doğrulurken dudaklarını ıslattı. "İyi o zaman. Birbirimizi anlıyoruz." İçeri, güvenliğe dönmek için döndü, çünkü bu adam neyi kabul ederse etsin, onunla güvende olmadığını ve bunun tamamen onun hatası olmadığını biliyordu.

Parmakları bir kez daha bir bilezik gibi bileğinin etrafına yerleşti. Sıcak.

Parmaklarının ucuyla bileğinin iç kısmındaki çıplak teni okşayarak onu durdurdu. "Beni tam olarak anladığınızı sanmıyorum ve daha sonra tüm gerçeklere sahip olmadığınızı söylemenizi istemem."

Lara isteksizce geri döndü. "Dinliyorum."

"Sen tek kadınsın, tek kadın, benim kadınımsın. Bu çok ciddiye aldığım bir şey. Sağlığını. Güvenliğin ve mutluluğun. Bunlarla ilgileneceğim ama seni paylaşmayacağım. Başkalarının ilişkimize müdahale etmesine izin vermeyeceğim. Başkalarının değil. Erkek ya da kadın. Eğer bir sorunun varsa, bana söyleyeceksin. Bir şeyden korkuyorsan, bana söyle."

"Seni tanımıyorum. Ve o kadar kolay güvenmem."

"Kolay olacağını söylemedim. Sadece benim kim olduğumu anlamamı istiyorum."

Yükselen paniği bastıramadı. Onun tam olarak ne olduğunu gördü. Bir yırtıcı. Bir avcı. Kararlar veren ve etrafındakilerin onun yolundan gitmesini bekleyen bir adam. Ritüel sözcükler onları daha şimdiden birbirlerine bağlamıştı. Onun çekiciliğini zihninde, hatta bedeninde hissedebiliyordu.

Lara nefesini yavaşça bıraktı. "Ben kanımı paylaşmam."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Kadın adamın beyaz dişlerine kısa bir bakış attı ve sonra o yırtıcı gülümseme kayboldu ve adam bir kez daha taştan oyulmuş bir surat takındı. "Fark ettim."

Yanaklarına renk geldi. "İçeri dönmem gerekiyor. Yaralı bir arkadaşım var. Belki ona yardım edebilirsin. Belli ki iyileşmeyi biliyorsun."

Gözlerinden tüm sıcaklık süzüldü. "Arkadaşın erkek mi?"

Titredi, aniden üşüdü. "Evet. İki meslektaşımın birlikte geldim. Yakınlarda araştırma yapıyoruz ve burada kalıyoruz."

"Ne tür bir araştırma?" Sesinde bir ısıklık, bir öneri notası vardı.

Şimdi tüm vücudu kızarıyordu. Midesinin derinliklerindeki sinir kıpırtıları yüzünden kendine kızıyordu. Kendini güvenilecek biri olarak göstermeye çalışıyordu.

ciddiye alsa da, ona her yakından baktığında içinde bir şeyler eriyor gibiydi.

Onu çok korkutmuştu. Daha önce de canavarlarla karşılaşmıştı ama şu anda olduğu kadar korkmamıştı. Bu adam onun hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Sakin ve kararlı duruyordu, hatta amansızdı, gözlerindeki sahiplenme duygusu ve büyüleyici ağzıyla ona bakıyordu, bakışlarını zorlukla ayırabiliyordu ama yine de onun yeryüzünde yaşayan en tehlikeli yaratıklardan biri olduğunu biliyordu.

"Şey, açıklaması zor. Çoğunlukla birlikte cinsel araştırmalar yapıyoruz. Bilirsiniz, zaman içinde her kültürde seks."

"Çok komik."

"Bunu hak ettin. Öyle bir ses tonun vardı." "Ses tonum mu vardı?"

Yeşil bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve bir orman kedisinin sessiz adımlarıyla yanında volta attığının farkında olarak hana doğru yürümeye başladı. "Aslında ben mağaraları keşfediyorum ve buz mağaralarındaki yaşam formlarını araştırıyorum." Sesinde kibirli bir ton vardı. "Öyleyse soruma cevap ver: İyileştirme hakkında çok şey biliyor musun? Ya da bilen birini tanıyor musun? Yarı bitki, yarı yılan olan ve çok zehirli bir melez tarafından saldırıya uğradık."

Dirseğinden yakaladı ve onu durdurdu. "Seni ısırды mı?" Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirmeye, başını bir o yana bir bu yana eğmeye başlamıştı bile. Ve sonra onun zihninin kendi zihnine doğru itildiğini hissetti.

Zihninin onunkiyle birleşmesi öyle büyük bir şoktu ki. Onda hiç de yumuşak bir yan yoktu. Hızlı bir şekilde şiddete başvurabiliyordu. Onu yeryüzündeki en tehlikeli yaratıklardan biri olarak gördüğünde, onun nasıl bir ölüm makinesi olduğunu anlamaya yaklaşmamıştı bile ama yine de ondan hiçbir şey saklamıyordu. Olduğundan farklıymış gibi davranmaya çalışmadı,

ve onun bunu yapabildiğini gördü. Nazik ve tatlı görünebilirdi, ama ona tam olarak kiminle ve neyle karşı karşıya olduğunu göstererek saygı gösterdi.

Lara keskin bir nefes aldı. Teyzeleri ona Karpatların güçlü olduğunu söylemişti. Onları kahraman, vampir avcısı, insan ve büyücü koruyucusu olarak tanıtmışlardı. Avcının acımasız ve merhametsiz zihnine karşı hazırlıksızdı. Ve o, bildiği tüm kibirlerin ötesindeydi.

Farkındalığın titremesini ya da korkunun küçük ürpertisini engelleyemedi. Vücudunun sıcaklığı onu sarmaladı, ısıttı, ısınıp ayarlamayı unuttuğu gecenin soğuşunu kovdu. Zihnindeki bariyerleri yıkarak geri çekilmeye çalıştı. Her zaman güçlüydü ama zihnini başkalarından gizlemek için yeteneklerini kullanmak zorunda kalmayalı yıllar olmuştu ve artık yavaş ve paslanmıştı.

"Kendini benden saklamana gerek yok," dedi Nicolas. Sadece bedeni değil, zihni de titriyordu. Nicolas bir korku kuyusunu tetiklemiş, güvenini kötüye kullanan ve suiistimal eden yakın birisinin uzun zaman önceki anılarına dokunmuştu. "Sana yalan söyleyemem, bana özgürce vermeyeceğin şeylere erişmeye de çalışmam. Ben sadece parazitlere ve yaralara bakarım. Yılanlar tahmin edebileceğinizden çok daha ölümcüldür."

Biraz rahatlamış bir şekilde nefesini bıraktı. O kayıp küçük kızla ilgili anılarını incelememişti. Onun kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyordu. Bilgide her zaman güç vardı ve o hiç kimseye güvenmiyordu, özellikle de uzun yıllar boyunca donmuş haldeyken bedenini canlandırabilecek bir adama. Bu kadar hızlı gerçekleşen ya da muazzam bir güce sahip kadim bir diyarda yürüyen hiçbir şeye güvenmiyordu.

"Yılanlar arkadaşına zehir enjekte etti. Zehrin içinde küçük parazit organizmalar vardı ve yılanların kanı asit gibi yakıyordu." Konuşurken ondan uzaklaştı, narin bir kadınsı geri çekilme.

Nicolas gülümsemek istedi. Kolay kolay gülümsemezdi. Beş yüz yıldır gülümsememişti ama kızın vahşi bir savaşçı olmaya çalışırken verdiği tepki çok tatlıydı. Sevimli. Bu kelimeyi daha önce hiç anlamamıştı. Binlerce kez duymuştu ama o ana kadar anlamı hakkında hiçbir fikri yoktu. İçgüdüleri ona, kendini sert biri olarak görürken sevimli olarak görülmekten hoşlanmayacağını söylüyordu, bu yüzden gözlemini kendine sakladı.

Çoğu Karpatyalı kadından daha kısaydı, göğsünün ortasına ancak geliyordu, ama vücudu tamamen kadınsı kıvrımlara sahipti. Kendini fazla kilolu olarak görüyordu; bilgi akışını ayrıntılara indirgemeden önce bu küçük bilgiyi yakalamıştı. Bunu da anlamamıştı. Mükemmeldi, ama o zaman nasıl görünürse görünsün onun mükemmel olduğunu düşünecekti. Nasıl düşünmezdi ki? Onun hayatını, ruhunu yeniden canlandırmıştı. Kardeşlerine karşı gerçek bir sevgi hissedebiliyordu. Halkına karşı gerçek bir onur ve görev duygusu hissedebiliyordu. Kasvetli, gri bir dünyayı göz kamaştırıcı bir harikalar diyarına dönüştürmüştü. Klasik kemik yapısı ve Dragonseeker soyunun mücevherli gözleriyle onun için güzelliğin timsaliydi.

İçindeki güç çatırdadı. Bu utangaç, çekingen bir genç kız değil, onunla her fırsatta savaşmaya hazır bir savaşçıydı. Onun savaşı çoktan kazandığını bilmiyordu. Yarı Karpatlıydı ve doğası onu ona çekecekti. Aralarındaki çekim zamanla büyüyecek ve zaman hayat arkadaşı üzerinde sihrini gösterirken onun yanında olduğundan kesinlikle emin olacaktı.

"Bana öyle bakmayı kes." Daha hızlı yürüdü.

Kolayca ayak uydurdu. "Belirli bir şekilde baktığının farkında değildim."

Gecenin içinde nefes kesici güzelliğin yanı sıra neşe de vardı. Bunu hissedebildiğine, görebildiğine, onunla bir olabildiğine hayret etti. Ağır bulutlar tuhaf şekiller oluşturuyor, rüzgârın yardımsever itişiyile başının üzerinde sürükleniyordu. Köy nefes alıyor, kalpler atıyor, çocukların kahkahaları çınliyordu. Bu sesleri neden daha önce duymamıştı? Hayatın ve sevginin sesleri. Babalar mırıldanıyor, anneler çağırıyor, çocuklar gülüyordu. Yüzyıllar boyunca yaşamın büyüsunü kaybetmişti ve şimdi oradaydı, duyularını dolduruyordu.

Gözleri ona doğru parladı. Yine yeşil. Yeşil onun normal rengiydi, kızıl saçlarının daha da derinleştirdiği göz kamaştırıcı bir zümrüt. O zaman buzul mavisi onun güç rengiydi. Onunla ilgili bu küçük gerçeği keşfetmekten memnuniyet duyuyordu. Onunla ilgili her şeyi bir anda öğrenmek istiyordu ama sabırlı olmayı uzun zaman önce öğrenmişti ve bu onu yüzlerce yıl boyunca ayakta tutmuştu. Zaman onun sırlarını ortaya çıkaracaktı ve onunla geçirdiği her an

-küçük şeyleri, gerçek benliğinin mahremiyetlerini keşfetmek
-ona neşe getirecekti.

Onun vücuduna verdiği amansız acıdan bile zevk alıyordu. Hayatta olmanın, yaşamının, nefes almanın ve dünyasını onunla paylaşmanın bir başka işaretiydi bu. Ruhu öylesine karanlık, öylesine hasarlıydı ki duyguları hissedemiyor, acıyı, suçluluğu ve utancı uzak tutuyordu ama aynı zamanda gerçek yaşamı da uzak tutuyordu.

"Sen benim için bir mucizesin. Belki de bakışlarımda gördüğün şey budur. Sırf mucize." İfadesini sakın tuttu, neşesinin onu boğmasına izin vermedi, ama sesine siyah kadifenin karanlık baştan çıkarıcılığını kattı, böylece tenini okşadı ve vücudunun derinliklerine kaydı, göğsünden kadınsı kanalına küçük elektrik kıvılcımları yaktı.

Kadın hanın açık kapısında öyle aniden durdu ki, adam neredeyse ona çarpacaktı.

Bölüm 3

Lara kaşlarını çatarak Nicolas'a baktı, yeşil gözleri birden şüpheli bir hal almıştı. "Sen bir kadın erkeği misin? Tatlı dil ve şuruptan ibaret, özü olmayan biri misin? Çünkü sana şu anda söylüyorum, bu tür bir adamla deneyimim oldu ve dalkavukluğun ne olduğunu anlayabiliyorum."

Yalan söylüyordu. Adamın gözlerinin içine baka baka yalan söylüyordu. Erkeklerle hiç deneyimi yoktu. Ve ona her baktığında yüzünün kızarmasına engel olamıyordu. Gülümseme zihninde başladı ve dudaklarına yayıldı. Gerçek. Kendiliğinden. Gülümseyebilmesi başlı başına bir mucizeydi - gülümsemek için bir nedeni vardı.

Nicolas onu inine götürmek ve bir ya da iki yıl boyunca kendine saklamak, onunla ilgili her ayrıntıyı öğrenmek istiyordu. Arzu keskin ve acı verici bir şekilde yükseldi. Yüzünü ifadesiz tuttu. "Bunca yıllık varlığım boyunca hiç kimsenin tatlı konuştuğumu ya da şurup olduğumu söylediğini sanmıyorum."

Biraz haysiyetsizce homurdandı. "Belki değil, ama bahse girerim sana kadın erkeği diyorlardır."

"Ben çok yetenekli bir Karpat avcısıyım ama senin eşin olmak için gerekli becerilere sahip olacağımdan eminim."

Boğuldu ve ondan uzaklaştı, omuzları kaskatı kesilmiş bir halde hana girdi. Nicolas arkasından yaklaştı, çok yakındı, içeri girdiklerinde erkeklerin ona bakmak için döndüklerinin farkındaydı. Cildi ve saçlarıyla dikkat çekiciydi, birçok Karpat kadınının sahip olduğu ışıltı, akıcı ve seksi bir yürüyüşle birleşen bir tür aydınlık niteliği göze çarpıyordu. Kadının kendisine ait olduğunu söze gerek bırakmadan onlara bildiren bir mesaj verdi. Konuyu vurgulamak için her bir adama doğrudan bakarken siyah gözleri ölüm taşıyordu. Baktılar

Ondan uzaklaştı ve ikisi gerçekten de gitti, ona gönderdiği titreşimlerin biraz fazla güçlü olduğunu söyledi. Yeni keşfettiği duygularını yönetmeyi öğrenmesi gerekecekti.

Nicolas onu merdivenlerden odalardan birine kadar takip etti, merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapı koluna uzandı. Nicolas'ın eli onunkinden önce oradaydı. İri bedenini kadınla odanın arasına yumuşak bir şekilde soktu.

"Önce ben gireceğim." Odayı çoktan taramıştı. Tanımadığı iki insan erkek ve Mikhail, halkının prensi. Yine de, prens bile olsa, onun güvenliğini riske atacak değildi. Vampir kanı kokusu almıştı.

"Burası benim odam," diye itiraz etti, adamın ne kadar rahat, ne kadar kolay kontrolü ele geçirdiğine şaşırılmıştı.

Adamın siyah gözleri kadının yüzünde gezindi. "Evet, öyle ve görünüşe göre erkek ziyaretçileriniz fazlasıyla var."

Cevap beklemedi, Lara'nın öfkeli küçük ciyaklamasına aldırmadan kapıyı iterek açtı. Mikhail onun geldiğinin tamamen farkındaydı, bakışları onun önünden geçiyordu ama Nicolas'ın çok daha iri bedeni kapıyı kapatarak Lara'nın içeri girmesini engelledi. Nicolas sahneye baktı, adam yatakta acı içinde kıvranıyordu. İkinci bir adam onu sakinleştirmek umuduyla omuzlarını tutarken, prens yataktaki erkeğin yaralarını iyileştirmeye çalışıyor gibiydi. Nicolas kenara çekilerek hayat arkadaşının içeri girmesine izin verdi.

"Nicolas," Mikhail bir adım öne çıkarak savaşçılar arasındaki geleneksel saygı ve onur selamlaşmasında iki kolunu kavuşturdu. "Seni görmek güzel." Nicolas De La Cruz'un kendisine haber getirmek için Güney Amerika'dan bizzat gelmiş olmasından duyduğu endişeyi belli etmedi. Haberin iyi olamayacağını, aksi takdirde Karpatlar zinciri aracılığıyla anavatanlarına haber gönderileceğini anlıyordu.

"Zacarias'ın ve diğer kardeşlerimin selamlarını getirdim. Umarım sen ve kadının iyisinizdir."

Mikhail başını salladı. "Daha önce bir rahatsızlık hissettim."

Nicolas yüz ifadesini değıştirmede ya da gözlerini kaçırmadı. Elbette Mikhail bir rahatsızlık hissetmişti. Nicolas dönmeye o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse kendi hayat arkadaşının canını alacaktı. Neyse ki bir bıçağı vardı ve onu kullanmakta tereddüt etmemişti. Nicolas'ın gömleğindeki kan gitmişti ama Mikhail kolay kolay kanmazdı.

Nicolas hayat arkadaşına döndü. Nicolas prensine dönmeden önce ona "Mikhail Dubrinsky Karpat halkının prensi," diye açıkladı. "Mikhail, bu Avio Päläfertiiil." Elini küçük kızın sırtına koyarken bile sesinde belirgin bir sahiplenme vardı.

Mikhail belinden hafifçe eğildi. "Hayat arkadaşınla tanıştığırna memnun oldum Nicolas, ama onun adı ne?"

"Adı ne?" Nicolas ilk kez şaşkın görünüyordu.

"Onun bir adı var, değil mi?" Mikhail açıkça eğlenerek sordu.

Nicolas parlak kızıl-altın saçlara ve mücevher gibi parlayan yeşil gözlere baktı. "Senin adın ne?"

"Bizi birbirimize bağladın ve adımı bile bilmiyorsun," diye alay etti, odadaki lekeli, çürümüş kan kokusunu görmezden gelmeye çalışarak. "Sen kesinlikle delisin, bunu biliyor musun? Adım Lara. Lara Calladine. Ya sen?" Hayatının sonsuza dek değıştiğini bildiğı için kalbi çok sert çarpıyordu. Henüz bunu düşünemiyordu, olanları ve bu konuda ne yapabileceğini özümseyecek zamanı olana kadar duygularını hafif tutmalıydı.

Yavaş gülümsemesi onu neredeyse olduğu yerde eritiyordu, oda ona "kötü" hissettirdiğinde dikkatini dağıtıyordu.

"Nicolas De La Cruz."

"Sen Karpatyalı'sın." Bir adamdan diğerine bakarak bunu bir ifade haline getirdi. "İkiniz de öylesiniz." Kendini soğuktan titrerken, biraz kafası karışmış ve biraz da hastayken sohbet etmek zordu.

"Sen de öylesin," diye yanıtladı Nicolas.

Lara başını salladı. "Bir kısmı, ama hepsi değil."

Kaşları havaya kalktı. "Sen Ejderha Arayıcı soyundan geliyorsun. Hiç kimse yüz hatlarınızı ya da gözlerinizi başka bir şeyle karıştıramaz."

Kalbi yerinden fırladı. "Yani teyzelerimi tanıyor musun? Onlardan haberin var mı?"

Nicolas ona iyi haberler vermek istiyordu. Yüzündeki sevinç ve umut şaşırtıcıydı. "Üzgünüm, päläfertil, tam bir Ejderha Arayıcı olarak sadece Dominic'i tanıyorum. Vikirnoff'un hayat arkadaşı Natalya ve kardeşimin hayat arkadaşı Colby olmak üzere Ejderha Arayıcı kanı taşıyan iki dişi var. Bu harika bir soy ve tarihimizdeki en saygıdeğer soylardan biri."

Lara Mikhail'e baktı. "Teyzelerimi duydun mu?"

Mikhail başını salladı. "Özür dilerim. Hangi teyzelerden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ejderha Arayıcıları soyunda tam kanlı kadın yok. Rhiannon sonuncusuydu ve bizim için kayıp. Sizin akrabalığınız nedir?"

Ağzını açtı ve aniden kapattı. Yarı büyücüydü. Ejderha Arayıcı soyunun son kızı Rhiannon'un hikâyesini biliyordu. Baş büyücü Xavier tarafından öldürülen büyük bir savaşçının hayat arkadaşıydı. Xavier Rhiannon'u tutsak edip hayatta tutmuş ve çocuklarını doğurmaya zorlamıştı. Üçüzler Soren, Tatijana ve Branislava bu kutsal olmayan birliktelikten doğmuştu. Soren dünyaya kaçmış ve bir insan kadınla birleşmişti. Razvan ve Natalya adında iki çocuğu oldu. Lara'nın babası Razvan'dı. Karpatların en büyük düşmanının soyundan geliyordu.

güvenlerine ihanet etmiş ve sonunda hem büyücülerin hem de Karpatyalıların neredeyse yok olmasına yol açan bir savaş başlatmıştı. Annesi büyücüydü, bu yüzden büyücü kanı Ejderha Arayıcı kanıyla birlikte onda da güçlüydü.

Lara bakışlarını yatakta inleyerek yatan ve ileri geri sallanan Terry'ye kaydırıldı. Kaçmak istediğinde kendini ona bakmaya zorluyordu. Kasıtlı olarak parazit enjekte edilen genç büyücülerin içten dışa çürüdüğünü görmüştü. Gözeneklerinden ölüm kokusu sızmaya başlamıştı bile.

Boğazını temizledi. "Kanını parazitlerden temizleyebildiniz mi?"

Terry'nin vücudu sarsıldı ve yüzüne odaklandı. "Lara. Geri dönmüştün. Çok acıyor. Parazitler de ne demek?"

"Sağ bacak yeterince kolay," dedi Mikhail yüksek sesle, "ama sol bacak bana birkaç sorun çıkarıyor." Karpat halkının kullandığı ortak telepatik yolu kullanarak Nicolas'a doğru baktı. Soruma cevap vermedi.

Lara kaskatı kesildi. Teyzelerinin onunla kullandığı yol üzerinde iletişim kuruyorlardı. Her zaman teyzelerini uydurmuş olma ihtimali olduğunu düşünmüştü. Çocukluğunda yaşadığı travma bir kırılma yaratmış ve kendisi için hayali bir dünya yaratmıştı ama prens ve Nicolas'ın tam olarak bu bantta iletişim kurabilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Sorgulanmak için burada değil. Nicolas'ın ses tonu yumuşaktı ama vücudunu Lara ile prensin arasına yerleştirerek hafifçe yer değiştirdi.

Mikhail'in gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi ve sonra yatakta kıvranan adama döndüğünde kayboldu.

"Ben onu durduramadan yılanın başını çıkardı. Yılanın dişleri kıvrıktı ve uçlarında dikenler vardı. Sanırım dikenler zehri taşıyor ve onları kopardığında,

Zehrin vücuduna akmasına izin verdi." Nicolas'a doğru baktı ve aralarındaki özel zihinsel yolu kullandı. Tam burada dururken benimle tartışmak biraz kabalık gibi görünüyor ama beni savunduğun için teşekkürler.

Mikhail'in başı döndü, siyah gözleri parlıyordu. Lara nefesini içine çekti. Yıllardır teyzeleri dışında kimseyle telepatik olarak konuşmamıştı ve Mikhail'i Nicolas'la konuştuğu konusunda uyaracak kadar enerji kanalının taşmasına izin vererek dikkatsiz davranmıştı. Kendine kızarak dudağını sertçe ısırды ve sessiz kalıp ortama karışması gerektiğini hatırlattı. İnsan yeterince ustaysa göz önünde bile saklanabilirdi.

Lara ona doğrudan bakmaktan kaçınarak, "Terry, endişelenme, seni daha iyi hissettireceğiz," diye güvence verdi. En azından yanına gitmeli ve elini tutmalıydı. Ne tür bir arkadaştı bu? Omurgasını sertleştirerek kendini çelikleştirdi.

Onu acı içinde kıvrılırken görmek çocukluk anılarını tetikledi. Sağlıklı, canlı kan hayat gibi kokardı, tatlı ve akıcı. Ölüm metalik bir tat verirdi. Ama lekeli kan çürümüş, kokuşmuş, iğrenç ve mide bulandırıcı bir kokuya sahipti. Teyzelerinin ona öğrettiği tüm küçük numaralara rağmen bu kokudan kurtulamıyordu.

Nicolas'ın etrafından dolaşıp yataktaki adama gitmek için bir hamle yaptı ama Nicolas da onunla birlikte hareket ediyor, neredeyse fark edilmeyecek şekilde yer değiştiriyor gibiydi. Lara bunu nasıl yaptığını anlayamadı ama ikinci kez denediğinde adamın katı kütlesi yolunu kesmeye devam etti.

"Mikhail ve ben arkadaşınızı iyileştirmek için elimizden geleni yapacağız, ancak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar geri çekilmeniz gerekiyor."

Lara itiraz etmek için ağzını açtı ama konuşmadan kapattı. Sesi alçaktı, o kadar alçaktı ki Terry ya da Gerald'ın onun ne dediğini anladığından şüpheliydi, ama orada tam bir komuta tonu vardı. O son derece

Güçlü ve ne tür güçlere sahip olduğunu bilmiyordu ama tehlikeyi sezmişti. Şimdi, diğerlerinin önünde, onu ya da kararlılığını test etmenin zamanı değildi. Bu onunla açıkça karşı karşıya gelmek anlamına gelirdi ve teyzeleri ona dikkatleri üzerine çekmemesi gerektiğini öğretmişti. Geçmişte bunu birkaç kez yaptığında feci sonuçlarla karşılaşmıştı. Nefesini dişlerinin arasından küçük bir tıslamayla dışarı verdi. Sonunda, hazır bahaneyi kullandığı için kendini suçlu hissedebilirdi ama yataktaki kan onu hasta ediyordu. Nicolas'ın ona dikte etmesine izin verdi.

Nicolas gülümsemesini kendine sakladı. Hoşnutsuzluğunu gizlediğini sanıyordu ama saçları kızıl ve sarı çizgilerle renkten renge giriyordu. Kızıl, üzgün ya da kızgın olduğunda ortaya çıkıyordu ve şu anda saçları alevle kaplıydı. Gözlerinin rengi yeşilden buzul mavisine dönmüştü, ona buz gibi parlıyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece itaatkâr ve tatlıymış gibi geri çekildi.

Kesik ayak bileğinin üzerine eğildi. Kadınının tatlı bir yanı yoktu. Gerçek doğasını diğerlerinden saklıyor olabilirdi ama pençeleri ve dişleri olan, gerektiğinde savaşmaya hazır küçük bir kaplan gibiydi. Hayatı göz açıp kapayıncaya kadar çorak ve griden heyecan verici bir hale gelmişti. Onun küstahlığına verdiği tepki, saçlarını çatırdatıp gözlerini parlatmak için yapacak başka bir şey bulma isteği uyandırdı.

Terry'nin sisteminde bir yığın parazit vardı ve Nicolas tıkanmış kana odaklanırken kaşlarını çattı. Mikhail'e baktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?

Bu kadar değil. Gregori'yi çağırdım. O bizim en iyi şifacımız ve bu adamın hayatta kalmak için tek şansı. Mikhail tekrar Lara'ya baktı, kasıtlı olarak onu da konuşmaya dahil etti. Özür dilerim. Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum.

Lara'nın midesi düğümlendi. Bir elini karnına bastırdı. Bu onun hatasıydı. Terry ve Gerald'ı mağarayı bulmaları için yanına almıştı, çünkü bunun gerçek olduğunu düşünmemişti. Kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Dağın jeolojisini inceledikten sonra izin almak için ilk kez gittiğinde, içinde bir yerlerde mağaranın gerçekten orada olabileceğinden şüphelenmişti. Bastıramadığı bir heyecan vardı ve doğru yolda olduğunu bilmeliydi. Kendine daha fazla inansaydı arkadaşlarını böyle bir tehlikeye maruz bırakmazdı. Onu kurtarabilir misin?

Mikhail ve Nicolas birbirlerine bakmadılar, ikisi de Terry'nin ayak bileğine eğilmiş, yarayı inceliyorlardı ama Mikhail aralarında bir şeylerin geçtiğini hissetti. Bu kelimeler değildi, özel bir telepatik yolda bile değildi, çünkü Nicolas zihnini onunkine açık tutuyordu.

Buhar açık pencereden içeri doluyor, odayı sürekli bir beyaz sis akımı dolduruyordu. Bir anda hava elektriklendi. Lara ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Geri adım attı, pencereden uzaklaşıp kapıya yöneldi. Endişelenmemeliydi, Nicolas hemen oradaydı, bedenini onunla sis arasına sokmuştu ve Lara ilk kez gücenmemişti. Açık pencereden içeri giren şeyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Enerji, bir büyücünün doğuştan itibaren manipüle etmeyi öğrendiği bir şeydi. Birçok genç büyücünün basit ya da karmaşık görevler için ellerinde ne varsa onu kullanmaya çalıştığını görmüştü. Çalışmaları ve deneyleri gözlemlediği yıllar boyunca, bir odaya akan enerji miktarını nadiren hissetmişti ve hiçbir zaman güç bir mıknatıs gibi bir başkasını aramamış ve o kişiyi şu anda olduğu gibi çevrelememişti. Buhar büyük, şeffaf bir adam şeklinde yığılmaya devam ediyordu ama enerji prene doğru koşuyor, onu arıyor, büyük dalgalar halinde yıkıyor ve ona anlatılamaz bir güç veriyordu.

Nicolas, Terry ve Gerald hiçbir şey fark etmemiş gibiydiler. Belki de sadece enerjinin varlığına karşı her zaman hassas olduğu içindi, çünkü çocukken odasından sürüklenip etinin parçalanacağı, kanının tüketileceği konusunda uyarılmıştı. Titredi, midesi bulandı.

Bir elini inip kalkan midesine bastırarak presten ve şeffaflıkla parıldayan adamdan uzaklaştı. Derisi ürperdi. Bilekleri yandı. Derisinin üzerinde örümceklerin gezindiğini hissetti. Lara onları iterek duvara yaslandı. Odanın sıcaklığı önemli ölçüde düşmüştü ve soğuktan titremesine engel olamıyordu.

Yabancı dönüp ona baktı, gözleri çelik gibi parlıyordu. "Ejderha Arayıcısı," dedi yüksek sesle. "Kan onun içinde güçlü akıyor."

Safra yükseldi. Boğuldu, zar zor yeterli havayı içine çekebildi. Odanın duvarları dalgalandı, kıvrıldı, etrafında kalın ve mavi tüneller oluşturdu.

Mikhail, "Gregori, fazla zamanımız yok," dedi.

Korku bir canavara dönüştü, çiçek açtı, büyüdü, zar zor doğru dürüst görebilene kadar içinde birikti. Zemin ayaklarının altında kaydı. Çok fazla güç. Çürümüş kan kokusu çok güçlüydü. Yataktaki adam artık çılgın atmanın ötesindeydi, sürekli inliyordu.

Gregori başını salladı ama o gümüş gözler Lara'yı delip geçmeye devam etti, korumalarını, özenle yerleştirilmiş kalkanlarını parçaladı, her bir sırrını ortaya çıkarmak için içini gördü. Damarlarında çok fazla güç dolaşıyor.

Vücudu sarsıldı, zihni bu istiladan kaçmaya çalıştı. O ışıklı, delici gözler. Bu renk gözleri sadece bir kişide daha görmüştü. Korku onu sarstı. Bir an için adamın yüzü dalgalandı ve kendini kâbuslarından çok tanıdık gelen farklı bir yüze bakarken buldu.

Nefes nefese, bir çıkış yolu aramak için etrafında döndü ama soğuk buz duvarlar geçilemeyecek kadar kalındı. Kapana kısılmıştı. Bileği zonkluyor ve yanıyordu.

Lara mı? Ne oldu? Nicolas ona doğru adım attı.

Aklımdan uzak dur! Sadece teması reddetmekle kalmadı, onu zihninden kovdu, sert ve hızlı bir bariyer oluşturarak odadaki enerjiyi koruyucu bir pelerin gibi etrafında topladı. Elleri otomatik bir koruma hareketiyle havaya kalktı ve şaşırtıcı bir ustalıkla hızla dokundu.

Işık duvarı. Altın kalkan. Şimdi ayağa kalk. Öne çıkın, tutunun. Günahı korumak ve hafifletmek için derinlerdeki bilgiyi kullanarak korunun. Geçmişten gelen iblislerin hasat yapmaya devam etmesine izin vermeyin, bırakın oruç tutsunlar.

Gök gürledi ve odayı salladı. Saf enerji bariyerinden katı bir ışık dalgası ve kırmızı-turuncu alevler fışkırdı.

Dikkat et! Nicolas bedenini Mikhail'in önüne atarak uyarıda bulundu.

Gregori çoktan harekete geçmiş, prensi korumak için odanın diğer ucuna dalmıştı.

Işık dalga dalga yayılıp parladı, parlak roketler halinde patladı, sıcak alevler kırmızı-turuncu bir duvar gibi yükseldi ve neredeyse onları kör ediyordu. Adamlar gözlerini korumak için kollarını havaya kaldırdılar. Enerji duvarı üç Karpatyalı erkeğe de bir yük treni gücüyle çarptı ve onları azgın denizin dalgaları üzerinde savrulan parçalar gibi savurdu.

Gregori ve Nicolas enerjinin en büyük kısmını aldılar, ikisi de savaşmak yerine enerjiyi emerek prensi darbenin çoğundan korumaya çalıştılar. Nicolas geriye doğru savrulurken bile, Gregori'nin prene yönelik saldırıyı ölüm tehdidiyle karşılaması durumunda hayat arkadaşını korumak için sıçrayarak havada yer değiştirmeye başlamıştı bile. Lara'ya sertçe çarptı, ipler halinde ona yapışan güç odayı aydınlatırken

havada parladı. Adam kadını geriye doğru iterek yere düşürdü, iri vücudu kadınıninkini örttü.

Lara yuvarlanmaya çalıştı ama adam onun bileklerini yakalayarak ellerini büyü yapmak için kullanmasını engelledi ve kollarını başının üzerine kapatıp onu yere sabitledi. "Lara, bana bak."

Onun altında tamamen hareketsiz kaldı, gözleri odaklanmamıştı. Vücudu buz gibiydi, ürkütücü derecede soğuktu. Nicolas tereddüt etmedi. Zihnini onunkinin içine soktu, anılarının yolu boyunca onu takip etti.

Çürümüş kan kokusu çok güçlüydü. Bu koku çürüyen et kokusuna karışıyordu. Sonra çığlıkları duydu. İnlemeler. Acı çeken birinin sürekli haykırıışları, sadece fiziksel değil, zihinsel acı da çekiyordu. Nicolas buz gibi koridorda ilerlemeye cesaret etti. Koridor geniş bir odaya açılıyordu. Tavan yüksekti ve uzun sütunlar yerden tavana kadar uzanıyordu. Kırmızı lekeler maviyi kesiyor ve bir adamın yere zincirlendiği sol duvar boyunca püskürüyordu. Çıplaktı, çırpınıyordu, gözleri delilikle parlıyordu ve küçük beyaz parazitler etinden besleniyordu. Nicolas onu en azılı düşmanlarından biri olarak tanıdı; büyücülerin en yaşlısı ve en güçlüsü olan Xavier'in torunu Razvan.

Razvan'ın yanında zincirlenmiş, hareketsiz yatan bir kadından geriye kalanlar vardı; yüzü kaskatı kesilmiş, ağzı çığlık atarak ölmüş gibi ardına kadar açıktı. Parazitler kadından beslenirken, Razvan umutsuzca onları cesetten uzaklaştırmaya çalışıyordu. Buza vurmaktan elleri kan içindeydi. Aniden başını kaldırdı ve Nicolas onun işkence dolu bakışlarını köşeye büzülmüş, çığlık atmamak için yumruğunu ağzına sokmuş, saçlarında kızıl çizgiler olan çeki kafalı çocuğa doğru takip etti. Çocukların yaşlarını bilemezdi ama ona göre küçük kız en fazla üç ya da dört yaşındaydı. Çocuğun gözleri kadının yüzündeydi ve usulca hıçkırıyordu.

Anneciğim.

Nicolas'ın içindeki her şey durdu. Derinlerde bir yerde öfke başladı ve yüzeye çıkmak için savaştı. O çocuğu yakalayıp güvenli bir yere götürmek istiyordu ama tek yapabildiği gerçek zamanlı olarak tuttuğu kadını kurtarmaktı. Lara'nın yüzünü sıkıca kavradı. Hiçbir çocuk böyle bir şeye maruz kalmamalıydı.

"Avio siel, ruhum, bana geri dön." Emri ona fısıldadı, emrin kendisiyle birlikte güçlü bir dürtüyü de gömdü. "Güvendesin Lara. Ben senin hayat arkadaşınım ve seni her zaman son nefesime kadar koruyacağım."

Kadının bulanık, neredeyse donuk bakışları adamın yüzüne kaydı. "Evet. Bana bak. Bana odaklan. Seni geri götürmeme izin ver."

Anılarının buz mağarasında, çocuğun kendisine yanıt vermesini beklemedi. Enfes bir şefkatle onu kaldırdı, gözlerini kapattı, küçük yüzünü göğsüne gömdü, o korkunç sahneye sırtını dönüp dışarı çıkarken sesiyle onu yatıştırdı.

Lara'nın uzun kirpikleri dalgalandı. Ona bakarken gözlerinin vahşi, soluk mavisini koyulaştı. Bir nefes çekti. Nicolas geri çekilerek onu oturur pozisyona getirdi. Etrafına bakındı, yüz ifadesine endişe karışmıştı.

"Kimseyi incittim mi?" Başını eğdi ve adamın gözleriyle buluşmayı reddetti.

"Kimse yaralanmadı." Sesini alçak ve yumuşak tuttu, sert parmaklarıyla çenesini yakalayıp göz temasını sürdürmeye zorlarken bile güven veriyordu. "Burada kimse sana zarar vermez."

Kalbi çok hızlı atıyordu. Avucunu göğsünün üzerine koydu, vücudunun buzul soğuğuna sıcaklık gönderdi ve kalbini onunkinin düzgün, sabit atışına uyacak şekilde yavaşlattı. Kadın nefesini ciğerlerine çekmek için çabaladı ve adam karanlık başını eğdi, böylece kadının ki daha rahat, zahmetsiz bir hava akışına yavaşlayana kadar nefesleri birbirine karıştı. Bakışları öylece kaldı

Gözleri onunkilerle kilitlendi ve adam gözyaşı dökcekmış gibi bir izlenime kapıldı ama kadının gözlerinde hiçbir şey oluşmadı.

"Kokuyu senin için engelleyeceğim." Gregori, ona doğrudan bakma, gözlerinde bir çocukluk anısını tetikleyen bir şey var. "Seni rahatsız ettiğini bana söylemeliydin. Hayat arkadaşın olarak seni böyle şeylerden korumak benim görevim."

"Ben kocaman bir kızım, büyüdüm."

Onu o zaman, anılarında, buz mağarasından kendisi olan çocuğu taşırken hissetmişti. Onun rahatlatıcılığını hissetmişti ve şimdi, alt dudağı korkudan hafifçe titrerken bile, onun dokunuşundan uzaklaşmadı. Öne doğru eğildi ve çok nazik bir şekilde dudaklarını dudaklarına değdirdi. Uzun bir süre daha bakışlarını onun üzerinde tuttu, zihni onun zihninde hareket ediyor, çocukluğunun kâbus dünyasının ona biraz huzur verecek kadar gerilediğinden emin oluyordu.

"İyi misin, Lara?" Mikhail sordu.

Sesinin Nicolas'ınki kadar nazik olduğuna karar verdi. Onun bir çöküşün eşiğinde olduğunu düşünüyor olmalıydı. Belki de öyleydi. Ama Nicolas çürümüş kan ve et kokusunu engellemiş, yerine ormanın taze kokusunu getirmişti. Yüzünde hafif bir esinti bile hissedebiliyordu. Tamamen aşağılanmış olmanın dışında iyiydi. Israrla şifacıya bakmamaya çalışıyordu ama tıpkı meşhur güve gibi kendine engel olamayacağını biliyordu.

Lara, Nicolas'ın uzattığı eli tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Umarım kimse yaralanmamıştır."

"Yaralı olsaydım, yeni bir saniye alırdım." Mikhail ona sırtıttı. "Gözünü korkutmasına izin verme. Her akşam göl kenarında bu bakışla pratik yapıyor."

Kendini durduramadan bakışları Gregori'ye kaydı. Gümüş gözleri midesini bulandırdı ama kendini zorladı.

ona bakmak için kendini zorladı. "Gözüm korkmadı ama özür dilerim. Kimseyi incitmek istememiştim."

Gregori bakışlarını Terry'den ayırmadan, "Kimse yaralanmadı, küçük kardeşim," dedi. "Arkadaşına yardım edeceksek acele etmeliyiz."

Lara'nın kalbi yerinden fırladı. Onun tuhaf davranışlarına ve enerji kullanma yeteneğine tanık olan Terry ve Gerald'ı tamamen unutmuştu. Endişelenmemeliydi. İkisi de dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Üç Karpatyalı erkekten biri duyularını bloke etmiş ve olanlarla ilgili yanlış anılar vermişti.

Bu adamların önünde yaptığı davranıştan çok utanıyordu. Arkadaşlarıyla bile ilgilenmemişti. Omuzlarını dikleştirerek yatağa doğru bir adım attı. Parazitlerin varlığı, hiçbiri hoş olmayan çocukluk anılarının kapılarını açmıştı.

"Kapıyı koru," diye emretti Nicolas, katı cüssesini bir kez daha kadınla yatak arasına koyarak. "Hancının ya da kocasının odaya girmesini istemeyiz. Bu çok tehlikeli."

Rahatlamış görünmemeye çalışarak başını salladı ve onlara yer açmak için geri çekildi. Bir kalçasını kapıya yasladı ve şifacının çalışmasını izledi. Daha önce usta bir şifacının sanatını icra edişine hiç tanık olmamıştı ve onun kullandığı tam konsantrasyon ve verimlilik karşısında büyülenmişti. Hiç tereddüt etmeden bedeninden sıyrıldı ve ardında sadece saf şifa enerjisi bıraktı.

Mikhail mumları yaktı ve aromatik kokular havayı doldurarak iyileşme sürecine yardımcı oldu. Gregori kendi bedenini terk ederek Terry'nin bedenine girdi ve genç adamın bedenini tüketmeye çalışan ve hızla çoğalan parazit ordularını kovmaya çalıştı.

Gregori'den sonsuz gibi görünen enerjinin emilmesini ve tüm gücünü tüketmesini izlemek inanılmazdı,

Hatta onunla birlikte çalışan diğer iki Karpatyalı erkekle birlikte. Yüzü griye döndü. Yorgunluktan sallanıyordu ve zaman sonsuz bir yavaşlıkla geçiyordu.

Pencerenin dışında kar yağmaya başladı, önce birkaç tane, sonra çok daha sabit bir hızda. Müşteriler yatmaya gittikçe han sessizleşiyordu. Gerald sık sık yer değiştiriyor ama Terry'nin omuzlarını tutarak ve onunla yatıştırıcı bir şekilde konuşarak yerinde kalıyordu. Terry bir saat sonra inlemeyi bıraktı ve ikinci saatte çok daha rahat bir şekilde dinleniyordu.

Gregori kendi bedenine geri döndü, sendeledi, aniden yere oturdu, solgun ve bitkin bir haldeydi. Başını iki yana salladı. Parazitler benim onları yok ettiğim kadar hızlı çoğalıyor. Sonunda onlardan kurtulmak için sayılarını yeterince hızlı azaltıp azaltamayacağımdan emin değilim.

Mikhail dişleriyle bileğini rahatça yırttı ve kolunu uzattı. Lara'nın bakışları hemen Gregori'nin yaranın üzerine yerleştirdiği ağzına takıldı. Midesi düğümlendi. Kulaklarında gök gürültüsü çınladı.

Seninle çalışacağım, Nicolas gönüllü oldu.

Ben de öyle, diye ekledi Prens.

Hayır! Her iki Karpat erkeği de şiddetle tepki verdi.

Yapamazsın Mikhail, dedi Gregori. Lekeli kanın sana yaklaşmasına izin veremeyiz. Parazitler varlığını zaten hissediyor. Seni kirletme umuduyla sana en yakın olan tarafa üşüşüyorlar.

Bize yardım etmek için senin kanına ihtiyacımız olacak, diye ekledi Nicolas karanlık bakışlarını Gregori'ye doğru çevirerek.

Gregori, Nicolas'ın kendisini ayağa kaldırmasına izin verirken içini çekti. O bir bebek değil, Nicolas. Karpat halkının onsuz var olamayacağını bilen yetişkin bir adam. Eğer o yok olursa, türümüz de yok olur. Her ne kadar senin yerini başka birinin alabileceğine inanmak istesek de Mikhail, sen de düşmanlarımız da bunun doğru olmadığını biliyorsunuz.

Şart değil, Mikhail itiraz etti. Savannah benim soyumu taşıyor ve ikizlere hamile. Raven oğlumu taşıyor ama yine sorunlar yaşıyor.

İşi şansa bırakamayız. Lucian, Gabriel ya da Darius kolayca benim yerime geçebilir ama senin pozisyonunu dolduracak başka bir erkek yok. Gregori'nin sesinde bir gerginlik vardı.

Lara'ya bu tartışmayı birçok kez yaptıkları belli oluyordu. Lara bu konuşmayı çok ilginç buldu ve Mikhail'in bileğindeki yırtıktan kurtulmasına yardımcı oldu. Dilini yaranın üzerinde gezdirmişti ama Lara hâlâ diş izlerini ve belli belirsiz kan lekelerini görebiliyordu. Midesi bulandı ve safrası yükseldi. Vücut ısısı aniden düştü.

İşte kardeşim Jacques. Mikhail'in sesi sessizleşmiş, Gregori'nin sesine eşlik eder hale gelmişti.

Hayat arkadaşı olmadan aklına hala güvenmeyen biri. Senin için hiçbir risk olamaz, Mikhail. Gregori ona bir bakış fırlattı. Bu konuda beni bir daha üzme, babalık.

Mikhail yutkundu ve kızının hayat arkadaşı olan ikincisine doğru bir adım attı. Terry'nin yüzü aniden kötücül bir ifadeye büründü ve çenesinden aşağı tükürükler akarken hırlayarak kendini prensin üzerine attı. Gerald onu zapt etmek için omuzlarından tuttu ama Terry bu kadar yaralı birine göre inanılmaz derecede güçlüydü, serbest kaldı ve Mikhail'in gözlerine doğru pençe şeklinde kıvrılmış ellerini uzatarak sıçradı.

Nicolas da Gregori'yle aynı anda elini salladı. Lara bir kalkan büyüğü fısıldadı, elleri karmaşık bir desen örüyordu. Terry görünmez bir bariyere çarptı. Dişleri takırdıyor, gözleri kafasının içinde dönüyor, kafatasını prensi koruyan kalkana defalarca çarpıyordu.

Gerald yatağın üzerinde sendeleyerek onu kontrol etmeye çalıştı ama Terry hâlâ kuduz bir hayvan gibi hırlayarak yüzüne yumruk attı. Gerald yatağın üzerine düştü ve Terry prene ulaşmak için görünmez duvara kafa atmaya devam etti.

Lara onu sakinleştirmek için Terry'nin zihnine uzandı. Güven vermek için zihnine nazıkçe dokundu. Bir anda kaynayan bir parazit yumağı onun varlığına tepki verdi, zehirli bir ihtiyaç çılgınlığı içinde kıvranıp çırpındı. Bir an Terry'nin kafasının içindeyken, bir anda kendini dışarı atılmış buldu; sert bir erkek itişiyse Terry'nin beyninden dışarı fırladı.

Nicolas'a ters ters bakmak için döndü. Onun dokunuşunu tanımaya başlamıştı. Nicolas ona bir bakış bile atmadı, tüm dikkatini Terry'yi kontrol etmeye vermişti. Gregori'ye bir göz attı. Şifacı aslında Mikhail'i duvara yaslamıştı ama yüzündeki konsantrasyon Nicolas'ın yanında olduğunu ve Terry'yi zapt ettiğini gösteriyordu.

Terry yatağa uzandı, gözleri odaklanmamıştı ama vücudu sakindi, artık savaşıyordu. Lara nefesini yavaşça bıraktı. Gregori Mikhail'e gitmesini işaret etti ve Mikhail ona bir bakış attı. Hiçbir yere gitmiyordu ve bu yüzünden, gözlerinden okunuyordu.

"İşe koyulun," diye emretti Mikhail.

Gregori geniş omuzlarını silkti ve saf şifa enerjisini kullanarak bir kez daha Terry'nin bedenine girdi.

"Neler oluyor?" Gerald yataktan fırladı ve Karpas şifacısının etrafından dolanarak Lara'ya doğru ilerledi.

Nicolas süzülerek Gerald'ın yolunu kesti. "Gömleğinin her tarafı kan olmuş. Gidip bir duş almalısın."

"O haklı, Gerald," diye onayladı Lara. "Güvenli değil. Giysilerini yak. Bugün giydiğin her şeyi."

Gerald durdu, Terry'ye baktı, kapıyı çekerek açtı ve koridorun karşısındaki odasına doğru koştu.

Lara bir kalçasını duvara yasladı ve Nicolas'ın Gregori'ye katılmasını izledi, ikisi birlikte Terry'nin hayatını kurtarmak için öfkeyle çalışıyorlardı. Ve bu onun hayatı için bir mücadeleyleydi, ruhu için. Parazitler onu ele geçirmek, bedenini ve zihnini ele geçirip efendilerinin emrine vermek için çırpınıyorlardı.

Adamlar hiç durmadan çalıştılar ve zaman akıp gitti. İkisinin de rengi neredeyse griye dönene kadar soldu ve sonunda Terry'nin yanındaki yatağa çöktüler. Mikhail bir kez daha sakince bileğini yırttı ve Nicolas'a teklifini sundu.

Parlak kırmızı kana bakmamaya çalıştı. Nicolas'ın prensin kolunu tuttuğunu, parmaklarının Mikhail'den ona akan yaşam gücünü kavradığını görmemeye çalıştı ama büyülenmişti ve gözlerini kaçıramıyordu.

Bileği yandı. Ciğerleri yandı. Titredi, vücudunun ısını ne kadar düzeltmeye ve eşitlemeye çalışsa da vücudu üşüyordu. Etrafındaki duvarlar kıvrıldı ve mavimsi bir renk aldı. Nefesini içine çekerek prensin üzerindeki duvara odaklanmaya çalıştı ama bakışları -ve zihni- sürekli olarak kolundan aşağı süzülen, Nicolas'ın parmaklarına biraz bulaşan ve yere damlayan kanın görüntüsüne geri çekildi.

Karnı guruldadı. Çaresizlik içinde Terry'nin yüzüne kilitlendi. Bu da bir hataydı. Parazitlerin kan dolaşımından geçerek her organına yayıldığını, büyük bir saldırı başlattığını, şifacı ve Nicolas'la ona sahip olmak için savaştığını hayal etti.

Alnında boncuk boncuk ter vardı. Terry'nin yüzü dalgalandı, çocuksu yüz hatları değişti, inkar edilemez derecede yakışıklı olana kadar şekil değiştirdi, parlak turkuaz gözleri ve alnına dökülen gece yarısı siyahı saçları vardı. Saçları gümüş dalgalarla dalgalanıyordu. Gözleri açıldı ve onunkilerle kilitlendi.

Nefesi ciğerlerine kaçtı. Acı orada. Farkındalık. İktidarsız öfke. Korku. O kadar büyük bir korku ki oda onunla doldu. Duvarlar böyle bir dehşeti zapt edemeyerek dışa doğru şişti.

Koş. Kaç, Lara. Saklan. Adamın sesindeki hıçkırığı, karşı konulmaz dehşeti duydu.

Nicolas kendini bir buz odasında soğuktan titrerken buldu. Bir duvara zincirlenmiş, kolları ve göğsü asidik vampir kanıyla kaplı bağlantılardan yanan Razvan, kendi ruhuna sahip olmak için savaşıyordu. Acı gözlerinde ve platinle kaplanmış siyah saçlarında yaşıyordu.

Lara. Ses sevgiyle fısıldadı. Korkuyla. Umutsuzlukla. Bebeğim. Kaç. O geliyor ve ben seni koruyamam.

Nicolas dehşetin yükseldiğini ve onu boğduğunu hissetti. Köşeye bakmak için başını salladı. Kız çocuğu bu kez daha büyüktü. Belki dört ya da beş yaşındaydı. Duvara yaslanmıştı, titriyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu, kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki Nicolas kendi sabit ritminin üzerinde duyabiliyordu.

Arkadan sürüklenen ayak sesleri geldi. Nicolas döndü ve yarı iskelet, yarı insan olan korkunç bir yaratığın onlara doğru geldiğini gördü. Derisi bazı yerlerde sarkıyor, bazı yerlerde ise sıkıca çekiliyordu. Tüm etler çürümüş ve kokuşmuştu. Kel kafasından birkaç uzun gri saç teli dökülmüştü. Göğsüne doğru dağınık bir sakal sarkıyordu ama haşaratlar nemli saçların arasına girip çıkıyor, sürekli hareket ediyordu. Tırnakları sarı ve uzundu, boğumlu ellerinin üzerinde geriye doğru kıvrılıyordu. Çürümüş, siyah dişleri ürkütücü, şeytani bir sırtışla parlıyordu. Gözleri, yüzünden geriye kalanlar içinde canlıydı; parlayan, gümüşü bir deliliğin kesik ışığı.

Korku, Nicolas'ın kendi kalp atışları değişmeye başlayıp beklentiyle sertleşene kadar tırmandı. Ciğerleri hava almak için yanıyordu.

Nicolas! Mikhail'in sesi şimdiki zamana dönmesini talep eden keskin bir komuta dönüştü. Sakin ol, küçük kardeşim. Güvendesin, diye ekledi prens Lara'yı

sakinleştirmeye çalışarak.

Nicolas, Lara'yı kâbus gibi anılarından uzak tutmanın tek bir yolunu biliyordu; odanın sınırları içinde daha da keskin görüntülerle yinelenen geri dönüşler. Onu güçlü kollarıyla yakaladı, zihnini tamamen onun zihnine soktu ve tüm kontrolü ele aldı. Dragonseeker damarlarında güçlü bir şekilde akıyordu ve kesinlikle onun yardımıyla şekil değiştirebiliyordu. İkisini de çözdü ve onu odadan, handan dışarı, gecenin temiz havasına çıkardı.

Bölüm 4

Lara yerin derinliklerinde, çok sıcak bir odanın ortasında duruyordu. Mağaranın duvarlarından akan su derin, buharlı bir havuza akıyordu. Duvarlardaki aplikler kokulu, titrek mumlardan ışık saçıyor, kristal duvarlara gölgeler düşürüyordu. Nefesi ciğerlerini küçük bir telaşla terk etti ve bir daire çizerek döndü, parmakları yan tarafındaki kemerinde duran bıçağının kabzasının etrafında kıvrıldı.

Dudaklarını ıslattı ve Nicolas'la yüzleşmek için döndü. "Tam olarak neredeyim ve buraya nasıl geldim?"

Nicolas, "Bana kızıp elindeki bıçağı fırlatmadan önce," dedi, "sen bir tutsak değilsin. İhtiyacın olduğunda ya da gitmek istediğinde çıkış yolunu bulabilmen için zihnine bir yol bıraktım. Burası bildiğim en güvenli ve en huzurlu yer. Korunman için gerekli önlemler alındı. Yan odada dinlenebileceğin bir yatak var."

Hafızasını yokladı ve sanki mağaraya binlerce kez girmiş ve her odayı ve koridoru biliyormuş gibi dikkatlice yerleştirilmiş çıkış yolunu buldu. "Handa bir odam var." Bıçağı tutuşunu gevşetmedi.

"Şu anda birkaç adamla dolu. Belki bu inzivadan biraz daha keyif alırsınız diye düşündüm."

Siyah saçları alnına dökülmüş, dikkatleri simsiyah gözlerine çekmişti. İpeksi saç tellerini bir kenara süpürme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, uzanmamak için ondan bir adım uzaklaştı.

"Bu, buraya nasıl geldiğimi ya da neden bana danışmadığınızı açıklamıyor."

Güçlü omuzlarını silktilti ve gömleğinin altında ilgi çekici ve çok seksi bir dalgalanma etkisi yarattı. Kadın bakmamaya çalıştı.

"Seni buraya ben taşıdım. Sise dönüştük, böylece fark edilmeden ve çok daha hızlı seyahat edebildik."

Lara neredeyse boğuluyordu. "Vites değiştirmiyorum."

Gözleri ona bakarken parıldadı, ağzının kenarını yumuşatan bir eğlence vardı. "En ufak bir sorun bile olmadan yer değiştirdin. Bunu her gün yaptığını sanıyordum."

Ona en sert kaşlarını çattı. "O zaman neden hatırlamıyorum?"

"Sık sık hafıza kaybı yaşıyor musunuz? Bu bilmem ve dikkat etmem gereken bir şey mi?"

"Ha ha ha. Gerçekten komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Hayatımda hiç yer değiştirmedim, hele sisin içine hiç girmedim." Ve sonunda çocukluğunu uydurduğuna inanana kadar binlerce kez tekrar tekrar denerdi.

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Zihninde var."

"Öyle mi?" Bir an için ona kızgın olduğunu unuttu. Öğrenmek için kilitli tuttuğu anıları yeniden ziyaret etmek istemiyordu ama eğer şekil değiştirebiliyorsa, bu kesinlikle işe yarar bir yetenek olurdu. Teyzeleri de şekil değiştirenlerdendi. Ejderha formuna hapsolmuşlardı ama bu onların doğal formu değildi. Dil, şifa ve büyüünün yanı sıra ona bu beceriyi de kazandıracaklarını bilmeliydi. "Bilmiyordum."

"Bilgiye sahip olduğunuz kesin. Elbette yardıma ihtiyacınız var, çünkü tam olarak Karpatyalı değilsiniz, ama bu yeterince kolay. Bariyerleriniz var. Korumalar. Seninkini buldum," dedi gerçekçi bir şekilde ama onu yakından izliyordu. "Ama başkaları tarafından yapılmış korumalar da var. Bir erkeğin dokunuşu. İki kadın. Çocukluğunu hatırlamanı istemediler."

İki kadın teyzeleri olmalıydı ama adam? Babası mı? Başka erkek tanı mıyordu. Babası neden daha önceki anılarına bir set çekmiş ama onun kendisinden beslendiğini görmesine izin vermişti? Midesi bulandı ve daha fazla zayıflığa tanık olmasını istemediği için Nicolas'tan uzaklaştı. Sık sık kâbuslar görüyordu ama sonuçlarını görece kimse olmamıştı. Ve flashback'ler -eğer öyleyse- Razvan'ı daha önce hiç zincirlenmiş ve esir olarak görmemişti.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Neden kendisi yerine Razvan'ı kurban olarak görüyordu? Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, kendi davranışları bile. Şimdi teyzelerinin ve başka birinin -kafasının içinde olduğunu bilmediği birinin- neden çocukluğunu hatırlamasını istemediklerini açıklayamıyordu.

"Anılarımı neden sildiklerini anlayamıyorum," diye mırıldandı. Babasının harap olmuş yüzünün görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

"Silmek değil, korumak," diye açıkladı. "Anılar keşfetmeniz için hâlâ orada."

"Gerçek miydi? Gördüğümüz şey gerçek miydi?"

Bir elini kaldırdı ve mumlar titredi. Rahatlatıcı lavanta, bal ve leylak kokusu odayı doldurdu. Onu daha iyi hissettirmek istiyordu ama insan hayat arkadaşına yalan söyleyemezdi. "Anılarınız bastırıldı ama kurcalanmadı. Onlar çok gerçek."

"O zaman benimle aynı anıyı mı gördün?" Kan, parazitler ve o korkunç gümüş gözler tarafından tetiklenmişti. Başını eğdi, mumların kokusunu içine çekmeden önce nefesini biraz aceleyle dışarı verdi.

"Evet. Üzerindeki izleri zincirlerden tanıdım. Kardeşim Riordan da böyle zincirlerle yakalanıp tutulmuştu. Bir Karpatlıyı esir tutmak zordur. Sanırım her kimse

tekniğini mükemmelleştiriyor." Ve ilk deneyini baban üzerinde yaptı.

Lara onun düşüncesini sansürlemeden önce yakaladı. Oturacak bir yer bulmak için etrafına bakındı. Hemen önünde yumuşak minderleri olan alçak bir şezlong vardı. Oraya nasıl geldiğini sorgulamadı ama bacaklarının onu daha fazla taşıyamayacağından korkarak üzerine çöktü.

"Bunu anlamıyorum Nicolas. Kardeşinde de aynı zincir izleri varsa, o da Xavier'in tutsağı mıydı? Bana kardeşinden bahset."

"Güney Amerika'da yağmur ormanlarında yaşıyoruz. Orası yüzyıllardır bizim evimiz ve ailemiz orada iyi bir şekilde yerleşmiş durumda. Riordan devriye geziyordu çünkü giderek daha fazla hareketlilik yaşıyoruz..."

"Faaliyet derken Xavier'i mi kastediyorsunuz?"

Başını salladı ve kadının şakaklarını ovuşturmaya devam ettiğini fark etti. Zihnine dokunduğunda orada bir baş ağrısı olduğunu gördü. "Hayır, vampirleri kastediyorum. Jaguar halkı Amazon'u bizimle paylaşıyor ve vampirler Karpat halkını yok etmek için bir araya geldi. Kendilerini müttefiklerimizden birinden kurtarmak istediler, bu yüzden jaguar türünü yozlaştırmaya başladılar. Riordan onların varlığına dair kanıtlara rastladı ve izlerini sürerken yanlış bir yardım çağrısının kurbanı oldu."

Nicolas onun arkasına geçti ve parmak uçlarını Lara'nın şakaklarına bastırmak için uzandı. Lara kaskatı kesildi ve başını başka yöne çevirerek omzunun üzerinden ona dikkatle baktı.

"Bırak beni," dedi usulca. "Acı çekmene hiç gerek yok."

Nefesini tuttu, ne yapacağından emin değildi ve bu onun için nadir görülen bir durumdu. Nicolas yakınlığıyla onun dengesini bozuyordu. Aynı havayı paylaşıyor gibiydiler. Onu derisinin altında hissediyordu ve vücudundaki her bir hücre onun farkındaydı.

"Baş ağrınızı gidermek küçük bir şey."

Ve onu reddetmek kendisini küçük ve önemsiz hissetmesine neden oldu. Omuz silkti. "Bana kardeşinden biraz daha bahset."

"Bir laboratuvarda esir tutuldu."

"O zaman da aynıydı. Onun üzerinde deney yapıyorlardı. Elbette bu bir tesadüf değil."

"Çoğunlukla hayvanlar üzerinde deney yapıyorlardı ama Riordan'ı ele geçirdiklerinde, Razvan'ı zincirlediklerini hatırladığın gibi, vampir kanıyla kaplı zincirler kullanarak onu duvara zincirlediler. Kan asit gibi yanıyor, acımadan yakıyor. Çok acı verici. Riordan'ın kanını emdiler ve içine enjekte ettikleri bir zehirle onu zayıf düşürdüler."

Lara kaşlarını çattı, neredeyse başka bir anıyı, iğnelerden birini yakalayacaktı ama elinden kaçırdı.

Nicolas parmak uçlarını Lara'nın şakaklarında zonklayan nabzın üzerine bastırdı ve orada tutarak sıcaklık ve şifa enerjisi aşıladı. Lara'nın kardeşinin tutsaklığına verdiği sempatik ve tanımlayıcı tepkiyi anında hissedebiliyordu. "O artık güvende ve çok mutlu," diye ekledi. "Hayat arkadaşı onu kurtardı ve ailemize umut getirdi, eğer Riordan'ın başına geldiyse, en beklenmedik koşullar altında hayat arkadaşını bulabildiyse, o zaman belki geri kalanımızın da bulabileceğine dair bir inanç. Mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha uzun süre dayanmayı başardık."

Ailesi muazzam yetenekler taşıdığı için, çok daha tehlikeli bir unsurla da yüklüydü. Tüm Karpat erkekleri, özellikle de savaşçı doğanlar zamanla karanlığa bürünürken, De La Cruz kardeşler içlerinde zaten güçlü olan karanlıkla doğmuşlardı. Eğitim, savaş, av ve en önemlisi de öldürme telaşı onları hızla tüketmişti.

"Bu nasıl çalışıyor?" Lara merakla sordu. "Teyzeler vampir tohumunun Karpat erkeğinin içinde olduğunu söylediler."

"Bu da bir bakış açısı. Elbette tüm Karpatyalı erkekler ruhlarından vazgeçmeyi seçebilir. Çorak dünyalarda sadece anılarımızla ve çevremizin güzelliğini hâlâ hissedenden ve gören diğerlerinin zihinlerine dokunarak dolaşıyoruz. Duygu ihtiyacıyla, herhangi bir duyguyla savaşmak zordur."

"Babam bir vampir mi?"

Nicolas bir an sessiz kaldı, elleri kadının omuzlarına inip masaj yaparak gerginliğini azalttı. "Babanın ne olduğunu bilmiyoruz. Bir an öldüğünü düşünüyoruz, sonra bir yerden çıkıp geliyor. Pek çok yüzü var ve halkımıza karşı sayısız suç işledi ama hiç kimse düşman kampında neler olduğunu kesin olarak bilmiyor. En büyük ipucumuz sen olabilirsin. Sen ve kayıp anıların."

"Anılarım ne anlama geliyor? Bunca zaman babamın bir iblis olduğunu düşündüm. Kanımı aldı, bileğimi, boynumu, damarlarımı parçaladı. Bana sanki onun için bir yemekten başka bir şey değilmişim gibi davrandı. Hatırladığım bu."

"Zaman çizgisini bilmiyoruz ya da anlamıyoruz. Belki de ikinizin birlikte tutsak olduğu bir zaman vardı."

"Teyzelerimin onunla ilgili anılarımı bir mahkûm olarak bastırması mantıklı değil. Amaç ne olabilir ki? Ve bariyerde bir erkek örgüsü olduğunu söylemişsiniz. Ben sadece babamı ve Xavier'i tanıyorum ama onlardan biri kalkan örmüş olsaydı kötülüğün lekesini hissederdiniz. Bana sadece benden beslendiğine dair anılar bırakmasının amacı ne olabilir? Neden kendi babamın en kötü türden bir canavar olduğunu düşünmemi istesinler ki?" Lara yüzünü ellerinin arasına aldı.

Nicolas bir kedi gibi kıpırdamadan onun arkasında durdu, elleriyle omuzlarındaki gerginliğe masaj yapmaya devam etti.

"Belki de gerçek anılar babanızın tamamen bir şeytan olduğuna inanmaktan daha kötüdür."

"Onu tanıdınız. Hâlâ hayatta mı?"

"Hayatta olduğuna inanıyoruz."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Odanızın bulunduğu handa yaşı bir kadının bedenini ele geçirdi. Bir eşıit kutlama vardı ve prensin kardeşinin hayat arkadaşı..."

Nefesi dişılerinin arasından hızla çıktı ve dönüp ona baktı. "Adını söyle. Onun bir adı var."

Omuzlarını silkti, kızın rahatsızlığından etkilenmemişıti. "Shea, Jacques Dubrinsky'nin hayat arkadaşı, hamileydi. Yaşı kadın zehirli, dikenli bir iğneyle saldırdı ve kardeşim Manolito onu korumak için Shea'nın önüne gemeseydi onu öldürecekti. Neyse ki saldırıdan sağ kurtuldu."

Küçük bir ses çıkardı ve tekrar ona döndü, lavanta ve balın rahatlatıcı aroması babasının ihanet haberiyle mücadele edemedi. "Shea hamileydi ve Razvan onu ve doğmamış çocuğunu öldürmeye alışıtı."

" yle görünüyor."

Başını iki yana salladı. "ok özür dilerim. Bana yaptıklarının ötesini d şı nmedim ama d şı nmeliydim."

Nicolas hareket etti, gerçekten s z ld , önünde durup nazik parmaklarıyla çenesini kaldırana kadar zar zor gördüğü ya da hissettiği bir bulanıklıktı. "Razvan'ın yaptığı hiçbir şeyden sen sorumlu değilsin. O seçimlerini kendi omuzlarında taşıyor."

Küçük bir gülümsemeyi başıardı. "Bunun için teşıekk r ederim. Peki ya halalarım? Onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Üzgünüm Lara, ama onların canlı görüldüğüne dair hiçbir haber almadım. Eğer gerçekten teyzeleriniz iseler."

"Büyük teyzeler," diye düzeltti. "Ama ben onlara hep teyzelerim dedim."

Gülümsedi. "Bunu tahmin etmiştim. Eğer onlar senin büyük teyzelerinse, bu onları Rhiannon'un kızları yapar. Rhiannon'ın Xavier'den üçüzleri olduğunu biliyoruz. İki kız, teyzeleriniz ve Soren, büyükbabanız. Soren birkaç yıl önce Xavier tarafından öldürüldü. Kızları hiç kimse görmedi. Neye benziyorlar?"

"Onları sadece ejderha formunda gördüm. Zayıf ve hastaydılar. Xavier onları kan için kullandı ve zayıf bir durumda tuttu. Onlardan çok korkardı. Çoğu zaman, eğer biri donmamışsa, diğerinin boğazına bıçak dayardı. İşler çok kötüye gittiğinde bana fısıldayarak akıl sağlığımı korudular, beslenmek için kullanıldığımda dikkatimi dağıttılar."

"Onların Rhiannon'un çocukları olduğundan emin misiniz?"

"Bana anlattıkları aşk hikâyesi anneleri Rhiannon ve onun gerçek hayat arkadaşıyla ilgiliydi. Xavier onu öldürdü ve Rhiannon'u esir tutarak üçüz çocuklarını doğurmaya zorladı. Karpatyalıların kanıyla yaşayarak ölümsüz olabileceğine inanıyordu. Bana anlattıkları şeylerin doğru olduğuna eminim, en azından öyle olduğunu söylediler." Ona baktı. "Beni ritüel kelimelerle bağlayabildin. Rhiannon'un kızları olmasalardı Karpat evlilik ritüelini nereden bileceklerdi?"

"Rhiannon'un kardeşi Dominic yıllardır ondan haber almaya çalışıyor. Xavier'in ellerinde öldüğünü öğrendik ve yeğenlerinden haber almayı umuyordu. Bu haber onu çok üzecek."

"Hâlâ hayatta olabilirler," dedi. "Bu mümkün. Buz mağarasından kaçmama yardım ettiler ve belki onlar da başardılar. Çok güçlüydüler. Xavier onları zayıf tuttu ama zekiydiler. Bir yolunu bulmuş olabilirler. Bu da

öğrenmek için geri geldim. Onlara ne olduğuna dair kanıt aramaya gidiyorum."

Nicolas nefesini sertçe içine çekti. "Buz mağaraları çok tehlikeli. Son ziyaretçiler canlarını zor kurtardılar. Orası girmeniz gereken bir yer değil."

Gözlerini havuzdaki suyun kayalardan oluşan halkaya hafifçe vurmasından ayırmadı. "Oraya hiç gittin mi?" Onun ne düşündüğü pek de umurunda değildi. Mağaraya gitmeye ve teyzelerine ne olduğunu kendi başına öğrenmeye niyetliydi.

"Kişisel olarak değil ama tüm Karpatyalılar bilgiyi paylaşır. Vikirnoff ve kadını oradayken gölge savaşçılarla, vampirlerle ve büyücülerle savaştılar."

Kaşlarını çattı ve kirpiklerini hızlıca oynatarak ona baktı. "Onun kadını mı? Yine mi o? Bir adı var mı? Kadınlar senin gözünde isimlerini öğrenmeye zahmet edemeyeceğin kadar düşük bir yere mi sahip?"

Eğildi ve dudaklarını kızın kulağına dayadı. "Sanırım benimle kavga etmeye çalışıyorsun çünkü yaşadığın flashback'lerden dolayı üzgünsün. Kadınlara saygı duyduğumu ve onları korumak için hayatımı verebileceğimi bilecek kadar aklıma girdin." Uzun saç örgüsünü çekiştirdi. "Prensi görmeliyim ve arkadaşından haber alacağım. Benim de beslenmem gerekiyor, senin de öyle. Burada kal ve dinlen. Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim ve bunu birlikte çözebiliriz."

Sıcak nefesini kulağında hissetmek, dudaklarının büyüleyici okşayışı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Göğüsleri karıncalandı, meme uçları sıkılaştı. Dişlerini küçük bir çırpıda birbirine bastırdı.

"Kanla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bunu anladım." Doğruldu ve ondan uzaklaştı, mağara zemininde ona sinsi bir orman kedisini hatırlatan o tuhaf sessizlikte süzüldü. "Sen

Burada tek başına kalacak kadar rahat hissediyor musun yoksa yer altında olmak daha fazla geri dönüşü tetikleyecek mi?"

Ona en sert kaşlarını gönderdi. "Ben bir mağaracıyım. Her zaman mağaraları keşfederim. O iğrenç küçük parazitleri görünce bir an için küçük bir sorun yaşadım. Şimdi iyiyim. Tamamen iyiyim." Yavaşça etrafına bakındı. "Burası oldukça güzel."

O da öyleydi. Duvarlar mineraller ve kristallerle kaplıydı. Her yerde boy boy mumlar vardı. Havuz davetkâr görünüyordu. Hava taze ve rahatlatıcı kokuyordu. İçinde bulunduğu odanın ötesinde, yer üstündeki bir evin odası gibi düzenlenmiş bir tür yatak odası görebiliyordu. Belli ki Nicolas dinlenmek için sakin ve güvenli bir yer sağlamaya çalışmıştı.

"Tedbirler yerinde. Düşmanlarımızı yollarımızda eğitmek için en yeni modeller bunlar. Güvende olacaksınız. Bana ihtiyacın olursa, sadece elini uzatman yeterli," dedi Nicolas. "Seni duyacağım."

"Bu şekilde iletişim kurabilmemiz nasıl mümkün olabiliyor?" Lara merakla sordu. "Tüm Karpatyalılar için ortak olan telepatiyi kullanmıyoruz. Bunun bir kan bağıyla kurulduğunu sanıyordum. Sen benim kanımı aldın ama ben seninkini almadım."

Bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı. İhtiyaç kulaklarında kükrüyor, kalbinde gümbürdüyor, damarlarında kabarıyor ve sıcak bir taleple kasıklarında acıyla çarpıyordu. İlkel yanı baskınlık isterken bedenini rahat, zihnini sakin tutmak için bir nefes aldı. "Sen benim hayat arkadaşısın ve bizi birbirimize bağladım. Gerisi doğru zamanda gelecek."

"Peki ya olmazsa?"

Omuz silkti. "O zaman bu hayattan sağ çıkamayız ve bir sonraki hayata geçip tekrar deneriz."

Adamın iri gövdesinin saydamlaşarak dalgalanmasını, sonra da odadan akan sisten başka bir şey olmayana dek kaybolmasını izledi. Ancak o zaman fark etti ki

nefesini tutuyordu. Ayağa kalktı ve gergin kaslarını gevşetmeye çalışarak gerindi. Burada olduğu için rahatlamış değil, kızgın olmalıydı. Nicolas onu rızası olmadan arkadaşlarından uzaklaştırmıştı ama dürüst olmak gerekirse o odada nefes alamıyordu. Orada sağlıklı düşünemiyordu. Terry'yi parazitlerden kurtaracak kadar güçlü bir şifacı değildi. O olmadan, Karpatyalılar kendi türlerinden daha fazlasını çağıracak ve Terry'nin şansı daha yüksek olacaktı.

İç çekti, arkadaşlarını güvende tutmak için anılarını sileceklerini biliyordu ama tek yol buydu. Belki de teyzeleri bu yüzden anılarını silmiş ya da en azından mühürlemişti. Kıyafetlerini çıkarıp düzgünce katladı ve vücudundaki gerginliği azaltmak için sıcak mineral havuzuna girmeden önce düz bir kayanın üzerine koydu. Su kalçalarını sararak kötü anıların soğukluğunu kovaladı.

Lara ılık fokurdayan havuzda yüzerken baş ağrısının ve boynundaki korkunç gerginlik düğümlerinin anında rahatladığının farkındaydı. İç çekti, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

* * *

Nicolas kanatlarını tembelce çırparak ormanın etrafında döndü. Mesafeyi daha hızlı kat edebilmek için baykuş şekline dönüşmüştü. Hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Prensle konuşması ve getirmek için o kadar yol kat ettiği mesajı iletmesi şarttı. Havada acele etmedi. Yüzlerce yıldır ilk kez, uçmanın inanılmaz hissini hafife almak yerine tadını çıkardı.

Hafifçe yağan karın verdiği his, ağaçların arasından fısıldayan esintiyle salınması, hatta

Ormanın zemininden aşağıya, belirlenen buluşma yerine doğru spiral çizerek inerken, temiz hava ona neşe veriyordu. Lara'nın insan erkek arkadaşının hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için prensle temasa geçmiş ve oradayken Mikhail'le bir buluşma ayarlamıştı. Ormanı seçmişti çünkü Karpat Dağları'nın özel bir büyüğü vardı.

Yer değiştirdiğinde, botları buzlu kristallere ve altındaki bitki örtüsü katmanlarına batarken, toprakla anında bağlantı kurduğunu hissetti. Onun türü topraktandı, dinlenmek ve gençleşmek için toprağın zenginliğine ihtiyaç duyuyordu. Bitkilerle ve uzun görkemli ağaçlarla bir akrabalık hissediyorlardı. Hayvanlar ve kuşlar doğanın kardeşleriydi ve Nicolas çevresini kana kana içti, sadece hissetme yeteneğiyle duygusal olarak boğulmasına izin verdi.

Sık ormanın rahatlığında Mikhail'i bekledi. Neredeyse, duyguları yerine gelmeden önce prensle buluşmuş olmayı dileyecekti. Tepesinde bir baykuş bir ağaç dalına kondu, kanatlarını çırparak yere doğru süzüldü. Son anda baykuş parıldadı ve bir insan şeklini aldı.

"Volta atıyorsun Nicolas," dedi Mikhail, yumuşak adımlarla yere inerken. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Haberler getirdim Mikhail ve hayır, iyi değil. Kardeşlerimin hepsi selamlarını gönderdi ve Zacarias ailemizin sana ve halkımıza olan sadakat ve savunma yeminini yenilememi istedi."

"Bu hiç sorgulanmadı."

Nicolas prensinin bilmiş siyah bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Baban hüküm sürerken, biz gençken, kibir ve önemle doluyken, sık sık kamp ateşlerinin etrafında oturup geleneksel Karpat usullerini körü körüne takip etmekten başka seçenekleri tartışırdık. Benim ailem ve Malinov ailesi yakındı. Birbirimizi korurduk.

Savaş ve zamanımız gelip duygularımız solduğunda anılarımızı paylaştık. Birlikte çok zaman geçirdik."

Mikhail başını salladı ama Nicolas'ın söyleyecek önemli bir şeyi olmadıkça nadiren sohbet ettiğini bildiği için sessiz kalıp bekledi.

"Malinov kardeşlerin bir kız kardeşleri vardı, hepimizin saygı duyduğu parlak, güzel bir kızdı."

"Fildişi," dedi Mikhail ve anında zihninde onun görüntüsünü canlandırdı. Uzun boylu, ince yapılı, siyah ipek gibi saçları beline kadar uzanıyordu. İçi de dışı da çok güzeldi. Nereye giderse gitsin, en yaşlı savaşçıların, en karanlık avcılarının bile kalbine huzur getirebilecek taze, rahatlatıcı bir esinti getirirdi. Elbette onu hatırlıyordu. Efsanevi Fildişi hakkında şiirler söylenmişti.

"Ailesi doğumundan kısa bir süre sonra öldü ve iki ailemiz onu birlikte büyüttü," diye devam etti Nicolas. "On ağabey, savaştan çıkmış ve sert. Bu onun için zor olmuş olmalı, ama dünyamızdan renkler ve duygular kaybolsa bile o her zaman gülümsüyor, şarkı söylüyor ve dünyayı neşeli bir yer haline getiriyordu. Ivory, onunla birlikteyken kaybettiklerimizin bir benzerini bize geri verebilirdi. Ama okumak, büyücülerin sağladığı okula gitmek istiyordu. Çok zekiymiş ve zihni uyarılmayı talep ediyordu. Damarlarında güç dolaşıyordu ve böylesine büyük bir yeteneği daha iyi kullanabilmek için bilgiye ihtiyacı vardı."

Mikhail hikâyeyi biliyordu ama Nicolas'ı durdurmadı; içgüdüsel olarak hikâyeyi yeniden anlatması, söylenmesi gereken küçük ayrıntıları hatırlaması, ama daha da önemlisi haberi elinden geldiğince iyi vermesi gerektiğini biliyordu.

"Xavier'in Karpat halkının dostluğuna ihanet ettiğine inanıyorduk. Halkımız arasında tartışmalar sürüyordu ve biz kadınlarımızın korunmasını istiyorduk. Kadimlerin birçoğu onun giderek artan dengesiz davranışlarından rahatsız olmaya başladığında Vlad barışı korumak için çok uğraştı. Biz yapamadık

Diğerlerinin kızlarının ve hayat arkadaşlarının okumasına izin vermelerini engelledi ama biz onunla birlikte katılmadığımız sürece Fildişi'ni reddettik. Biz savaşa çağrıldık ve o da yalnız kaldı."

Koruma olmadan. Nicolas bunu yüksek sesle söylemedi ama bu düşünce aklından çıkmıyordu. Şimdi bile, yüzlerce yıl sonra, o anı sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Ivory, kız kardeşi, çorak varoluşun tek rahatlatıcısı, onlara cesurca gülümsüyordu, gözlerinde yaşlar vardı, ancak onların gidişini izlerken zihinlere ve kalplere sıcaklık ve sevgi sızıyordu. Korkularını kendine sakladı, onlara sağlayabileceği rahatlık ve mutlu anıları bıraktı.

Nicolas, "Bu karanlık eylemin yapıldığı sıradaki ruh halimizi bilmen için söylüyorum, Mikhail," dedi. "Seni gücendirmek ya da suçu senin üzerine atmak için değil. Gerektiğinde öz kardeşini yok etme emrini verdiğini biliyorum. Ama aslında Vlad'ın bu emri yıllar önce vermiş olması gerekirdi."

Mikhail'in çenesinde bir kas kasıldı ama hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Nicolas burnunun kenarını ovuşturdu ve Mikhail'in bakışlarına karşılık verdi. "Kardeşin sapkındı ve Vlad bunu biliyordu. Kardeşin Ivory'yi istiyordu, onun gerçek hayat arkadaşı olmadığını bilse bile. Kız kardeşin Noelle de aynı deliliği taşıyordu."

Mikhail başını salladı. Babasının kardeşinin ölümünü emrettiği gibi o da kız kardeşinin ölümünü emretmemiştii ve bedelini Jacques ödemişti. "Damarlarımızda dolaşan bu kadar çok güç, tıpkı diğer ailelerde olduğu gibi yozlaşabilir ve çarpıtabilir Nicolas."

Nicolas başını salladı. "Bu doğru. Ivory'yi bir vampirin öldürdüğünü öğrendiğimizde, onu gölge dünyadan kurtarmak için bedenini aradık ama bulamadık. Hayatımızdaki tek parlak ışığı kaybetmiştik ve orada

varoluşumuzun çılgınlığından kurtuluş yoktu. Gece geç saatlerde kamp ateşinin etrafında Dubrinsky ailesini nasıl çökerteceğimizi ve artık liderlik etmeye uygun olmayan bir adamın saltanatına nasıl son vereceğimizi planladık. İki ailemiz de Daratrazanoff soyunun yapabildiği şekilde bağlantı kurma ve gücü paylaşma yeteneğini keşfetmişti. O zamanlar, Daratrazanoff soyunun yapabildiğini yapabildiğimiz için, halkımız için yaşayan bir araç olabilecek başka bir aile olması gerektiğine inanıyorduk."

"Yaşayan bir kap, halkımız için geçmiş ve şimdiki tüm bilgi ve gücü barındırabilmelidir. Zihni aracılığıyla tüm Karpatyalıları telepatik ve fiziksel olarak birbirine bağlar," dedi Mikhail. "Bunu yapabilecek başka bir aile tanımıyorum."

Nicolas içini çekti. "Daratrazonoff'ların yapabildiğini yapabilseydik, gücü elinde tutabilecek başka bir aile olurdu diye düşündük. Ailenizin karşı cinsi kontrol etme ihtiyacıyla lekelenmiş bir delilik taşıdığını biliyorduk ve daha değerli başka bir lider bulabileceğimize inandık."

"Ve sen de bizi yok etmenin bir yolunu mu buldun?" Prens sesinde sessiz bir kabulleniş vardı.

"Evet." Nicolas dürüstçe, hâlâ gözünü kırpmadan söyledi. "Malinov kardeşlerle birlikte. Ve onlar bu planı uyguluyorlar. Bunu yüzlerce yıldır yaptıklarına inanıyoruz. Önce Karpatlar olarak, şimdi de belki vampirler olarak."

Mikhail, Nicolas'tan kısa bir mesafe uzaklaştı ve geri döndü. "Avcılarımızı çağıracağım."

Nicolas Lara'ya uzandı ve onu havuz odasında huzur içinde yüzerken buldu. Başını salladı. "Sanırım başka seçeneğimiz yok."

Savaşçılar, konsey çağrısına kulak verin. Mikhail çağrıyı hemen gönderdi.

İki Karpatyalı birbirlerine uzun uzun baktılar, koşar adımlarla iki adım attılar ve havaya sıçrayarak

baykuşlar, kar yüklü bulutların üzerinden geçerek eski konsey mağarasına doğru yarışıyorlardı. İki yırtıcı kuş kanatlarını çırparak girişe doğru uçtu ve uzun koridordan konsey odasına doğru hızla ilerledi.

Nicolas yüzyıllardır mağarada bulunmamıştı ama mağara ona hâlâ eski günlerdeki gibi gurur, onur ve yoldaşlık hissi veriyordu. Kutsal konsey odası geniş, yuvarlaktı ve ortasında dar, doğal bir baca vardı. Duvardaki yazılar kadim bir dildeydi, yüzyıllar boyunca bağlı kaldığı savaşçı kurallarıydı. Onur. Merhamet. Dürüstlük. Sadakat. Ölümcül amaç. Kuralları, yaşam tarzları.

Mağaranın duvarları derin bir gece yarısı mavisiydi, neredeyse en karanlık gökyüzü gibiydi, büyük dikitler zeminden yarım daire şeklinde yükseliyordu, uzun, neredeyse sarkıtların aşağı doğru spiraller halinde büyüdüğü yüksek tavana kadar fırlıyordu, her biri renkli minerallerin ışıltılı birikintileriyle parlıyordu. Çeşitli geometrik şekillerdeki kristaller duvarlardan fışkırıyor ve dev prizmalar halinde zemini kaplıyordu. İç kısımları, altlarındaki magma odalarından gelen ısıyla kavruluyor ve Karpatlar'ı sıcaklıklarını düzenlemeye zorluyordu.

Bir zamanlar mağara, mineral bakımından zengin hidrotermal suyla dolmuş ve büyük, parlayan kristaller oluşana kadar tortuları geride bırakmıştı. Bu kristaller savaşçıların yaklaşımakta olan savaşlara, stratejilere ve problem çözmeye net bir şekilde odaklanmalarına yardımcı olduğu gibi, tüm Karpat savaşçılarının devam etmeye yemin ettikleri günlük sıkı zihinsel ve fiziksel eğitimlerine de yardımcı oluyordu.

İlk oda, çok daha küçük, tamamen kapalı ve içi lav kayalarıyla çevrili ikinci bir odaya açılıyordu. İkinci odanın içinden arındırıcı buhar kıvrılıyor ve onları çağırıyordu.

Mağarayı karanlık, uzun boylu, gözleri soğuk ve mesafeli birçok bekâr erkek doldurmuştu. Nicolas yeni duygularıyla

Onlar için umutsuzluk. Umudu olmayan, sadece onuruyla yaşayan, sadece vampirle değil, daha da kötüsü vampirin çağrısıyla savaşılan savaşçılar. Bir nefes aldı ve mağaranın üzerinde sihir yapmasına izin verdi.

Nicolas kristal mağaranın ortasında, kendisinden önce pek çok efsanevi savaşçının durduğu yerde duruyordu. "Soyadımızın üzerine ilk kez utanç çökmüşken kardeşlerimle yüzleşmek zor olacak."

Mikhail ona öfke dolu bir bakış fırlattı. "Yüzlerce yıl önce olan şeyler için utanç duymak biraz kibirli bir davranış Nicolas, sanki hata yapan bir tek sizmişsiniz gibi. Sen ve kardeşlerin sadakatinizi defalarca kanıtladınız. Manolito önce benim sonra da Shea ve doğmamış çocuğunun hayatını kurtardı. Yüzyıllar boyunca yaptığım tüm yargı hataları için utanç içinde başımı mı eğmeliyim? Eğer öyle yapsaydım, gökyüzünü asla göremezdim."

Nicolas omuz silkti, yüzünde küçük, mizahsız bir gülümseme belirdi. "Babanı devirmek için bir plan yaptık, Dubrinsky ailesinin saltanatını yıkmanın bir yolunu bulduk. Mikhail, planladığımız şeyler başlangıçta boş ve öfkeli konuşmalardı, ama o kamp ateşinin etrafında oturup uzun vadeli bir savaş planının ayrıntılarını belirlediğimizde, sana ve halkımıza karşı ihanet ettik. Bunda utanılacak bir şey var."

Mikhail kaşlarını çattı. "Dubrinsky soyunu yok etmiş olsaydınız, halkımızın gücünü ve bilgisini kimin taşıyacağına inanıyordunuz?"

"Daratrazanoff ailesinin görevlerini yerine getirebildiğimiz için başka bir aile olması gerektiğinden emindik ve onları araştırmaya niyetlendik. Tabii ki daha sonra bu plandan vazgeçtik, dolayısıyla hiç kimse yaşayan bir gemi olup olmadıklarını görmek için diğer hatlardan herhangi birine yaklaşmadı."

"Peki başka bir soyun bunu yapabileceğinden şüphelendiniz mi?"

"Sanki hemen istifa edecekmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Mikhail, "Bir çırpıda," dedi ve sonra içini çekerek başını salladı. "Tek bir doğru yol yok Nicolas ve ailemin soyunun liderliği üstlenmek zorunda olması tüm cevaplara sahip olduğumuz anlamına gelmiyor. Ben de herhangi bir Karpatyalı kadar hatalıyım. Her çocuk kaybettiğimizde. Kadınlarımızdan biri her düşük yaptığında ya da bir çocuk öldüğünde. Ölmekte olan ırkımız için bir çözüm bulamamış olmayı başarısızlığım ve utancım olarak görüyorum. Savaşçılarım kötülükle savaşmaya giderken, yol boyunca kendilerinden parçalar kaybederken ben evimde korunaklı bir şekilde oturuyorum. Benden daha iyi olan iyi adamlar her fırsatta benimle tehlike arasında duruyorlar. Kenara çekilip başkasının liderlik etmesine izin verir miydin? Gözümü kırpmadan... Özellikle de benden daha akıllılarsa."

Nicolas başını salladı. "Biz yanıldık Mikhail, tıpkı senin şimdi böyle düşündüğün gibi."

Mikhail ona küçük, çarpık bir gülümseme gönderdi. "Hayatıma son vermeyi düşündüm. Raven'dan önce, hayat arkadaşımı bulmadan önce, türümüzün tamamen yok oluşunu görmek zorunda kalmamak için hayatıma son vermeyi düşündüm. Sen ve babama hizmet eden diğer savaşçılar çok daha yaşlısınız, daha uzun süre avlandınız, daha uzun süre dayandınız ama ben başarısızlıklarımın ağırlığı altında devam edemedim. Bu çok daha kötü değil miydi? Bu bir korkaklık değil miydi?"

Nicolas başını salladı. "Bunun bir çaresizlik eylemi olduğuna inanıyorum. Bu gece şafağı karşılamak niyetiyle sokaklarda yürüdüm, ancak son bir gece daha başarmak için kendime güvenmedim. Bu bizim insanlarımızın yolu, Mikhail. Her avcı o anla yüzleşir ama bizim omuzlarımızda bütün bir türün yükü yok."

Mikhail onun omzuna vurdu. "Bizler kusurlu insanlarız, eski dostum. Her birimiz. Günah işleriz ve

kadınlar bizi kurtarır."

Nicolas alaycı bir sırıtışla cevap verdi. "Gerçek bu."

"Bana hayat arkadaşından bahset. O nereden geldi?"

"Bana

Ejderha Arayıcı kanı onda güçlü bir şekilde akıyor."

Nicolas'ın beyaz dişleri, gözlerini aydınlatan gerçek bir gülümsemeyle parladı. "O Razvan'ın kızı ve inanılmaz biri. İçimde hissettiklerimi tarif etmeye bile başlayamam. Onu çok az tanıyorum ama her anımı onunla geçirmek istiyorum. Mükemmel bir anda birdenbire ortaya çıktı ve hayatımı, akıl sağlığımı ve ruhumu kurtardı. Etrafıma bakıyorum ve onsuz bunca yüzyıl nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum. Dünya benim için yeniden canlandı. Doğanın güzelliğini unutmuştum. Doğrusu, kardeşlerimi gerçekten sevmenin nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

Mikhail nefesini bıraktı. "Ejderha Arayıcı kanı taşıyan başka bir çocuk çok hoşuma gider. Hayat arkadaşlarının mutluluğuna gelince, uzun yıllardır hayatımda Raven var ve topraktan her uyandığımda bana verdiği hediyelerden yeniden etkileniyorum."

Nicolas boğazını temizledi. "Hayat arkadaşımın benimle birlikte olmak için bir neden gördüğünden emin değilim."

"Kadınlarımızın bizimle birlikte olması için onları bağlayabilmemizden başka bir neden yok. Onlar bizim karanlığımızın ışığıdır ve ruhlarımız ne kadar karanlıksa, kadın da o kadar güçlü olmalıdır. Hayat arkadaşını iyi koru Nicolas. O paha biçilemez bir hazinedir."

Nicolas, Mikhail'in sözlerini zihninde evirip çevirdi. Ruhlarını birbirine kilitleyen bağlayıcı sözler dışında kadınlarının onları kabul etmesi için hiçbir neden yoktu. Lara'ya karşı tutumu en iyi ihtimalle kırılıyordu. Aralarındaki bağı kurmak, aralarında bir tür güven oluşturmak için zamana ihtiyacı vardı ama doğrusunu söylemek gerekirse Lara'nın sorgusuz sualsiz onun yolundan gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Etrafına baktı, incelikle akan etkiyi, kristallerin odağını, mağaranın enerjisini, altından akan magmayı ve binlerce metre yukarıda biriken karı hissetti. Nicolas kollarını iki yana açtı. "Ve bu güç mekânı. Bu mağaranın güzelliğini unutmuşum. Ve içindeyken insanın sahip olduğu berraklığı."

Mikhail başını salladı. "Dünya üzerinde burası gibi başka bir yer yok. Buz ve ateş bir arada. Tutku ve kontrol. Toprak her zaman türümüz için cevapları barındırır." Etrafındaki doğanın harikulade görüntüsüne baktı. "Umarım bu gece cevapları bulmaya daha da yaklaşacağız."

Bölüm 5

Mikhail konuşurken Daratrazanoff kardeşler geldi. Dört kişiydiler. Hepsi uzun boylu, çarpıcı bakışlı, siyah saçları deri bağlarla arkada toplanmıştı. Yüzleri aynı klasik kalıptan kesilmişti. Geniş omuzlar, geniş göğüsler, dar kalçalar, bir savaşçının dik duruşu ve kolay, akıcı hareketler.

Darius, en küçük kardeş, en az büyüğü kadar savaş tecrübeli. Zeki, kurnaz ve imkansızı başarabilen biriydi. Karpat ırkının siyah gözlerine ve ölüm hakkında çok fazla bilgi sahibi olmanın getirdiği acımasız bir ağza sahipti. Yanında Karpat halkı için avlanmış ve savaşmış efsanevi ikizler Lucian ve Gabriel vardı. Gabriel, Nicolas'la kollarını kavuştururken yüzünde bir selamlama gülümsemesi belirdi. Lucian ve Darius ifadesiz kalsalar da prenslerini selamlarken gözlerinde gerçek bir sıcaklık vardı.

Lucian'ın omzunun altındaki minyon kadın onun hayat arkadaşı Jaxon'dı. Peri yüzlü, kısa platin saçlı, koyu renk kurnaz gözlü bu kadın bir zamanlar polisti, belki hâlâ öyleydi ama şimdi hayat arkadaşıyla birlikte vampir avlıyordu. Nicolas kadınların, hatta savaşma yeteneğine sahip eğitilmiş kadınların bile kendilerini tehlikeye atmalarına izin verilmesi gerektiği yönündeki modern fikre şiddetle karşı çıkıyordu ama Jaxon onun kadını değildi. O, en efsanevi savaşçıları Lucian'a aitti ve yine de Lucian onun yanında savaşmasına izin vermişti. Belki de savaşçının kibirinden, ne olursa olsun hayat arkadaşını koruyabileceğine olan güveninden kaynaklanıyordu ama Nicolas, Jaxon'un o iğrenç yaratık olan ölümsüzlerden uzak tutulması gerektiğini düşünüyordu.

Kadınlar korunmalı ve el üstünde tutulmalıydı, savaş alanında riske atılmamalıydı. Bir avcı vampirle savaşırken hayat arkadaşını koruma kaygısı taşıyamazdı. Eski zamanlarda, çoğu hayat arkadaşı çift, her ikisi için de ölüm riskini göze almaktansa avlanmayı tamamen bırakırdı. Bu, De La Cruz ve Manilov kardeşler ile Vladimir Dubrinsky arasındaki ana anlaşmazlık konularından biriydi. O zaman bile doğum oranları düşüyordu. Hiçbiri, erkeklerin sahip olduğu üstünlüğe sahip olmadıklarında kadınların savaşmasına izin verilmesi gerektiğine inanmıyordu. Güç değil, karanlığın ta kendisi.

Nicolas, dördüncü Daratrazanoff Gregori'yi selamlarken gerçek duygularını sakın bir maskenin ardına gizledi. Mikhail'in yardımcısı olan bu adam, prensin düşmanları söz konusu olduğunda hiç acımazdı. Vahşi bir muhafızdı ama Karpatların en yetenekli şifacısı olarak da tanınıyordu. Kardeşlerinin ısıltılı obsidyen gözleri yerine, onun gözleri bir insanı tartan ve yargılayan keskin gümüş gözlerdi. Zinde ve sağlıklı görünüyordu, bir insanı parazitlerden kurtarmak için savaşmaktan hiç de solgun görünmüyordu.

Nicolas, "Bu gece Lara'nın arkadaşı için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim," dedi. "O nasıl?"

Gregori'nin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi ve kayboldu, bu onun için büyük bir duygu gösterisiydi. "Vücudunu parazitlerden arındırmak için elimden geleni yaptım ama ne kadar zarar verdiklerini söyleyemem. Tamamen iyileşmesini umuyorum ama bunu beklemiyorum. Arkadaşı onunla kalıyor ve hanın sahibi Slavica da onu periyodik olarak kontrol edecek. İhtiyacı olursa onu arayacak." Gregori mağaranın etrafına baktı, solgun gözlerine sıcaklık yayılıyordu. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu.
-Çok uzun."

Kardeşleri başlarıyla onayladılar.

Prensın kardeşi Jacques Dubrinsky içeri girdiğinde yeni gelenler daha fazla konuşmayı engelledi. Gece yarısı

Siyah saçlar, siyah gözler, boğazını çevreleyen ince beyaz bir yara izi, çenesinde ve yanağında başka bir yara izi ve göğsünde sivri yuvarlak bir yara izi olduğu söyleniyordu. Karpatyalılar nadiren yara izi bırakırdı, bu da ona verilen yaraların gerçekten de korkunç olması gerektiği anlamına geliyordu. Onu neredeyse çıldırtacak bir işkencenin kurbanı olmuştu. Şimdi bile çoğunlukla içine kapanıktı.

Nicolas onu selamlamak için öne çıktı, kollarını kavuşturdu. "Bur tule ekâmet kuntamak," dedi Jacques.

"İyi tanıştık,
Kardeşim. Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Nasıl
Manolito mu?"

"Manolito çok iyi ve hayat arkadaşını buldu. Adı Mary-Ann Delaney. Sanırım onu tanıyorsun. Ya senin kadının? Ya çocuk?"

"Shea'nın durumu iyi ve birkaç gün içinde isim verme törenini yapacağız. Oğlumuz güçlenerek büyüyor."

"Bu iyi bir haber," dedi Nicolas. "Hepimiz için en iyi haber."

Kanat çırpışları iki Karpatlının daha habercisiydi. Vikirnoff Von Shrieder ve hayat arkadaşı Natalya birlikte yer değiştirdiler. Nicolas Vikirnoff'un kollarını sıktı, Natalya'nın savaşçının danışmanlık çağrısına cevap vermesi onu biraz şaşırtmıştı. Muazzam cesarete sahip eski bir savaşçı olan Vikirnoff'un, kadınının kendisini tehlikeye atmasına izin vereceği aklına gelmemişti.

Kadına şöyle bir baktı. Kadının parlak kızıl saçları ve parlak yeşilden maviye dönüşen gözleri vardı. Ejderha Arayıcı'nın damgasını taşıyordu, klasik görünüşü, tenini aydınlatan parlaklığı, saçlarındaki renk bantları. Bir savaşçı olduğu biliniyordu ve aynı zamanda Lara'nın babası Razvan'ın kız kardeşiydi. Vikirnoff'tan uzaklaştı, Natalya yakalandığı takdirde Xavier için böyle bir ödül olacakken kadınların savaşması konusunda sessizliğini koruyamayacağından korkuyordu.

Nicolas başını salladı ve Gregori'nin delici gümüş bakışlarıyla onu izlediğini fark etti. Nicolas'ın ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Gregori, Nicolas'ın yanından geçip Mikhail'in yanına giderken, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

"Neye katılıyorsun?" Mikhail, Darius'la konuşmakta olduğu yere dönerek sordu. "Ve kiminle? Herhangi bir konuda hemfikir olduğun pek sık görülmez."

"Bence tartışmaya açmamız gereken konulardan biri de, vampirlerle savaşma ihtiyacı duyduklarına inanan kadınlar da dahil olmak üzere, kadınlarımızın ve çocuklarımızın -hepsinin- refahıdır."

Mikhail beyaz dişlerini gösterdi. "O jelä peje teräd. Güneş yaksın seni Gregori, hayat arkadaşım ve kızımın başını belaya sokmuyorsun. Senin kirli işlerini senin için yapmıyorum..." Nicolas'ı da bakışlarına dahil etti. "İkinizden biri."

Gregori omuz silkti. "İstediğin kadar yemin et, bu yüzleşmen gereken bir mesele."

"Ben mi? Hayır, sen değil. Bu konudaki tüm sorumluluğu üstlenmeyi reddediyorum. Eğer bu işe giriyorsak, hepiniz fikirlerinizi yüksek sesle ve net bir şekilde dile getiriyorsunuz demektir. Kadınlar benim en kötü kabusum gibi ayaklanır."

Gregori, "Ben ciddiylim," diye ısrar etti. "Eğer tüm avukatları çağırıcaksak, o zaman tüm meseleleri ele almalıyız."

Mikhail başını salladı. "Bunun tartışılması gerektiğini biliyorum Gregori, ama ikimiz de eski yöntemlerin çoktan geride kaldığını biliyoruz. O zamanlar bile birkaç kadın savaşçımız vardı."

"Hayat arkadaşı değil," diye araya girdi Nicolas. "Bize çocuk doğurabilecek ya da kaybolduğunda eşini de yanında götürecek kadınlar asla."

Mikhail omuz silkti. "Eskiden çok az hayat arkadaşı savaşçıydı. Artık devir değişti. Türümüz yok olmanın eşiğinde."

Nicolas, "Elimizdeki az sayıdaki kadını korumak için bir neden daha," dedi. "Bazen eski yöntemler iyidir, Mikhail. Kadınlarımız sadece yapabileceklerini göstermek için silahlanmadılar."

"Bu kadınlar Karpatyalı olarak başlamadı. Bizim türümüz insan gibi görünür ve bir insan kadını kendimize bağladığımızda, kan yoluyla dönüşmüş olsa da, bir insan gibi düşünür. Yüzyıllar boyunca insan kadınlar hakları için savaşmak zorunda kaldılar..."

"Bu zayıf bir argüman," diye araya girdi Gregori. "Burada, bu odada ne yapıyoruz? Halkımıza sadakat yemini ediyoruz. Fedakârlık neyi gerektirirse gerektirsin onlara hizmet edeceğimize yemin ederiz. Hayat arkadaşlarımız bunu asla yapmadı. Türümüzü yok olmaktan kurtarmak için kendilerinin de fedakârlık yapması gerektiğini anlamıyorlar. Bir avuç çiftimiz var, otuzdan az, Mikhail. Çocuklarımız elli yıldan önce olgunlaşmıyor. Bir kadını kaybetmeyi göze alabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Bir çifti?"

"Hayır, ama aynı zamanda dört bir yanımızı saran düşmanlarla bir savaş içinde olduğumuzu da biliyorum. Bölünmeyi de göze alamayız."

"Biz bölünmüş değiliz," dedi Gregori. "Hiçbir erkek kadınının kavga etmesini istemez."

Mikhail başını salladı, ağzını yavaş bir gülümseme kapladı. "Yani kadınlarımıza sessiz olmalarını ve onlar adına karar vermemize izin vermelerini söylememiz gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Bölünecek olan erkekler değil, kadınlarımız. Bizden. Özgür irade. Bu küçük ayrıntıyı unuttunuz mu? Onları kendimize bağladığımızda bunu ellerinden alıyoruz, hayat arkadaşımız olduktan sonra da bunu yapmaya devam edecek miyiz? Sanırım onları istediğimizi yapan kuklalardan biraz daha fazlasına indirgeyebiliriz. Ama hem Raven'ın hem de Savannah'nın böyle bir köleliğe boyun eğmeden önce güneşe doğru yürüyeceklerini biliyorum."

"O jelä peje terád. Güneş seni yakacak Mikhail," diye homurdandı Gregori. "Yaşlandıkça modernleştin ve

liberalleştin.

yaş."

Nicolas, başka bir çift içeri girerken prence arkasını döndü. Vikirnoff'un kardeşi Nicolae, hayat arkadaşı Destiny ile birlikte aceleyle içeri girdi. Nicolas, henüz küçük bir çocukken bir vampir tarafından esir alınmış olan kadına iyice bakmak istiyordu. Hücre yiyen parazitlerle dolu bir vampirin kanının işkencesine yıllarca katlanmıştı. Orta boylu, çok kıvrımlı, yontulmuş kasları, gür siyah saçları ve kocaman mavi-yeşil gözleriyle eğitilmiş bir dövüşçünün zarafeti ve akıcı adımlarıyla süzülüyordu. Gözlerinin kıpır kıpır olduğunu, mağaranın içinde dolaştığını, her ayrıntıyı incelediğini, çıkışları ve girişleri, bacaları ve tünel labirentlerini not ettiğini fark etti.

Destiny, Manolito'nun hayat arkadaşı MaryAnn ile en iyi arkadaşı. Odadaki herkesi tek tek süzdü, bakışları biraz daha uzun süre onun üzerinde durdu. Nicolae, hayat arkadaşı, ona çok uyumluydu, Nicolas onaylayarak kendini onunla odada hayat arkadaşı olmayan erkeklerin arasına yerleştirdi. Çoğu Karpat erkeği gibi Nicolae de uzun boylu ve kaslıydı; uzun siyah saçları ve soğuk koyu renk gözleri vardı.

"Sen Nicolas'sın, Manolito'nun kardeşi." Destiny selam vererek ona doğru ilerledi ve hayat arkadaşını onu korumak için ayak uydurmaya zorladı.

Kadınların yaptığı klasik bir hataydı bu, herkesin tehlike olabileceğini unutmak, burada, bu kutsal güç mekânında bile. Nicolas içini çekti ve başını salladı. Kadını yerini ve onun için düşünebileceği her türlü güvenlik önlemini öğrenecekti.

"MaryAnn nasıl?" Destiny sordu.

"O mutlu," diye yanıtladı Nicolas. "Paylaşacak haberlerim var ama hepimiz toplanana kadar beklemek istiyorum. Size MaryAnn'den bir mektup getirdim." Elini gömleğinin içine soktu.

Destiny'nin gözleri kısıldı, soğukkanlı ve dikkatli oldu. Hafifçe ayaklarının üzerine doğru kayd, hafifçe döndü, kendisini savunmak ve gerekirse saldırmak için iyi bir konuma getiren ince bir hareketti bu. Sanki koreografisi yapılmış gibi, partneri de aynı anda yer değıştirdi, aralarında birkaç adım mesafe bıraktı. Bu bir dövüş takımıydı. Nicolas bile, kadınların vampir avlaması konusundaki tüm kesin fikirlerine rağmen, mükemmel bir uyum içinde olduklarını görebiliyordu. Yine de bu doğru değildi.

Mektubu gömleğinin içinden çıkardı ve nezaketen Nicolae'ye uzattı. Bir savaşçıdan diğetine. Nicolae zarfı elinde evirip çevirdi, belli ki hayat arkadaşına vermeden önce taradı.

"Teşekkür ederim," dedi Destiny Nicolas'a. "Bunu bana bizzat getirdiğın için minnettarım."

İlk başta mektubu hayat arkadaşına verdiği için alay etmek istediğini düşündü ama sonra çiftin gerçekten mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etti. Onun korumasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, aksine bunu hakkı olarak kabul etmişti.

Bir Karpat erkeğı daha geldi. İlki Ejderha Arayıcıları klanından Dominic'ti, Razvan'ın büyük amcası ve Lara'nın büyük büyük amcasıydı, ancak Karpatyalılar nadiren bu ayrımı yaparlardı. Lara teyzelerinden bahsederken Dominic'e "amca" diye hitap ederdi.

Nicolas onun sert yüzünü inceledi. Ejderha Arayıcıları tüm Karpat topluluğundaki en güçlü soylardan biriydi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve metalik yeşil gözlüydü, klanının mirası olan kahinlerin gözleri, ruh haliyle veya savaşta renk değıştirirdi. Mikhail'i ve Karpat ırkını kurtarmak için yapılan son savaşta omzundan bir koluna, boynundan yüzünün bir tarafına kadar ciddi yanıklar oluşmuştu. Eğer yakından bakılırsa yara izleri görülebiliyordu, etindeki korkunç kömürleşmenin silik kanıtları.

Garip bir şekilde, yara izleri onun tehlike aurasına katkıda bulunuyordu. Yeşil bakışları her şeyi süzdükten sonra kısa bir an için Natalya'ya takıldı.

Dominic Mikhail'e doğru ilerledi. Gregori araya girerek Nicolas'a Dominic'in Mikhail'e bağlılık yemini etmemiş eskilerden biri olduğunu hatırlattı. Eski günlerde Vlad'a hizmet etmiş, ancak yakın zamanda geri dönmüştü. Prens yanında savaşmış, hatta onu kurtarmak için canını bile feda etmişti ama kan yemini etmemişti. Jacques korunmayı garantilemek için kardeşinin diğer tarafındaki pozisyonuna geçti. Nicolas her ihtimale karşı kendini dövüş menziline girerken buldu. Kimse prensin hayatını kadınlarıninkinden daha fazla riske atamazdı.

Dominic hafifçe eğildi. "Én jutta félet és ekämet. Bir dostu ve kardeşi selamlıyorum," dedi Mikhail'in kollarını sıkarken.

"Veri olen piros. Kan kırmızı olsun, Dominic," Mikhail resmi bir şekilde karşılık verdi, selamlama kelimesi kelimesine, Dominic'in yakında renkli göreceğini umduğu anlamına geliyordu.

Dominic'in omuz silkmesi anlamlıydı. Var olduğu yüzyıllar boyunca hayat arkadaşını bulamamıştı ve nefesini tutmuyordu.

Uzun boylu, ağır kaslı, altın gözlü, alışılmadık derecede sarışın bir Karpatyalı olan Julian Savage, yanında bir başka erkek olan Barack'la birlikte içeri girdi. "Kardeşim Aidan'dan üzüntüler getirdim," diye selamladı Julian. "O ve Alexandria Birleşik Devletler'e döndüler. Eğer selamlama mesafesinde olsaydı o da gelirdi. Dayan yolda. Gökyüzünü ölümsüzlerin lekesi için kontrol ediyor."

Ardından Falcon geldi, yanında iki uzun boylu, tanımadığı Karpatyalı vardı. Biri tanıdık geliyordu, Nicolas'ın yıllar önce karşılaştığından emin olduğu bir kadim, diğeri ise ona tamamen yabancı. Uzun yıllar boyunca

Zamanının çoğunu Güney Amerika'da, anavatanından uzakta ve Karpat halkıyla temastan uzakta geçirmişti. Eski günlerde olduğu gibi bir kez daha omuz omuza durarak zamanının büyük adamlarının arasında olma düşüncesi onu heyecanlandırdı.

Dark Troubadours'un gitaristi ve birkaç kız çocuğundan birinin babası olan Dayan, Traian ve hayat arkadaşı Joie ile birlikte geldi. Nicolas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onaylamama duygusunu bastırıyordu. Diğerlerinden bazılarının kadınlara bakıp başlarını salladıklarını gördü. Kadınların hayat arkadaşlarının sorumluluğu üstlenmesi ve her şeyden önce güvenlik konusunda ısrarcı olması gerektiğine dair inancında yalnız değildi.

Diğerleri de geldi, bazıları çiftler halinde, bazıları yalnız. Nicolas adamlardan birkaçını tanıdı ama çoğu ona yabancıydı. Karpat Dağları artık onun evi değildi, her ne kadar anavatanı onunla konuşsa da, toprağı zengin ve davetkârdı. Bu kutsal yeri ve kardeşlerin konsey çağrısını özlemişti.

En son gelen uzun boylu, taşa oyulmuş gibi görünen bir yüze sahip bir adamdı. Sessizce içeri girdi ve diğerlerinden biraz ayrı durdu. Nicolas, sayısız savaş görmüş ve birçoğunun geleceğini bilen bir adamın soğukluk işaretlerini tanıdı. Hayat arkadaşı olmayan, ruhuna yayılan karanlığın deliliğiyle hareket eden bir adam. O Dimitri'ydi, kurtların koruyucusuydu ve dik durup diğer savaşçıların gözlerinin içine bakıyordu ama tek başına duruyordu.

Karpatyalılar gevşek bir daire şeklinde toplandılar. Gregori, odanın kavisli duvarları boyunca yerleştirilmiş mumları yakmak için elini salladı. Dev kristaller anında canlandı ve sessiz renkler yaymaya başladı. Burası, deliliğin sınırlarında gezinen sert bir savaşçının gidebileceğı ve hâlâ bir nebze huzur hissedebileceğı tek kutsal yerdi. Belki de kristallere olan yakınlığın yarattığı halüsinasyonlar, ortaya çıkan yoğun ısıyla birleşmişti ama bir kez

Mumlar yakıldı ve kutsal ritüeller başladı, karanlığa yenik düşmeye yakın avcılar kısa bir süreliğine yeniden canlandı.

Bazı savaşçılar kısa bir aradan sonra çorak gri dünyaya katlanmanın daha zor olduğunu iddia etse de Nicolas savaşçıların mağarasını her zaman yaşadıkları çılgınlığın içinde bir anlam ifade eden bir rahatlık dünyası olarak görmüştü. Sık sık bir araya gelen uzun yüzyıllarda, ritüeller rahatlatıcı, eski, geleneksel yöntemler güven vericiydi.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Mikhail. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Nicolas bize düşmanlarımızın zihniyetini anlamamıza yardımcı olacak haberler getirdi."

Mağaranın sıcaklığı, ısınıp ayarlama yeteneğine rağmen Nicolas'ın derisinin altına sızdı. Kristallerin üzerinde çalıştığını, vücudundaki küçük yaraları iyileştirdiğini, zihnine berraklık sağladığını hissetmeye başlamıştı bile. Her şey daha keskinleşti, çok daha odaklandı ve yoldaşlık hissi derinleşti, böylece her savaşçının fikrini duymak istedi ve tüm görüşleri açık bir zihinle dinleyebildi.

Mikhail kristal dairenin ortasına doğru ilerledi ve kristal minerallerden oluşan kan kırmızısı büyük bir sütunun yanında durdu. Yerden neredeyse Mikhail'in omzuna kadar yükselen bu sütun, odadaki en küçük kristallerden biriydi ama bir ustura kadar keskin bir uca sahipti. Elini kristalin ucuna götürdü ve oda bir anda sessizleşti, Karpatyalılar neredeyse nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Konuşurken atalarının kadim dilini, tüm halkları tarafından hâlâ konuşulan dili kullandı.

"Babalarımızın kanı - kardeşlerimizin kanı - bilgeliliğinizi, deneyiminizi ve öğütlerinizi istiyoruz. Kardeş savaşçılarınıza katılın ve kan bağınız aracılığıyla bize rehberlik edin. Halkımıza, sarsılmaz sadakatimizi, zorluklar karşısında kararlılığımızı, hızlı ve ölümcül

intikam, ihtiyacı olanlara şefkat, yüzyıllar boyunca güç ve dayanıklılık ve hepsinden önemlisi onurla yaşayacağız. Kanımız bizi birbirimize bağlar."

Mikhail avucunu kristalin ucunun üzerine bıraktı ve kristal kolayca etini kesti. Zengin, kırmızı kan hemen sütunun üstünü kapladı. "Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor. Çağrımıza kulak ver ve şimdi bize katıl."

Prens kanı daha önce giden savaşçıların kanıyla karıştığında kristaller aydınlandı, ışıklar ve renkler saçtı; dönen kırmızılar odayı aydınlattı, zümrüt yeşili duvar boyunca dalgalar halinde yayıldı. Sürekli değişen gösteri, Karpat halkının prensini tanıyarak hayatla titreşti.

Toplanan Karpatlar asırlık ritüellerine başlarken alçak bir mırıltı güçlü bir ilahiye dönüştü. "Veri isäakank-veri ekäakank. Veri olen elid. Andak veri-elidet Karpatiiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival. Veri isäakank-veri ekäakank. Verink sokta; verink kağa terád. Akasz énak ku kağa és juttasz kuntatak it. Babalarımızın kanı-kardeşlerimizin kanı. Kan hayattır. Biz bu yaşamı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yemin ederek sunuyoruz. Atalarımızın kanı-kardeşlerimizin kanı. Kanımız birbirine karışıyor ve sizi çağırıyor. Çağrımıza kulak verin ve şimdi bize katılın."

Gregori Mikhail'in önüne geçti ve tek dizinin üzerine çöktü. "Halkımız için hayatımı sunuyorum. Kan bağımız aracılığıyla onlara sadakat yemini ediyorum." Elini kristalin ucuna koydu ve bu değerli hediyenin Mikhail'in kanıyla ve daha önce yaşamış tüm atalarının kanıyla karışmasına izin verdi. Sonra elini Mikhail'e uzattı.

"Halkımızın taşıyıcısı olarak kurbanınızı kabul ediyorum." Mikhail ciddiyetle verilen sözü yerine getirdi ve sunulan kanı alarak

Gregori nerede olursa olsun, her zaman, her yerde onu bulabilirdi. Bu da avcuyu savunmasız kılıyordu. Ruhundan vazgeçip vampire dönüşmeyi seçerse, izi daha kolay sürülebilirdi. Birçok kişi sonuçlarını bildiği için katılmamayı tercih etti. Gregori sık sık Mikhail'i ritüeli zorunlu hale getirmeye zorluyordu ama Mikhail özgür iradeye inanıyordu.

Gregori ayağa kalktı ve Lucian yerini almak için öne çıktı, elini kristalin üzerine koydu, kanını atalarınıninkiyle karıştırdı ve prensin önünde diz çökerek bağlılık yemini etti ve savunmasızlığının bir sembolü olarak kanını prene verdi.

Lucian'ın hayat arkadaşı Jaxon onu sütuna kadar takip ederken Nicolas nefesini tuttu. Bu bir savaşçının en kutsal ritüeliydi. Üç kadın avcı arasında en az tecrübeli olan oydu. Kristal onu reddederse, kadınları koruma altına alma argümanı çok daha güçlü olacaktı.

Katedral benzeri oda erkek sesleriyle doldu. Kristallerin müziği ilahiyle uyum sağlayarak güçlü ve unutulmaz bir melodi oluşturdu. Jaxon koyu kırmızı sütuna yaklaşırken buhar dönmeye başladı. Asırlık kristalin geniş çevresinin yanında küçük ve kırılğan görünüyordu. Tereddüt etmeden avucunu sivriltilmiş ucun üzerine bıraktı. Kristallerin uğultusu hafifçe değişti, ancak her zamanki gibi güçlü bir şekilde devam etti, sadece daha yumuşak, daha kadınsı bir nota ekledi. Jaxon bağlılık yemini etmek için Mikhail'in önünde diz çöktüğünde, teni parlak bir ışıltıya büründü.

Sırada Nicolas vardı. Bu ritüeli geçmişte birçok kez gerçekleştirmişti, ancak anıları yüzyıllar içinde solmuş ve içine akan duyguların büyüklüğüne hazırlıksız yakalanmasına neden olmuştu. Kanı atalarınıninkiyle karıştığı anda, ruhu daha önce gitmiş olan savaşçıların ruhunu çağırdı ve onlar da cevap vererek içini doldurdu

Ona güç verdi, zihnini temizledi, böylece her ayrıntı net ve canlı oldu.

Kalbi farklı bir ritimle atıyor, gelgitin sonsuz sabit gelgiti gibi damarlarda akan kanın gelgitini duyuyordu. Kristallerin şifa ve berraklık için ürettiği enerjiyi hissetti. Kristal ormanının altında, odanın yüzlerce metre altında, mağarayı ısı ile besleyen zengin magma havuzunu hissetti. Isı ve ateş bedeninin ihtiyaçlarını besliyor, hayat arkadaşına olan açlığını artırıyor. Kadim savaşçılar ona kendi halkının dilinde mırıldandılar. Eläsz jeläbam ainaak. Kulkesz arwa-arvoval, ekäm. Arwa- arvo olen gæidnod, ekäm. Uzun süre ışık içinde yaşa. Onurunla yürü kardeşim. Onur sana rehberlik etsin, kardeşim. Sesler devam etti, ondan önce yaptıkları gibi savaşçının yolunda yürümesi için onu cesaretlendirdi.

Mikhail onun kanını aldı ve Karpat halkıyla, hem erkek hem de kadınlarla, güç ve amaç birliğiyle anında bağlantı kurduğunu hissetti. Nicolas kendini güçlenmiş ve diğer Karpatyalılarla her zamankinden çok daha fazla bağlanmış hissederek gevşek çemberdeki yerine geri döndü.

Tek bir savaşçı kalana kadar savaşçılar ve kalan kadınlar teker teker aynı yolu izledi.

Gregori prensinin yanından geçip girişin yanında, sırtını duvara dayamış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duran adama baktı. Gümüş gözleri Dominic Dragonseeker'ın metalik yeşil gözleriyle meydan okurcasına buluştu. Mağaraya bir sessizlik çöktü. Kristallerin uğultusu sanki son savaşçıyı çağırıyormuş gibi daha yüksek, daha ısrarcı bir hal aldı.

"Hiç kimse bağlılık yemini etmeye zorlanmamalı Gregori," diye azarladı Mikhail usulca. "Dominic, sen her zaman sadakatinle halkımıza hizmet ettin. Hiç kimse, en azından ben, senin onurunu sorgulayamaz. Babama kan yemini etmiş olman yeterli."

Gregori cevap veremedi Dominic başını salladı, adımları ölçülü ve sabit bir şekilde ilerliyordu. "Bunlar zor zamanlar ve insan dostu düşmandan ayırt edemiyor. Gregori seni iyi korumazsa, bulunduğu mevkiye layık olamaz. Yıllardır kayıp kız kardeşimi arıyorum ama biliyorum ki o öldü, bu dünyadan çoktan gitti ve onu ne kurtarabilirim ne de gölge dünyadan onu geri çağırmamı isterdi. Nihayet hayat arkadaşıyla birlikte ve ayın yanında, umarım huzur içindedir. Halkımıza karşı görevlerimi bir kez daha kucaklamanın zamanı geldi."

Elini kristalin üzerine bıraktı ve kan, diğer pek çok tonun ortasında koyu bir kırmızıya dönüştü. Odayı dolduran aurora da renk değiştirdi. Buhar dönüyor ve bazı dev kristaller yumuşak beyaz bir ışıqla parlıyordu, sanki ayın kendisi mağaraya girmiş ve Dominic'in üzerinde takdirle parlıyordu. "Halkımız için hayatımı sunuyorum. Kan bağımızla onlara sadakat yemini ediyorum." Elini Mikhail'e uzattı.

Mikhail sunuyu aldı ve kanı yuttu. "Halkımızın taşıyıcısı olarak, kurbanınızı kabul ediyorum."

Dominic ayağa kalktı. "Birileri düşmanlarımızın kampına gitmeli ve bir sonraki planlarını öğrenmeli. Kadınlarımız ve çocuklarımız risk altında ve ırkımızı yeniden inşa etmek için otuzdan az kadınıımız olduğu gerçeğini görmezden gelemeyiz. Kadınlarımız halkımıza karşı sorumluluklarını kabul etmelidir." Bakışları Natalya'nın üzerinde durdu ve sonra odadaki kadınların her birine kaydı. "Sırf bunu yapmış olmak için değerli hayatlarını daha fazla tehlikeye atamazlar. Düşman kampına gidip bilgi toplamak için gönüllü oluyorum."

Mikhail başını salladı. "Kan bağı sayesinde kimin onlarla birlikte olduğunu biliyorlar. Sistemlerine enjekte ettikleri parazitler birbirlerini çağırıyor. Bunu Destiny'den öğrendik."

"Gregori'de kan var ve ben onu yutabilirim."

Kaderin nefesi kesildi, ince bir eli boğazını çevreledi. "Yapamazsın. Uyanık olduğun her an içini kemiriyor."

"Hiçbir korumanız yok," diye ekledi Gregori. "Çok uzun yüzyıllar boyunca karanlık bir yolda yürüdünüz ve parazitler eninde sonunda sizi tahammülünüzün ötesine itecektir. Sana geri dönmek için rehberlik edecek bir hayat arkadaşın yoksa, bu intihar olur - bundan da öte, büyük olasılıkla ölümsüzlerin çağrısına yenik düşersin."

"Bu yüzden senin, kardeşlerinin, Nicolas ve Dimitri'nin kanımı almasını istiyorum. Ejderha Arayıcı mirasıyla, yenik düşmeden önce daha uzun, hatta belki bir yıl dayanma şansım olduğuna inanıyorum. Eğer güneşe doğru yürüyemezsem, o zaman en deneyimli altı avcımız beni takip edebilir."

Mikhail başını salladı. "Senin soyunu kaybetmeyi göze alamayız, Dominic."

"Natalya ve Colby var. Muhtemelen genç Skyler. Ve şimdi de Nicolas'ın hayat arkadaşı olan bu yeni genç kadın, Lara. Dragonseeker soyu devam edecek. Bunca yüzyıldır hayat arkadaşımı bulamadım ve artık yoruldum. Halkımıza bu son hizmeti vermeme izin verin. Beni avlamak gerekmeden önce onurla yürümek ve güneşe çıkmak için elimden geleni yapacağım, ancak değilse, hazırlıklar çoktan yapılmış olacak. Bu avcıların anılarıma erişmesine izin vereceğim, böylece bir savaşçı olarak nasıl çalıştığımı tamamen bilecekler. Umarım bu onlara bir avantaj sağlayacaktır."

Protesto odanın her yanını sardı. Kristaller daha yüksek sesle uğulduyor ve çok sayıda renk yayıyordu. Mikhail elini kan kırmızısı sütunun üzerine koydu. Derin bir nefes aldı ve bıraktı.

"Belki de Nicolas'ın söyleyeceklerini dinleyene kadar bu tartışmayı rafa kaldırmalıyız."

"Bağışla beni Mikhail, ama Nicolas'ın ya da bir başkasının söyleyeceklerini duymama izin veremezsin. Eğer gidersem, planlarınızı öğrenemem. Stratejinin tek kelimesini bile duyamam. Bir savaşın içindeyiz ve türümüzün varlığı tehlikede. Buradaki seçimler zor olacak." Bakışları üç kadını, Natalya, Jaxon ve Destiny'yi arayıp buldu ve üzerlerinde durdu. "Hepimiz için zor. Fedakârlık yapmalı ve elimizdeki her kaynağı en iyi şekilde nasıl kullanacağımızı bilmeliyiz. Seçimler kolay değil, popüler de olmayacaklar ama yapılmak zorundalar. Ben harcanabilirim. Karanlığın çağrısına karşı en uzun süre savaşacak kana sahibim. Benim soyuma diğer soyların yükü verilmedi." Bakışları kısa bir süreliğine Nicolas'a kaydı ve ona savaşçılara özgü hafif bir saygı selamı verdi.

Nicolas başını salladı, boğazı aniden tıkanmıştı. Dominic de Lucian ve Gabriel gibi yaşayan bir efsaneydi. De La Cruz kardeşlerin üzerindeki karanlığın lanetini biliyor ve anlıyordu. Onurlarını korumak için mücadele etmişler ve bu sürünen leke karşısında her zaman onurlarını korumuşlardı. Şimdi, konseyin önünde durup kendisinin ve kardeşlerinin Karpat halkının çöküşünü getirecek komponun planlanmasında parmağı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldığında, Dominic De La Cruz kardeşlerin yüzyıllar boyunca katlandığı korkunç yükü kabul ediyordu.

"Hiç kimse harcanabilir değildir," dedi Gregori. "Ne tek bir savaşçı, ne de sizin gibi uzman ve bilge biri."

Her savaşçı kendi fikrini söylerken Nicolas sessiz kaldı. Kutsal odada, kanları atalarıyla karışırken, buhar onları arındırırken ve kristaller zihinlerini odaklayıp berraklaştırırken, hepsi büyük bir saygıyla dinlendi. Ama Dominic'in kanı yutacağını biliyordu ve ne yazık ki, tüm türleri yok olmanın eşiğindeyken yapılması gereken tek şeyin bu olduğunu kabul etti.

Dominic haklıydı. Karpatlar'ın Xavier ve onun vampir ve jaguar-adamlardan oluşan koalisyonunun neyin peşinde olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Kampta bir casusa ihtiyaçları vardı. Malinov kardeşler Dominic kadar güçlü bir Karpatyalı'nın saflarına katılmasına asla karşı koyamazlardı ve Xavier'in bunu büyük bir darbe olarak göreceği kesindi. Rhannon'un kardeşinin dönüştürülmesi onun için bir zafer olacaktı.

Gözleri Mikhail'inkilerle buluştu. Oradaki çıplak keder kendi bakışlarına da yansımıştı. Mikhail de bunu biliyordu. Dominic toplanan savaşçıları dinleyecekti ama sonuçta hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti. Birinin gitmesi gerekiyordu ve Dominic en mantıklı seçimdi.

Bir an için prensin yüzündeki çizgiler derinlere kazındı. Ağzı kenetlenmişti ve daha yaşlı, yorgun, omuzlarındaki yükten bıkmış görünüyordu.

Oda sessizleşti. Mikhail tam boyuna doğru doğruldu, siyah gözleri koyu kırmızı parlıyordu. Yüzü tamamen değişti, böylece görkemli görünüyordu, her santiminde önemli kararlar almak için toplanan savaşçıların lideri vardı. Buhar girdaplandı ve birkaç kristalin rengi yumuşadı, ta ki ay yerin derinliklerinde parlayarak liderlerini aydınlatana kadar. Aurora renkleri hayatla birlikte dönüyor, kan kırmızısı çizgiler bir renk okyanusunda ilerliyordu.

"Cesaretle halkımızı onurlandırırıyorsun Dominic," dedi. Alçak sesi mağarada yankılandı. "Öyle olacak. Karpat halkı senin fedakârlığını asla unutmayacak."

Dominic kapalı yumruğuna baktı, sonra parmaklarını teker teker açtı. Tırnaklarından biri uzadı ve bileğine ince bir çizgi çekerek kolunu Gregori'ye doğru uzattı. Gregori hareketsiz kaldı, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. Mikhail elini kaldırdı; bir emir, bir ferman. Önce Gregori, sonra Lucian, Gabriel ve Darius öne çıktılar ve Dominic'i mühürleyen kanı kendilerine aldılar. Dimitri adım attı

ve sonra sıra Nicolas'a geldi. Tüm zamanların en iyilerinden biri olarak gördüğü savaşçının yanında yerini aldı.

Prens, Karpat halkına iyilik yapmak adına Dominic'i herhangi bir Karpatlının hayal edebileceğinden çok daha kötü bir varoluşa gönderiyordu. De La Cruz soyu karanlıkla lanetlenmişti ama aynı zamanda kalıcı bir güç ve onurla da donatılmışlardı. Geçmiş yüzyıllarda hiçbir Ejderha Arayıcısı, umutsuz ve duygusuz yaşadıkça daha da yükselen fısıltılara boyun eğmemiştir. O halde bu, vampirin zehirli kanı onu içten içe kemirirken düşman kampında casusluk yapmak üzere gönderilen büyük bir savaşçı soyunun sonuncusuydu.

Nicolas Dominies'in bakışlarını sabit ve doğru bir şekilde karşıladı, büyüklükten başka bir yere bakmayı reddediyordu. Onu kurtaramazdı ama onurlu bir şekilde gönderebilir ve ona gereken saygıyı gösterebilirdi. Dominic ona kanını verdi ve sonra savaşçıların yaptığı gibi kollarını kavuşturdu.

"Arwa-arvod mane me kodak. Onurun karanlığa engel olsun," dedi Nicolas yumuşak bir sesle. "Şiddetle savaş."

"Kulkesz arwaval. Zaferle git," dedi Gregori. "Jonesz arwa arvoval. Onurla geri dön."

Mikhail yaklaştı. "Jonesz arwa arvoval. Onurunla geri dön." Dominic'in kollarını sıkıca kavradı ve parmak ucunda durdular.

Dominic, prensinin kollarını kavrarken alçak sesle, "Doğru olan bu," dedi. "Tek bir şey var. Bana birkaç hafta verin ve birinin dönüştüğüm söylentisini başlatmasını sağlayın. Dikkat çekmemeye çalışın. Karanlığa yenik düşen ilk Ejderha Arayıcısı haber olur. İnsanlar konuşur ama haber sana yakın bir yerden gelmemeli. Dedikodu onlara ulaşacak ve Malinov kardeşler beni aralarına almak için peşime düşecekler."

Gregori küçük bir kutudan değerli kan şişesini çıkarıp Dominic'e uzattı, o da tıpayı çekip çıkardı ve tereddüt etmeden içti. Odadaki sessizlik tamamlanmıştı. Kristallerin uğultusu bile kesilmişti. Dominic onları hafifçe selamlayıp tek başına ayrılana kadar kimse hareket etmedi ya da konuşmadı.

Destiny boğuldu ve başını çevirerek yüzünü hayat arkadaşına gömdü. "Sanki bir ustura içini parçalıyor," diye mırıldandı, anıları canlı ve keskindi.

Nicolae kollarını ona doladı ve yumuşak bir ses tonuyla, alçak sesle ama rahatlatıcı bir şekilde konuşarak ona sarıldı.

Nicolas ikisini izlerken içindeki yumuşak bir şey yüzeye çıktı. Nicolae'nin vücut duruşu sadece koruyucu değil, sevgi doluydu. Kız yüzünü onun yüzüne çevirdiğinde, Nicolae sevginin parladığını görebiliyordu. Kendisinde böyle bir şey yoktu. Bırakın sevgiyi, Lara'nın saygısına bile sahip değildi. Nicolae bir hazineye, bir hediyeye, çok değerli bir şeye sahipti.

-Bir hayat arkadaşını anlamak mümkün değildi ama bu kadar yetenekliken onu riske atacak kadar aptal olmamalıydı.

Mikhail savaşçılarıyla yüzleşti. "Bu gece sona ermeden önce konuşmamız gereken çok şey var. Nicolas bize düşmanlarımız ve planları hakkında haberler getirdi. Bu gece konuşacak. Köyümüze genç bir kadın geldi ve o Nicolas'ın hayat arkadaşı. İddiasını ortaya koydu ve ritüel tamamlanmamış olmasına rağmen onları birbirine bağladı." Bakışları Natalya'nın üzerindeydi. "Hayat arkadaşı Lara'nın Razvan'ın kızı olduğuna inanıyoruz."

Natalya küçük, tek bir ses çıkardı. İkiz kardeşini uzun yıllar boyunca kaybetmişti. Yakın zamandaki bir savaşta onu öldürdüğüne inanmıştı ama o geri dönmüş, yaşlı bir kadının bedenine girerek Shea'ya ve doğmamış çocuğuna saldırmıştı.

Nicolas, "Razvan'ın deneylerde kullanıldığına ve muhtemelen ölmeden önce bir süre esir tutulduğuna inanmak için sebepler var," diye ekledi.

Natalya, "Onunla konuşmak istiyorum," dedi.

Nicolas başını salladı. "Ayini henüz tamamlamadık. Bize güvenmiyor ve babasıyla ilgili kötü anıları var. Onun üzülmesini istemiyorum. Zamana ihtiyacı var."

Natalya'nın gözleri koyu yeşilden buz mavisine döndü. "Benimle konuşmak isteyecektir."

Nicolas omuzlarını silkti, Vikirnoff'u hayat arkadaşının biraz önüne geçiren sıradan bir kas dalgalanması. "Bu noktada benim için pek önemi yok. Senden haberi yok ve hayatlarımızı düzene sokana kadar da ona söylemeyeceğim. Şu anda ona sadece ruh bağımız sayesinde çok zayıf bir şekilde tutunabiliyorum ve bunu riske atmayacağım."

Natalya itiraz etmek için ağzını açtı ama Mikhail aniden döndü, tüm tavrı değişti, bir kalp atışı boyunca Gregori'ye ve sonra da kardeşine bakarken ifadesi donakaldı. Tek kelime etmeden vücudu parıldadı ve havaya sıçradı, bunu yaparken de yer değiştirdi.

Gregori'nin yüzü soldu. "Konuşmak üzere toplandığımız konuları mümkün olan en kısa sürede görüşeceğiz. Umarım bu toplantıyı bir sonraki yükselişte yeniden toplayabiliriz. Şimdi Mikhail'le birlikte Raven'a gitmeliyim." Neredeyse prens kadar hızlı gitmişti.

Lucian ve Gabriel öne çıkarak diğer savaşçılarla yüzleştiler. "Onurunuzla gidin. Prens bizi çağırdığında buluşacağız."

Nicolas, Natalya ya da Vikirnoff'un onu köşeye sıkıştırmasını beklemedi, hemen bir baykuş bedenine büründü ve eve -ve Lara'ya- doğru uçmaya başladı.

Bölüm 6

Lara gözlerini açtı, mineral havuzundaki sıcaklığın ve rahatlatıcı kabarcıkların vücuduna değmesinin tadını çıkarıyordu. Sıcaklığın içinde uykuya dalmıştı. Su tenine vuruyor, dillerin göğüslerini ve boğazını tırmaladığını hissediyordu. Kızardı. Cinsel düşünceleri ya da fantezileri yoktu. Bu şekilde yaratılmamıştı ama yine de tek düşünebildiği Nicolas'ın omuzlarının genişliği, saçlarının siyah ipeği ve tenine verdiği histi. Nefesi sıcaktı ve onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Kendini... huzursuz... tedirgin... huzursuz hissediyordu. Vücudu gergin ve yabancı hissediyordu.

Eğer ona yaptığı buysa, uzak durabilirdi. Bu düşüncenin hemen ardından ani bir protesto geldi. Havuza düşen suyun rahatlatıcı sesine ya da vücudunu saran sığağa rağmen, zihni onu bir daha asla görememe düşüncesini kesinlikle reddediyor, ona ulaşıyor, ona koşuyordu. Uzun zamandır ortalıkta yoktu ve içinde her geçen an daha da güçlenen yabancı bir parça onun varlığını özlüyordu.

Nicolas'a ihtiyaç duyarak derin bir nefes aldı. Kendini durduramadan önce bağlantıyı aradı.

Ben buradayım.

Onun dokunuşunun verdiği rahatlama anında oldu. Onun zihninin dokunuşunun verdiği güvenceye ihtiyaç duymak istemiyordu. Eğer bana yaptığın buysa, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Yalnız olmayı öğrenmişti. Asla farklı olmamayı. Karıştır. Öne çıkmamaya çalış. Ve asla kimseye ihtiyaç duymamayı.

Bu hayat arkadaşlarının arasındaki çekim, Lara. Bu doğal bir şey. Teyzeleriniz hikayeyi anlatırken size bağlı bir çift arasında yanan ihtiyaçlardan bahsetmediler mi?

Elinde olmadan hafifçe güldü, daha çok onun sesinin sabitliğini duymanın verdiği rahatlamayla. Muhtemelen bu tür bir ifşaat için biraz genç olduğumu düşünmüşlerdir.

Haklısınız. Ama Karpatların neredeyse ölümsüz olduğunu düşünün. Birbirimize bu kadar ihtiyacımız olmasaydı, hayat sıkıcı olabilirdi.

Kendini içten bir gülümsemeyle buldu. Nicolas gibi biriyle hayatın sıkıcı olacağından kuşkuluydu ama şimdi onları birbirine bağladığına göre nasıl idare edecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama bu onun sorunu değildi, diye hatırlattı kendine, bu onun sorunuydu. Bağlama ayininin sözlerini söylemişti.

Teyzelerinin ona anlattığı Karpat yaşam arkadaşları arasındaki aşk hikayesi, ilişkilerin nasıl yürüdüğüne dair tek bilgisiydi. O zamanlar bu bir peri masalıydı, şimdi ise belki de bir kâbusun ortasında olduğunu düşünüyordu.

Annen hakkında ne biliyorsun?

Nicolas soruyu sorduğunda, Lara cevap vermek için uzandı ama zihninde sadece boş bir alan vardı. Onu hatırlamıyorum.

Onun içinde hareket etti. Lara onun varlığını hissetti, sadece anlık düşüncelerini değil, zihnini de paylaşıyordu. Yüzünü buruşturarak bir kalkan oluşturdu. Bunu yapmandan rahatsız oluyorum.

Neden?

Sesinde merak vardı ama pişmanlık yoktu. Kabullenme yoktu. Bunu bir daha yapmayacağına dair bir güvence de yoktu. Omurgasından aşağı küçük bir korku dalgası süzüldü. Bu adam hakkında gerçekten ne biliyordu? Ve neden onu bu kadar kolay kabulleniyordu?

Seni telaşlandırdım.

Birazcık. O kadar kolay güvenmem.

Ona küçük bir sıcaklık dalgası gönderdi. Bu iyi bir şey. Bunu yapmanı istemezdim.

Lara ıslak uzun saçlarını geriye attı ve tekrar suyun altına dalarak oturabileceği düz kayalıklara doğru ilerledi. Mağara, titrek ışıklar altında parıldayan mücevherler ve kristallerle çok güzeldi. Su nazik bir sallanma hareketiyle kayalara vuruyordu, sesi neredeyse bir ninni gibiydi. Hayatında ilk kez bir ölçüde huzur hissettiğini fark etti. Bana kendinden bahset. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve mumların yaydığı ışık gösterisini izlemek için başını arkaya eğdi.

Dört erkek kardeşim var. Hayatımın çoğunu Amazon yağmur ormanlarında geçirdim. Orayı seversiniz. Çok güzel ve vahşi. Geri dönmek ve orayı canlı renkleriyle görmek için sabırsızlanıyorum. Kardeşlerime bakmak ve onlara duyduğum sevgiyi ilk kez sadece kafamda değil kalbimde hissetmek için de sabırsızlanıyorum.

Nicolas'ın ailesine duyduğu sevgiyi hissedebiliyordu. Nicolas'ın sahip olduğu o tehlikeli kenara sahip, yakışıklı, çok korkutucu dört adamın bakışlarını yakaladı. Dört kardeş mi? Onlarla birlikte mi büyüdün? Sesindeki hüznü tınıyı gizlemenin hiçbir yolu yoktu.

Bir ailenin nasıl olması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir dünyanın içindeydi ve kendi ailesinin özlemini çekiyordu. Belki de Nicolas'a karşı bu kadar duyarlı olmasının nedeni buydu. Yalnızlıktan acı çekiyordu. Çok fazla güneş ışığı alamadığı gerçeğini gizlemek için mağaraların serin iç kısımlarına her zaman ihtiyaç duymuştu, bu yüzden başkalarıyla çok az teması vardı. Sabah saatlerinde veya öğleden sonra geç saatlerde çalışması gerekiyorsa, uzun kollu giysiler ve güneş kremleriyle idare edebiliyordu ama akşama kadar nadiren işe koyuluyordu. İş arkadaşlarına güneşe karşı alerjisi olduğunu söylüyordu. Öğleden sonraları zar zor çalışabiliyordu, bu yüzden mağaracılığın mükemmel bir çözüm olduğunu fark etti.

ve bir mağaranın derinliklerinde, başkalarının aileleriyle etkileşimini izlemek zorunda değildi.

Kardeşlerimle birlikte büyümek her zaman ilginç olmuştur. Hepimiz daha zeki, daha hızlı olduğumuza inanırdık ve bunu birbirimize kanıtlamak zorundaydık. Çılgınca şeyler yapardık.

Gökyüzünden endişe verici yüksekliklerden endişe verici hızlarda düşen birkaç çocuğun görüntülerini yakaladı, her biri yere çarpmadan önce sağa kaymak için mücadele ediyordu. Her çocuk bir öncekinin zamanını geçmeye çalışıyordu. Baş döndürücü, korkutucu bir sahneydi. Zavallı annen. Beş çılgın oğul. Karpatyalı bir çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de bir erkek çocuğu.

En ilginç bulduğu şey, anıdaki en büyük çocuğun insan yaşlarında bir adam olmasıydı. Nicolas'ın hatırladıklarından onların hâlâ eğlenceyi seven çocuklar olduklarını anlayabiliyordu ama yine de yetişkin görünüyordular.

Uçmak dünyanın en güzel duygusu, yükseklerde süzölmek, bir termalde yol almak, bulutların arasından dalmak. Sen hayatıma girene kadar çocukken yaşadığım o saf mutluluğu unutmıştım. İstersen seni bir sonraki yükselişe götürebilirim.

Onun sesindeki neşeyi duyabiliyordu; zihnine akan duyguları hissediyor, onun hissettiklerinin bir kısmını yaşamasına izin veriyordu. Daha önce hiç onun gibi hissetmemişti. En eski anısı, teyzelerinin ona fısıldadığı, teselli etmeye çalıştığı, uzun süre kendi kafasının içinde olduğunu düşündüğü bedensiz seslerdi.

Bu eğlenceli olurdu. Kim uçmak istemez ki?

Lara onun zihnine doğru ilerledi, bir an için orada büzüldü, onunla geçirdiği o uzun zaman önce unutulmuş anların tadını çıkardı. Başka şeylerin görüntülerini yakaladı. Karanlık ve grotesk bir şey ağaçların arasından hızla ona doğru ilerliyordu. En büyük ağabeyi Zacarias bir uyarıda bulunuyor, kendini yerleştirmek için acele ederken bile talimatlar veriyordu

Nicolas ve ağaçların arasından fırlayan korkunç varlık arasında.

Lara nefesini tuttu ve geri çekildi. O da neydi öyle?

Vampir. Nicolas sesine yatıştırıcı bir ton kattı. Hâlâ ondan epey uzaktaydı ve şafak sökmeden önce yiyecek bir şeyler bulması gerekiyordu. İlk cinayetim. En küçük kardeşim Riordan'a kaçarken vites değiştirmeyi öğretiyorduk ve ölümsüzler bana saldırdı. Kardeşlerimden biraz uzaktaydım. Sanırım varlığını fark ettiğimi düşündü ama büyük bir sürpriz oldu. Canımı zor kurtardım. Onunla savaşırken Zacarias bana talimatlar verdi ve bize ulaşmadan onu yok etmeyi başardım ama o gün dünyadaki tek avcının ben olduğumu düşünebilirdiniz. Kendi önemime takılıp kalmıştım. Sesine küçük bir kahkaha kattı.

Nicolas'a göre Lara kendini... korkmuş hissediyordu ya da belki de sinirliydi, aniden içine kapanmasına bir anlam veremiyordu ama bir vampirin kısa süreli görüntüsü zihninde bir şeyleri tetiklemişti. Mağarada çocukluğuna dair başka bir anıyla baş başa kalması hoşuna gitmemişti. Bir şey -ki bunun parazitler olduğundan oldukça emindi- uzun süredir gömülü olan anıları ön plana çıkarmıştı. Şimdi bariyer ortadan kalktığına göre, geçmişinin parçalarını hatırlayabileceğinden şüpheleniyordu.

Yakında orada olacağım. Onun bir daha asla yalnız hissetmesini istemiyordu.

Altında bir çiftçi küçük bir otağı geçerek derme çatma bir ahıra doğru ilerliyordu. Nicolas bir baykuş bedeninde uçuşunu değiştirdi, adamın yalnız olduğundan ve tehlike olmadığından emin olmak için daireler çizdi, inişe başlamadan önce bölgede bir vampirin varlığına işaret edebilecek ölü noktalar olup olmadığını taradı.

Lara tekrar suya battı ve daha birkaç dakika önce kendini güvende hissederken neden bu kadar gergin hissettiğini düşünmeye başladı.

Sıcak ve aromatik kokularla dolu bir dünyada kozalandık. Bu mağara buz mağarasından çok farklıydı. Sık sık geçmişine dair görüntüler yakalıyordu - titreyen, korkmuş bir çocuğun, muazzam bir basınçla ağırlaşan buzun uğursuz çatırtısını dinlediği gizli küçük vinyetler. Anılarındaki her şey soğuk, çorak ve korkutucuydu. Burada kendini korunmuş ve güvende hissediyordu, dünya mücevherler ve yumuşak ışıklarla parlıyordu, ama...

Nicolas alçak, seksi ve bir o kadar da hükmedici sesiyle onu kendine çekti. Yoğun bir erkek olan fiziksel güzelliği, siyah gözlerindeki yakıcı sahiplenme, tamamen ona odaklanmış kişiliğinin gücü, hepsi biraz bunaltıcı ve heyecan vericiydi. Çocukluk anıları bile çok güzeldi; kahkahalar, dostluk, istediği her şey. Bütün çocukların içinde bir parlaklık vardı.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Ta ki vampir ormandan çıkıp Nicolas'a saldırana kadar. Parıldayan havuzda bir kez daha ayağa kalktı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, kalbi çok hızlı atıyordu. Nicolas'ın içindeki karanlık vampiri karşılamak için yükselmişti. O anda Nicolas'ın içinde hiç de aydınlık bir şey yoktu. O karanlık leke büyüdü ve yayıldı, avcıyı ya da ölümsüzü ayırt edemeyene kadar onu tüketti. Sanki canlıymış gibi, sanki ayrı bir varlıkmış gibi, içindeki karanlık ileri atılmış, avlanmak için hevesle uzanmıştı -öldürmek için. Hiç tereddüt etmemişti, onun tarafından değil. O parlak genç çocukken bile yükselen karanlığı kucaklamış, saldıran vampiri karşılamak için koşarken kendini onun içinde kaybetmişti.

Parmak uçlarını vücudunun alt kısmındaki garip doğum lekesine, bir vampir yaklaştığında onu uyaran ejderhaya bastırdı. Daha önce, Nicolas'la ilk karşılaştığında, ejderha bir ısınıp bir soğumuştur. Nicolas içindeki karanlıkla uyarıyı tetiklemişti. Boğazındaki yumruyu yuttu, kalbi şimdi o kadar sert çarpıyordu ki

göğüslerinin yükselip alçaldığını görebiliyor, boğazında bir tıkanma hissedebiliyordu. Aynı sıcak ve soğuk parıltısını, onu sürekli bir yanık kadar ya da daha fazla korkutan karışık sinyalleri hatırlıyordu. Babası da ona ne zaman yakın olsa aynı tuhaf, hatalı tepkiyi verirdi.

Nabızı kulaklarında gümbürdüyor, kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duvardan akan suyu zar zor duyabiliyordu. Onun nesi vardı? Midesi guruldadı ve sendeledi; bileği, boğazı ve boynu acıyla yanıyordu. Nicolas çekici görünüyordu ama onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Onunla hiç tartışmamıştı. Hatta Nicolas onun kaburgalarına bıçak sapladığında bile kibar davranmıştı ama Nicolas hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu.

Dehşete kapıldı. Hayatını insanlarla, iyi huylu, karmaşık olmayan, çoğunlukla gerçekten iyi insanlarla yaşamıştı. Hayır, o kayıp çocuğu anlamamışlardı ve onu aileden aileye vermişlerdi, sürekli hareket halindeydiler ama temel ihtiyaçlarını karşılamışlardı ve kimse onu kendi çıkarları için kullanmaya çalışmamıştı. Aldatma, ihanet, öldür ya da öldürül dünyasını neredeyse unutmuştu.

Geçici olarak tekrar uzandı, en hafif dokunuşlarla, zihni onunkini arıyordu. Bir anda açlık, kan ihtiyacı onu tüketti. Bir çiftçinin ineğin emekleyen bedeninden bir buzağıyı çekip çıkarması gibi, hayatın dalgalanışını ve akışını duydu. Kalp atışlarını duydu, sabit ve güçlüydü, sağlığın kokusunu aldı, ineğe mırıldanırken buzağıyı kurulayan iri ve erkeksi bir vücut. Sürünerek yaklaştı, doğumdan gelen kanın kokusunu aldı. Bu sadece içindeki ihtiyacı artırdı, açlık şimdi şiddetleniyor, onu ele geçiriyor ve yönlendiriyordu. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve kesici dişlerinin hemen arkasında bir uzama ve keskinlik hissetti. Kalp atışları artmış, ineğin üzerine eğilmiş masum çiftçinin ritmini almaya başlamıştı.

Nicolas'la birleştiğinde, pürüzsüz, sessiz bir süzölüşle avını takip ettiğini hissetti. Bir köpek havlamaya çalıştı ama Nicolas hızlı ve emredici bir el hareketiyle onu durdurdu. İçinden adrenalin fışkırdı. Damarlarındaki hareketi hissetti, başka hiçbir şeye benzemeyen bir yükseliş. Kan nabzında gümbürdüyor, kulaklarında kükrüyordu. Sonra onun üzerindeydi, o bir anlık tanıma, kalp atışının hızlanması, zihninin isyan etmesi, sadece Nicolas tarafından tamamen ele geçirilmek için -kendisi tarafından.

Nihai güç. Yaşam ya da ölüm. Dişler derine battı ve zengin tat Lara'nın içinden geçerek organlarını ve dokularını güç ve enerjiyle doldurdu. Lara nefesini tuttu ve zihnini geri çekti, suyun içinde tökezleyerek kendini sabitleyebileceği kayalara doğru ilerledi.

İhtiyaç ve açlık, yoğunluğuyla ezici bir şekilde vücudundan akıyordu. Karşı koydu ama biliyordu ki, bu ihtiyaç bir kez ortaya çıktığında onu sadece kan tatmin edebilirdi. Adam, içinde her zaman umutsuzca bastırmaya çalıştığı tek şeyi uyandırmıştı.

Nicolas bir insandan kan alıyordu. O kişiği sığır gibi kullanıyordu. Daha da kötüsü, kurbanının zihnini kontrol ediyordu ve bunu büyü ya da iksir kullanmadan yapmıştı. O kadar güçlüydü.

Bileği ağrıyor ve yanıyordu. Aşağı baktı ve etinin parçalandığını gördü - sanki dişler kemirmiş ve koparmış gibi. Kan kayaların üzerine sıçradı ve damlacıklar havuza vurdu. Nicolas'ın dişlerini batırđıęı yer boynunu ağrıttı ve avucuyla o noktayı kapattı. Avucuna kan bulaşmıştı. İllüzyon o kadar güçlüydü ki, bunun bir illüzyon olduğunu anlamadan önce dehşet içinde bakakaldı.

Lara yavaşça mağaranın etrafına bakındı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Ne kadar sıcak ve güzel olursa olsun, bir hapishane yine de hapishaneydi. Bir avcı yine de bir avcıydı. Onun tarafından büyülenmişti. Başından beri ondaki tehlikenin farkındaydı ama her nasılsa o bu endişeleri

zihninden kayboldu. Onu kontrol mü ediyordu? Zihnini manipüle mi ediyordu?

Lara titreyerek havuzdan çıktı ve etrafta kurulacak bir şeyler aradı. Nerede uyumayı planlamıştı? Onunla birlikte toprakta mı? Onunla yatakta mı? Onunla mı? Neden bunu hiç düşünmemişti ki? Aptal değildi, yine de sorgusuz sualsiz onu buraya kadar takip etmişti. Hangi kadın nerede olduğunu kimsenin bilmediği bir gece için bir yabancıyla yalnız başına giderdi ki? Nicolas De La Cruz'un her gözeneğinden seks fışkırıyordu. Yürüyüşü, omuzlarının yuvarlanması, yoğun bir şekilde yanan kara gözleri -Cinsel bir adamdı ve bir kadının bedenine sahip olmadan onunla aynı yatakta yatmayı beklemediğinden emindi.

Lara giysilerini sürükledi, kumaşın hâlâ nemli olan tenine yapışmasına aldırmadı. Panik yükseldi ve çıkış yolunu bulmaya kararlı bir şekilde etrafında döndü. Ona yol tarif etmişti, gerçek miydi bunlar?

Aptal olma, Lara. Güneş doğuyor. Yakında orada olacağım ve bunu sakince tartışabiliriz. Sadece panik atak geçiriyorsun ve bunun için bir neden yok.

Sakin sesi sinirlerini bozuyordu. Adam küçümseyici ve kibirliydi. Paniklemek için her türlü sebebi vardı. Aklı başında her kadın bunu uzun zaman önce yapardı. Zihnindeki yönergeleri kullanarak, parıldayan odadan çıkıp uzun bir koridora doğru koşmaya başladı.

Kendini riske atmanı yasaklıyorum. Beni bekle.

Bu kez medeniyetin o ince kaplaması çatladı ve sesindeki sınırı hissedebildi. Midesi bulandı. Nefes nefese kaldı ve kendini daha da zorladı, hızını arttırdı, mağaranın karanlık sınırlarında gece görüşünü kullandı. Ne kadar derinde olduğunu ya da dağın altında kilometrelerce uzanan tünel labirentini düşünemiyordu. Tek amacı olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkmak olmalıydı. Bir köşeyi döndü ve koridor iki yola ayrıldı.

Mağarada hava ağır, nefes almak, hızlı koşmak zor. Her adım daha zor. Kuma batıyorsun, bacakların ağırlaşıyor. Çok yorgunsun, Lara. Neden oturup dinlenmiyorsun? Aklın karıştı ve yönler hafızandan siliniyor.

Ses alçak ve sinsiydi, kafasını dolduruyor, dürtü vücuduna yayılıyordu. Tökezledi, kafası karıştı ve durdu, bir o yana bir bu yana döndü.

Karanlıkta görmek zorlaşıyor. Hareketsiz kalmalısın.

Kesin şunu! "Kesin şunu!" Lara tekrarladı, yüksek sesle bağırdı.

Sesi mağaralarda yankılanarak geri dönen yarasaları rahatsız etti. Yaratıklar havalandı, dönüp çırpındılar, binlercesi etrafındaki boşlukları doldurdu. Nefes almak zor, hareket etmek imkânsızdı. Orada durdu, titriyordu, bekliyordu, büyüleyici ses tarafından tutsak edilmişti. Onun gelişini müjdeleyen odadaki güç dalgasını hissetti ve yarasalar hemen hava akrobasi performanslarını yeniledi.

Lara nefes almak için kendini zorladı. Ona direnmek zorundaydı. Karanlıkta görebiliyordu. Yarasalardan korkmuyordu. Üzerine bastıran toprak onu rahatsız etmiyordu ama yine de burada, mağarada sinmiş, hareket etmekten korkuyor, vücudu hantal ve kurşuni hissediyordu.

Ben büyücüyüm. Ben Ejderha Arayıcı'yım. Sesinle beni kandırmaktan fazlasını yapman gerekecek Karpatyalı. Öfke içini yakıp kavurdu, zorlamanın zincirlerini küle çevirdi.

Çok daha fazlasını yapabilirim. İçimdeki şeytanı uyandırma Lara. Şafak söküyor. Güneş doğuyor.

Adam yakındaydı. Onun yaklaştığını hissetti. Çenesini eğerek enerjiyi kendisine çağırdı, kollarını kaldırdı ve zihnini temizledi, gücü kabul etti, böylece saçları çatırdadı

ve zayıf bir parıltı mağarayı yumuşak bir ışığa boğarak yaraları daha da heyecanlandırdı.

Uçanlar ve geceden olanlar, şimdi kanatlı uçuşla beni koruyun. Toplanın, bir olun, doğan güneşle birlikte kendinizi kaldırın.

Yarasalar hızlı ve sıkı bir şekilde daireler çiziyor, Lara'nın emrine itaat ettikçe top büyüyor, yukarı doğru yükseliyor ve karanlık mağaradaki bir girintiye doğru akıyorlardı. Lara Nicolas'a sertçe vurdu, yükselen güneşle birlikte onun zayıflığını hissederek başka bir büyüyle karşılık verdi.

Kafamın içinde fısıldayan ses, senden korkmuyorum, ne de kurşuni ağından. Baştan çıkaran, fısıldayan ve bağlayan ses, niyetimi kendi zihnine iade ediyorum. Yolumu kesecek ya da engelleyecek kelimeleri durdur ve uzaklaştır.

Son sözler aklından çıkar çıkmaz harekete geçti, hızla koşmaya başladı, Nicolas'ın erişimini engellemek için zihninde bariyerler ve kalkanlar oluşturdu. Nicolas her bir duvarı kolayca yıkıyor, kadının savunmasını onun kurduğu kadar hızlı parçalıyordu. Zihnine her girdiğinde, adımlarını yavaşlatmak, onu yanlış yönlendirmek, kafasını karıştırmak için zorlamalar gönderdi, böylece yönünü şaşırdığını düşündü ve yaptığı her şeye karşı daha fazla büyüyle karşılık verdi.

Onunla her adımda mücadele etti, onun muazzam gücünün, direnişini ezebilecekken nasıl geri durduğunun farkındaydı. Adamın kendini tutması ona güven vermek yerine korkularını daha da arttırmıştı. Ondandır ne istiyordu? Ejderha Arayıcı kanını mı? Damarlarında güçlü, zengin, enerji, güç ve ölümsüzlükle dolu olduğunu biliyordu. Babası ona birçok kez kanındaki gücün ne kadar değerli ve eşsiz olduğunu söylemişti. Büyük büyükbabası onu defalarca takip etmişti, grotesk vücudu solucanlarla, çürümüş etlerle doluydu

Onun kanını kendine almak için peşine düştükçe sıyrılıyordu.

Şimdi burada, mağarada, koşarken aynı dehşetin filizlendiğini hissetti, kalbi çok sert çarpıyordu ve çürüyen etin güçlü kokusunu alabiliyordu. Yaşlı adamın yine peşine düşüp düşmediğini görmek için omzunun üzerinden bir bakış atarken, hıçkırıklara boğuldu.

Gölgeler hareket etti. Bir el uzandı, gittikçe yaklaştı. Teninde, boynunda sıcak bir nefes hissetti. Nabzının üzerindeki ikiz işaretler zonkluyordu. Nicolas gömülü anıları çarpıtarak bir illüzyon mu yaratıyordu? Böyle bir şey yapacak kadar aşağılık biri miydi? Yoksa Xavier gerçekten orada, onu yeraltı geçitlerinde mi kovalıyordu?

O orada değil. Zihninin sana oyun oynuyor çünkü paniğe kapılmana izin veriyorsun. Anılarını asla sana karşı kullanmam. O orada değil. Nicolas buz mağaralarında onu kovalayan canavarları hatırlayarak bu kadar dehşete düşmesine izin vermezdi.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordu ve artık bunun bir önemi de yoktu. Özgür olmak zorundaydı. Lara çabalarını iki katına çıkardı. Sabahın erken saatlerinde güneşe çıkabileceği ve bunun çok az yankı uyandıracacağı üzerine bahse girmişti. Bir güneş yanığı. Birkaç su toplaması. Gözleri birkaç gün boyunca yanacak ve onu rahatsız edecekti ama Nicolas'ınki kadar karanlık bir ruha sahip, bu kadar yaşlı bir Karpatyalı'nın ondan önce saklanacak bir yer araması gerekecekti. Girişe ulaşmalı ve köye giden yolu bulmalıydı.

Az ileride, loş bir ışığın açtığını görebiliyordu. Kalbi yerinden fırladı. Bunu başaracaktı. Lara derin bir nefes aldı ve daha hızlı gitmek için kendini zorladı. Ciğerleri yanıyordu. Boğazı acıyor, bacaklarına kramp giriyordu. Yan tarafında bir dikiş vardı. Avucunu oraya bastırdı ve vücudunu ileri doğru itti. Giriş geniş ve yuvarlaktı, çoğunlukla kayaydı.

yolu şekillendiriyordu. Işık koridorun birkaç metre içine yayıldı ve daralan tüneli aydınlattı.

Lara açıklıktan sadece birkaç adım ötedeki ışık havuzuna adım attı. Üzerine bir gölge düştü. Geniş omuzlu, uzun boylu, esmer bir adam girişi doldurarak Lara'nın çıkışını engelledi. Nicolas orada duruyordu, vücudu hareketsizdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, çenesi gergin, ağzı acımasızdı, gözleri gece kadar siyahtı ve onu tüketmekle tehdit eden bir iç ateşle yanıyordu.

Lara ondan birkaç adım ötede aniden durdu, kulaklarında bir uğultu ve kalbinin etrafında bir mengene vardı. Suçluluk duygusu aklını kurcalıyordu ama bunu kabullenmeyi reddetti. "Gitmek istiyorum. Çekil yolumdan."

"Güneş çoktan doğmuşken nereye gideceksin?" Soru yumuşak bir sesle sorulmuştu, ancak bir kırbacın acısını taşıyordu.

Adam öfkeliydi. İfadesi boş ve sesi sessiz kalsa da ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu.

Çenesini kaldırdı. "Handa bir odam var."

"Şu anda işgal altında. Oraya gitmek senin için tehlikeli olur ve sen de bunun farkındasın. Ayrıca han çok uzakta ve güneş ışığında yanarsın. Bensiz yer değiştiremezsin ve ortada hiçbir neden yokken bu dağdan inerek hayatını riske atmak gülünç olur."

"Buradan gitmek istiyorum."

"Akşam güvenli olduğunda birlikte yola çıkacağız. Şimdilik size yiyecek ve içecek getirdim."

"Gitmek istediğimi söyledim." Lara'nın eli boynuna gitti, avucu nabzının üzerindeki ikiz izleri korudu. Adamın ağzını orada hissedebiliyordu; nefesi ılıktı, sıcak değildi, dudaklarının fırçası tenine yumuşak ve duyusal bir şekilde değiyordu.

Nicolas, "Belli ki sağlıklı düşünemiyorsun Lara," diye cevap verdi. "Buradan ayrılman senin için tehlikeli. Gitmene izin veremem."

kendini tehlikeye atma."

"Bu senin seçimin değil," diye tersledi Lara. Kendisi histerik görünmeye başlarken onun mantıklı görünmesinden nefret ediyordu. Bu delilikti ama adam orada durmuş, gerçek ve katı bir şekilde onun mağaradan çıkmasını engelliyordu - tıpkı çocukken engellendiği gibi. Panikle savaştı, mantıksız bir durumda mantıklı olmaya çalışmaya kararlıydı.

"Bu sadece benim seçimim ve hakkım değil, aynı zamanda senin hayat arkadaşın olarak benim görevim."

Onun zihnine dokundu, bunu istediğinden çok kendine engel olamadığı için yaptı. Daha önce olduğu gibi, ona karşı tamamen açıktı ve hem yırtıcıyı hem de insanı görmesine izin veriyordu. Kadının meydan okumasına kızmıştı, haklı olduğundan emindi ve otoritesinin sorgulanmasına alışık değildi. O baskın bir erkekti, yeryüzünde yüzyıllardır yaşıyordu, son derece yetenekli bir avcıydı ve hayat arkadaşının sadece onu koruma ve ona bakma yeteneğini sorgulaması değil, aynı zamanda ona bir şekilde zarar verebileceğinden endişe etmesi gururuna bir hakaretti.

Bırakın kadını, kimsenin emirlerine karşı gelmesinden hoşlanmazdı ve tehlikeli olduğunu düşündüğü bir anda mağaradan çıkmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ona göre kadın biraz histerik ve tamamen mantıksızdı.

Lara paniği bastırdı ve derin bir nefes aldı. Adamın zihninin hiçbir yerinde onun zihnini kontrol etmeye çalıştığını göremiyordu. Bu biraz rahatlatıcıydı, ancak onu aksi yönde ikna edemezse, gitmesine izin vermeye niyeti olmadığından oldukça emindi.

"Sanırım birbirimizi anlamıyoruz. Benimle ilgilenmeye çalışmanı takdir ediyorum ama bunu birkaç yıldır tek başıma yapıyorum. Benim için neyin iyi olduğunu söylemene ihtiyacım yok ve bunu istemiyorum."

"Belli ki durum böyle değil, yoksa burada güpegündüz bir mağaranın girişinde duruyor olmazdık."  ne doğru s z ld , bir adım, iki adım, hafifçe döndü ve ellerini kaldırdı.

Lara g   dalgasını hissetti, kollarının kalktığını gördü ve mağarayı mühürleyip koruduğunu anladı, bu da kimsenin içeri giremeyeceği ya da dışarı çıkamayacağı anlamına geliyordu. Paniğe kapıldı ve mağaranın içine yayılan ışığa doğru ileri doğru sıçradı. Adamın yüzüne bir an için baktı, keskin kenarlı, güzel oyulmuş, çok erkeksi, ışık detayları keskin bir şekilde ortaya çıkartıyor ve yanan siyah gözlerindeki için için yanan öfkeyi vurguluyordu.

  inden bir alarm geçti ama bunun bir önemi yoktu, girişi m h rlemeden önce mağaradan çıkmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Hızlı koştu, bulanık bir hız patlaması yaşadı, yapabileceğini bile bilmediği bir hız. Çaresizlik onu Nicolas'ın yanından geçirdi. Nicolas o kadar hızlı uzandı ki hareket ettiğini bile göremedi, bileğini yakaladı, onu etrafında döndürdü ve vücudunu sertçe onunkine yaklaştırdı.

  g d sel olarak çırpındı, kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı ama adam son derece güçlüydü, vücudu bir meşe ağacı gibi sertti. Giriş kapandığında ışık azaldı ve onları karanlığa gömdü. ışıkla birlikte etraflarını saran hava da azalmış gibiydi, bu yüzden çabalarını yeniledi, adamın göğsüne doğru savruldu, hırpalanmış ve morarmış hissedene kadar vurdu.

Nicolas Lara'yı sıkıca kavradı, ona zarar vermemeye dikkat ediyordu ama Lara vahşiydi, yumruklarıyla ona karşı koyuyor ve büyü yapmaya çalışıyordu. Nicolas Lara'nın içindeki enerjinin kaçmaya çalıştığını hissedebiliyordu, tıpkı onun denediği gibi. Onu yatıştırıcı bir s k netle sardı, kendisine yakın tuttu ve onu güvenceye boğdu.

"Lara, dur," diye tısladı usulca. "Sadece kendine zarar veriyorsun."

Onu incitmek istedi. Onu harekete geçirmek. Ne yaptığını anlamasını sağlamak için. Havada enerji çatırdıyordu. Saçları parlak kırmızı şeritlerle parlıyor, elektrikle şaklıyor ve patlıyordu. Yer sarsıldı ve ayaklarının altında dalgalandı. Dağ inledi, gümbürdedi. Duvarlardan toprak damladı ve birkaç küçük kaya düşüp yuvarlandı.

Nicolas onu korumak için kolunu başına doladı ve bedenini kendi bedenine siper etti. "Benimle birlikte nefes al."

Sesi sakindi. Kendisi kaos ve panikle doluyken onun sakin olmasından nefret ediyordu. Adam başını onunkine doğru eğdiğinde nefesinin yanağına değdiğini hissetti.

"Dağ tepemize çökmeden buradan gitmeliyiz," dedi, etraflarında dağ gıcırdayıp inlerken ve enkaz düşerken neden onun da aynı paniği hissetmediğini anlamıyordu. "Bu bir deprem."

"Bu doğal değil. Buna sen neden oluyorsun," dedi Nicolas. "Bana bak, Lara."

İtaat etmekten kendini alamadı, yüzünü kaldırdı, bakışları onunkilerle çarpıştı ve sonra kilitlendi.

"Gözlerinin rengi değişti. Muazzam bir elektrik akımı üretiyorsunuz. Saçların bile renkten renge giriyor, bunların hepsi güç belirtisi. Kendini sakinleştirmelisin."

"Girişi açın." Çünkü tüm dağı ikimizin üzerine yıkabilecek kapasitedeyim ve bunu esir olmaksızın yapmayı tercih ederim.

Başını iki yana salladı. "Seni kendinden korumam için beni zorlama." Seni zarardan korumak için ne gerekiyorsa yapabilecek durumdayım.

Sesi kadar acımasız görünüyordu. İçinde hiç merhamet yoktu. Ne gözlerinde, ne yüzünde, ne de aklında. Hiç düşünmeden itaate zorlayacaktı. Lara bir daha asla küçük bir çocukken olduğu gibi çaresiz ve savunmasız hissetmeyeceğine yemin etmişti ama Nicolas'a karşı fiziksel gücünü dengelemenin bir anlamı yoktu ve ona güçle meydan okumanın da pek bir anlamı yoktu.

"Bana emir verme hakkına sahip olduğunuza gerçekten inanıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama seni korumaya hakkım var. Seni tehdit etmiyorum. İkimizi de tehlikeye atan sensin. Seni korumak benim görevim. Korkuların yersiz. Zihnimin içine baktınız ve orada sizi endişelendirecek hiçbir şey bulamadınız..."

Kadın alaycı bir ses çıkardı ve bir kez daha sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı. Adam kadının kollarını tuttu ve ara sıra yerinden oynayan taşların ona çarpmasını önlemek için vücudunu kendine yakın tuttu.

"Beni endişelendirecek çok şey buldum. Bir vampir kadar karanlıksın."

Suçlamayı reddetmesini bekliyordu - reddetmesini istiyordu - ama o sadece başını salladı, bakışları hala onu esir tutuyordu.

"Evet, öyle. Avlanan tüm Karpatyalı erkekler eninde sonunda bir vampir kadar karanlık olur. Arkadaşlarımızın ve ailemizin canını alırken nasıl olmayız? Yargıç, jüri ve infazcı olduğumuzda? Yaptığımız şey için bir bedel ödemeyeceğimizi mi sandın? Her zaman bir bedel vardır Lara ve biz bu işi üstlendiğimizde bunu kabul ederiz."

Nefesini yavaşça bıraktı ve zihnini tekrar kendi kontrolü altına almaya zorladı. "Lütfen bırak beni." Derin nefes alarak, zihninden dökülen gücü geri çekmeyi başardı.

Mağarada kargaşaya neden olan dalgaları dizginleyerek.

"Sizi odaya çok daha hızlı geri götürebilirim."

"Yürümeyi tercih ederim." Geriye doğru çekiştirdi, kendisiyle adamın vücudunun sıcaklığı arasına biraz mesafe koymaya çalıştı. Adam çok büyük, çok katı, çok erkeksi, çoğunlukla da çok güçlüydü ve kendine olan güveniyle onu boğuyordu.

Altlarındaki toprak ve onları çevreleyen duvarlar dalgalanmayı kestiği ve son kaya da yere yuvarlandığı anda onu bıraktı.

Lara bir nefes daha aldı ve karanlık koridora baktı. "Keşke bütün gün burada kalabileceğimi sanmadığımı anlayabilseydin." Kelimeleri ağzından çıkarmak, mantıksız biriyle anlaşmaya çalışmak zordu.

"Geçmişe dönüşler yaşadığının farkındayım ama bunu atlatmana yardım edeceğim."

Adamın kibri dişlerini kenetlemişti. Sanki kendisi çözemediği önemsiz sorunlarını o çözebilirmiş gibi. Lara onun yanından geçip dar koridorda yürümeye başladı. Bir anda başının üzerinde mumlar canlandı ve tünelin duvarlarına gölgeler düşürdü. Işık zihnindeki korkuyu yok etmedi. Ne olursa olsun o bir mahkûmdu ve kendi kendine bunun bir daha asla olmayacağına dair söz vermişti ve olmadı da.

Dar koridor, sarkıtlardan oluşan bir perdenin arkasından birkaç metre dışarıya doğru genişliyordu; kahverengi ve altın renginde, ölümcül uçlarla keskinleştirilmiş ince, koyu renkli hançerler. Asılı mızraklar toprak tonlarıyla parıldıyordu, o kadar uzun ve kalındı ki koridorun kapalı olduğunu, o taraftan geçilemeyeceğini düşünmüştü ama daha fazla koridor görebiliyordu, dağın altında farklı yönlere giden patikalardan oluşan bir labirent. Onu kaybetmiş olabilirdi ama sözüne sadık kalmış, çıkmasına izin vermeye hiç niyeti olmamasına rağmen ona çıkış yolunu tarif etmişti.

"Teyzelerimin bana anlattığı hayat arkadaşlarının hikâyesinde, çift birbirine çok aşık görünüyordu. Bizim aramızda böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Lara, sırtı ve omuzları kaskatı kesilmişti. "Sizce de öyle mi?"

"Elbette." Ses tonunda tam bir güven vardı.

Nicolas onun bir adım gerisinde rahatça ilerliyordu, vücudu o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordu. Ona küçük bir kaş çatma hareketi gönderdi. Nicolas'ın nefesi kulağındaydı, bir eli sırtının alt kısmını okşuyordu. Aralarındaki çekimi, ne olursa olsun devam eden o fiziksel kimyayı hissetmemeye çalıştı. Belki de ondaki, şiddetle karşı çıktığı tehlikeye çekiliyordu ama her neyse, ona bu kadar yakinken doğru düşünmek zordu. "Teyzelerimin bana anlattığı bir hikâyeydi sadece. Belki de doğru bile değildir."

"Bu doğru. Doğumumdan önce bu sözler bana yazdırılmamış olsaydı bizi birbirimize bağlayamazdım. Türümüzü yok olmaktan korumak için kadınımla hemen 'evleniriz'."

"Bir kadın için ne kadar güzel." Sesinden alaycılık damlıyordu. Omzunun üzerinden onu izlerken, belli belirsiz bir gülümseme yakaladı. Gözlerine tam olarak ulaşmamıştı ama bu onu çileden çıkarmıştı. "Birkaç kelime söyleyip bir kadının hayatını istese de istemese de değiştirebilmenin yanlış olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Neden bir kadın benim gibi bir erkekle birlikte olmak istesin ki? Türümüzü kesin bir yok oluştan korumanın tek yolu bu. Eğer bana bağlı olmasaydın benimle bu kadar kolay gelmezdin."

"Tutsak olmayacağımı söyledim." Daha hızlı yürüdü.

Nicolas ona kolayca ayak uydurdu. "Ve sen bir mahkum değilsin."

Başını iki yana salladı. "Aynı dili bile konuşmuyoruz."

Onu ciğerlerine çekmemek imkânsızdı. Çok yakındaydı. O kadar sessiz yürüyordu ki, kız sürekli başını çeviriyordu.

Orada olup olmadığını görmek için kafasını çevirdi ve onu yakalayacaktı. Gerçek. Katı. Korkutucu. Büyüleyici. Çok erkek. Son derece yakışıklı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Ama gözleri onu ele veriyordu. Aç. Kurnaz. Zeki. Bir av avcısı. Nabzını hızlandırdı ve tüm alarm zillerini çaldırdı. Onun erkek, kendisinin de kadın olduğunun farkına varmasını sağladı. Ve dikkatini kaybetmesine neden oldu. Onunla nasıl başa çıkacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama kendisini babasının istediği gibi bir kuklaya dönüştürmesine izin vermeyeceğini kesinlikle biliyordu.

Eli Lara'nın sırtına değdi, parmakları Lara'nın omurgası boyunca ilerledi. "Bence gayet iyi idare edeceğiz, Lara. Biraz zaman ver."

Bölüm 7

Oda Lara'nın hatırladığından çok daha güzeldi, çeşitli renklerde taşlar ve kristallerin göz kamaştırıcı bir gösterisiydi. Su duvardan havuza dökülürken parıldıyordu, damlacıklar gökyüzünden düşen binlerce elmas gibiydi ama mağaranın sıcaklığı ve güzelliği artık Lara'nın kendini güvende ve rahat hissetmesini sağlamıyordu. Bir kafes, neye benzediği önemli değil, yine de bir kafesti. Buzul mavisi buz mağaralarını tercih ediyordu, soğuk ve ıssız, çünkü orada ne bekleyeceğini çok iyi biliyordu.

Dudaklarını ıslattı ve kendini dengeledi. Evet, damarlarında güçlü bir Karpas kanı akıyordu ve güneşte cehennem gibi yanıyordu - bunun sadece DNA çekilişinin şansı olduğunu düşündü - ama Nicolas gibi tamamen Karpas değildi. Yüzyıllar boyunca öldürmüş bir avcı değildi. Onun gibi vampire dönüşmeye yakın değildi. Bu da sadece zamanını beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. Girişteki güvenlik önlemleri onu endişelendirmiyordu. Yetenekli bir büyücüydü ve adamın güvenlik önlemleri için ipleri örmesini dikkatle izlemişti.

Güvenli bir konuşma konusu aradı. Onun zihnine dokunmasını ve planını keşfetmesini engelleyecek herhangi bir şey. "Prensi gördün mü? Terry'nin nasıl olduğunu söyledi mi?"

"Şifacımız Gregori ile konuştum ve arkadaşınızın hayatta kalma şansının yüksek olduğunu söyledi. Eğer doğru olmasaydı bunu söylemezdi."

"Gregori hayal edebileceğim herhangi birinden daha az şifacıya benziyor."

"Sanırım öyle. Belli ki parazitleri daha önce görmüşsünüz."

Bu anıyı onunla paylaşmıştı, bunu itiraf etmekten başka çaresi yoktu. Lara başını salladı. "Xavier başkalarına emir verme yeteneğini güçlendirmenin yollarını bulmak için sık sık deneyler yaptı." Vücudundan geçen ürpertiye durduramadı. "Yaratıkları açgözlüydü ve sık sık emirlerinden kaçıyorlardı. İnsan eti yiyorlardı."

"Annen mi?" Yumuşakça sordu, sesi nazikti.

Boğazındaki ani yumruyu yuttu. Yıllardır annesini düşünmemişti. Zihninde onun bir resmini, hatta bir anı kırıntısını bile canlandıramamıştı. Ne saçının rengi ne de kokusu. Gregori'nin gözlerindeki gümüşle birleşen parazitler uzun zamandır unuttuğu bir anıyı tetikleyene kadar bir annesi olduğunu bilmiyordu. "Evet, ama şimdiye kadar onu hatırlamıyordum."

"O bir büyücüydü." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Lara kaşlarını çattı. Şimdi bunu yüksek sesle söyleyince, teyzelerinin annesinden büyücü diye bahsettiğini hatırladı. Bunu neden daha önce hatırlamamıştı? Annesinin kıvrıcık saçlı olduğunu neden daha önce hatırlamamıştı? Kendi saçlarına dokundu. Beyaz saçlarla doğmuştu ama çok erken yaşlarda kızıl bir ton oluşmuştu. Başının her yerinde küçük tirbuşon bukleler vardı, kalın ve yay gibi, kontrol etmesi imkansız. Annesinin saçları da böyleydi. "Evet, öyleydi. Hayal meyal onun buklelerini çektiğimi hatırlıyorum."

Buzdan zeminde yatan annesinin hatırası, ölü bedenine saldıran parazitler onu hasta etti. Bir elini ağzına götürdü, titrediğini fark etti ve sıcak havuza doğru ilerledi. Şelalenin sesi onu yatıştırdı ve konuyu değiştirebilmek için birkaç derin nefes almasını sağladı. Artık hatırlamak istemiyordu.

"Uzun zamandır yoktun. Bu gece ne yaptın?" Diğer insanların zihinlerini kontrol etmediğin ve rızaları olmadan kanlarını çalmadığın zamanlarda. Bu düşünce aniden aklına geldi ve yüz ifadesini okuyamaması için arkasını döndü. Kendine hiç güvenmiyordu. Rakiplerini okumaya alışkındı ve şu anda, farkında olsun ya da olmasın, bir yaşam savaşına kilitlenmişlerdi.

"Bu gece bir savaşçı konseyi düzenledik. Vampirler bir araya geldi ve türümüzü yok etmeye çalışıyorlar. İnsanların onlara karşı çok az şansı var. Onları vampirlerin varlığına inandırmak neredeyse imkânsız."

Kalbi şokla yerinden fırladı ve kararlılığına rağmen onunla yüzleşmek için döndü. "Vampirler bir araya gelemeyecek kadar kibirli ve bencildirler. Sadece biri diğerinin kuklası haline geldiğinde çiftler halinde avlanırlar. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Teyzelerim bana onlarla karşılaşırsam onları öldürmek için tam olarak ne yapmam gerektiğini söyledi ve bana vampirlerin birbirleri de dahil herkesi hor gördüğünü söylediler. İşte bu yüzden Karpatyalı avcılar savaşırken her zaman üstünlük sağlayacaktır."

Nicolas, "Yüzyıllar boyunca bu hep doğru olmuştur," diye onayladı. "Ama artık öyle değil. Birileri onları bir araya getirmenin bir yolunu buldu ve hayatta kalmak için uzun, acı bir savaşın içindeyiz."

Adamın karanlık bakışlarının neden havuzdaki suyun pürüzsüz kayalara hafifçe vuruşunda kaldığını sorgulamadı. "Xavier? Sence hâlâ hayatta mıdır? Yirmi yıl önce bile çok yaşlıydı ama hayatını devam ettirmek için gerekli Karpat kanını bulmakta iyiydi."

"Hâlâ hayatta olabileceğine ve vampire dönüştüğünü düşündüğümüz güçlü Karpatyalılar olan beş kardeşle ittifak kurduğuna inanıyoruz."

"Eğer Xavier hâlâ hayattaysa, halalarım da hayatta olabilir. O mağaraya girmeliyim."

Başını kaldırdı, siyah gözleri kızın yüzünde yanıyordu. "O mağara tehlikeli. Oraya gitmek aptallık olur. Eğer teyzelerin hayatta olsaydı, bunu bilirdik. Yardım için halkımızı çağırma yetenekleri olurdu."

"Eğer bu doğru olsaydı," diye tersledi Lara, sesinden alaycılık damlıyordu, "o zaman ben çocukken de böyle yaparlardı. Zayıf ve hasta tutulurlardı."

"Mağaraya girenler buzla kaplı iki ejderhanın cesedini gördüler."

Lara'nın midesi çalkalandı ve bir elini karnına bastırdı.

"Xavier onları buzla kapladı. Kan kaynağını dondurdu, çok akıllıca değil mi? Bir insanın vücudu dondurulduktan sonra iyileşirken ne tür bir acı çektiğini biliyor musunuz?"

Nicolas sesini yumuşattı. "Lara, buz mağarasına kendim gidip seni kontrol edeceğim ama en iyisi oradan uzak durman. Xavier, gölge savaşçıları da dahil olmak üzere tehlikeli korumalar bıraktı. Oraya gitmek senin için intihar olur."

Lara dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Zaten kaçmayı planlarken onunla tartışmanın ne faydası vardı ki? Elbette gidecekti. Nasıl gitmezdi ki? Teyzeleri onu aramaktan asla vazgeçmezlerdi, ne de tehlikenin onları cesetlerin yanı sıra ipuçlarını da bulabilecekleri tek yere gitmekten alıkoymasına izin verirlerdi.

Söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- bulmak için etrafına bakındı. Yan odadaki yatağın köşesini görebiliyordu, oymalı bir baş ve ayakucu olan eski moda devasa bir yatak. Diğer odaya girmek ya da orada olduğunu kabul etmek bile istemiyordu. Şimdiden mağarada gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordu.

Uzun kirpiklerinin altından ona bakarak biraz daha uzaklaştı. Sanki adam

Yüksek tavanlı ve oldukça geniş olmasına rağmen odanın boşluğu. Cinsel çekimi hissetmemek mümkün değildi. Çok yakışıklıydı, çok şehvetliydi, hareket etme şeklinin kombinasyonu -tamamen durgunluktan bir hareket çizgisine geçiş- seksiydi. Güç, vücudunun akışında ve yüzündeki her çizgide kazanmıştı. Düşünceli gözleri Lara'yı eritebilirdi ve siyah bakışlarının yoğunluğunu ona çevirdiğinde, tamamen ona odaklandığında, vücudu ona ait olmaktan çıkıp ona uzandı.

Nicolas'ın onu hayat arkadaşı olarak kabul etmesinin sonuçlarını düşünmeyi ertelemeye çalışmıştı. Belki de gizli bir parçasında, birkaç kelime söyleyerek hayatını sonsuza dek değiştirebileceğine gerçekten inanmamıştı, ama bağlantıyı hissetti ve cinsel olarak bu sadece korkutucuydu. Arkadaş olduğu ve tanıdığı erkeklere karşı en ufak bir ilgi duymazken, hoşlanmadığı bir adam için vücudunun kontrolden çıkması dehşet vericiydi.

Çocukken çaresizdi ve bir daha asla öyle olmayacağına yemin etmişti. O savunmasız, çaresiz hissi bir daha asla yaşamamak için yıllarını etrafındaki her şeyi kontrol ederek geçirmişti. Etrafına, mağaranın duvarlarına baktı. Neredeyse yirmi yıl sonra buradaydı ve başladığı yere geri dönmüştü, ama bu sefer kendi bedeni ona ihanet etmişti.

"Benden bu kadar korkmayı bırak, päläfertii. Bana vermek istemediğin hiçbir şeyi almayacağım."

Titrek mum ışığında biraz kurt gibi görünüyordu. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve bakışlarının onun sert, erkeksi bedenine kaymamasını ve yüzünde o bilmiş ifadenin olmamasını diledi. Adam yüksek duyuları olan bir Karpatlıydı ve kızın vücudunun tahrik olduğunu anlayabilirdi; daha da kötüsü, muhtemelen kızın korkusunun kokusunu alabilirdi.

Çenesi kalktı. Eğer korkusunun kokusunu alabiliyorsa, bunu inkar etmenin ne faydası vardı? "Hayatlarımızı birbirine bağladın

rızam olmadan. Bu bana istediğinizi aldığınızı ve benim ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi gerçekten daha az önemsedığınızı söylüyor."

"Sana söylediği bu mu?"

Özgürlüğe giden geçide attığı küçük bir bakışa engel olamadı. Sadece birkaç değerli adım ötedeydi ama kilometrelerce uzakta da olabilirdi. "Bu kadar büyüklük taslamana gerek yok. Gerçekten de her şeyin senin doğduğun zamanki gibi olduğunu mu sanıyorsun? Ne kadar oldu, beş yüz yıl mı?"

Beyaz dişlerini bir gülümseme gibi görünse de daha çok bir uyardı. "Birkaç yüzyıl uzaktasınız ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Hayat arkadaşlarımızı talep etme hakkımız var. Kaçınılmaz olanla savaşmazsanız, geçiş çok daha kolay ve sorunsuz olacaktır."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Kimin için? Bu durumda bazı haklara sahip olmalıyım. Elbette bana tavsiyede bulunabilecek biriyle konuşabilirim. Belki prensle."

Mağaradaki gerilim bir kademe daha arttı. İfadesini değiştirmede ama gözlerinin derinliklerinde küçük kırmızı ışıklar yanıp söndü. "Eğer bir şey öğrenmek istiyorsan, bana sorman yeterli. Hayat arkadaşları birbirlerini kandırmazlar."

"Beni tutsak etmeyeceğini söylemiştin ama ettin. Bana bir çıkış yolu verdin ama sonra onu kullanmama izin vermedin."

Kıpırdandı, hareketsizlikten ince gömleğinin altında dalgalanan kaslara geçti, sanki büyük bir kedi gerilmiş ve pençelerini açmış gibiydi. Hava ciğerlerini küçük bir telaşla terk etti ve adam hareketsiz kalmasına rağmen gerçekten de geri adım attı.

"Güneş cildinizi yakacak. Sırf asılsız bir korku yüzünden kendine zarar vermene izin vermemi bekleyemezsin. Bu benim tüm doğama aykırı."

"Özgürlük kadar temel bir şeyi anladığını sanmıyorum Nicolas," dedi Lara. "Sen büyük ve güçlüsün ve

muazzam bir güce sahiptir. Size ne zaman ne yapmanız gerektiğini söyleyen biri oldu? Hayatınız boyunca pek çok insanın size dikte ettiğini düşünemiyorum."

"Aynı şey değil." Küçük bir iç geçirdi. "Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmadım ve bu hiç hoşlanmadığım bir şey."

"'O' seninle aynı fikirde olmayan biri mi?"

"Sebepsiz yere tartışıyorsunuz. Meydan okuma uğruna yanmana izin veremem. Bu beni ne tür bir hayat arkadaşı yapar? Gerçekten de sağlığını ve güvenliğini hiç umursamayan birini mi tercih ederdin?"

"Hayat arkadaşlarının birbirlerine yalan söylemediğini söylüyorsunuz. Cildimin yanmasından endişe ettiğin için gitmeme izin vermediğini gerçekten söyleyebilir misin, yoksa bunun nedeni gerçekten emirlerine karşı gelmeye cüret etmem miydi?"

Sonra hareket etti, kadının omurgasından aşağıya korku dolu bir ürperti gönderen akıcı bir süzülüş. Kafese kapatılmış bir orman canavarına benziyordu; vahşi, sabırsız ve fazlasıyla tehlikeliydi. "Böyle bir soruya cevap vermeyi reddediyorum. Zihnimi size açık bıraktım, motivasyonum da dahil olmak üzere her şeyi görmenize izin verdim. Bu konuda söyleyecek başka bir şey yok."

Derin bir nefes aldı, onun öfkesinin yüzeyin altında için için yandığını hissediyordu ama onu yatıştırmak ve kaderini zarafetle kabul ettiğini düşünmesini sağlamak için bile özür dilemeyi kendine yediremedi.

Sessizliği ilk Nicolas bozdu. "Yemek yememişsin."

"Pek aç değilim. Uzun bir gece oldu." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Onun yatmalarını önermesini istemiyordu.

"Kana ihtiyacın olduğunu biliyorum Lara, damarlarında o olmadan hayatta kalamayacağın kadar çok Ejderha Arayıcı dolaşıyor. Bir insandan kan alma fikriyle ilgili sorunlarınız varsa, ne yaparsınız? Hayvan kanı hiçbir zaman yeterli olmadı."

Lara omuz silkti. "Kan bankaları. İnsanları kuklaymış gibi kontrol etmek zorunda değilim." Ona anlamlı bir bakış gönderdi ve sonra aralarına biraz mesafe koymak için odanın içinde volta attı.

Her yerde görünüyordu, varlığı diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Hareket etmeyi bıraktığında, tamamen hareketsiz kalıyordu. Onun içindeki avcıyı görebiliyordu. Sabırlı. Hareketsiz. Bekliyordu. Ve sonsuza dek bekleyebilirdi. Panik yükseldi ve onu bastırdı. Hayır, o sadece yenilmez görünüyordu, tıpkı çocukken Razvan ve Xavier'in her şeye kadir görüldüğü gibi. İmkânsız olduğunu düşündüğünde onlardan kaçmıştı ve bu adamdan da kaçabilirdi. Sadece düşünmeye devam etmesi gerekiyordu.

Nicolas kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kan olmadan ölürüz. Kişiyi korkutmadan ihtiyacımız olanı almak ve sonra bunu yaptığımızı bilmeden onu terk etmek, tamamen gereksiz olduğunda birini terörize etmekten daha iyi değil mi?"

Nicolas Lara'nın etrafında dönmesini izledi, saçları enerjiyle çatırdıyor, gözleri akuamarin rengine dönüyordu. "O çiftçinin korkusunu hissettim, sen onun zihnini ele geçirmeden önceki o bir anı. Ve daha önce, sokakta, seninle ilk tanıştığımda, kanımı aldığımda neler olduğunu bilmem için hiçbir çaba göstermedin." Eli kemerine, oradaki bıçağa kayd, eğer ona tekrar saldırırsa tek silahı oydu. Pürüzsüz sapı güven vericiydi.

"İkisini birden yapamazsın Lara. Ya onun zihnini kontrol etmemi ve korkmasını engellememi istiyorsun ya da donörün nasıl hissettiğini umursamadan sadece beslememi istiyorsun."

"Neden bir kan bankası kullanmıyorsunuz?"

Mineral havuzunun yanındaki kayanın kenarına çöktü. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Kan bizim için işe yaramıyor. Hayatta kalabiliriz ama gelişemeyiz. I

vampirlerle savaşmak. Her zaman tam gte olmam gerekiyor. Ne yapmamı istersiniz?"

Lara tedirginlikle iki elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyorum. Başka bir şey. Daha saygılı bir şey. İnsanlar bu şekilde yemek için kullanılmamalı. Onların da duyguları var. Bizler sadece akılsız kuklalar değiliz."

"Sen insan değilsin."

Çenesi ykseldi. "Bu arada, çoğu insan gibi damarlarımda karmakarışık bir kan dolaşıyor olabilir ama şüphesiz bir insan gibi düşünüyorum. Biri etimi parçalayıp kanımı iebilsin diye esir tutulup dışarı sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Korkmam ya da iğrenmem umurlarında değildi. Ne düşündüğüm ya da hissettiğim umurlarında değildi, onlar için artık o çiftçinin sizin için önemli olduğundan daha fazla bir nemim yoktu."

Koyu renk gözleri kızın yüzünde gezinerek her ayrıntıyı inceledi. "Rızamız olmadan başkalarının kanını almamamız gerektiği için türümüz hayatlarımızdan vazgeçmeli mi? Biz dikkatli ve saygılıyız."

"Bana pek saygılı gelmedi." Zihinsel olarak kendini tekmeledi. Onu oyalaması gerekiyordu. Dikkat dağıtma, sıradan konuşma, tatlı bir ses, hatta mizah enjekte etme numarasını kullanması gerekiyordu, büyürken çok değerli bulunduğu tüm araçları. Sohbet insanların dikkatini dağıttırdı.

Yüzleşme onları geriyor ve gl biriyle karşı karşıya oldukları konusunda uyarıyordu. Vücudu ruh haline tepki veriyordu. Birlikte yaşadığı aileler, zgn olduğunda saçları ve gözleri renk değiştiren bir çocuktan sonunda rahatsız oldular. şeytanın çocuğu olduğunu düşündükleri için onları suçlamıyordu; birçoğunun batıl inançları vardı ve açıkçası o da şeytanın çocuğuydu ya da ona en yakın şeydi - en azından şeytanın büyük büyük torunuydu.

Nicolas onun eline uzandı. Avucu onunkinin üzerinde kaydı, ten tene. Kızın midesi altüst oldu. Parmakları onun parmaklarına dolandı ve kalbi kontrolden çıkmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve ona baktı. Bakışlarının yoğunluğu karşısında kendini bir anda kapana kısılmış gibi hissetti. Adam onun elini ters çevirip göğsüne götürdü.

"Yüzyıllar boyunca yaşadım, Lara. Zaten içimde çömelmiş bir karanlıkla doğdum ve varoluşumun her anında ona karşı onurdan başka hiçbir şeyle savaşımadım. Bahane uydurmuyorum, sadece anlamamı istiyorum. Bu gece çok yaklaştım ve sen beni kurtardın. Birbirimize bağlıyız ama ayın tamamlanmadı. Çiftçiye karşı amaçladığımdan daha sert davranmış olabilirim ama o farkına varmadan önce onu sakinleştirmediysem, bu kasıtlı değildi."

Kuru dudaklarını nemlendirdi. İçinin derinliklerinde, kendini korumaya çalıştığı yerde, "Hayır, hayır, sessiz ol, karışma," diye bağırdığını duydu ama artık çok geçti, kelimeler ağızından dökülmeye başlamıştı bile. "Onu ele geçirdiğinde bir telaş vardı, o telaşın içine aktığını hissettim. Buna bağımlısın. Bir başkası üzerinde tüm güce sahip olmak, o bir an için hayatı elinde tutmak ve onlar için seçim yapmak inanılmaz." Çenesini ona doğru eğdi ve elini çekti. "Belki de bunca yıl devam etmeni sağlayan şey budur, onur değil."

Nicolas geri adım attı, öfke içini kasıp kavuruyordu. Zihni onunkine dokundu ve geri çekildi, onu yakalayıp sarsmak istediğinde birkaç adım geri çekilirken içinden korku geçti. Yüzyıllardır verdiği hizmeti, hayatının her günü bir canavar gibi yükselen karanlığa karşı verdiği mücadeleyi nasıl bu kadar kolay reddedebilirdi? Daha da kötüsü, ne tür bir can yoldaşı, mantıklı ya da makul bile olmayan bencil inançları yüzünden eşini kasıtlı olarak savunmasız, tamamen çaresiz bırakır? Onun planını gün gibi açık bir şekilde görebiliyordu.

Halkının uykusunun onu ele geçirmesini ve onu yalnız ve korumasız bırakmasını bekliyordu.

Yüzyıllardır öfke hissetmemiştir, şimdi kabardı, siyah bir öfke duvarı. Kimse onun otoritesini ve dürüstlüğünü sorgulamamıştır. O ise birkaç dakika içinde ikisini de yapmıştır.

Siyah gözleri hararetle parlıyordu ve nefesi uzun, yavaş bir tıslamayla onu terk etti. "Halkımın uykusuna yenik düştüğümde beni terk etmeyi mi düşünüyorsun? Bunu yapar mısın? Bulunursam hiçbir şey yapamayacağımı bile bile beni burada korumasız ve korumasız mı bırakacaksın? Cesedimi bulan herkesin ne yapacağını biliyorsun ama yine de bana böyle ihanet ediyorsun."

Adamdan yayılan öfke dalgaları onu batırdı ve tökezleyerek ondan uzaklaşmasına neden oldu. Her santimiyle bir kurda benziyordu, beyaz dişleri açılmış, ağzı acımasız çizgilerle belirlenmişti. Düşmanlarına karşı hiç merhameti yoktu ve kızın kendisini tehlikeye atmaya niyetlendiğini gördüğü an, kız onun düşmanı haline geldi.

İçinden bir çığlık yükseldi ama onu ısırdı, topuğunun üzerinde döndü ve koşmaya başladı - nereye, bilmiyordu. Tek bildiği, eğer kalırsa adamın öfkesinin tüm şiddetiyle üzerine çökeceğiydi ve adam onu öldürebilecekmiş gibi görünüyordu.

Bir aslanın avını kolayca yere serdiği gibi hızla üzerine atıldı, onu sarsarak durdurdu ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Kendisini hiç gelmeyen darbelerden korumak için boştaki kolunu havaya kaldırdı. Adam onun üst kollarını yakaladı ve sertçe salladı. "Ben kadınları dövmem, gerçi buna ihtiyacı olan biri varsa o da sensin."

Onu sıkıca kavrayarak, mağaranın içinde yatağın çok belirgin bir şekilde öne çıktığı odaya doğru sürükledi. Kalbinin sesi ikisinin de kulaklarında gümbürdüyordu. Bir eli kalın saçlarında gezinirken onu kolayca yatağın üzerine fırlattı.

"Sakin bana dokunma." Sürünerek yatak başlığının yanındaki en uzak köşeye, ondan uzağa gitti.

Hızla hareket etti, bir hız bulanıklığı, onun üzerinde yükseldi ve ona kaçamayacağını gösterdi. "Beni istemeni sağlayamayacağımı mı sanıyorsun? Sen benim hayat arkadaşısın. Saçma sapan ağzın ne derse desin, bedenim benimkine tepki veriyor." Bakışlarındaki yanma yerini spekülasyona bıraktı. "Gücünü benimkine karşı mı kullanmak istiyorsun? Bedenini kolayca benim yapabilirim ve sen de gece gündüz beni arzularsın. Belki bu ikimizin de hayatını kolaylaştırır."

Lara vücudundaki karıncalanmayı, her sinir ucunun ona ulaştığını hissedebiliyordu ve dehşete kapılmıştı. Adamın bakışlarının yoğunluğu ve kullandığı baştan çıkarıcı ses tonu yüzünden tüm vücudu alev alev yanıyordu; sanki adam avuçlarının ve parmaklarının sıcaklığıyla çıplak tenini okşuyordu bile. Adamın kendisini cinsel olarak köleleştirebileceğinden ve bu adamla birlikte yaşarken bir kukladan fazlası olamayacağından hiç şüphesi yoktu. Her yönüyle zalim, her yönüyle canavardı, sadece farklı bir şekilde paketlenmişti.

Kılıcını kalçasında hissetmek güven vericiydi. O değilse bile, kendisi. Onu etkisiz hale getirmenin, aralarındaki gerilimi ortadan kaldırmanın bir yolunu aradı. Onu bir saat kadar daha sakın tutabilirse, planı hâlâ iyiydi. Güneş oldukça yükselmiş olmalıydı. Kendisini biraz uyuşuk hissediyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, sonsuza kadar uyanık kalamazdı. Yere inip uyumak zorunda kalacaktı.

"Seni korumasız bırakmayacaktım."

"Korumalarınız buradan güneşe kadar her vampir ve büyücü tarafından bilinmelidir. Ve bana yalan söylemeye kalkma. Ruhum dinlenirken bedenimi koruma niyetini görmedim. Bunu düşünmedin bile."

Onun suçlamasını çürütmek istedi ama aslında sadece kaçmayı düşünmüştü. Bunu bastıramadan öfkesi alevlendi. "Onları esir alan kişiyi kim koruyor? Şimdi kim

mantıksız ve mantıksız mı? İkisini birden yapamazsın." Midesi aciz bir öfkeyle çalkalanırken saçları çizgilerle doluydu.

Siyah gözleri uğursuzca parlarken, eli yılan gibi uzandı, kadının bileğini yakaladı ve onu yana çekti, böylece pelerini açılarak kemerindeki kını ortaya çıkardı. Deriyi yırtarak bıçağı kemerinden çıkardı ve kemerli geçitten havuza doğru fırlattı. Bir sıçramayla yere düştü ve buharlı suyun altında kayboldu.

Lara çok garip bir tepki verdi. Bir yanı cenin pozisyonunda kıvrılmak istiyordu, bir yanı dişiyle tırnağıyla savaşmak istiyordu ama bir yanı da en korkunç tepkiyi veriyordu: rahmini sıkıştıran ve midesinin içinde kanat cırpan bir beklenti ürpertisi.

"Uyuduğunda seni kalbinden bıçaklamayayım diye mi?" Onun öfkesini besledi çünkü sesindeki karanlık, baştan çıkarıcı kadifeden, gözlerinde yanan arzu ateşinden korkuyordu. Kendi bedeninin ona vereceği tepkiden korkuyordu ve iradesini köleleştirebileceğinden her zamankinden daha fazla korkuyordu.

Gülümsemesinde ne bir espri vardı ne de gözlerini aydınlatıyordu; sadece güçlü beyaz dişlerinin parıltısı vardı. Köpek dişlerinin hafif uzunluğunu ve sivri ucunu gördüğünde kalbi sıkışmıştı. Etkisi belli belirsizdi ama oradaydı. Adam yanındaki yatağa yerleşirken kendini küçültmeye çalıştı. İri bir el yüzünü kavradı ve onu ona bakmaya, büyüleyici gözlerine bakmaya zorladı.

"Beni bir kez bıçaklamaya çalıştın. Bizim için hayatı seçtin ve senden sözünü tutmanı bekliyorum." Konuşurken başparmağı alt dudağının üzerinde ileri geri kayıyordu.

Başını yukarı kaldırdı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

Yüzünden hızlı bir sabırsızlık geçti. "Çok uğraşmama gerek olduğunu sanmıyorum. Zihnimi sana açık bıraktım, sana

Tam erişim sağladım, size her şeyimle güvendim ve siz de buna karşılık zihninizi bana kapattınız, beni iğrenç suçlarla itham ettiniz ve en başından beri bana güvenmediniz. Bu tartışmadan yoruldum."

Öyle olmasını umuyordu. Adamın yorgunluktan yere yığılacağını ve kaçması için onu yalnız bırakacağını umuyordu. Sessiz kaldı. Adamın vücudu iyice yaklaşmıştı, o kadar yakındı ki sanki her yerdeydi ve onu çevreliyordu. Tekrar elini tuttu ve diğer avucunu uzattı. Odanın duvarlarında mineral damarları belirdi ve kısa süreliğine sıcakmış gibi parladı. Ani parlak ışık karşısında gözlerini kırptırdı. Kolundan bir çekiştirme oldu ve bileğinin etrafında ağır ve sıcak bir şey yerine oturdu. Gözlerini açtığında adamın bileğini demir bir kelepçeyle sardığını ve birbirine bağladığını gördü.

Lara'nın yüzü soldu. Kolunu geri çekti. "Ne yapıyorsun sen?" Boştaki eliyle demir bileziği bileğinden çıkarmaya çalıştı ama bilezik sıkıydı.

Adam ona aldırış etmedi, nefesinin altında mırıldandı. Güç dalgalanmasını hissetti ve adamın korumaları arttırdığını, prangaları büyüyle bağladığını, böylece hızlı davranmazsa onları çıkarma umudu kalmayacağını biliyordu.

Lara hıçkırıklarını zorlayarak onun büyüüne karşılık verdi. Bağlayan ve sıkıca bağlayan demir, beni sıkıca tutanın kilidini açmaya çalışıyorum. Minerali çağırıyorum, ışıkla harmanla, bana bu kötü durumu çözecek bir anahtar yap. Topraktan gelen ham mineraller ateşli ışıkla karışıp bir anahtar oluştururken güç yükseldi.

Nicolas hızla dönerek onu yatağa doğru itti, ellerinin enerjiyi kalıplara yönlendirmek için kalkmasını ve kendi büyüünü yaparken anahtarı kavramasını engellemek için kollarını aşağıda tuttu.

Bağları çözmeye yönelik bu eylemi durdurun, enerjinizi alıyorum ve onu benim yapıyorum.

Anahtar bir ışık patlamasıyla kayboldu. Bir anda adamın onu alt ettiğini anladı. Adam asırlıktı ve kadın paslanmıştı.

uygulamasında. Nicolas'ın genç olduğu ilk günlerde büyücü ve Karpatyalı'nın sırlarını paylaştığını unutmuştu. Çaresizdi, tamamen onun hâkimiyeti altındaydı, kaçamayan bir mahkûmdu. Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, yüzünü yumruklamak istiyordu ama sonuçlarından korkuyordu. Adam ona doğru eğildi, o kadar yakındı ki için için yanan gözlerini örten uzun koyu kirpiklerini görebiliyordu. Dudakları kızın ağzının kenarına değdi.

"Kapana kısılmış bir kedi yavrusu gibi görünüyorsun, tıslamak ve bana ateş püskürmek üzeresin. Uyumaya git. Bunu bir sonraki yükselişte çözeceğiz."

Bununla birlikte, Lara'yı da kendisiyle birlikte sürükleyerek geriye doğru uzandı, yan yattı, gözleri kapandı - Lara'yı görmezden geldi. Lara nefesini tutmuş, neye bakacağını bilmeden bekliyordu. Çok uzun sürmedi. Adamın nefesi tek bir tıkırtıyla vücudunu terk etti ve tamamen hareketsiz bir şekilde yattı. Ölü bir adama zincirlenmişti.

Titreme bacaklarında bir yerde başladı ve vücuduna öyle güçlü bir şekilde yayıldı ki kasılmalar geçireceğinden korktu. Tavana bakarak yatıyordu, kalbi çok hızlı, çok yüksek sesle atıyordu, göğsü acıyordu, ciğerleri havasızlıktan yanıyordu, zihni çığlık atıyordu. Hiçbir kontrolü, gücü, kendi hayatı üzerinde söz hakkı olmayan bir mahkûmdu. Adamın seks talep etmesi an meselesiydi ve kadın onun isteklerine boyun eğecekti çünkü vücudunun onunkine ihtiyaç duymasını engelleyemeyecekti.

Ürperdi. Oradan, onun kanını alacaktı. Kan almak tüm Karpatyalıların doğasında vardı ve onun kendininkini alma arzusunu birden fazla kez hissetmişti. Köleleştirilmiş olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi. Hayatında kontrol olmadan, yaptıkları hakkında söz sahibi olmadan yaşayamazdı. Kendisinin yemek için ya da korktuğu gibi seks ve yemek için kullanılmasına izin veremezdi.

Lara geçmişini, çocukluğuna dair sahip olduğu birkaç anıyı düşündü ve bunları asla yeniden yaşayamayacağını biliyordu

bir yetişkin olarak. Güneş yükselirken uyanıktı ve vücudu kurşun gibi olmuştu, zar zor hareket edebiliyordu. Güneş batmaya başladığında, kendisini Nicolas'a bağlayan demir prangadan kurtulmak için çeşitli büyüler denemeye başladı, ancak ne denerse denesin, onun muhafızlarına karşı koyamadı.

Mücevherlerle süslü tavanı görmeden yukarı baktı, gözlerinde yaşlar yüzüyordu. Yapacağına söz verip de yapmadığı o kadar çok şey vardı ki ama artık çok geçti. İlk sözünü kendine vermişti ve başka bir şeyi düşünmeyi bile reddediyordu. Kendisine kalan tek yoldan kaçmak için yeterli cesareti toplaması gerekiyordu.

* * *

Nicolas uyandı, sürüklendi, birkaç dakikada bir sığ bir nefes aldı, zihninin ve ruhunun Karpat alacakaranlığının sessizliğinde huzur bulmasına izin verdi - tamamen gitmemişti, ama yüzeyden çok uzakta değildi. Lara onu incitmişti ve en son ne zaman birinin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu: Kimsenin yapabileceğini bilmiyordu. Tamamen uyanması ve onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu ama bilmediği duygularını çözmesi gerekiyordu. Onu gücünün verdiği heyecana bağımlı olmakla suçladığında kesinlikle gururunu incitmişti. Bu uzun yüzyıllar boyunca onu bağımlılık değil onur ayakta tutmuştu ve ona sunabileceği tek şey de buydu. Dikkatsiz suçlamasıyla onu bundan bile mahrum bırakmıştı.

Onu boğazlamak istemişti ama aynı zamanda onu öpme, bedenine kendi bedeniyle hükmetme ihtiyacı zihnini ele geçiren korkunç bir şeytan gibi yükselmişti. Onun onuru için minnettar olmalıydı. O olmasaydı, kendini çırılçıplak ve onun altında kıvranırken bulabilirdi. Ona hürmet ve saygı borçluydu. Çok gençti ve

her konuda deneyimsizdi. Onun bilgeliğine güvenmeli ve ona itimat etmeliydi. Onu korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama o pek çok kadın gibi davranmakta ısrar ediyor, enine boyuna düşünmeden aptalca ve tehlikeli şeyler talep ediyordu.

Göğsü ağırlaşmıştı, ağırlıksız olması gerekirken garip bir his. Bileği yanıyor ve ağrıyordu. Korku omurgasından yukarı sıçradı ve bilincine doğru yol buldu. Ruhu tepki verdi, bedenine uzandı ve aniden onu ele geçirdi. Nicolas anında kendine geldi.

Kesik kesik nefes alış verişlerin sesini duydu ve ölümün kokusunu aldı. Bedenini kaydırды ve yanında yatan Lara'nın buz gibi soğuk olduğunu hissetti. Başını çevirdiğinde onun yüzünü gördü, gözleri geniş ve görmüyordu, tavana bakıyordu. Elinin bir hareketiyle prangaları çözdü ve yuvarlanıp Lara'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü, gevşek koluna uzandı, kalbi neredeyse duracaktı, sonra göğsünde sert ve hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Bileği yırtılmıştı, belli ki hayatını sonlandırmak için kasıtlı bir girişimdi. Kendi dişleri bileğini yırtmış, damarını açmış ve kan yatağın kenarından aşağı akmıştı.

Veriak ot en Karpatiiak. Köd alte hân. Prensın kanıyla. Karanlık onu lanetliyor. O ne yaptı?

Küfrederek bileğini ağzına götürdü, dilini ve iyileştirici tükürüğünü kullanarak damarı mühürledi ve yarayı kapattı. Lara! Bana gel. Bu bir talepti. Ve onun böyle bir şey yapmasına çok sinirlenmişti.

Ne düşünüyordu ki? Ne olacağını bilmiyor muydu? Lara! Umutsuzluğa kapılmıştı. Tuzağa yakalanmış bir kurt gibiydi, yakalanıp esir tutulmaktansa ayağını çiğnemeye ya da hayatına son vermeye hazırdı. Adam onun yanında yatıyordu, kızgındı, haklıydı ve tüm bu zaman boyunca Lara sessizce hayatına son veriyordu.

Onu kollarının arasına aldı, fiziksel bedeninden sıyrılıp onun bedenine girerken onu nazikçe salladı. Kana ihtiyacı vardı. Çabucak. Vücudu zorlanıyordu, zihni beyin hasarını önlemek için kendini çoktan kapatmıştı. Karpatyalı olmadan insan ve büyücü olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Onun ışığından, kendisinden kaçan ruhunu buldu.
Gel bana, o jelä sielamak. Ruhumun ışığı, benimle kal.

Kibri onu bu hale getirmişti. Onu bir insan olarak değil, kendi insanı olarak görüyordu. Kurtarıcısı, sahibi, emirlerini yerine getirmesi için. Kendinden o kadar emindi ki, haklılığından o kadar emindi ki. Nicolas De La Cruz, kardeşlerine hayat arkadaşlarına nasıl davranmaları gerektiğini söylüyordu, etrafındaki herkes için en iyisini bildiğinden o kadar emindi ki, ne de olsa daha hızlı ve daha zekiydi ve çok daha uzun yaşamıştı. Oysa kendi hayat arkadaşı, korumaya, mutlu etmeye yemin ettiği kadını bu hale getirmişti; ona boyun eğmektense kendi canına kıymıştı.

Ona mırıldandı, ona kur yaptı, onu yatıştırdı ve ruhunu kendine çekerek onu geri getiremeyeceği kadar uzağa gitmesini engelledi. Onu güvende tutarak kendi bedenine döndü.

Yetkinin kimde olduğunu bilmesi için ona ihtiyacı vardı. Fetihçi bir savaşçı gibi egemenliğini kurmaya, ona bir şey söylediğinde dinlemesi gerektiğini, çünkü en iyisini onun bildiğini kanıtlamaya ihtiyacı vardı. Bu onun başarısızlığıydı. Onu tanımak, anlamak ve hatta sözünü tuttuğu için ona itibar etmek için zaman ayırmamıştı. Onlar için hayatı seçmişti ve kendini her zaman için onun ellerine teslim etmiş, ona güvenmişti. O da bu güveni ve onları yok etmişti.

Onu kendisinden ayrı, kendi düşünceleri ve duyguları olan biri olarak görmemişti. Ailesi her şey için "fazla" lanetlenmişti. Çok akıllı. Çok hızlı. Çok kendinden emin. Çok karanlık. Orada, mağaranın karanlığında.

verde, hayat arkadaşının buz gibi bedenini tutarken, gerçeği kendine itiraf etti.

Tırnağını uzattı ve göğsüne doğru çekerek damarını açtı. Ona hatalarını tekrarlamayacağına dair söz bile veremiyordu, içindeki karanlık yıllar içinde güç kazanmış olabilirdi ama en başından beri oradaydı. Hayat arkadaşı yanındayken bile, içinde yaşayan, nefes alan bir varlıktı ve etrafındakilerin kendi yoluna gitmesini talep ediyordu. Doğamla mümkün olduğunca savaşıcağım Lara. Ağzını kalbinin üzerindeki yaraya bastırırken ona usulca mırıldandı. Senin için her şey olacağım. Bana geri dön ve sana ihtiyacın olan şey olabileceğimi göstermeme izin ver. İhtiyacı olan şey olabilmesi için ne kadar değişmesi gerektiğini düşünmüştü sadece. Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti?

Cevap vermedi. Ne kanının kokusuna, ne de ikna edici sözlerine. Sonunda bir emre başvurmak zorunda kaldı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Onun gibi biriyle yaşamayı nasıl çözebilirdi ki? Onu kendi doğasından nasıl koruyabilirdi? Şimdi bile, onunla yaşamaktansa ölümü seçtiği bu kadar açıkken, ona kendi iradesini dayatıyordu.

Juosz és olen ainaak sielamet jutta. İç ve benimle bir ol. Benimle yaşa. Asla mükemmel olmayacağım, ama seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. İç ve yaşa. Bu bir emirdi -bir zorlamaydı- ve toplayabildiği tüm gücü bu emre verdi çünkü onu bırakması mümkün değildi. Onun için yaşamı seçecek ve kalan zamanlarını onu doğru şeyi yaptığına ikna etmeye çalışarak geçirecekti.

Dudakları adamın çıplak göğsüne değdi. Vücudunun verdiği garip tepkiye hazırlıksızdı. Isı ateşe dönüşüyordu. Kasıklarındaki dolgunluk. Damarlarındaki ihtiyaç yanması. Başını geriye attı ve bu hissi içine çekti, derinlere aldı ve ona tutundu. Bir hayat arkadaşının diğerine çağrısı. Ruhu onunkini çağırıyordu ve onunki de

cevap vermişti. Zihinleri birbirini arıyor, aralarındaki sürekli yakınlığa ihtiyaç duyuyordu. Şimdi vücudu onu uyandırmaya kararlı bir şekilde çağırıyordu. Kalbi neredeydi? Bir tane bile var mıydı? De La Cruz ailesinin lanetinin bir parçası mıydı bu? Belki de gerçekten kalpleri yoktu ya da belki de sadece onun vardı. Yine de şu anda, tam şu anda, kendisinininki kırılıyormuş gibi hissediyordu. Her ikisi için de acı çekiyordu.

Yaşam gücü onun açlıktan ölmek üzere olan bedenine doldu; organlar, dokular ve beyin içgüdüsel olarak beslenmeye, yani hayata açgözlülükle uzandı. Ona sadece kaybettiklerini yerine koyacak kadar değil, resmi bir kan değişimi için de yetecek kadar verdiğinden emin oldu. Bu onların ilk gerçek kan değişimiydi ve buna çok ihtiyacı vardı. Son birkaç yüzyılda çok güçlenen karanlıkla mücadele etmek için bir dereceye kadar kontrol bulması gerekiyordu. Tek korkusu vampire dönüşmek, şeytani yaratıkların en iğrenci olmaktı ama şimdi, karanlığına ışık tutacak hayat arkadaşıyla birlikte, endişeden kurtulmuş olmalıydı. Resmi kan değişimi olmadan, hatta sahiplenme ritüeliyle bile, bedenlen olduğu kadar ruhen ve zihnen de bir olana kadar, herkes için tehlikeliydi - ama en çok onun için tehlikeliydi.

Nicolas Lara'yı kollarının arasına almış, göğsüne yaklaştırmış, hâlâ sallanıyordu. Güneş bir süre önce batmıştı ve gece üzerlerine çökmüştü. Lara'nın kendine ne zaman zarar vermeyi başardığını ya da kendine zarar vermeyi düşünerek ne kadar süre uyanık kaldığını bilmiyordu ama ruhu bedeninden çok uzaktaydı.

"O jelä sielamak. Ruhumun ışığı, bana geri dön." Kadın çırpındı ve ilk başta bunun kendisinden uzak durmak için olduğunu düşündü ama sonra ruhunun başka bir yerde hapsoldüğünü fark etti. Bir kan denizinde sürüklenip gitmişti ve ruhu nerede dolaşırsa dolaşsın, geçmişte, günümüzde ya da gölge dünyada, içinden çıkamayacağı bir ağa takılıp kalmıştı. Hiç tereddüt etmeden, zihnini tamamen

Onu bulmak ve yaşıyanlar diyarına geri götürmek için yolu takip ediyor.

Bölüm 8

Nicolas titredi. Hava soğuktu. Hayatında ilk kez vücut ısınısını ayarlamaya çalıştığında bu imkânsızdı. Soğuk zihnini uyuşturuyordu. Ve çok fazla korku vardı, dalga dalga onu boğuyordu. Korku yakın olduğu bir duygu değildi ve dalgalar onu bunaltıyor, dengesini bozuyor, midesi çalkalanıyor ve kalbi çok yüksek sesle atıyordu. Bir kalbi olmaması gerektiğini sorgulamadı - ya da bir kalp sesi duymaması gerektiğini, bedeni yokken bunu yapamayacağını, ne olduysa kabul etti ve onun peşinden gitmeye devam etti.

Kendini bir çocuğun bedeninde buldu. Çok küçüktü, kalbi vahşiydi. Dehşet -onun dehşeti- zihnine yerleşti, her köşeyi, her bölmeyi doldurdu, ta ki onu içine çekip çıkarana, ruhunun ta içinde yaşayana kadar. Dehşete kapılmış gözlerle buzdan duvara zincirlenmiş bir adama baktı. Yanında oturan genç bir kadın ağlayarak adamın yüzündeki boncuk boncuk terleri silmeye çalışıyordu.

Razvan/baba.

Nicolas dehşet içinde nefes aldı ve olanlara odaklanmaya çalıştı. Razvan'ın kanı neredeyse çekilmişti, zayıftı, zar zor tutarlı bir şekilde konuşabiliyordu, sesi kısık ve titriyordu, öyle ki kadın onu duyabilmek için yakınına eğildi ve kulağını dudaklarına dayadı.

"Shauna, çok geç olmadan onu dışarı çıkar. Gitmesine izin vermelisin."

Lara'nın annesi başını salladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "O çok küçük Razvan, asla kendi başına başaramaz."

"Onu ele geçirmesine izin vermektense ölmesi daha iyi."

"Buna dayanamam. Seni ve onu kaybetmeye dayanamam. Başka bir yolu olmalı."

"Kana ihtiyacım olacak ve sen bana zaten çok fazla kan verdin."

"Kan vermekten nefret ediyor. Anlamak için çok küçük," dedi Shauna ama bakır bukledi küçük kızı kucağına almıştı bile.

Nicolas rahatlamak yerine Shauna'nın korkularıyla boğuşmaya başladı. Çocuk-Lara'nın bedeninde yaşayan Nicolas kendisini sıkıca tutan kollara karşı mücadele etti, Shauna çocuğun kolunu solgun ve perişan bir halde yatan adama doğru uzatırken mücadele etti, tekmeledi ve ısırıldı. Kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Küçük, açıkta kalan bileğine gelen dişlerden kaçmak için yer değiştirmeye çalıştı. Her zaman hızlı ve güçlüydü, güçleri çok erken yaşlarda, çok az çocuğun yer değiştirmeyi düşünebildiği zamanlarda gelişmişti ama şimdi kendini kurtaracak gücü yoktu. Sadece bekleyebilir, dişlerin etine giderek daha da yaklaşmasını izleyebilirdi.

Vücudu sıcak nefesten uzaklaştı. İnilti duydu ve Lara'nın ruhunun kendini kurtarmak için umutsuzca savaştığını hissetti. Küçük kolu çoktan yara izleriyle kaplanmıştı. Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Küçük damarlarına ulaşmak için derisini yırtan o keskin dişlerden kaçış yoktu.

Nicolas Lara'yı arkasına itti ve dişler bileğini parçalarken onu korudu. Acı çiçek açtı, nefesini çaldı, karnını yumrukladı. Görüşü karardı ve bulanıklaştı. Her zaman yaptığı gibi acıyı en aza indirgeyemezdi, bayılmamak için acının onu yıkayıp geçmesine izin vermesi, onu kabullenmesi gerekiyordu. Çocukken bile yere çok yakın bir şekilde kaymanın ya da uçarken bir ağaca çarpmanın yol açtığı pek çok talihsizlik karşısında acıyı kontrol edebilmişti. Bir erkek olmasına rağmen Lara'yla derin bir bağ kurmuş, o ilk yılları yeniden yaşıyordu ve en az onun kadar çaresizdi. Öyle birleşmişti ki

Karpatyalı değildi, acıyı bir kenara itebilirdi: Onun gibi acı çekmek zorundaydı.

Her bir dişi hissetti, derisinin, dokularının ve kaslarının yırtıldığını hissetti, damarının delindiğini ve yaşam gücünün vücudundan aktığını hissetti. Ruh, kendini hayal gücünün bile ötesinde küçük ve savunmasız hissedene kadar küçüldü. Hayatının en kötü anında, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştir. Vücudundan kan emen dudaklar açgözlü ve doyumsuz hissettiriyordu. Vücudu kurşuni bir hal aldı, ciğerleri hava almak için çabalarken kalbi atmaya çalışıyordu.

"Dur! Dur, Razvan," diye bağırdı Shauna ve küçük bileğin etrafında kenetlenmiş ağzı itti. "Bebeği öldüreceksin."

Razvan geri çekildi. Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Özür dilerim. Çok üzgünüm Lara. Shauna, bu güvenli değil. Artık kendimi durduramıyorum. Onun gibi olmaya başladım."

"Hayır, değilsin," dedi Shauna şiddetle. "Sen onun gibi değilsin. Asla onun gibi olmayacaksın." Bebeği yatıştırmaya çalışarak ileri geri salladı.

Razvan eğildi ve dilinin bir hareketiyle yarayı kapattı. Nicolas iyileştirici tükürüğün tam olarak doğru olmadığını, eti tam olarak uyuşturamadığını veya düzgün bir şekilde iyileştiremediğini biliyordu, bu yüzden küçük bileğin her yerinde yara dokusu vardı ve bu yüzden Lara her ısırığın acısını sanki bıçaklar onu parçalıyormuş gibi hissediyordu.

"Acele edin. Gitmesi gerek. Her an gelebilir." Razvan bedenini kenara çekerek buzda bir delik açtı. Buzun beyaz ya da mavimsi renkte olduğu yerde, şimdi pembe kenarları olan kırmızı bir renk vardı. Küçük bir geçit açmak için kendi sıcak kanını kullanarak buzdan duvarın içine tünel açmıştı.

Shauna çocuğu kucakladı, sıkıca kavradı ve bunu yaparken sessizce hıçkırdı. Aniden kızı dar kanalın içine itti ve onu itti. "Git. Acele et. Suyu takip et."

Buz küçük bedene bastırıyor, deriyi kazıyordu. İlerlerken yırtıkları ve gözyaşlarını hissetti. Geri dönüş yoktu. Burun deliklerinde ağır kan kokusuyla o daha küçük, karanlık kovuğa girmek yerine geri çekilmeye çalıştığında, vücudu daha da sıkıştı. Panik onu ele geçirmeye başladı. Nicolas yer değiştirmek, küçülmek, tünelden çıkmak için her şeyi yapmaya çalıştı. Ağır buz ona baskı yapıyordu. Üstünde ve çevresinde, ağır basınç duvarları sürekli kaydırırken buz uğursuz bir şekilde gıcırđıyordu.

Nicolas ciğerlerine hava çekemiyordu, başı oksijensizlikten uğulduyordu. Sanki boğuluyormuş gibi hissediyordu. Lara'nın da aynı tepkiyi verdiğini biliyordu ve ona yardım etmek için tamamen çaresizdi. Çocukken acı çekmiş bir yetişkin olarak Lara'ya karşı büyük bir şefkat ve Lara'nın bunu tekrar yaşamasını engellemekteki acizliği nedeniyle öfke ve saldırganlık hissediyordu. Onu kurtarmak için tüm iradesini kullanarak buza vurmaya çalıştı ama dar alandan kaçmak mümkün değildi. Sadece yumruklarını kana buladı.

Hayatında ilk kez klostrofobi yaşadı. Çıkış yolu olmayan bir kapana kısılmış gibi hissetti. Muazzam gücü işe yaramadı. Hiçbir büyü onu kurtaramadı. Enerjiyi örüp kullanamıyordu. Buzu kırmak ve dışarı çıkmak için ne kadar çok güç kullanmaya çalışırsa çalışsın, kendi güçlerine sahip olmayan üç yaşındaki bir kadın bedenindeydi. Bu imkansızdı.

Lara'nın ruhu kıpırdadı. O kadar derin bir şekilde birleşmişlerdi ki, birinin nerede başlayıp diğerrinin nerede bıraktığını söylemek neredeyse imkânsızdı. Ruhları birbirine bağlıydı. Git. Fısıltısı zayıftı. Bunu benimle yaşamana gerek yok. Daha önce atlattım, yine atlatacağım.

Bunun doğru olduğundan emin değildi. Neredeyse hayatta bile değildi ve her halükarda, hayat arkadaşını her türlü deneyimi yeniden yaşaması için terk etmesine imkan yoktu.

ona geri dönmek için. Onu geçmişe fırlatmıştı ve anılarının en kötüsünden korumak için sahip olduğu her şeyle ona kalkan olacaktı. Ne pahasına olursa olsun, onun önünde duracaktı. Dinlen, o jelâ sielamak. Ruhumun ışığı, seni burada terk etmeyeceğim. Sesindeki şefkat onu şaşırttı, tıpkı kalbindeki sızı gibi.

Keskin bir şey bileğini deldi, kemiğe kadar saplandı. Vücudu aniden geriye doğru sarsıldı. Buz omuzlarındaki, kalçalarındaki ve kollarındaki deriyi yırttı. Bileğine giren şeyi çıkarmak için tekmelemeye çalıştı ama bu sadece dayanılmaz bir acıya neden oldu. Vücudu tünelden hızla geriye doğru çekildi, buz odasına doğru geri çekilirken vücudundaki deri soyuldu.

Odanın sert zeminine düştü, yaratıkların en canavarı olan Xavier'i gördüğünde içini dehşet kapladı. Shauna yerde yatıyordu, ağzından ve burnundan kan sızıyordu. Cildinde çoktan oluşmuş koyu morluklar göze çarpıyordu. Kadın küçük kıza uzandı ama Xavier kadını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve Lara/Nicolas'ı bakır rengi buklelerinden tutup kaldırdı. Çocuğu dikkatsizce mağaranın duvarına fırlattı ve küçük bedenini hiç düşünmeden parçaladı.

Xavier çürüyen bir et yığını, tırtıklı kararmış dişler ve acımasız gümüş gözlerden oluşuyordu. Nicolas, canavar iblisin kadını defalarca ezmesini, kaburgalarını kırmasını, yüzünü parçalamasını, kemiklerini kırmasını, bacaklarını un ufak etmesini dehşetle izledi.

Razvan zincirlere karşı mücadele etti, öyle ki zincirler vücudunu kesti ve kan nehirler halinde akarak buzun üzerine damladı. Boğuk, umutsuz bir çığlık attı, kanlı gözyaşları yüzünü çiziyordu. "O bendim. Ona dokunmayın. Her şeyi yaparım. Lütfen. Lütfen." Ağlayarak arkasına yaslandı, yumrukları kanlı olana kadar buza vurdu.

Xavier onu görmezden gelerek Shauna'nın vücudunu tekmelemeye ve ezmeye devam etti. "Bana ne yaptırdığına bir bak," diye bağırdı Lara'ya. "Ona bak. Annen senin cezayı çekiyor. Bu muameleyi hak ediyorsun. Bunu sen yaptın. Ona acı çektirdin." Uzandı ve çocuğu saçlarından çekerek yerde sürükledi ve yüzüstü annesinin yanına fırlattı. "Onun son nefesini çal, seni nankör velet. Yemekten başka ne işe yararsın ki? Kendi anneni öldürdün."

Cesedin üzerine tükürdü ve uzun tuniğinin cebine uzanarak kıpır kıpır beyaz parazitleri çıkardı. "Birkaç gün sürecektir. Ziyafet çekin," dedi ve parazitleri Shauna'nın cansız bedeninin üzerine fırlattı. Grotesk böcekler hemen annesinin üzerine üşüştiler.

Xavier uzandı ve Lara'yı yakaladı, gümüş gözleri manyakça bir neşeyle parlıyordu. Gülerek beline bir zincir geçirdi ve topallayarak uzaklaşmadan önce onu babasının zincirine kilitledi. Çok az yeri vardı ve parazitlerin onu yavaşça tüketmesini izlerken babası sallanıp inlerken annesinin cesedinin yanına oturmak zorunda kaldı.

Nicolas'ın Karpatyalıların en büyük düşmanının vahşeti karşısında travma geçirerek oturması saatler ya da günler sürebilirdi. Yüzyıllardır vampir avlarken kötülüğü yakından tanıdığını düşünmüştü ama bu çok çok daha kötüydü. Xavier torununun karısını, adamın ve çocuklarının gözleri önünde öldürmüştü. Dahası, onları kadının bedeninin aç parazitler tarafından yavaş yavaş tüketilmesini izlemeye zorlamıştı. Lara'nın Gregori'nin alışılmadık göz rengiyle birlikte onları gördüğünde geriye dönüşler yaşaması hiç de şaşırtıcı değildi. Halalarının ve babasının anılarını derinlere gömmesine de şaşmamalı.

Seninleyiz Lara, diye fısıldadı bir ses usulca. Korkma, yanındayız. Yerdeki cesede bakma. Bu

artık senin annen değil. Canavarın ona ulaşamayacağı güvenli bir yere gitti.

Nicolas, cesaretlendirici sözler fısıldayan, hikâyeler anlatan ve küçük bir çocuğa anlaşılmaz şeylerle başa çıkmasında yardımcı olmaya çalışan seslere odaklandı. Büyük teyzeleri olmasaydı Lara ya pes eder ya da delirirdi. Lara'nın çocukluğunun bir sonraki sahnesi başladığında kendini onların seslerine tutunurken buldu, yatıştırıcı dürtünün onu yıkamasına izin verdi.

Korku döngüsünün her zaman önce geldiğini fark etti. Ruhu, geçmişinden yüzeye ve ona doğru ilerleyerek çocukluk yolundan yukarı çıktı. Korku ağı onu tekrar sarmadan önce birkaç yıl ilerlemeyi başarmış ve onu anılarında tutsak etmişti.

Altı yaşındayken zayıf ve küçüktü, zar zor besleniyordu ve sürekli yalnızdı. Küçük bir odası vardı, buz zemin üzerinde sadece ince bir battaniyeyle uyuyordu ve vücut ısını düzenlemek için giderek artan bir yeteneği vardı. Isıyı muhafaza etmesi zordu ve sürekli titremesi fazla kilo almasını engelliyordu. Gece gündüz onunla konuşan, uzak yerlerden fısıldayan, ona bir çocuğun anlayabileceği kadarını öğreten ve daha büyük olduğu ve bilgiyi kavrayıp daha fazla güç kullanabileceği zamanlar için dersler ve gerçekler aşıl原因an teyzeler dengeleyici tek etkendi.

Razvan gibi onların da kanlarının çekildiğini, sık sık dondurulduklarını, buzla kaplandıklarını, çözüldüklerinde korkunç acılar çektiklerini ve Lara'nın işkence gören babasıninkiyle birlikte onların acısını da her an hissettiğini öğrendi. Aklını başında tutan tek şey onların sesleriydi.

Onunla birlikte yüzeye doğru ilerledi, ruhunu kucakladı, onunla yeniden bağlantı kurmak için zihnine sıcaklık üfledi. Onun güvenine ihtiyacı vardı ve bunu mahvetmişti.

mümkün olan en kötü şekilde. Şimdi bunu anlıyordu, küçük ve çaresiz hissetmenin ve umutsuz olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Kadının neden kendisi için tek çıkış yolunu seçtiğini ve onu yeniden çaresiz hissetmeye iten sorumluluğun kendisinde olduğunu tamamen anlamıştı.

Korku onu sardığı, bir gelgit dalgası gibi üzerine geldiği anda, hayatının önemli bir anında yeniden kapana kısıldığını biliyordu. Adam tekrar ruhunun önüne geçtiği, onu korumasıyla çevrelediği ve dehşet dalgalarının onu yutmasına izin verdiği an farkındaydı.

Gitme. Sadece git, yapabiliyorken çık. Burayı asla terk edemeyebiliriz.

Sensiz gitmeyeceğim, Lara. Seni buraya geri gönderen benim günahım, benim hatam. Seni burada bırakmayacağım. Eğer kalırsak, birlikte kalırız.

Ve bunda ciddiye. Yerde bağdaş kurmuş, buzdan duvara bir ejderha resmi çizen çocuğun bedenini kucakladı. Bir çocuk için inanılmaz detaylar vardı. Küçük parmakları bir çatalın küçük ucunu kavradı ve ejderhanın gövdesi ile uzun kuyruğunun üzerine özenle pullar oydu. Acele etmiyor, kendi kendine mırıldanıyor, sanatının içinde kayboluyordu.

Küçük bir fısıltı onu uyardı. Lara gerildi ve elini yavaşça çizimden indirerek omzunun üzerinden baktı. Razvan'ın geniş omuzları kapı aralığını dolduruyordu. Gözleri kederden kararmış, yüzü harap olmuştu. Bir an çok fazla acı görmüş yakışıklı bir adam gibi görünürken, bir an sonra vücudu korkunç bir yükün altındaymış gibi kamburlaştı. Görünmeyen bir düşmanla savaşırken yüzü buruşmuş ve gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Lara, çık dışarı. Koş bebeğim. Çık dışarı. O içimde, bedenimi ele geçirdi ve onu dışarı atamıyorum. Git."

Onu uyarırken bile, sesi endişeden kıkırdamaya doğru gidip geliyordu. Görünüşe göre

Lara, kapı aralığında duran Razvan'ın Xavier olduğunu, ölmeyi reddeden bir adamın çürüyen cesedini kokladı. Nicolas onun hareketsizliğini, kalbinin anlık atışını ve zihnini ele geçiren dehşeti hissetti. Dört ayağı üzerinde geriye doğru sendeleyerek duvara yaslandı.

"Nedir bu?" Xavier/Razvan çizdiği resmin önünde durarak sordu.

Lara/Nicholas sessiz kaldı, ellerini arkasında tutuyordu, yüzüne korku damgasını vurmuştu. Xavier dönüp ona vurduğunda Nicolas onu arkasından itti ve ayaklarını yerden keserek uçuşmasına neden oldu.

"Cevap ver bana." Xavier/Razvan hoşnutsuzlukla tısladı.

Lara/Nicolas kendini toparladı. "Benim en iyi arkadaşım." Razvan'ın yüzü sanki yeniden kavga ediyormuş gibi buruştu.

Vücudu sarsıldı ve yüzünden kanlı bir gözyaşı süzüldü. Bir an için elini uzattı ama aniden parmakları iki sıkı yumruğa dönüştü ve dudak büktü. "Arkadaş mı? O ejderhaların senin dostun olduğunu mu sanıyorsun? Böylesine güçlü bir yaratık neden senin gibilerle arkadaş olsun ki? Sen değersizsin, tamamen değersiz."

Kıkırdadı, hınzır sesi Nicolas'ın tüylerini ürpertti ve ses artık Razvan'ın bedeninde tamamen Xavier'e aitti. Nicolas bir kez daha o umutsuz savunmasızlığı hissetti, bu adamı durduramayacağını biliyordu. Altı yaşında bir çocuktü, anemik, kırılgan, yalnızdı ve kaçma umudu yoktu. O izlerken, duvardaki ejderha ortaya çıkmaya başladı, önce pençeli bir ayak uzandı ve uzandı, pençeler keskin bir şekilde kıvrıldı. Başı ortaya çıktı, gözleri kırmızıya dönmeden önce bir an için yanıp söndü. Kuyruk kesildi ve ejderha serbest kalarak Lara'dan birkaç adım ötede yere indi.

Nicolas onu daha da arkasına itti, ruhunu yakaladı ve onun beklentiyle kıvrandığını hissederken onu korudu. Bu çok kötü olacaktı. Bunun sadece fiziksel olmadığını biliyordu.

Savaş, psikolojikti, tüm umutları yok etmek için kasıtlı bir girişimdi, rahatlatıcı teyzelerinin şeklini alan bir çocukluk arkadaşını ona karşı kullandı. Babasının bedenini ele geçirerek ona en büyük zararı vermiş, tüm güvenine ihanet etmiş, tutunacak hiçbir şeyi kalmamasını sağlamıştı. Ve Razvan'ın neler çektiğini hayal bile edemiyordu, belli ki zihninin bir kısmı bedeninin çocuğuna eziyet etmek için nasıl kullanıldığının farkındaydı.

Ejderha başını ileri geri salladı, gözleri döndü ve sonra çocuğa odaklandı. Tıslayarak ve tükürerek Lara/Nicholas'ın üzerine atladı. Son anda Lara/Nicolas döndü ve pençeler sırtını parçalayarak derin oyuklar açtı. Yere düştü, cenin pozisyonunda kıvrıldı, ejderha bacaklarını ısırıp ve çivili kuyruğuyla onu kesti.

Xavier tarafından ele geçirilmiş olan babası ona güldü ve tekmeledi, ejderhayı çığlık atana ve Nicolas da onunla birlikte çığlık atana kadar alevler püskürtmeye teşvik etti.

Direnmeyin. Bırak senden istediğini alsın. Kadın sesleri birbirine karışmıştı ve Nicolas Lara'nın ayaklarıyla ejderhaya değil, babasına doğru tekme atmaya çalıştığını hemen fark etti.

Ejderha dişleri ve pençeleriyle çılgına dönmüş bir çılgınlık içinde saldırısını yeniledi. Nicolas derisindeki her parçayı hissetti, kasları keskin pençelerin altında yırtılırken sırtındaki tırmıkları hissetti. Isırıklar acı vericiydi ama hafifti. En kötüsü de başının üzerinden püsküren, hassas derisini kızartan ve anında kabarcıklar oluşturan ateşti.

Birden sabırsızlanan Xavier/Razvan elini salladı ve ejderha ayaklarının dibinde eridi. Eğildi ve Lara/Nicolas'ı ayağa kaldırdı, dişleri bileğini parçaladı ve zengin kanı açgözlülükle yutmak için aşağıya indi. Nicolas, kolu zonklayıp yanarken acı dolu bir homurtuyu ısırıp.

Midesi altüst oldu ve bir kez daha görüşünün kenarları karardı.

Lara aniden direndi, kolunu dar bir kavisle savurdu ve sivri ucu Razvan'ın boğazına batırdı. Xavier çığlık attı ve onu kendinden uzaklaştırarak elini kanayan boynuna kenetledi. Lara dilini bileğinde gezdirdi ve yavaşça geri çekildi.

Nicolas ona sarılmak istedi. Acısına ve içinde bulunduğu durumun umutsuzluğuna rağmen Lara, bir canavarın ruhunu ezmesine izin vermeyerek karşı koydu.

Xavier öfkeden deliye dönmüştü, elleriyle karmaşık bir desen örerek kadının giysilerini yırtıp atarken yüzünden tükürükler akıyordu. Tavandan üzerine su döküldü, ayaklarından kaldırıldı ve buzun içine geri fırlatıldı. Duvar onu almak için açıldı, sırtının, kalçalarının ve bacaklarının etrafında şekillenerek derisini buzun kendisine dondurdu.

Xavier ancak o zaman sessizleşti. Yiyecek ve suyu ondan biraz uzağa koydu. "Yemek ya da içmek istiyorsan, kendini duvardan koparman gerekecek. Eğer yapmazsan, seni orada çürümeye bırakır ve bedenini yemeleri için küçük arkadaşlarımı gönderirim."

Nicolas, çocuğu dayanılmaz bir acı içinde, bacaklarından kanlar akarken ve sırtı zaten ağrıyorken bırakıp gidişini izledi. Ağlamak, bir şeyleri kırıp dökmek, onu yanına alıp kalbine bastırmak ve onu her zaman korumak istiyordu. Ve her şeyden çok Xavier'i öldürmek istiyordu.

Zaman onun için yine hiçbir şey ifade etmiyordu. Sesler tekrar gelene kadar bir acı denizinde sürüklendi. Yumuşak. Israrcı. Cesaretlendirici. Umut şarkısı. Fısıldayan sevgiler. Tutunabileceği sesler, onu tamamen umutsuzluktan kurtaran sesler.

Kendini bir kez daha Lara'nın ruhuyla birlikte yüzeye doğru yükselirken buldu. Onun ışığı biraz daha parlaktı,

Ama kendini hırpalanmış ve yaralanmış hissediyordu, tıpkı onun gibi. Acele etmeye çalıştı, başka bir olayı yeniden yaşamaması için endişeliydi. Yeterince görmüş, yeterince tecrübe etmişti. Bir daha asla bu kadar çaresiz ve savunmasız hissetmek istemiyordu. Onu yönlendirdi, etrafını sıcaklık ve güvenceyle sardı, özgür kalmaya yaklaştıkça onun isteksizliğini hissetti.

Lara geçmişinden çok ondan korkuyordu. Çocukluğunu çoktan yaşamış ve hayatta kalmıştı. O bilmediği bir şeytandı ve ilişkilerinde tüm güç ondaydı.

Düşündüğünüz gibiyim ama öğrenebilirim. Öğreneceğim. Birçok günahım var, päläfertiil, en azı kibir değil, ama hatalarımı kabul etmekten üstün değilim. Benimle gel. Bana geri dön ve bana ikinci bir şans ver.

Onun sesini duyduğu ve kendisini kurtardığını bildiği ilk andan itibaren, onun kendi himayesinde olduğunu kabul etmişti. Onun için elinden gelenin en iyisini yapmaya, her türlü fiziksel rahatlığını sağlamaya karar vermişti. Ondan bir direnç ya da güvensizlik beklemiyordu ama doğrusu bunun onun için bir önemi yoktu - kalbi bu işe karışmamıştı ve her şeyi kendi istediği gibi yapabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Hatta bunun onun hakkı olduğuna inanıyordu. Her nasılsa bu yeni gecede bir şeylerin değişmekte olduğunu biliyordu. Göğsündeki sert taş yavaş yavaş onunkiyle aynı ritimde atmaya başladı. Gittikçe daha korumacı olduğunu ve ona karşı daha fazla şefkat hissettiğini biliyordu.

Bir şey onu yakalamış, ruhunu ondan uzaklaştırmış ve iyileşme sürecini durdurmuştu. Şimdi onu çok geç bulduğu ve çok uzağa çekildiği ya da etrafını saran delilikten kaçmak için gerçekten deliliği benimsediği için endişeleniyordu. Onun peşinden hızla gitti ve ruhunun, onu çevrelemek ve yakalamak için bir araya gelen anı iplikçikleriyle dolandığı ağa kadar onu takip etti.

Bir yaş kadar daha büyüktü, saçları titreyen ışıkların altında parlıyordu. Ejderha Arayıcı mirasının başlangıcını saçlarının renginde, kızıl parıltısında ve daha açık tonlarda görebiliyordu. Gözleri sırayla derin deniz yeşili ve parlak bir maviydi. Katedral tavanlı büyük odada bir kenarda durmuş, bir sütunun arkasına saklanarak kendini küçülmüş, belli ki Xavier ve Razvan karşı karşıya geldiklerinde onlara görünmemeye çalışıyordu.

Lara. Sesler kulağına fısıldadı. Xavier babana ne yaptığının farkında olduğunu asla bilemez. Seni öldürür. Babana söyleyemezsin, onu rahatlatmak için bile olsa, çünkü Xavier onun bedenini ele geçirdiğinde ya da Razvan onun emri altına girdiğinde, tüm sırlarını açığa çıkaracaktır.

Babama beni incitmek istemediğini bildiğimi söylersem, belki daha da sert mücadele eder. Bu çocuksu seste umut ve biraz da meydan okuma vardı.

Size ihanet edecek. Bunu yapmak istemeyecek ama kendini durduramayacak.

Siz çok daha uzun süredir tutsaksınız. Lara şimdi kızgındı, inanamıyordu. Xavier seni kontrol edemez.

Razvan işkence gördü, Lara, üzerinde defalarca deney yapıldı. Sağlığı ve gücü tükendi. Xavier seni ona karşı kullanıyor. Xavier hala senin kanının gücünü anlamadı. Anladığında, kaçma şansı kalmayacak.

Nicolas Lara'nın içindeki inatçı damarı hissetti. Teyzelerine cevap vermedi, onları açık bir yalanla kandırmayı reddetti ama babasına gidip Razvan'ın kendisine karşı kullanıldığını bildiğini itiraf etmeye kararlıydı.

Lara'nın inatçı iradesini hissetmiş gibi, teyzeler tekrar denediler, mükemmel bir uyum içinde, yumuşak ve melodik sesleriyle konuştular.

Nicolas sahanın içine işlenmiş bir dürtünün ipliğini fark etti. Her iki kadın da zayıftı ve telkin daha güçlü bir zihinde işe yaramazdı ama Lara sağlıklı değildi ve ruhu yenilmişti.

Lara, babana Xavier'in ona karşı kullanabileceği herhangi bir bilgi veremezsin. Razvan bunu yapmanı istemezdi. Xavier'i bunca yıl ayakta tuttu ve ona karşı savaştı çünkü Ejderha Arayıcı kanı güçlü. Xavier onun yakında tükeneceğini ve yerine birini bulması gerektiğini biliyor. Eğer şimdi, en zayıf olduğu anda, Xavier'in sana zarar verebileceği bir bilgiyi ona verirsen, tüm onurunu kaybettiğini düşünecektir.

Lara olan çocuk gözlerini sıkarak kapattı, teyzelerin ona söylediklerinin tamamını anlamıyordu ama babasına Xavier'in ya bedenini ele geçirdiğini ya da uyuşturucu ve büyü'nün bir kombinasyonunu kullanarak emirlerine uymaya zorladığını anladığına dair güvence veremeyeceğini biliyordu.

Nicolas, Lara'nın kendisinden daha da uzaklaştığını, hissettiği ezici umutsuzluğun her zamankinden daha güçlü olduğunu hissetti. Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle babasına baktı. Nicolas onu kollarının arasına alıp sarılmak için güçlü bir istek duyuyordu ama gerçek bir bedeni yoktu ve Lara ona hâlâ güvenmiyordu. Şimdi nedenini anlıyordu. Onun kontrol ve özgürlük ihtiyacını anlıyordu. Ve onun kanının alınmasına karşı duyduğu mutlak tiksintiyi de anlıyordu.

Razvan zayıf görünüyordu, bir zamanlar yakışıklı olan yüzü acı ve ıstıraptan harap olmuştu. Çizgiler derinlere kazınmıştı ve bacakları ile kollarını saran zincirler, kaplandıkları vampir kanından dolayı kalıcı yanık izlerine sahipti. Bir sütuna yaslanmıştı, tuniğinin cebinden küçük bir şişe çıkaran Xavier'den uzaklaşmak için mücadele bile etmiyordu. Nicolas Lara'nın gerildiğini, küçük ruhunun küçüldüğünü hissetti.

İlgilenen Razvan onu engellemek için önüne geçti ve yedi yaşında başına ne geldiyse onun acısını çıkarmaya hazırды. Xavier açıkça Razvan üzerinde deneyler yapıyordu ve sadece hayat arkadaşı hakkında değil, Karpat halkı için de yararlı olabilecek her türlü bilgiyi öğreniyordu. Nicolas şimdi Dominic'in planına devam etmesini engelleyebilmeyi diliyordu. Eğer Xavier, damarlarında Ejderha Arayıcı kanı dolaştığı için deneylerini Razvan üzerinde denemek zorunda hissetmişse, Dominic kesinlikle büyük bir ödöl olurdu. Deneylerin çoğu Karpatyalıları kontrol etmek ya da onları hapsetmenin ama yine de hayatta tutmanın bir yolunu bulmak üzerine odaklanmış gibi görünüyordu.

Kan için. Lara'nın sesi ona fısıldadı, çocuk sesiyle değil, yetişkin sesiyle. Senin kaynaklarından istediğın gibi o da senin kanını istiyor. Seni tutsak edecek ve kurutacak. Onun için besin kaynağından başka bir şey olmayacaksın.

Ses tonunu şefkatle yumuşattı, kalbi Lara'nın kalbine uzandı. Lara. Seni kanın için istemiyorum. Bana geri dön. Ben gerçekten geçmişindeki bu yerden daha mı kötüyüm?

Bir an için bu ilk savaşı kazandığını düşündü ama sonra Xavier hareket etti ve çocuk geri döndü, babası gibi titriyordu. Xavier buz mağarasının zemininde topallayarak ilerlerken çocuk sütunun arkasına büzüldü ve şişeyi budaklı parmaklarının arasında tuttu.

"İstediğım şeyi bana vermeliydin. Bana kız kardeşini vermen, senin ve çocuklarının hayatı karşılığında isteyebileceğın çok az şeydi." Yaşlı adam azarlıcasına dilini şaklattı. "Ve bir sürü çocuk. Zavallı ölü karına bedenle ihanet ettin. Bütün o genç, körpe kadınlar seninle yatmaya ve sana çocuk vermeye o kadar istekliydi ki, sen onların hayatını emebildin."

Razvan kıpırdandı. "Onların hayatını emdin ve karıma zorla ihanet ettin. O gerçeğı biliyordu, seni biliyordu.

bedenimi kullandı. Bırak öleyim, ihtiyar. Sana çok uzun süre hizmet ettim ve artık işine yaramıyorum."

Lara'nın bedeni anında inkâr ederek sarsıldı. Çocuk başını sertçe salladı, kırmızı-altın sarmal bukleler her yöne uçtu. Beni bırakma baba. Buna dayanamam.

Senin için hayatta kalacak Lara, diye mırıldandı teyzeler hep bir ağızdan. Onun varlığını sürdürmesinin tek nedeni sensin.

Nicolas kadın seslerinin karışımını rahatlatıcı buluyordu. Onlar olmasaydı Lara ve büyük olasılıkla babası yıllar önce delirmiş olacaktı. Hapsedilmiş iki kadın umudu canlı tutuyordu. Küçüklüklerinden beri tutsak oldukları ve beslendikleri halde bunu nasıl yapabiliyorlardı? İçlerindeki Ejderha Arayıcı kanı çok güçlü olmalıydı.

Razvan başını kaldırdı, bakışları odanın içinde geziniyor, büyükbabasıyla arasındaki yüzleşmeye tanık olduğunu bildiği çocuğu arıyordu. Lara dondu kaldı, görünmemek için sütuna olabildiğince yaklaştı.

Xavier nefesini uzun, yavaş bir tıslamayla verdi. "Seninle işim bitmeden önce senden birkaç çocuk daha alabileceğimize inanıyorum. Ordularım artık birbirlerini tanıyabiliyor ve hatta senin sayende varlıklarını aptal Karpatlar'dan gizleyebiliyorlar. Ve yine senin sayende en güçlü tutsakları bile zapt edebiliyor ve en güçlü ölümsüzlerin kanıyla beslenebiliyorum. Böylesine faydalı bir araçtan kurtulmak için acele etmeyeceğim. İhtiyacım olan saf kana sahip olmayabilirsin ama bunu çocuklarına aktarabilirsin."

Nicolas çok uzun yüzyıllar öncesinden Xavier'in her zaman ilgi odağı olmayı sevdiğini hatırladı. Kendini çok zeki ve güçlü görür, etrafındaki herkesin de öyle olduğunu bilmesini isterdi. Övünmeyi severdi. Nicolas onun her zaman narsist olduğunu düşünmüştü. Xavier dünyanın ona bağlılık ve sadakat borçlu olduğunu düşünüyordu.

Saygı. Sahip olmak istediği her kadına hakkı olduğuna inanıyordu. Rhiannon ortadan kaybolmadan çok önce, pek çok genç büyücü kadın onun her ihtiyaına ya da isteğine hizmet etmek için yaşamıştı. Xavier sık sık Karpatyalı erkekleri cinsel hünerleri ve kahramanlıklarıyla ilgili hikyelerle eğlendirir, kadınlara değer vermediği için ona ne kadar az saygı duyduklarını asla fark etmezdi.

şimdi, yüzyıllardır saklanmak zorunda kalan Xavier'in hapsettiklerinden başka vnebileceği kimse yoktu. Razvan'ın çektiği acıdan zevk aldığı çok açıktı. Nicolas onun Razvan'dan nefret ettiğinden emindi çünkü Ejderha Arayıcı onun içinde çok güçlüydü. Xavier büyücüydü. lmsz olmak istiyordu ve başkalarının ondan korkmasını ve ona hayranlık duymasını istiyordu ama kendini Karpatlardan çok daha üstün görüyordu. Razvan, dayanma gücü ve kuralları bakımından bir Karpatyalıya çok yakındı. İşkence görürken ve deneylerde kullanılırken kız kardeşini korumuş ve çocuklarını korumak için umutsuzca çabalamıştı. Evet, Xavier onu hor görecekti çünkü Razvan'ı kıramamıştı ve meydan okumaya devam etmesi torununa pahalıya mal olacaktı.

"Yıllar önce zgr kaldığında kaabilirdin," dedi Xavier, "ama sahibine doğru sürünen bir köpek gibi bana döndün."

Razvan başını salladı. "Tarihi kendine göre değiştirmeyi başarıyorsun. Hatırladığım kadarıyla, bir çocuğu kaçırıp buraya getireceğin için seni Amerika Birleşik Devletleri'ne kadar takip etmiştim. Başarısız oldunuz, değil mi?"

Xavier çılgına dnmş bir öfkeyle Razvan'a ince bir kırbaçla defalarca vurdu, ta ki Razvan zincirlerinden gevşekçe sarkana kadar.

Nicolas'ın içinden iktidarsız bir öfke geçti. Razvan'ı böyle çaresiz, bir çocuğu kurtarmaya çalıştığı için bir canavar tarafından dövülmüş görmeye dayanamıyordu. Karşılık verme ihtiyaıyla titriyor, kendi gücü için çaresiz kalıyor, kurtaramamaktan nefret ediyordu.

Razvan. Duyguları o kadar güçlüydü ki, çocuğun babasına yardım etmek için duyduğu tutkulu ihtiyacı en az kendi duyguları kadar hissettiğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Sütunun arkasından sıçradı ve buzun üzerinde koşmaya başladı. Xavier'in dizinin arkasına sert bir tekme attığında Nicolas'ın öne doğru itecek zamanı bile olmamıştı. Yaşlı adam uğursuzca eğildi ve sonra uluyarak mağaranın zeminine yığıldı. Lara babasının kollarındaki zincirleri çekmeye çalıştı, vampir kanı parmak uçlarını yakıyordu. Nicolas acının bir bıçak gibi kemiğine kadar saplandığını ve nefesini kestiğini hissetti. Kendini yerden kaldırmaya çalışan adama doğru döndü, çömeldi, zincirleri açacak anahtarı bulmak için tuniğinin ceplerini yokladı.

Xavier ona sert bir tokat atarak uçmasına neden oldu. Nicolas aslında içindeki Ejderha Arayıcı kanının, kedi gibi hareketlerinde bedenine yardımcı olmak için öne çıktığını hissetti. Lara'nın yedi yaşında bir çocuk gibi, eğitimsiz ama şimdiden fiziksel beceriyle hareket ederek ayaklarının üzerine nasıl düştüğünün farkında olmadığı belliydi. Yaşlı adama tekrar saldırdı.

Bu sefer Xavier onun için hazırды. Onu yere fırlattı ve kırbaçla defalarca vurarak vücudunda ince kırmızı çizgiler çizdi. Xavier onu acımasızca kırbaçlarken kadın yuvarlandı ve başını örttü.

"Onu serbest mi bırakmak istiyorsun? Bunu mu istiyorsun, kızım? Kanın kokusunu alacak ve aç bir tazi gibi gelip seni koklayacak. Günlerdir kan içmedi ve seni parçalayacak." Yaşlı adam onu tekmeledi ve babasına doğru yürüdü.

Razvan zincirlerle boğuşuyor, Xavier'i tehdit ediyor ve Lara'ya kaçması için sesleniyordu. Nicolas ayağa kalkamadı. Kırbacın acısı, yanıklar ve çatlamış bir kaburga kemiği, işgal ettikleri küçük beden için çok fazlaydı. Sadece orada çaresizce yatıp Lara'nın ruhunu koruyabilirdi.

Xavier, Razvan'ın boynuna bir iğne batırıp sarımsı bir sıvı verirken onu korumak için elinden geleni yaptı.

Xavier torunundan uzaklaştı ve neşeli gözlerle onu izledi. "Senin özgür olmanı istiyor Razvan ve ben de onun dileğini yerine getiriyorum."

Tatijana! Branislava! Onun yardımına koşmalısın. Lütfen, lütfen onu benden uzak tut. Onun zihnini engelle, benim zihnimi engelle. Ona tekrar zarar vermeye dayanamam. Bu benim için bile çok fazla.

Nicolas kafasının içindeki yakarışı duydu ve Lara'nın küçük bedeni kendini yukarı itmeye çalıştı. Razvan'ın yüzünün buruştuğunu görebiliyordu. Xavier'in ondan uzaklaştığını gördü, yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Razvan'ın gözleri kıpkırmızı parlıyor ve dişleri uzuyordu.

Korku Nicolas'ı tüketti, onu içten dışa yedi. Lara'yla birlikte çırpındı, kaçmak için buzu kazmaya çalıştı ama sadece kaydı. Razvan başını kaldırdı ve havayı kokladı -tıpkı Xavier'in söylediği gibi kanın kokusunu aldı. Deli gözleri Lara'ya odaklanana kadar başını yavaşça çevirdi.

İnledi ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Hırslayarak onun üzerine atıldı ve kırbaç izlerinden derisine damlayan kan damlalarını yalamaya başladı.

Kadın mücadele etti, onu itmeye çalıştı ama adam kolunu kendine doğru çekti ve dişlerini bileğine geçirdi. Kadın çığlık attı.

Nicolas derisinin kesildiğini, kas ve dokularının yırtıldığını, damarının delindiğini hissetti. Yandı. Fiziksel olmaktan öte, çaresiz olduğunu bilmenin verdiği ıstıraptı. Ne kadar dövüşürse dövüşsün, ne kadar darbe indirirse indirsin, etini kemiren ya da kanını emen dişlerden kaçmak mümkün değildi.

Kaçınılmaz ölümünü engellemek için kollarını kaldıramayacağını hissedene kadar her an onu güçsüzleştirdi. Neredeyse

ölümü memnuniyetle karşıladı. Bu kadar güçsüz olmaksızın ölümü tercih ederdi. Kalbi telaşla yerinden fırladı. O halde Lara'ya böyle hissettirmişti. Umutsuz. Çaresizlikle doluydu. Onu güçlü ve aziz hissettirmek yerine çok zayıf ve savunmasız. Bu, tüm zaman boyunca taşıyacağı günahı.

Xavier Razvan'ı itti ve Lara'nın kolunu ağzına götürdü. Dişlerinin acısı Razvan'ınkinden daha kötüydü. Torunu geri itti, Lara'yı pençeledi ve iki adam ödül için itişip kakışırken hırladı. Lara, vücudu bunu bile yapamayacak kadar güçsüz düşene kadar usulca ağladı. Xavier büyü kullanarak Razvan'ı kontrol edip onu bir enerji alanına hapsederek zincirlerine geri götürürken Lara nefes nefese, hırıltılı bir şekilde yatıyor, ciğerleri hava almak için çırpınıyordu.

Yaşlı adam dönüp yerde yatan çocuğa baktı, yüzü bir öfke maskesiydi. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin? Beni tekmelemeye? Sana yiyecek veriyorum. Hatta hayat. Nankör küçük velet." Uzandı ve Lara'yı saçlarından tutup kaldırdı, uzun kırmızı-altın bukleler yüzünü çerçeveleyordu.

Enerji çatırdadı ve açık avucunun etrafında ışık parladı. Makaslar belirdi, keskin ve hınzır. Önsöz söylemeden bukleleri öyle bir kesti ki ipeksi saçlardan büyük parçalar buz mağarasının zeminine düştü. Lara çığlık atıp kıvranıyor, umutsuzca kıpırdanmaya çalışıyordu. Xavier daha sıkı kavradı ve bir yandan mırıldanırken bir yandan da kesmeye devam etti.

Dehşete kapılan Nicolas, Xavier'in saçlarını mümkün olduğunca kafa derisine yakın keserek onu bilerek aşağıladığını bildiğinden Lara'yı kenara itti. Uzun siyah saç telleri Lara'nın başının üzerine yığılmaya başladı, ta ki gece yarısı siyahının uzun kalın telleri ipeksi kızılın her santimini kaplayana kadar.

Karpatların saçları hızlı, uzun, kalın ve lüks bir şekilde, neredeyse bir hayvanın postu gibi uzardı ve çok az kişi saçlarını keserdi. Bu onların kültüründe kutsal bir gelenektir ve özellikle eskiler kırılmış bir kafadan nefret ederlerdi. Nicolas da bir istisna değildi. Saç parçaları dökülürken iğnin bulandığını hissetti.

Lara'nın ruhu kıpırdandı. Hoşuna gitse de gitmese de Lara onun hayat arkadaşıydı ve Lara'nın sıkıntısı ona ağırlık verdikçe, onunki de Lara'ya ağırlık veriyordu. Lara Nicolas'ın zihninin derinliklerine doğru itti ve Nicolas'ın onu çocukluk anılarından uzaklaştırmasına izin verdi. Nicolas tereddüt etmedi, onun ani teslimiyetini bir hediye olarak değerlendirdi. Onun ruhunu sardı ve geçmişten günümüze hızla götürdü, teyzelerinin ve babasının anılarını neden engellediğini tamamen anladı. O anıları onunla birlikte yaşamıştı ve içi titriyor, midesi bulanıyordu.

Nicolas Lara'yı kollarının arasına aldı, yüzüne baktı, ikisi için de nefes aldı ve usulca adını seslendi. "Bana geri dön, o jelä sielamak. Ruhumun ışığı, benimle ol, Lara."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gözleri yaşlarla doluydu, yüzünde bitkinlik vardı, ağzı titriyordu, ona tutunmaya çalışırken parmakları kolundan kayıyordu. Elini kaldırdı ve avucuna bulaşan kana dehşetle baktı.

Bölüm 9

Nicolas Lara'nın donuk gözlerine baktı. Camdan gözlere. Görmeyen gözlere. Onun ruhunu yüzeye yaklaştırmaya zorlamıştı.

-hâlâ onu orada kuşatmış, gitmesine izin vermiyordu- ama kendini hayata adamamıştı. Kendini ona adamayı reddetti.

Seni suçlayamam Lara, ama ikinci bir şans istiyorum. Bana geri dön.

İrkildi. Önce ruhu, sonra da fiziksel bedeni. Onu düşman olarak gördü, onu hapsedecek ve kanını alacak bir adam. Kanını arzulayan. Ona ihtiyacı vardı. Açlık çekiyordu. Bu bilgi zihnini doldurdu ve ne kadar birleşmiş olsalar da, ona karşı ne kadar dürüst olmakta ısrar etse de, bunları inkâr edemezdi. Onun tadını arzulayacaktı. Onun hayat arkadaşıydı ve aralarındaki bağın bir parçası - sevişmelerinin büyük bir parçası- kan alışverişiydi. Bu, sadece kalp, zihin ve ruhun değil, aynı zamanda fiziksel yaşamın da birbirlerine olan sevgi ve bağlılığının yeniden teyit edilmesi idi.

Alnını onunkine bastırdı. İkimizin de ihtiyaçlarını karşılamamanın bir yolunu bulacağız. Tek yapmamız gereken bu taahhüdü vermek.

Her zaman her hareketinden emin olan, her koşulda ne yapacağını bilen bir adamdı, ama birden dengesi bozuldu, söyleyeceği ya da yapacağı doğru şeyden emin olamadı. Hayatında hiçbir zaman, çocukken bile kendini çaresiz ya da savunmasız hissetmemişti, onu ya da yaşadığı travmayı anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Onu olduğu gibi tutabilir, hafifçe ileri geri sallayabilir, kaybolmuş hissedebilirdi. Bunu düzeltecek kelimelerim yok.

Kadın hareketsizdi, çok hareketsiz. Neredeyse çaresiz hissediyordu. Benim hayatım seninkinden çok farklıydı. Sevgi dolu ebeveynlerim, her zaman arkamı kollayan dört güçlü erkek kardeşim vardı. Her zaman muazzam bir beden ve irade gücüne sahiptim. Yeteneklerim pek çok kişiden üstündü ve sanırım küçük yaşlardan itibaren hiç de hoş olmayan bir kibir geliştirdim. Ne istersem isteyeyim her zaman istediğimi elde edebildim.

Dudaklarını kızın göz kapaklarına değdirdi ve bir kelebeğin kanatlarını nazikçe sıyrmasına benzer bir hareket fısıltısıyla çırpındıklarını hissetti. Kız onu dinliyor muydu? Onu kendisine geri getirme şansı var mıydı? Yoksa sonsuza dek ona tam olarak ulaşamayacağı bir yarı-dünyada mı kalacaktı?

Bu sefer ben de seninleydim Lara. Çaresiz hissetmenin, küçük hissetmenin ve umutsuzlukla dolmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim.

Küçük bir sessizlik oldu. Kendini nefesini tutarken buldu. Kız onun farkındaydı, o kadar yakındı ki tüm içgüdüleri onu yakalayıp yaşayanlar diyarına doğru yol boyunca sürüklemekte ama doğasının baskın tarafıyla savaştı ve her avcı gibi sabırla bekledi.

Zihninde bir kıpırtı vardı. Bunu senin için istemedim. Kirpikleri dalgalandı ve gözlerini açtı. Hüzün ve suçluluk duygusu korkuyla karışmıştı. Bakışları adamın yüzünde ve sonra saçlarında gezindi. Vücudu vurulmuş gibi sarsıldı.

Nicolas kendine baktı. Kırbaç izleri ve oyuklar yüzünden kan içindeydi ve tekmeler yüzünden kaburgaları zedelenmişti. Bileklerinde yaralar, derin delikler ve açık yarıklar vardı. Hâlâ onu tutarken, titrek bir eliyle kırpılmış başına dokundu. Saçları gitmiş, geriye sadece yamalar kalmıştı.

Kalbi yerinden fırladı ve sonra bir nefes alıp verdi. "Lara, fél ku kuuluaak sívam belsõ. Sevgilim, bu dünyaya tamamen geri dönmelisin."

Bakışları adamın yüzünde gezinmeye devam etti, mavi-yeşil gözleri yaşlarla dolup taşıyor, adamın içinde bir türlü işlevsel hale getiremediği o soğuk noktayı eritiyordu.

Ben sevgili değilim.

Nazik parmaklarıyla onun elini yakaladı ve parmak eklemlerini ağzına götürdü. "Bana ruhumu geri verdin, paläfertiilm, ve şimdi de kalbimi onardın." Avucunu kalbinin üzerine koydu. "Yeniden atıyor ve senin için atıyor."

Çoktan solmaya başlayan taze kırbaç izleriyle kaplıydı ama Lara'nın vücudunun o çocukluk yıllarından neler sakladığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Lara tam bir Karpatyalı değildi ve Lara'nın yaralarının kendisinininkiler gibi iyileşip iyileşmediğinden şüpheliydi. Yıllarca kötü muamele görmüştü. Bunu neden daha önce keşfetmemiştir?

Nicolas bileğini incelemek için elini çevirdi. Çok sayıda yara izi üst üste yığılmıştı. Dilimler, delikler ve oyuklar bir bilezik oluşturunuyordu. Taze gözyaşları, içindeki karanlıktan kaçmak için damarını açmaya çalışan kendi dişlerinden gelmişti. Bu manzara karşısında midesi düğümlendi. Hayatını kurtaran, çocukluğunda sürekli maruz kaldığı istismardan kalan yara dokusuydu ama tuzağa düştüğünde bacağını çiğnemeye hazır bir kurt gibi, o da aynısını yapmaya fazlasıyla hazırды.

Bu izleri görmek onu başka hiçbir şeyin utandıramayacağı kadar utandırmıştı. Onun hayatının sadece küçük bir bölümünü yeniden yaşamıştı ve bu onu sarsmış ve içini hasta etmişti. Kadın yıllarca buna katlanmıştı. Kadının bileğini ağzına bastırdı. Tüm vücudu sarsıldı ve usulca inledi, gözlerini kapattı, birkaç damla gözyaşı yüzünden aşağı süzöldü.

Güven bana, o jelä sielamak. Ruhumun ışığı. "Güven bana, Lara." Sesini alçak tuttu, hipnotik olmadan büyüleyiciydi. Pürüzlü saç bandının üzerine ılık hava üfledi.

ve sonra ağzını bileğine indirdi. Dili sert derinin üzerinde iyileştirici bir okşayışla gezindi. Dudakları küçük, yatıştırıcı bir hareketle ileri geri fırçaladı. Kulağa ritmik ve güzel gelen iyileştirici bir ilahi fısıldadı, kelimeler kadimdi ve melodik sesiyle akıp gidiyordu.

Direnmeyi bıraktı ama sanki ihaneti bekliyormuş gibi kendini hareketsiz tuttuğunu hissetti. Kalbi onun için, kendini bu kadar çaresiz hissettirilen o küçük çocuk için ve hayat arkadaşının dikkatsizce ona aynı şekilde hissettirdiği yetişkin kadın için ağladı.

Diğer bileğini de çevirdi ve aynı ritüeli uyguladı, tükürüğündeki iyileştirici maddeyle cildini yavaşça yıkadı, bir yandan da geri çekilme belirtisi için yüzünü, gözlerini izledi. Öyle ya da böyle hiçbir hareket olmadı. Tamamen hareketsiz kaldı, adama gözünü bile kırpamayacak kadar korkmuştu, kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibiydi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye güvence verdi, sesini yumuşak tutarak onu tamamen yüzeye geri çekmeye niyetliydi. Lara orada asılı kaldı, bir yetişkin olarak hapsedilmektense çocukluk korkusunun olduğu yere geri kaçmaya hazırdı. "Benimle kal Lara. Sana bir Karpat erkeğinin kadınına nasıl değer verdiğini göstereyim."

Boynundaki izleri incelemek için uzun parlak saç ipini kenara itti. Kendisinininki de oradaydı, iki küçük delik yarası ve küçük bir çilek. Ağzını oraya bastırdı ve tamamen iyileşmesi için dilini sahip olma izinin üzerinde gezdirdi. Daha önce dünyanın onun olduğunu bilmesi onun için önemliyken, şimdi çocukluğunu hatırlatan her şeyden kurtulması onun için önemliydi. Ürperdi, bedeni kaskatı kesilmişti ama ruhu yine orada öylece duruyor, bekliyor gibiydi.

Endişelenme Lara, sırtını muayene etmem gerekiyor. Daha samimi bir iletişim şekli kullanmayı tercih etti,

Aklından geçirdi, böylece niyetleri onun için kesinlikle açık olacaktı. Sirtına ve bacaklarına bakmam gerek.

Kendisi için görme dürtüsü bir ihtiyaçtı, karşı koyamadığı korkunç bir dürtüye dönüşmüştü. Vücudu zaten iyileşmekte olan ince beyaz çizgilerle kaplıydı, bu da onun vücudunun her yerinde yara izleri taşıdığı anlamına geliyordu, çaresiz ve aşağılanmış olmanın sürekli hatırlatıcıları. Onu, kendisi için hazırladığı yumuşak battaniyelere yüzüstü yatırırken elleri nazikti. Titrek mum ışığının altında teninin pırıl pırıl parlaması için birkaç dakika düşünmesi gerekti. O kadar gergindi ki titriyordu ama yine de adamın parmaklarının okşayıcı dokunuşları altında sessiz kaldı.

Sirtında beyaz çıkıntılar ve çizgiler vardı. Bu desen kalçasından bacaklarının arkasına kadar devam ediyordu. Çoğu sığ ve silikti ama birkaçının üzerinde yara dokusu oluşmuştu. Sirtındaki ve bacaklarındaki ateşten aynı izleri taşıdığını biliyordu, ancak bir saat içinde hiç olmamışlar gibi vücudundan kaybolacaklardı.

Gözleri yandı ve bir an için gözlerini kapattı, bunu bilmediği, hayat arkadaşının vücudunun her santimini tanımak için zaman ayırmadığı, geleceğinin mutluluğunu güvence altına almak için geçmişinin her parçasını bilmediği için kendini hor gördü. Ona değer vereceğine, onun mutluluğunu her şeyin üstünde tutacağına yemin etmişti ve hayat arkadaşı bağı olmasa bile, onuru bunu yapmasını gerektirmeliydi. Kendi önemi, kendi arzuları ve her zaman haklı olduğuna ve diğerlerinin ona bağlılıklarını borçlu olduklarına dair inancı onu tüketmişti.

Nicolas öne doğru eğildi ve dudaklarını özellikle derin bir yara izinin ortasına bastırdı. Affet beni, päläfertilm. Sana sunabileceğim hiçbir mazeret yok, olmayacak da. Sana verdiğim zararı kelimeler değil, sadece eylemler onarabilir.

Dili beyaz yarıkların üzerinde döndü ve sonra her bir derin çıkıntının izini sürdü. Zihninde, o kadar derinden birleşmişti ki

Halkının iyileştirici sözlerini, güç dolu sözcükleri zikretti. Bunu yaparken bir elini sallayarak aromatik mumların odayı rahatlatıcı, iyileştirici kokularla doldurmasını sağladı. Mineral havuzun karşısında yüzen otlar, tedavi edici ortama katkıda bulunmak için kokularını salıyorlardı.

Nicolas bir elini saçlarında gezdirerek kesik kenarları hissetti, midesi kesik başını protesto etmek için düğümlendi. Çaresiz öfkenin rahatsız edici hissini bir kenara bırakarak Lara'nın sırtına doğru eğildi ve diliyle her bir yara izini yavaşça takip etmeye başladı. Bunca zaman sonra izlerin tamamen yok olup olmayacağından şüpheliydi, ama kesinlikle onları görmek zorlaşana kadar solacaklardı. Bunu onun için istiyordu.

Onları bedeninden yok edebilirse, travmanın zihninden de yok olacağını düşünecek kadar aptal değildi - ikisi de ona verilen zararla yaşayacaktı, ama... Hata yapmayacağım. Sesinin kadifesine eğlence karışmıştı. Yine de aynı hataları değil

...

İçinden bir hıçkırık kaçtı. Tepeden tırnağa titredi.

Lara. Adını yumuşak bir yalvarış gibi fısıldadı. Benden korkma. Hatalı olduğumu biliyorum.

Sen değil. Ben değilim. Yanılmışım. Teyzelerim her zaman hayatın olduğu yerde umut da vardır derdi. Geri çekilmek korkaklıktı. Ne yapacağını ya da sana ne olacağını düşünmedim. Beni takip edip geri getirmeye çalışacağını gerçekten bilmiyordum. Bir hıçkırık daha onu sarstı.

İki ince çizgi boyunca öpücükler kondurdu, dili kırbaç izlerinin yolunu takip ederek bu çizgileri vücudundan uzaklaştırdı. Sen olmasaydın, çaresiz olmanın ne demek olduğunu asla öğrenemeyecektim. Anladığımı söyleyebilirdim ama nasıl gerçek bir anlayışa sahip olabilirdim ki? Merhametli olabilirdim ve sempati duyabilirdim, ama ben

asla gerçekten anlayamayacaktım. Hayır, p   fertiilm, diğ er yarım la gerçek bir hayat arkadaşı olabilmem için bu şekilde olması gerekiyordu.

Lara onun alçak, b   leyici sesine inanmak istiyordu ama cesaretini toplayamamıştı. Bu adam la bir gelecek kurmaktan çok korkuyordu. Ő  anda adam ağızını ve ellerini vücudunda gezdiriyor, Lara ne yapacağını ya da kime başvuracağını bilemeyecek kadar korkmuş en onu iş ence gibi bir fiziksel acıya sürüklüyordu. İstediği bu olsun ya da olmasın, onun üzerinde güç sahibiymi. Anlıyor gibiydi, sesi baş tan çıkarıcı bir vaat, elleri ve ağızı baş tan çıkarma ve yatıştırıcı sıcaklığın hipnotik bir karışımıydı.

Gözleri kapalı bir şekilde yüzükoyun uzanmış, adamın ellerinin teninde gezinişini hissediyordu. Diliyle vücudunu uzun, yavaş okşamalar eşliğinde okşaması inanılmaz derecede şehvet vericiydi ve vücudunu titretiyordu. Şehvetli olmaya çalışmıyordu, sadece dokunuşu doğıldı, dilinin samimi bir darbesi ya da belki de hayat arkadaşları arasındaki ekimdi. Adamın onun bedenini tahrik etmeye çalışmadığını biliyordu, onun zihnindeydi ve onu iyileştirme, istismarın hatırlattıklarını ortadan kaldırma niyetini hissedebiliyordu.

Elleri kalçalarını şekillendiriyor, parmak uçları kalçalarının kıvrımlarında geziniyor, dili ince beyaz çizgileri takip ediyordu. Artık adamın saçlarını hissedebiliyordu, kesik başının yarattığı yanılısama ortadan kalkmış, uzun saçları çıplak teninin üzerine ipeksi bir yağmur gibi düşmüştü. Rahmi kasıldı ve kalçaları huzursuzca hareket etti.

Tüm odağı kızın vücudunda, tenindeymiş gibi görünüyordu. Elleri göğüslerinin yanlarında, kaburgalarında gezindi, kalçalarını şekillendirdi ve her bir yanağının altını ve uyluklarını okşamak için poposunun üzerinden ve altından yumuşakça kayd . Yavaş ve nazik bir keşifti bu ve bir yandan da dili yara izlerini okşuyordu. Yaraların izleri boyunca küçük öpücükler konduran adamın dudaklarının fırçasını hissedebiliyordu.

omurgasına ve sırtının küçük kısmına. Vücudu onun dokunuşunun altında titreşti, her sinir ucu onun farkındaydı.

Bir inilti ile yavaş bir ihtiyaç tıslaması arasında bir ses çıktı. Yastığa daha fazla bastırdı, gözlerinde yaşlar yanıyordu. İstismarla geçen bir çocukluktan sonra zorlukla kazandığı saygınlığını, bağımsızlığını elinden almışken onu nasıl bu şekilde isteyebilirdi? Ama vücudu onun için yanıyordu. Ellerinin her dokunuşu, dilinin her kucağı, saçının fırçası bile teninde dans eden alevler gönderiyor ve içinde filizlenen açlığı artırıyor.

Neredeyse bitirdim, o jelä sielamak. Ruhumun ışığı, benim için hareketsiz kal. Çünkü eğer yapmazsa, vücudu alevler içinde kalacaktı. Sadece onu iyileştirme düşüncesiyle yola çıkmıştı ama kasıkları dolmuş ve ağrıyordu, çalışırken uyluğuna sıkıca bastırıyordu.

Nicolas onun saten teninin ve vücudunun yuvarlak kıvrımlarının kendisini etkilemesini engellemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Vücudu titredi, bacakları huzursuzca hareket etti ve eşlerinin çağrısının kokusunu aldı, ancak küçük bir hıçkırık kaçtı, muffled ve kısıtlandı. Onunla derin bir şekilde birleşmiş halde kaldı ve sıkıntısını okudu.

Hayat arkadaşını istemek çok güzel Lara. Bu duygunun tadını çıkar, korkma. İkimizin de birbirimizin bedenini arzuluyor olmamız, bu arzu doğrultusunda hareket etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Benimle güvendesin. Sadece seni iyileştirmek istiyorum, korkularını arttırmak değil.

Küçük bir sessizlik oldu. Nefesini tutmuş, onun yanıtını bekliyordu.

Hazır değilim. Sesinde özür ve suçluluk vardı.

Nasıl olabilirsin ki? Bedenini bana teslim etmeden önce güvenmelisin. Seni istediğim için üzölmene gerek yok. Sen benim hayat arkadaşımsın. Dili, yavaş ve samimi bir dalışla kadının kalçasının arkasına dokundu.

beyazlatılmış gamze. Senin beni istemen gerektiği gibi benim de seni istemem gerekiyor.

Lara yüzünü yastığa sürttü, uyarılma hissi kalçalarını okşuyordu. Sanırım endişelenmemize gerek olmayan tek şey bu. Dilinin her darbesi ihtiyacının artmasına neden oluyordu. Kafası çok karışık, korkudan paramparçaydı, ona bağlanmaktan korkuyordu, yine de vücudu ona ihanet etti - ıslak, açlıktan ağlıyor, onu çağırıyor, göğüsleri hassas, kadınsı kanalı iltihaplı ve muhtaçtı.

Baldırlarının arkasına geçerken acele etmedi, teninin baldırlarına her dokunuşunda kendi açlığı da artıyordu.

Bu seksle ilgili değil Lara, bu iyileşmeyle ilgili. Seninle seviştiğimde, ne yaptığımdan hiç şüphen olmayacak. Ama kafan karışmayacak ve korkmayacaksın. Bana isteyerek geleceksin ya da hiç gelmeyeceksin.

Sorun da buydu; o istiyordu, en azından bedeni istiyordu ve bu kendisine ihanet gibi geliyordu. Onun kendisini geri çekmesine, özünde hayatını tekrar onunkine adamayı kabul etmesine izin vermişti ama yine de tüm güç onda gibi görünüyordu.

Nicolas onun korkularını kolayca okuyarak, "Asıl güç sende," diye itiraz etti. Ayağa kalktı, elini sallayarak yumuşak bir kumaşın çıplak tenini örtmesini sağladı, böylece kendini çok açıkta ve savunmasız hissetmesini engelledi. Onu tekrar kollarının arasına aldı ve vücudunu kendi vücuduna sardı. "Bir kadın bir erkeğin sahip olabileceği en büyük hazinedir." Kadının vücudunun titrediğini hissedebiliyordu ve kadın kalın kirpiklerle örtülü sıkıntılı gözlerle ona baktı. "Hana götürülmek için gerçekten çok zayıfsın ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen bunu yapabilirim. Korkarım ki saldırıya uğrarsak orada çok savunmasız kalırız."

Onun kana ihtiyacı vardı, kadının da öyle. Ne kadar zayıf olursa olsun, ona bir kan daha vermek zorunda kalmadan önce birkaç saatten fazla dayanabileceğinden şüpheliydi

ve konuyu ona en iyi nasıl açacağından emin değildi.

"Burada olmaktan korkmuyorum."

Nicolas sorunun bu olmadığını biliyordu. Ve onun aceleyle bastırıldığı, kendini özgür hissedebileceği açık havada olma arzusunu yakaladı. Onu hareket ettirmek istemiyordu, en azından daha güçlü olana kadar.

Nicolas kollarında Lara ile yatağın başucuna yerleşti. Çenesini Lara'nın ipeksi saçlarının üzerine dayadı ve onu kollarının arasında, göğsüne yakın tuttu. Kalbi kulağının dibindeydi, onu rahatlatmak için ritmik bir şekilde atıyordu. Dışarıda, açık havada olmak istiyordu. Ağzına küçük bir gülümseme dokundu ve dikkatini mağaranın yüksek tavanına yöneltti.

Titreyen mumlar aniden söndü ve geride tam bir karanlık bıraktı. O anda odanın büyüyüp genişlediği hissine kapıldılar ve ardından karanlık binlerce yıldız tarafından aydınlatıldı. Lara nefes nefese kaldı ve bakışlarını tavana yayılmış parıldayan takımyıldızlara kaldırdı. Gökyüzü gece yarısı siyahına dönmüş, parıldayan yıldızlar için mükemmel bir fon oluşturmıştı. Hafif bir esinti mağaranın içine girerek kır çiçeklerinin ve yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu getirdi. Gözlerini kırıştırdı ve dikitlerin, yüzyıllar boyunca damlayan suyun biriktirdiği minerallerden oluşan büyük sütunların kalın ağaç gövdelerine dönüştüğünü, dalların birbirlerine dolanarak bir orman oluşturmak üzere odanın zeminine yayıldığını gördü. Yapraklar esintiyle dalgalanarak bir fısıltı sesi yaratıyordu.

Arkasına yaslandı ve büyülenmiş gibi yukarı doğru baktı. "Bu çok güzel."

Nicolas gözlerini kızın yüzündeki kendinden geçmiş ifadede alamıyordu. Onunla tanıştığından beri ilk kez doğru bir şey yapmıştı.

"Şuradaki takımyıldızını görüyor musun?" Bir grup yıldızı işaret etti. "Onu izle."

İlk başta yıldızlar gökyüzünde hareketsiz kaldı ve takımyıldızı derken neyi kastettiğini ayırt etmek zordu, ama sonra bir taslak ortaya çıktı, yıldızlar daha parlak parlamaya başladıkça ikiz ejderhalar yavaşça şekilleniyor, gövdeleri, süpüren kuyrukları ve başları oluşturunuyordu. Ejderhalardan biri öne doğru eğilerek gerindi ve pençeli bir ayağını zarif bir hareketle kaldırdı. İkinci ejderha başını geriye attı ve beyaz bir buhar püskürttü. O izlerken, gazlar dönmeye başladı, sanki yerçekimi tarafından çekiliyormuş gibi bir araya gelerek uzun, akıcı opak bir tüp oluşturdu.

Ejderha kanatlarını şişirdi, vücudunu şekillendiren yıldızlar bembeyaz parlıyordu. İkizi arka ayakları üzerinde yükseldi ve gökyüzünü yelpazeleyerek yıldızları her yöne yaydı.

Yumuşak ağzı, adama yaslanırken bile belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. Çoktan bitkin düşmüştü, o kadar güçsüzdü ki oturamıyordu. Onu yastıklara yasladı ve bir yanına kayarak dirseğine dayandı, mağaranın dışında açık havada olduğu yanılsamasını yaratmaya devam etti.

Odadaki kristaller titreşmeye başladı, yapraklar dans etmeye ve ağaç gövdeleri uğuldamaya başladı. Çiçekler zemini kapladı, her yerden fışkırdı ve yataktan kemerli geçitten havuzlu odaya giden bir yolu kapladı. Kemer, birbirlerine dolanan ve duvarlara tırmanan sarmaşıkların altında kayboldu.

Lara bakışlarını yıldızlara sabitledi. Ejderhalar kaygısızca sıçrayıp oynuyor, maskaralıkları onu güldürüyordu.

"Sen dene," dedi.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin." Nicolas onun elini tuttu ve parmaklarını kendi parmaklarına geçirdi, bunu yaparken de bir grup insanı işaret etti.

ejderhaların başlarının hemen üzerindeki yıldızlar. "Size bir hayvanı hatırlatan bir küme seçin."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve Nicolas vücudunun gerginlikle titreştiğini hissedebiliyordu. Zihninde duvarına çizdiği ejderhanın izini sürdü. Ejderha ona doğru sıçramış ve acımasızca saldırmıştı. Sorunlarının çözümü teoride yeterince basit olabilirdi ama zaman ve sabır gerektirecekti. Ona bedeninde ve zihninde akan gücü hissettirmesi gerekiyordu. O bir Ejderha Arayıcısıydı, efsanevi ve en saygıdeğer soylardan birinden geliyordu. Sadece kadim Karpat yöntemleri ve yetenekleri değil, aynı zamanda büyücülükle ilgili bilgiler de zihnine yüklenmişti. Muazzam bir potansiyele sahipti. Ona bu gücü göstermek zorundaydı.

Ama onu terk etmeye çalışabilirdi. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve içindeki karanlığın yemi yutmak için yükseldiğini hissetti. Dişleri bile uzamıştı. Artık duyguları da işin içine girdiğine göre, her zamankinden daha tehlikeliydi. İçindeki hükmetme isteğine karşı koydu ve ona yaklaşarak dudaklarını kulağına bastırdı, böylece dudakları kadife yumuşaklığındaki lobu okşadı.

"Teyzelerinizin, babanızın ve benim sahip olduğum tüm yetenekler kafanızın içinde. Tek yapman gereken doğru bilgiyi bulmak ve onu kullanmak. Zihnin benimkiyle birleşti. Yaptıklarımı takip et ve illüzyonun kontrolünü tamamen ele geçir. Gerçekte olan tek şey bu."

Lara titredi, mavi gözleri yeşile döndü. Saçları renkten renge girerek koyu bir kızıla dönüştü. "Ama çok gerçekçi görünüyor. Eğer ona dokunursam, ölçekleri hissedeceğime inanıyorum."

"Elbette, yoksa işimi düzgün yapmamış olurum."

Lara bir eliyle gökyüzüne doğru uzandı. Etrafındaki orman ve çiçek çayırları gibi yıldızlar da çok gerçek görünüyordu. Nicolas'a bir kez daha gergin bir bakış fırlattı ve ona yine vahşi bir yaratığı hatırlattı

Köşeye sıkışmış ve hayatından endişe ediyordu. Gerekirse kendini savunmaya hazırdı; zihninin belaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

"Sol taraftaki yıldız kümesini deneyin. Çiftim oynamak için küçük bir tane istiyor."

"Bir keresinde çizimimin kontrolünü kaybetmiştim," diye itiraf etti alçak sesle.

Kollarındaki ve bacaklarındaki ısırıkları sanki o keskin dişler etini yeniden parçalıyormuş gibi hissetti. Kolunu tuttu ve küçük, soluk yara izlerini öptü. "Bu sefer kontrolünü kaybetmeyeceksin ve eğer kaybedersen, sana yardım etmek için buradayım."

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra dikkatini, ona bir köpek gibi görünen bir şeyin ana hatlarını oluşturan parlak yıldızlar topluluğuna çevirdi. Konsantre oldu, hayal gücüyle çizim yaptı ve genç bir ejderhanın vücudunun ana hatları için yıldızları seçti. Daha ince, daha küçük ve daha kompakt, ama uzanmış kanatları ve uzun çivili bir kuyruğu vardı. Ayrıntılara Nicolas'tan çok daha fazla dikkat ediyordu ve bu onu büyülüyordu. Çocukluğunu ejderha şeklinde hapsedilmiş teyzeleriyle birlikte geçirmişti ve belli ki onları incelemişti.

Ejderhasının sıra sıra keskin dişleri, ama nazik gözleri vardı. Ağzı hafifçe açıktı ve gece gökyüzüne sürekli bir buhar akıyor, daha fazla yıldız yaratıyordu. Baş sallanıyor ve kuyruğu seğiriyordu. Lara gülümsedi ama vücudu gergin kaldı.

Nicolas, "Ejderhan harika, benimkinden çok daha ayrıntılı," dedi.

İki ejderhasından küçük olanı kanatlarını çırpı ve kama şeklindeki başını Lara'nın bebeğine doğru eğdi. İki ejderha burunlarını birbirine değdirdi ve bebek geriye doğru yuvarlandı. Lara'nın yumuşak kahkahası odayı ve onun kalbini doldurdu. Mide kasları gerildi ve

Kasıkları sıcak kanla doldu, duygu seliyle sertleşti ve doldu.

"Başka bir şeye ihtiyaçımız var," dedi Nicolas. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Daha uzun, daha ince bir takımyıldızı seçti ve yıldızları kullanarak tayt ve etek giyen bir kadın figürü oluşturdu.

"Beni sen yapıyorsun." Lara başını işaret etti. "Saçımı unutma."

Çenesini kızın omzuna sürttü ve hem sesine hem de zihnine alaycı bir not ekledi. "Biraz sabırlı ol."

Yüzündeki gülümseme belli belirsizdi ama yine de oradaydı. Nicolas saç kasıtlı olarak garip bir şekilde şekillendirmiş, iki tarafa farklı uzunluklar vermişti.

Lara yüksek sesle gülererek onu dürttü. "Sen bir sanatçı değilsin." "Ben daha çok müzisyenim. Saç sen yaparsın."

Birkaç parlak yıldız seçti ve onları kalp şeklindeki bir yüzden geriye doğru savrulan uzun saç telleri gibi görünecek şekilde birleştirdi.

Çenesini parmaklarının arasına aldı ve yüzünü bir o yana bir bu yana eğerek yüz yapısını inceledi. "Çeneniz sivri değil."

"Belki değil, ama yıldız tam orada, mükemmel bir hizada."

Elini salladı ve ilkinde paralel bir yıldız daha belirdi.

"Bu hile yapmaktır."

Başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Ama daha çok sana benziyor. Tam şuranda küçük bir girinti var..." Başparmağının ucuyla o noktaya dokundu. "... kesinlikle sevdiğim." Dudaklarıyla önce ağzının köşesini, sonra da o cazip noktayı sıyırmak için eğildi.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu ama o sadece tembelce gerindi ve yataktan kayarak ağaç ormanına baktı. Kollarını kaldırdı ve müzik başladı. Önce bir davulun düşük ritmi, sonra bir gitarın yumuşak sesi. Ardından bir piyano ve birkaç nefesli enstrüman müziğe katıldı.

Lara gözlerini kapadı ve kendini müziğe bıraktı. Oldukça güzeldi, belli ki orijinal bir parçaydı. Nicolas'ta ilk başta düşündüğü saldırgan avcıdan daha fazlası vardı. Duvardan havuza akan su, ormanın ve müziğin rahatlatıcı hissine katkıda bulundu. Nicolas'ın yanındaki yatağa çöktüğünü hissetti.

"Kısa bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor Lara," dedi Nicolas. "Beslenmeliyim." Eliyle Lara'nın saçlarını okşadı. "Seni üzeceğini bilsem bunu yapmazdım ama çok zayıfsın ve seni tam gücüne kavuşturmam gerekiyor."

Dudaklarını ıslattı, müziğin tınlarına konsantre oldu, adamın ne demek istediğini anlayınca nabızı hızlandı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Kollarını zar zor kaldırabiliyordu. Teyzelerinin cesetlerini bulacaksa ya da en azından onlara ne olduğunun cevabını bulacaksa, gücünü yeniden kazanması gerekiyordu. Ve şimdi bir de babasının bilmecesi vardı. Çocuk onun korkunç varoluşunun gerçek yüzünü görmemişti ama kadın görmüştü. Aynı cevapları onun için de bulmak zorundaydı. Eğer hayatta olması mümkünse, onu bulmalı ve serbest bırakmalıydı.

"Lara?" Nicolas ona doğru eğildi ve nazik bir el hareketiyle saçlarını düzeltti. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için gözlerini zorla açtı. Gerçekten değişip değişmediğini görmek için ya şimdi ya hiçti. Kendini oturur pozisyona itti. Anında güçlü kollarıyla yanında belirdi, onu destekledi, rahatladığını hissedene kadar etrafına hava ve yastık itti.

Bunu yüksek sesle söylemeye zorladı kendini, bakışları sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. "Bana kan vermek istiyorsun."

Gözlerini kaçırmadı ve zihnini onunkiyle sıkıca birleştirmeye devam etti. "Sana kan vermem gerekiyor," diye düzeltti ve onun gerçeği görmesine, ona, onun tadına, onu kendine yakın tutmanın ve yaşam arkadaşları arasındaki inanılmaz bağı hissetmenin heyecanına duyduğu açlığı hissetmesine izin verdi. Onunla kan alışverişi yapmak için duyduğu kişisel açlıktan çok, kendisini yeniden sağlıklı kılmak için duyduğu daha güçlü ihtiyacı hissetti.

Dudaklarını ıslattı. "Buz mağarasına geri dönmem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı. "Buraya gelmemin ilk sebebi buydu. Geri dönmek zorundayım. Sen değil. Diğer Karpatyalılar değil, ama ben. Teyzelerim beni hayatta tuttu, hayır, bundan daha fazlasını yaptılar. Aklımı başımda tuttular ve sanırım babamı da tutabildikleri kadar tuttular. Onlara borçluyum ve gidip onları bulmalıyım. Ölü ya da diri, en kötüsünü öğrenmek, fark etmez, bunu yapmak zorundayım."

Zihin birleşmesine sarıldı, onun tepkilerini okudu, protesto etmek için karanlığın gelgit dalgası üzerinde yükselen baskın, çok güçlü iblisten kaçmayı reddetti. Onun laneti, demişti. Artık onu çok net görüyordu. Nicolas asla olduğu şeyden başka bir şey olmayacaktı ve bu da kararlarına güvenen güçlü bir varlıktı. Her zaman önce onu korumaya, güvende tutmaya inanacaktı ama aynı zamanda ona güven duygusu vermek için de mücadele ediyordu. Onu eşit ama korunması ve yönetilmesi gereken biri olarak görüyordu. Bunun ötesine geçmeye kararlıydı. Onun ilk tepkisine karşı koymak için verdiği mücadeleyi gördü ve hissetti. İçinde şiddetli bir protesto kabarmıştı.

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" diye sordu küçük bir iç çekişle.

"Mağaraya girmek zorundayım. Senden anlamanı istiyorum."

"Bunu tereddütsüz söyleyebilirim. Anlıyorum. Doğrusu, o mağaraya geri dönmek zorundayım. Orada seninleydim, dehşeti kısa bir süre için paylaştım ve onların sesleri sadece senin değil benim de başa çıkmama yardımcı oldu. Sen benim hayat arkadaşısın, tanrıların bir armağanısın ve onlar seni benim için hayatta ve akli başında tuttular. Kaderlerini bilme ihtiyacını anlıyorum. Eğer ölmüşlerse, cesetlerini bulup eve getireceğim. Eğer bir mucize eseri hala hayattalarsa ve ben bir kanıt bulursam, onları bulana kadar asla durmayacağım."

İlk kez ona doğru uzandı, iki elini de kendi ellerinin arasına aldı, bakışları hiç değişmedi. "Kendim gitmeliyim, Nicolas." Her kelimeyi farklı bir şekilde tekrarladı, onun içgüdüsel tepkisini izledi.

Siyah ışıltılı gözleri ve için için yanan, şehvetli yüz hatlarıyla inanılmaz derecede yakışıklı ve tehlikeli görünüyordu. Saçları çoktan uzamıştı ve yine deri bir tangayla arkadan bağlanmıştı, bu da bir an için adamın saç tellerini kasten çıplak tenine sürüp sürmediğini merak etmesine neden oldu. Bu düşünceyle renginin açıldığını hissetti.

"Gerekirse aklımı oku. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anla. Kadın olmam, sizi sevdiklerinizi korumaya iten aynı ihtiyaçlara sahip olmadığım anlamına gelmez. Teyzelerim çocukluğumda sahip olduğum tek gerçek destektir. Buz mağarasını yeniden keşfedene kadar babamı hiç hatırlamıyordum."

"Köd alte hân. Karanlık onu lanetlesin." Nicolas yemini dişlerinin arasından tısladı. Sorun şuydu ki, anlamıştı. Nasıl anlamasındı ki? Lara'nın o mağarada olduğunu düşünmek bile onu çılgına çevirirken anlamak istemiyordu. Bu çok tehlikeliydi. Onu koruması ne tür bir hayat arkadaşı olurdu? Hayatı boyunca erkeklerin kadınlarına karşı çok yumuşak davrandıklarından, onları parmaklarında oynattıklarından yakınmıştı... O jelä peje teräd. Güneş kavurur. Savaşçı konseyine hitap edecek ve Mikhail'den kadınların vampir avlamasını yasaklamasını talep edecekti. Eğer

o mavi-yeşil gözlerin onu doğru bildiği yoldan saptırmasına izin verdi...

İnledi. "Bunu bana yapma Lara."

"Bunun senin için zor olacağını biliyorum. Senin hakkında bir şey öğrendiysem, olduğumuz gibi birleştiysek, bunun senden çok büyük bir şey istediğini biliyorum - beni güvende tutma ihtiyacını bir kenara bırakmak, ama senden istemek zorundayım. Karşılığında," aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. Vücudu titredi ve sonra çenesini kaldırdı. "Fedakârlık yapan tek kişinin sen olmasını beklemiyorum. Karşılığında, kanıma olan ihtiyacını kabul etmeye çalışacağım."

İşte oradaydı. Teklif. Hayat arkadaşı mutlak bir sevinçle uludu. İblis ayağa kalktı, aç ve doyumsuzdu, şiddetli ve sahiplenici bir arzuyla onu sertçe yumrukluyordu. Kan damarlarında sıcak bir şekilde kabardı ve kasıklarında zonkladı. Eğer bunu söyler ve o da kabul ederse, sözünden geri dönmeyecekti.

İblis, kibirli, baskın avcı sevindi. Hayat arkadaşı geri çekildi ve durumu değerlendirdi. Kadının beti benzi atmış, titriyor ve ellerini birbirine doluyordu. Bedeli her ikisi için de çok yüksekti ve sonunda onun için yapabileceği bir şey vardı.

Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. Elleri yüzünü çevreledi ve başını salladı. "Bu şekilde olmaz. Düşüncesi bile seni tiksindirip korkuturken aramızda bir pazarlık olmayacak. Kanını aldığımda Lara, bu sevgiyle olacak, sevginin bir ifadesi, karı koca arasında zaman kadar eski bir ritüel. Eğer seni bana güvenip bu bağı isteyerek kabul edecek kadar rahatlatamazsam, o zaman seni hayat arkadaşı olarak hak etmiyorum demektir." Cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. "Bu, kanımı kabul etmen konusunda ısrar etmeyeceğim anlamına gelmiyor ve eğer bir değişim gerekiyorsa sana söyleyeceğim. Korkmaman için o birkaç dakika boyunca seni kontrol etme seçeneğine sahip olacaksın."

Lara'nın parmakları onun bileğine dolandı. "Ya yapamazsam?"

"O zaman sana yardım etmeliyim." "Peki ya mağara?"

Bu ona hediyesiydi, vermek zorunda olduğu tek hediye idi. İçindeki her şey isyan etti, bağırsaklarında sert düğümler oluştu. "Seni alacağım."

Kadın gerçeği öğrenmek için onun gözlerinin içine bakarken küçük bir sessizlik oldu. Onun zihninde hareket ettiğini hissetti. Müzik devam etti, ağaçların arasından esinti geçti ve ejderha yıldızları tepelerinde dans etti.

"Ciddi misin?"

"Ben senin hayat arkadaşınım. Cevabını benim zihnimde ara."

Başını iki yana eğdi, bakışları Nicolas'ın kilitlendi. Tıpkı onun daha önceki hayatını yaşamış ve sonunda çaresiz, savunmasız ve aşağılanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamış olması gibi, Nicolas da onunla birleşmiş ve Nicolas'ın yüzyıllar boyunca etrafındaki herkesi koruduğunu anlamaya başlamıştı. Bu onun doğasında vardı. Ve kendini tehlikeye atmasına izin vermek çok büyük bir tavizdi - dahası, inandığı ya da savunduğu her şeye aykırıydı.

"Sen harika bir adamsın, Nicolas."

"Seni o mağaradan tek parça halinde çıkarana kadar bana harika deme. Her acil durum için dikkatlice plan yapacağız. Ve sana söylediklerimi yapacaksın. Uzun zamandır düşmanlarımızı avlıyorum ve mağaraları bilmenize ve ne kadar acımasız olduklarını görmenize rağmen, düşmanlarımızla hiç savaşmadınız."

Başını salladı. "Başka bir şey yapmaya niyetim yok," diye güvence verdi. Yastıklara yaslandı, dik oturamayacak kadar yorgundu. "Şimdi yap, müzik çalarken ve ben yıldızlara bakabiliyorken. Eğer yapmazsan, bayılacağım."

Neredeyse onun bilincini kaybetmesini ya da en azından sürüklenme durumuna geri dönmesini bekliyordu. Onun kendisinden korkmasını istemiyordu, hele şimdi biraz ilerleme kaydetmişken. Ona biraz güvenmeye başlamıştı, ona doğru uzanıyordu, hatta belki ortasına yakın bir yerde onunla buluşmak için birkaç küçük adım bile atıyordu.

Nicolas'ın bildiği sorun, onun için ortasının olmamasıydı. Nasıl uzlaşacağını bilmiyordu. Sadece onu anlama ve mutlu etme arzusunun, tam hâkimiyet ihtiyacının üstesinden gelmesine yardımcı olacağını umabilirdi. O zaman ritüel sözlerin neden erkeğe dayatıldığını anladı. Kadın erkeğe değer vereceğine ve onun mutluluğunu ilk sıraya koyacağına söz vermemişti; erkek zaten kadının hayatını ele geçirmiş, tüm zamanların gidişatını değiştirmişti. Birliğin yürümesi için erkeğin fedakarlık yapması gerekiyordu. Ne de olsa bundan en çok faydalanan oydu.

Daha fazla söze gerek duymadan ona uzandı, gergin bedenini kucağına çekti ve göğsüne yasladı. "Ağaçların arasından esen rüzgârı dinle, päläfertiilm. Ruhumun seni çağıran müziğini duy." Saçlarının ipeksi dökülüşünü geriye doğru okşadı ve yüzünü nazikçe göğsüne çevirdi. Gömleği eriyip gitmiş, ağır kasları ortaya çıkmıştı.

"Hayat arkadaşından kan aldığında, bu bir adaktır, bir hediyedir. Bana zarar vermiyorsun, tam tersi. Bu alışverişten büyük bir fiziksel ve duygusal haz duyuyorum. Kan vermek bir hayat teklifidir, benim hayatıma karşılık seninki, aynı teni paylaşmaktır, tıpkı seviştiğimizde fiziksel olarak ya da zihnimizi zihnimizle birleştirdiğimizde fiziksel olarak yaptığımız gibi. Gerçek bir sunu hayat arkadaşıyla erotikdir. Savaşçılar arasında kelimenin tam anlamıyla bir yaşam armağanıdır. Kan değişimi gerçeği, Xavier'in yozlaştırdığı kavramdan çok daha farklıdır."

Lara onun sesindeki kadife baştan çıkarıcılığı daha iyi duyabilmek için gözlerini kapattı. "Değiş tokuş" kelimesini kullanmış olmasına rağmen

Onun kanını almak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu, yine de arzusu onu yeniyordu. O sese, hayat arkadaşına tamamen boyun eğmek, aralarında bir köprü bulmaya çalışırken ona bir şeyler geri vermek istiyordu. Eğer ona böylesine büyük bir hediye verebiliyorsa, o da aynı derecede cesur olmayı kendinde bulabilirdi.

Aslında o kadar da zor değildi. Vücudu sıcak ve sertti. Kolları son derece güçlüydü. Adamın kalbi sabit bir ritimle atıyor, kızın kalbi de onu takip ediyordu. Kendini hafif ve kadınsı hissediyordu, vücudu ağrıyor, iç kasları geriliyor ve uyarılma hissi kalçalarını ve kadınsı kılıfını tahrik ediyordu. Göğüsleri dikkat çekmek için ağrıyordu.

Lara kendini yükselen bir arzu dalgasına bıraktı. Kirpiklerini kaldırıp onun gözlerine bakmadan önce göğsünü, yanağının altındaki çıplak tenini okşadı. Oradaki ham açlık, ihtiyacının katıksız yoğunluğu karşısında afalladığını hissetti. Nabızı hızla atarken ve kanı damarlarında sıcak bir şekilde kabarıırken zihni onunkini aradı ve buldu. Sıcaklığın hücumu onu şaşırtmıştı. Dişleri keskin, vücudu sinirli hissediyordu. Kalbinin sesi kulaklarında gümbürdüyor, vücudundaki yaşamın gelgitleri ve akışı onu heyecanla dolduruyordu.

Bir an için kendi doğasından tiksindi, hayatının özünü ondan alma ihtiyacı yükseldi, ama bakışları o kadar sıcak, o kadar açtı ki, açlığı kendi açlığını körükledi. Gözlerini kapadı, onun göğsüne sokuldu, dudakları çıplak teninin üzerinde kayarak tadına baktı. Dili dışarı fırladı, kasların üzerinde yavaşça bir gezinti yaptı. Adamın vücudu sarsıldı. Poposuna karşı, çelik gibi sert, kalın ve sert shaftının ona sıkıca bastırdığını hissetti.

Boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Ona karşı huzursuzca hareket etti. Erkek gibi hissediyordu. Güçlü. Onun diğer yarısı gibi hissediyordu. Vücudu ateşle yanıyordu. Özlem yükseldi, onu tatmak için çaresiz bir arzu, onun her santimini. Gelgitli bir ihtiyaç dalgası onu sardı ve kendisiyle birlikte götürdü. Onun sıcaklığını yaladı

Deri. Bir kere. İki kez. Dişleri beklentiyle daha da uzadı. Ağzı keskin bir baharatla doldu.

Hafifçe ısırıldı, küçük deneysel bir ısırık. Adam karşılık olarak ürperdi, kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı, shaftı sarsıldı. Gözlerini bir kez daha açtı, bakışlarını onunkilere kilitledi, onun açlığında boğuldu. Dişlerini derinlere batırdı. Nicolas başını geriye attı ve şehvetli bir şekilde inledi, kadının vücudunda titreme yaratan boğuk bir ses.

Ve sonra onun bağımlılık yapan tadı duyularına doldu. Güç. Enerji. Vücudunu titretecek kadar güçlü bir şehvet dalgası. Bir eliyle başını destekleyerek onu kendine doğru çekti. Güç organlarına ve dokularına işledi, damarlarından ve atardamarlarından geçerek en kadınsı çekirdeğine ulaştı ve orada yükselen bir açlıkla nabız gibi atmaya başladı.

Onunla ilgili her şey daha canlıydı, duyularının her biri daha keskindi, öyle ki nefes aldığında onu ciğerlerine çekiyordu. Kalbinin ritminin onu çağırdığını duydu ve kalbi ona cevap verdi.

Zihninde ona fısıldadı, sesi hafif boğuktu, o kadar şehvetliydi ki kafasında erotik görüntüler oynamaya başladı - onun kafasında.

Nicolas tekrar inledi, kontrol için savaşıyordu. Ona şehvetli bir deneyim yaşatmak istemişti ama o, yüzyıllardır süregelen bir kısıtlamanın sınırlarını zorluyordu. Lara. O jelâ sielamak. Ruhumun ışığı, çok geç olmadan durmalısın ve geri dönüşü yok.

Onun durmasını istemiyordu. Eli göğüs kafesinden yukarı kayarak göğsünün ağırlığını avucunun içine aldı. Tek bir düşünceyle kıyafetleri yok olacaktı. Ona sahip olabilir, bedeninin cenneti içinde olabilir, ikisini de cennete kadar götürebilirdi.

Kalçaları hareket etti, adama doğru bastırdı, poposu adamın shaftının üzerinde samimi bir şekilde kayıyordu, sürtünme

Vücudu zevkten titriyordu. Bir dakika sonra karar onun ellerinden çıkmış olacaktı. Şu anda, hayat arkadaşının kanını almanın coşkusuyla vücudu alev alev yanıyor, onunkini karşılıyordu ama kadın bir sonraki adımı atmaya hazır değildi ve o da bundan faydalanmayı reddetti - tabii kendini tutabilirse.

İsteksizce onun göğsünün sıcaklığını bıraktı ve avucunu onun ağzıyla göğsü arasına kaydırđı. Yeter, yeter artık belső. Sevgilim, bana yardım etmelisin.

Dilini iki iğne deliğinin üzerinde gezdirdi, bakışları adamın arzusunu artıran seksi ve uyuşuk bir kombinasyondur. Bir elini yukarı uzatıp boynuna doladı ve adamın ağzını kendi ağzına getirdi.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken kalbi durdu. İleri geri, ciğçerlerindeki havayı çalan yavaş ve hafif bir dokunuş.

"Sen gerçekten inanılmaz bir adamsın Nicolas."

Sesi bile baştan çıkarıcıydı. Bunu atlatamayacaktı. Ciğçerleri yanıyor, kasıkları ağrıyor ve her kası cinsel gerilimle geriliyordu.

Daha da isteksizce onu bir kenara bıraktı ve bedenini yatağın üzerine yatırdı. Normalde zarif olan vücudunu hareket ettirmek için biraz uğraşması gerekti, böylece ayağā kalkabilir ve kendini rahatlatmak için kadından biraz uzaklaşabilirdi. Serin gece havasına çıkması ve kontrolünü yeniden kazanması gerekiyordu.

"Gitmem gerek Lara. Ben dönene kadar dinlen." Geri çekilmek korkakçaydı ve Lara'nın yüzünden bundan hoşlanmadığını görebiliyordu ama bu onun için açık olan tek güvenli yoldu.

Bölüm 10

"Beni burada mı bırakacaksın? Az önce aramızda olanlar hakkında konuşmak istemiyor musun?" Lara yüzüne dökülen ipeksi saçlarını geriye iterken eli titredi.

Nicolas cinsel farkındalığı artmış bir durumdaydı. Açtı, hatta açlıktan ölüyordu ve kadının kokusu onu çıldırtıyordu. Şimdiden ağzında onun tadını alabiliyordu. İçindeki şeytan kükreyerek canlandı.

Yataktan uzaklaştı, gözlerinde parıldadığını bildiği kırmızı alevleri görmemesi için başını çevirdi. Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı, sivriltilmiş tırnakları derine batıyordu. Dişleri sivrilmişti ve konuştuğunda her zamanki alçak sesinde bir hırıltı vardı. "Şimdi benimle seks hakkında konuşmanın zamanı değil Lara. Ben hiçbir şekilde bir aziz değilim."

Adamın gözlerini kaçırmış yüzünü inceledi. Bakışları adamın vücudundan aşağı, kot pantolonunun önünü zorlayan kalın, etkileyici şişkinliğe kaydı. Onu kontrolün sınırına getirdiğini bilmenin baş döndürücü bir gücü vardı ama yine de sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Nicolas umutsuzca ona zaman tanımaya çalışıyordu ve doğrusu buna ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı ve atlamak için çok istekli olduğu uçurumun kenarından geri çekildi.

"Yalnız kalmak istemiyorum," dedi Lara. "Bir daha olmaz. Mağarayı bu kadar güzelleştirmişken bile olmaz. Seninle temiz havaya çıkmaya ihtiyacım var."

Nicolas ellerini saçlarının arasından geçirip ileri geri volta atarak ona kapana kısılmış bir orman kedisini hatırlattı. İnce gömleğinin altında kasları dalgalanıyordu ve yüzünde akıcı bir

Her adımında zarafet vardı. Aniden yatağa geri döndü, bir an için onun üzerinde yükseldi ve sonra çömeldi. "Fél ku kuuluaak sívam belső. Sevgilim, umutsuzca kana ihtiyacım var. Zihinlerimizin paylaşımını kapatmayı planlamıştım, böylece bunu deneyimlemek zorunda kalmayacaktın. Seni yanıma alıp, ne kadar gerekli olursa olsun, seni üzen bir şeyi izlemene izin veremem."

Kendini ayağa kaldırdı, onun kanıyla beslenmesine rağmen biraz halsiz ve sersemlemiş hissetmesine şaşırdı. Bunu görmezden gelerek kendini ayakta durmaya zorladı. "Beni hana götür o zaman. Terry ve Gerald'ı ziyaret edebilirim. Terry'nin daha iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Kendimi sorumlu hissediyorum. Onları asla yanımda götürmemeliydim."

Parazitlerin Terry'nin sisteminden tamamen gittiğinden emin olana kadar onu iki adamın yanında da istemiyordu. Onu paylaşmak istemiyordu, şimdi değil, bağları tamamlanana kadar kimseyle değil, ama onun topraklanması gerekiyordu. Lekeli bir soydan gelmediğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Sırf onun güvendiği tek kişi olmak istediği için ailesini ondan uzak tutması yanlıştı.

Bir nefes aldı ve bıraktı, ne pahasına olursa olsun doğru olanı yapmaya kararlıydı çünkü tüm bu iyilikler son bulmayacaktı. Kendini bundan daha iyi tanıyordu. Karanlık, nefes almak kadar onun bir parçasıydı. "İki arkadaşını senin için kontrol edebilirim ama gerçekten yapabileceğini düşünüyorsan aslında senin için daha iyi bir şeyim var."

"Ne?"

Onun eline uzandı, kolunu uzatana kadar çekiştirdi ve yumruğunu göğsüne, tam kalbinin üzerindeki ikiz izlerinin üzerine getirebildi. "Razvan'ın bir ikiz kardeşi var ve o yaşıyor."

Lara gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bir anda enerjinin itişini hissetti. Mağarayı dolduran müzik sustu. Saçları çatırdayıp dalgalandı ve ona bakan gözleri o derin zümrüt yeşilinden buzul mavisine dönüştü. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

Ellerine baktı ve sonra tekrar yukarı çıkıp onun araştıran bakışlarıyla buluştu. "Sana hemen söylemedim çünkü hayat arkadaşı olarak bir araya gelmemiz için bize bir şans vermek istedim. Birine güvenmen gerekiyor ve bu kişinin ben olmamı istedim."

Bir an sessiz kaldı, mavi gözleri onun yüzündeydi. Küçük bir iç geçirdi. "Kontrolü gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Geniş omuzlarını silkti. "Evet."

"Bunu bir daha yapma. Böyle aptalca bir şey yüzünden benden bilgi saklamayın. Büyük büyükbabamın ve babamın neler yapabileceğini gördükten sonra babamın ikiz kardeşine bu kadar kolay güveneneceğimi mi sanıyorsun?"

"Onu tanımıyorum ama büyük bir savaşçı olduğunu duydum. Hayat arkadaşının yanında vampirle savaşıyor."

Lara bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Onun Razvan'ın kız kardeşi olduğundan emin misin?"

"Hiç şüphe yok. Seni ona götürebilirim. O iyi bir insan, Lara. Ve baban, şu anda her ne ise, yanlış değerlendirilmiş gibi görünüyor. Bir zamanlar iyi bir adammış gibi görünüyor. Natalya, adı bu, sana onun hakkında daha çok şey anlatabilir."

Kız ona baktı ve Nicolas kalbinin çevresinde garip bir erime hissetti. Solgun ve savunmasız görünüyordu, gözleri kocaman olmuştu. Orada gölgeler ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kolunu ona doladı ve rahatlatmak için onu kendine doğru çekti. Kollarında kendini bu kadar iyi hissetmesi onu şaşırtmıştı.

Çenesiyle başının tepesini okşayarak onu nazikçe salladı. "Eğer senin için çok erkense, Lara, daha önce bekleyebiliriz."

Onunla sen konuş."

Tam olarak onun içinde erimedi ama kollarını onun beline doladı ve tutundu. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Mağaradaydı."

Lara geri adım atarak ona baktı. "Ne zaman? Son zamanlarda mı?"

Nicolas başını salladı. "Kardeşlerimin anlattıkları dışında pek bir şey bilmiyorum. Kardeşim Manolito yakın zamandaki bir savaşta onun yanında savaşmış." Bir nefes aldı. "Razvan'ı kılıcıyla öldürdüğü düşünülüyordu ama Razvan tekrar ortaya çıktı ya da en azından öyle göründü, bir kadın bedenine büründü ve Manolito'yu gölge dünyaya gönderen darbeyi vurdu."

Lara yüz ifadesini onun dikkatli gözlerinden saklamak için ona arkasını döndü. Elbette babasının ikiz kardeşini görmeye gitmeliydi. Ama babası hakkında bir şeyler öğrenecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Onu bir canavar olarak düşünmek, tahammülün ötesinde işkence görmüş bir adam olarak düşünmekten çok daha kolaydı. Bedeninin başkalarına zarar vermek için kullanıldığını bilmenin psikolojik eziyetini hayal bile edemiyordu. Bu fiziksel işkenceden daha kötü olurdu.

"Ve eğer doğruysa," diye mırıldandı yüksek sesle, "onu orada öylece bıraktım." Şaşkın bakışlarını Nicolas'a çevirdi. "Bu yüzden onunla ilgili anılarımı gömmeme yardım etti, değil mi? Teyzeler de buna razı oldular çünkü beni korumaya çalışan bir babayı terk ettiğimi bilmemi istemediler. Onun bir mahkum olduğunu, işkence ve kötü muamele gördüğünü bilseydim asla gitmezdim."

Bileğini ovuşturdu. Nicolas yara izini azaltmayı başarmıştı ama bazı çıkıntılar hâlâ oradaydı. Nicolas'ın bakışlarının bileğine düştüğünü fark edene kadar bunu yaptığının farkında olmadan başparmağını yatıştırıcı bir hareketle ileri geri hareket ettirdi. Utanarak kolunu arkasına götürdü.

"Acıyor mu?"

Sesindeki nezaket boğazını sıktı. Başını iki yana salladı. "Sanırım bu bir alışkanlık." Ama yıllardır acıyordu, zaman zaman yanıyor, sebepsiz yere acı veriyordu.

"Onu sen terk etmedin, Lara. Sen sekiz yaşında bir çocuktun. Bunu bir de onun bakış açısından düşün. Eğer masum olsaydı ve seni korumaya çalışsaydı, hissedeceği rahatlama, Xavier'in onu sana karşı kullanmasına izin vermemek, onun için muazzam olurdu. Eğer kalsaydınız, çekeceği acı çok daha fazla olurdu."

"Bunu bilemezsin."

Küçük bir gülümseme ağzının kenarını yumuşattı. "O bir Ejderha Arayıcısı. Tüm içgüdüleri ailesini, özellikle de kadınlarını ve çocuklarını korumaktır. Eğer Xavier gerçekten onun bedenini ele geçirip kadınları hamile bırakmak için kullandıysa, eğer görüldüğü gibi anneni onun önünde öldürdüyse ve eğer Razvan'ı kontrol edip onu senin kanını almaya zorladıysa, o zaman Razvan yüzyıllardır lanetlilerin işkencesini çekiyor demektir. Bu bir Karpat erkeğinin çekebileceği en kötü şey olurdu. Baban seni oradan ve Xavier'in kontrolünden çıkardığı için çok sevinirdi."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Açlığı içini kemiriyordu ama yine de sabırla orada durup babasını işkence görmeye ve belki de öldürülmeye terk etmenin iyi bir şey olduğuna dair onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Gidelim, Nicolas. Teyzemle tanışmak istiyorum."

"Yer değiştirmeyi denemek ister misin? Belki bir baykuş?"

Mücevherli gözleri ona bakarken parlıyordu. Onun yardımıyla şekil değiştirebileceğini söylemişti ve o da bunun doğru olmasını istiyordu. Denemeye kesinlikle istekliydi. "Bir ejderha."

Başını salladı. "Elbette, başka ne seçerdin ki?" Ona sırttı, alaycı bir eğlence davetiydi bu. Onu hiç böyle gülümserken görmemişti ve bu onu daha genç gösteriyordu. "Sen

ejderhanın bedenine zaten aşınaydı. Değişimle ilgili en önemli şey-" Elini ona uzattı ve onunla birlikte mağaradan tüneller labirentine doğru yürümeye başladı. Onlar hızla ilerlerken önlerindeki duvarlarda mumlar canlandı. "-İmajı her zaman aklınızda tutmayı hatırlamaktır. Bunu gerçekten düşünmeden yapabilmeniz için otomatik hale gelmesi gerekir ve bu da pratik gerektirir. Zihninizi benimkiyle tamamen birleşik tutmanızı istiyorum. Bir kez geçiş yaptığınızda, heyecan ve neşe

-Senin için hissettiklerimi tarif etmeye bile başlayamam- içine yerleşir ve ne yaptığını kaybetmek kolaydır. Bu yüzden aklını benimkinden ayırma ki ihtiyacın olursa sana yardım edebileyim."

Ona gülümsedi. "Merak etme, gökyüzünden düşmek istemiyorum."

Kendini şaşırtarak usulca güldü. Sık sık gülen bir adam değildi, hiç değilse. Lara'nın arkadaşlığıyla birlikte gündelik şeylerin paylaşımından da keyif aldığını yavaş yavaş keşfediyordu. Parmaklarını Lara'nın parmaklarına doladı ve tünelde hızla ilerlerken onu kendisine yakın tuttu. "Bölgeyi belirli aralıklarla vampirlere karşı taradığınızı fark etmedim. Bunu bir alışkanlık haline getirmek hayatta kalmak için çok gerekli."

"Bu artık oldukça hatalı bir sistem değil mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Zihnimdeki bilgileri özömsüyorsun." Ondan memnun olmuştu. Her şey olup biterken, onunla birleştğinde kendi hayatta kalmasına yardımcı olmak için mümkün olduğunca çok bilgi arayacağı aklına gelmemişti.

"Elbette. Vampir avlama konusunda epey deneyiminiz var gibi görünüyor."

Çocukluk hikâyesi Lara'nın ilgisini çekmişti ve Lara ilk başta Nicolas'ın ölümsüzlerle savaşmayı her zaman benimseyip benimsemediğini anlamak için biraz daha derine inmeye çalışmıştı. Dövüşürken heyecanlanıyor muydu? Öldürdüğünde? Cevabı bulmuştu

Bu onu endişelendiriyordu ama aynı zamanda savaşırken hiç korku hissetmemesi de onu büyölüyordu. Hayatını korkarak geçirmişti, her zaman omzunun üzerinden bakarak, başkalarının onun farklılıklarını keşfedip onu kınamasından korkarak, Xavier'in onu tekrar bulmasından korkarak. Nicolas gibi olmak, en kötüsüyle korkusuzca yüzleşmek istiyordu.

"Tüm Karpat erkekleri avcı olmak için yetiştirilmedi. Eski günlerde bir topluluğumuz vardı ve birçok erkek zanaatkârdı. Ahşap işçiliği ve değerli taş arayıcılığı yaparlardı. İyileştirici güçlerimizi geliştirmek için otlar ve mumlarla çalışırlardı. Bazıları kılıç yapımcısıydı. Silahlarla inanılmaz, güzel işler yaparlardı. Benim ailem savaşçı olarak yetiştirildi. Atalarımızın becerilerinin çoğu bize kazınmıştır. Yani eğer bir savaşçı soyundan geliyorsanız, becerileriniz ve refleksleriniz zaten yerleşiktir. Başka bir deyişle, daha eğitime başlamadan önce zaten bir avantajınız vardır. Bir mücevher çağırıcısının veya kılıç yapımcısının başka becerileri varsa, bu beceriler savaşmak için hiç de yararlı değildir."

Yol boyunca küçük bir su izi vardı. Nicolas bir adım bile atmadan Lara'yı belinden yakaladı, suyun üzerinden kaldırdı ve sanki hiçbir şey onları engellememiş gibi yürümeye devam etti.

Kollarındaki güç karşısında duyduğu küçük, gizli heyecan yatıştığında Lara elini tekrar onunkinin içine kaydırды. "Peki ya içindeki karanlık? Bu tam olarak nasıl ortaya çıktı?"

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Bu seni korkutuyor mu?"

Bakışları onun yüzüne kaydı ve sonra tünelin girişini kapatan kayaları aradı. Şekil değiştirme ihtimali onu heyecanlandırıyordu. "Biraz," diye itiraf etti.

Bir kaşını kaldırdı.

Lara omuz silkti. "Belki de çok. Kendinden çok eminsin."

"Uzun zamandır yaşıyorum." Kızın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ama tüm bunlar benim için yeni ve ilerledikçe öğrendiğimi fark ettim. Hata yaptığımda bana ipucu vermekten çekinmeyin."

"Hiç endişelenme," dedi Lara. Adamın elini çekiştirerek, sorduğu soruyu önlemleri indirerek geçiştirmesine fırsat vermeden onu durdurdu. "Seni gerçekten daha iyi anlamak istiyorum ve sürekli bir vampire dönüşebileceğinden endişe edersem bunu yapamam."

"Bu artık bir olasılık değil Lara," diye güvence verdi. "Sen benim ruhumun diğer yarısısın, karanlığımın ışığıydın. Bir kez bulunduğumda, ışığın bana rehberlik eder ve beni korur. Her zaman zor bir adam olacağımdan hiç şüphem yok ama vampire dönüşmeyeceğim." Çenesini kayalara doğru salladı, kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Koruyucuları kaldıracabileceğini düşünüyor musun?"

Yavaşça bir gülümseme oluştu. "Bir test. Bana meydan okuyorsun." "Ben de sana zaman tutuyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. Girişe doğru döndü ve ellerini havaya kaldırdı. Adamın ördüğü desenin her darbesi zihnine kaydedilmişti. Teyzeleri ona en ufak bir hareketi, bir parmak hareketini, ilk seferde doğru yapmakla hayatta kalmak arasındaki farkı yaratan küçük bir nüansı bile gözlemlemeyi öğretmişti.

Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve bakışlarının yoğunluğu omurgasından aşağıya doğru bir farkındalık ürpertisi gönderdi. Onu engellemek, uzun zarif hareketleri ve kısa, ince hareketleri yumuşak mırıltılı sözlerine eşlik ettirmek için gerçekten konsantre olmak zorundaydı. Aslında aptalca bir ilahiydi, çocukken büyü yapmayı ve bozmayı öğrenmesine yardımcı olması için uydurduğu ve defalarca kullandığı bir ilahiydi. Elleri her bir ipliği takip ederek hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyordu.

her düğümü arıyor ve desenin örgüsündeki iplikleri iki kez kontrol ediyordu.

Örümcek, örümcek ağını ör, şimdi bu görünmeyen iplikleri em. Örümcek, örümcek, ipini at, zarar verecek veya bağlayacak her şeyi kaldır. Örümcek, örümcek, yolu temizle, şimdi bu girişi koru.

Kayalar bir an için ileri geri sallandı, parıldadı ve kayboldu. Lara dönerek ona sırtıttı. Adam oradaydı, çok yakındı, hatta tam üzerindeydi. Onun hareket ettiğini duymamış ya da hissetmemişti, ama döndüğünde tam onun kollarına doğru döndü, yüzü onunkine doğru kalktı. Bakışları kilitlendi. Göğüslerinden kalçalarına kadar bir farkındalık -uyarılma- titreşimi yayıldı.

Parmağı kızın ensesinde kıvrıldı, başparmağı kızın yanağında gezinirken başını kızınkine doğru eğdi. Diğer eli sırtının alt kısmına doğru kayarak Lara'nın bedenini kendisine doğru yaklaştırdı. Lara geri çekilmedi ama ona doğru da eğilmedi, gergin ve kendinden ve ondan emin değildi.

Bundan korkma, Lara. Bu sadece bir öpücük. Senden tek istediğim benden korkmaman. Başparmağı kızın yanağında geziniyor, siyah bakışları kızınkini kavırıyordu. Vermek istemediğin bir şeyi senden alacağımdan asla korkmanı istemiyorum.

Sözleri teninde oynuyor, sıcak nefesinde süzülüyordu. Kirpiklerinin uzunluğunu, şehvetli ağzının kesikliğini görebiliyordu. Ona geri çekilmesi için zaman tanıdı, başını yavaşça, santim santim aşağı indirdi, ta ki dudakları kadife gibi yumuşak, ileri geri onunkilerin üzerinde tüylenene kadar. Ciğerlerinde hava birikti ve kalbi çok yüksek sesle atmaya başladı.

Ben korkak değilim. Zihnindeki kelimeleri fısıldadı ve vücudunu tamamen onunkine göre ayarlayarak içine doğru ilerledi.

Hayır, değilsin.

Ağzının köşesine bir öpücük kondurdu, dişleri kız zevkten inlemek isteyene kadar alt dudağını çekiştirdi. Dilini dudaklarında gezdirdi ve sonra sanki tadını çıkarıyormuş gibi yaladı. Adamın eli kızın sırtına daha da fazla baskı uyguladı ve kızın bedeni yumuşayıp esnekleşti, aynı teni paylaştıklarını hissedene kadar adamın bedenine yapıştı. Zihni onunkine açıldı, duyguları içine aktı.

Anında bir arzu seline kapıldı. Sıcak. Tutkulu. Ama aynı zamanda, gözlerinden yaşlar akacak kadar samimi bir şefkat vardı. Onunla yarı yolda bulunduğu için duyduğu memnuniyeti, onu korumaya duyduğu yoğun ihtiyacı, ona iyi bir hayat arkadaşı olma, onu mutlu ve kendinden emin kılma kararlılığını hissedebiliyordu.

Ayrıca karanlığın yüzeye yakın bir yerde döndüğünü, iblisin onu ele geçirmek için yükseldiğini hissetti. İçindeki hayvani tarafı kontrol altında tutarak onu acımasızca bastırdı. Ona ihtiyaç duymaya başlamıştı - bir hayat arkadaşına ihtiyaç duyan Karpatyalıya değil, onu sahiplenmek için kükreyen iblise değil. Nicolas, adam, onun gülümsemesini, paylaşılan bir mutluluk anını, bir öpücüğünü arzuluyordu. Ve bu başlı başına bir baştan çıkarmaydı.

Nicolas'ın vahşi ve baskın tarafını dizginlediği için minnettar, ağzını kendi ağzının üzerinde görmek için yanıp tutuşuyordu. Dudaklarını tekrar yaladı ve Nicolas'a özgü egzotik tadı yakalamak için ağzını açtı. Garip bir şekilde, kanının keskin tadı hâlâ dudaklarında, ağzının içindeydi ve gizliden gizliye onun kanını yeniden arzuluyordu. Bu gizli özleminden utanıyor, onu Nicolas'ın araştırmadığına şükrettiği bir bariyerin arkasına saklıyordu.

Lara ağzını onunkine açtığı anda, dili içeri girerek onu sahiplendi. Onu ikna ediyordu. Adam Lara'nın istediğinden daha nazik, karşı koyabileceğinden daha şefkatli ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha ateşliydi. Ağzı erotik sırlarla dolu bir cennet gibiydi, sıcak, ıslak ve kadife vaatlerle doluydu.

Alevler teninin üzerinde dans etti, karnının içinde milyonlarca kanat çırpıldı, rahmi sıkıştı ve kasları gerildi. Adam onu öyle bir zevk dalgasına sürükledi ki, kendini sabitlemek için iki kolunu da adamın boynuna doladı ve parmaklarını adamın gür saçlarına geçirdi. Tadı bir afrodisyak gibiydi, kolayca bağımlısı olabileceği bir afrodisyak, tamamen erkek, sıcaklık ve arzu, içinde boğulmak istediği şehvetli bir zevk dünyası.

Nicolas önce geri çekildi, alnını onunkine bastırdı ve onu ciğerlerine çekti. "Artık düşünemiyorum ve birlikte uçarken kafamın rahat olması gerekiyor."

"Kafanı karıştırdığımı mı söylüyorsun?"

Tekrar kızın ağzına doğru öpücükler kondurdu ve çok ilgi çekici bulduğu alt dudağını ısırdı. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Güldü. "Bu fikri sevdim. Kafanın biraz karışması iyi olabilir."

Tekrar ısırdı, bu sefer küçük bir acıya neden oldu. Anında diliyle ısırığın üzerinde gezindi ve acıyı neden olduğu kadar hızlı bir şekilde yok etti.

"Ow!" Lara geri çekildi, bu küçük ısırığın onu daha da heyecanlandırıldığını kendine itiraf etmek istemiyordu. Ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Uçmak istiyorum." Mağaradan çıkmaya başladı, vücudunu saran tahrikten kaçmak için nafil bir çabayla acele ediyordu.

Parmakları bileğinin üzerine yerleşerek onu aniden durma noktasına getirdi. "İlk ders, açık alana çıkmadan önce her zaman tarama yapmaktır. Boş alanlar arıyorsunuz."

"Vampirlerin kendilerini gizleme konusunda daha becerikli olmaya başladıklarına karar verdiğimizi sanıyordum." Hatırlamadığı için kendine kızarak sol yumurtalığının üzerindeki küçük ejderha doğum lekesini ovuşturdu ve onu uyaracağına güvendi.

"Ne kadar usta olurlarsa olsunlar, kendimize avantaj sağlamak için elimizden gelen her aracı kullanırız. Bunu gerçekten yapmak istediğini biliyorum ama kendini korumak her zaman gereklidir."

Lara başını salladı. Dikkati uçma vaadine değil, ona çok fazla takılmıştı. "Özür dilerim, dikkatsiz davrandım." Bir kereliğine de olsa, onun kendisinden başka her şeyi unutacak kadar dikkatinin dağılmasını diledi.

"Duygularınızla uzanın ve geceyi hissedin. Gerekirse benimle birleşin ve boşlukların nasıl hissettirmesi gerektiğini görün. Bir süre sonra rahatsız olacaksınız, zihniniz ve deriniz diken diken olacak, eğer ölümsüzleri yakınınızda hissederseniz. Onlar çevremiz için bir toksindir ve biz yeryüzündeki her şeye karşı duyarlıyız."

Söylendiği gibi uzandı ve duyularının genişlemesine izin verdi. Biraz deneme yapması gerekti ama bunu başardığında kendini muzaffer hissetti. Hayvanları ve insanları hissetti. Rüzgâr kulağına gecenin sırlarını fısıldadı. "Sanırım gitmeye hazırız."

Başını salladı, parmakları bileğinden eline doğru kaydı ve onu mağaradan uçurumun kenarına kadar yürüttü.

Lara heyecandan titriyordu. Gece bulutluydu, büyük gri bulutlar karla kaplıydı ama hem gökyüzündeki hem de yerdeki her şey pırıl pırıldı, sanki bir elmas dünyasıyla çevriliymiş gibiydi. "Geceyi daha önce hiç böyle görmemiştim. Her zaman güneşte yürüyebilmeyi istemem gerektiğini düşünürdüm ama geceyi böyle görünce ne düşündüğümü hayal bile edemiyorum."

"Neden ışığın gözlerini acıttığı ve güneşin tenini yaktığı bir yerde olmak istiyorsun?" Sesinde gerçek bir merak vardı. "Gece bize ait. O bizim dünyamız ve onun en güzel parçası. Buna sahip olmak varken kim güneşi ister ki?" Kollarını geceyi kapsayacak şekilde açtı. "Keşke bu kadar çok olmasaydım"

Güneş tepedeyken hassas olabiliyor ama gün ışığını görebilmek için bundan asla vazgeçmem."

Lara kaşlarını çattı. "Sanırım tenimin yandığı ve tüm çocukların oynayıp yüzebildiği ama benim saklanmak zorunda kaldığım bir yerde büyümek, sahip olamadığım bir şeyi özlememe neden oldu."

Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekerek dudaklarına sert bir öpücük bıraktı. "Sana gecenin neden bu kadar iyi olduğunu göstereyim. Fiziksel açlığımıza uygun olması gibi bariz bir avantajın yanı sıra..." Sesinde müstehcen bir ton vardı ve kız ona hızlı bir bakış fırlattığında pişmanlık duymadan gülümsedi. "... bu gece sadece eğlenceli. Sen hiç sade bir eğlence yaşadın mı?"

Lara çok aşağıdaki vadiye baktı. Buz kristalleriyle parıldayan bataklıkları, beyaz tozla kaplı çayırıları görebiliyordu. Dünyanın daha önce hiç fark etmediği pırıltılı bir niteliği vardı.

"Derin bir nefes al."

Lara da öyle yaptı. Gecenin taze ve berrak havasını ciğerlerine çekti.

"Enerjiyi hissediyor musunuz? Yaşayan her şeyi çevreliyor. Kendinizi ona ayarlayın, enerji gücünüzü besler, böylece ihtiyacınız olan her şeyi hızla inşa etmek için kullanabilirsiniz."

"Karpatyahılar enerjiyi büyücülerden farklı kullanır," diye açıkladı Lara. "Ben büyücülük eğitimi aldım, enerjiyi sadece kendi üzerimden nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

Nicolas başını salladı. "Sinirlendiğin zaman bunu hep yapıyorsun. Handa korkudan bizi patlattın. Enerji topladın ve bize karşı kullandın. Şimdilik gücü hissetmeye ihtiyacın var, seni incelikle nasıl beslediğini."

Kollarını geceye doğru kaldırdı. Uzakta bir kurt uludu. Bir başkası cevap verdi. Teker teker birkaç tanesi daha yalnız koroya katıldı. "İşte. Duydun mu?"

"Kurtlar mı?"

"Bir kurt. O nota farklı geliyordu. Bu gece kardeşlerimizle birlikte koşan bir Karpatyalı var. Sadece duymakla kalmamalı, gerçekten dinlemelisin. Yeteneklerin var, şimdi eğitim ve pratiğe ihtiyacın var."

Lara onun altından ormanın karanlık iç kısmına doğru baktı. "Karpatyalılar kurtlarla birlikte mi koşuyor?"

"Elbette. Bir kurt şekline giriyoruz, bir sürü seçiyoruz ve arzu edersek sürüye kabul ediliyoruz. İsterseniz bunu yaparız ama önce uçuş dersine ihtiyacınız var."

Lara bir ayağından diğerine huzursuzca kayarken, o da bu görüntüyü her zaman aklında tutması gerektiğini, aksi takdirde gökyüzünden düşeceğini ayrıntılarıyla, sıkıcı ayrıntılarla anlattı.

Talimatların üzerinden tekrar geçmeye başladığında Lara, "Tamamdır," dedi. "İlk seferinde hepsini anladım."

Adamın siyah bakışları kızın üzerinde parlıyordu. "Kendine fazla güvenme."

Ona arsız bir sırıtış gönderdi. "Düşmeme izin vermeyeceksin."

Gözlerini kapadı ve ejderhayı zihninde canlandırdı. Bir ejderha şeklinde hapsolmuş teyzelerini görmeyeli yıllar olmuştu ama onların büyük, pullu bedenlerinin her ayrıntısını hatırlıyordu. Şekli, sıkışmış kafayı ve büyük, mücevherli gözleri zihninde tuttu. Birdenbire vücuduna dolan bir enerji dalgası onu sıcacık yaptı. Kaslar kasıldı ve genişledi. Vücudunun büküldüğünü ve yeniden şekillenmeye başladığını hissetti. Şok içinde, kendini kaybetmenin eşiğinden geri çekildi, o kadar ürkmüştü ki neredeyse görüntüyü kaybediyordu.

Nicolas hemen oradaydı, tıpkı olacağını bildiği gibi, katı bir şekilde birleşmiş, görüntüyü onun için tutuyordu. Nicolas'ın bedeni değişirken pulların koluna değdiğini hissetti. Bir kalp atışı bekledi ve sonra değişimi kucakladı, kendini onun içine attı, onun

fikrini değiştirdi. Uçmak istiyordu. Ve sonra uçurumun kenarında çömelmiş, yeni bir vizyonla vadiye bakıyordu. Kanatlarını genişçe açtı, iki ayağının üzerinde durdu, kanatlarını çırpıttı ve bulutlara doğru esen bir rüzgar yarattı.

Dikkatli ol, diye uyardı Nicolas. Beni korkutuyorsun, Lara.

Dikkatini ver.

Yaşlı bir tavuk gibi konuşuyorsun. Her şeyi deniyorum. Bu çok havalı.

Ona kalp krizi geçirtecekti. Kendini yavru bir civcivi korumaya çalışan bir anne tavuk gibi hissediyordu. Horoz olması, ötmesi ve herkesin anında hizaya girmesi gerekiyordu. Normal formunda olsaydı şimdiye kadar terlemiş olurdu ve terlemek Karpatyalıların pek yaptığı bir şey değildi.

Kenardan atlayıp kanatlarımı mı çırpayım?

Dişi ejderha kendini fırlatacakmış gibi kenara doğru adım attığında kalbi dibe vurdu. Onun önüne atladı ve havada asılı dururken küçük ejderhayı geri itti. Bırak ejderha kontrolü ele alsın. Hâlâ kendin gibi düşünüyorsun. Eğer bir ejderha gibi uçmak istiyorsan, ejderha olman gerekir.

Nasıl? Ben hala benim.

Hem varsınız hem de yoksunuz. İçinizde varsınız ama geriye sadece ruhunuz kaldı. Ejderhanızla birleşin ve onun serbestçe dolaşmasına izin verin. Uçmayı ve ejderhanızın görme ve düşünme şeklini bir kez hissettiğinizde, ruhunuzun biraz daha ortaya çıkmasına izin verebilirsiniz. Her zaman, her zaman etrafınızda ne olursa olsun bu görüntüyü zihninizde tutmayı unutmayın.

Lara'nın ejderhası kama şeklindeki başını salladı. Geri çekil ve denememe izin ver.

Büyük ejderhanın içindeki Nicolas, kızın sesindeki talep karşısında kendisine rağmen gülümsediğini fark etti. Kadının sesindeki küçük ısırığı sevdiğini fark etti. Ejderhadan uzaklaştı

bir yandan da zihnini onun zihninde sıkı sıkıya tutuyordu. Büyük kanatlarını çılginca çırparak uçuşunun kenarından indiğinde gerginlik vücudunu titretti.

Ejderhanın kontrolü ele almasına izin ver. Ona birkaç saniye verecekti. Eğer ejderhanın kontrolü tamamen ele geçirmesine izin verecek kadar kendini bırakamazsa, ejderha onun zihnini ele geçirecek ve kontrolü tamamen ele geçirecekti.

Sakın cüret etme. Alışırım. Dikkatimi dağıtmayı bırak.

Küçük dişi kontrolden çıkarken panik tohumlarını hissetti. Tüm içgüdüleri onun zihnini ele geçirip onu düzeltmesi için haykırıyordu ama ejderhası eşinin peşinden balıklama atlarken ona biraz daha zaman tanımak için kendini zor tuttu.

Nicolas ejderhasının bedeninin derinliklerinde, Lara'nın kontrolü bırakma konusunda bir sorunu olduğunu fark edince inledi. Bunu tahmin etmeli ve buna hazırlıklı olmalıydı. Kontrolü ejderhasına verme yanlsaması gerçeğe dönüşmeden önce saniyeleri vardı, çünkü Nicolas'ın kontrolü ele almaktan başka çaresi yoktu. Erkek ejderhası peşinden koşarken yer onu karşılamak için yükseldi. Nicolas ona o birkaç değerli saniyeyi kazandırmak için çok mücadele etti.

Ve tam o anda Lara derin bir nefes aldı ve kendini bırakarak kontrolü ejderhaya devretti. Dişi ejderhanın kanatları vahşi çırpınışlarını anında durdurdu ve gövdesine yakın bir şekilde katlanarak dönüşü durdurdu. Sonra kanatlar dışarı çıktı ve güçlü, koordineli bir hareketle yaratık zarif bir şekilde havaya yükseldi.

Nicolas'ın kulaklarında çocuk kahkahaları çınladı. O genç, kaygısız sesi duyduğunda kalbini bir mengene sıkıyor gibiydi. Hiç çocukluk yaşamamıştı, hiç oyun oynayamamış ya da gülememişti, rüzgârın özgürlüğünü yüzünde hissedememişti, ağaçların tepelerine ve parıldayan çayirlara bakamamıştı, gece gökyüzünde takla atamamış ve sadece eğlenememişti.

Şimdi, katıksız bir coşku onu gökyüzünde şarkı söylemeye sevk ediyordu. Rüzgâr yüzüne doğru esiyordu, serin ve sertti ve adam onun içindeki neşeyi hissediyordu.

Nicolas! Bu... inanılmaz.

Evet, öyle. İnanılmazdı. Ona içinde hiç beklemediği bir şey yaptı, o anki basit mutluluğuyla içini dışına çıkardı. Bir bakıma kendi ilk uçuş deneyimini yeniden yaşadı ama her nasılsa onunkinden daha çok keyif aldı. Gerçek özgürlüğü hiç tatmamıştı. Bu onun dünyalarının güzelliğiyle ilk gerçek karşılaşmasıydı ve onun her anının tadını çıkarmasını, geceyi onun gördüğü gibi görmesini istiyordu.

Nicolas ona şeytanlarını yatıştırmaktan ya da karanlığa ışık saçmaktan daha fazlası için ihtiyaç duymaya başladığını fark edince şaşırdı; onun kahkahalarını duymaya, ejderhanın parıldayan gözlerindeki çocuksu sevinci görmeye ihtiyacı vardı. Kendini onun cesaretine hayran bulmuştu. Zulüm ve dehşetin küllerinden doğmuş ama bu koşullar altında mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir tatlılık ve umudu korumuştı.

Gece gökyüzünde onunla birlikte uçarken, aniden Lara'nın kendisinden daha iyi bir insan olabileceğini, görev ve onurun içine işlediği yerde, kendisini koruduğu kişilerden daha üstün gördüğünü, ama Lara'nın gerçekten önemseydiğini düşündü. İki arkadaşını ve teyzelerini önemsiyordu ve yıllarca bir canavar olduğuna inandığı babası için endişelenmeye başlamıştı. Ona sunabileceği bir koruması vardı ama başka ne olabilirdi ki?

Hayat arkadaşını bulmanın ona sahip olma hakkını verdiğini, onun bastığı yere tapacağını, ona tapması gerektiğini düşünmüştü ama kalbini ona kaptırabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Bu olasılık bir an için bile aklına gelmemişti. Kalbini kaybetmesi gerekiyordu ama o aynı kalacaktı. Şimdi, her şey

İçinde bir şeyler değişiyordu ve kendini dengesiz ve savunmasız hissediyordu. Onu kaybetmek istemiyordu ve bunu ruhunun diğer yarısı olduğu ve onu kurtarabileceği için yapmıyordu. Sadece onu kaybetmek istemiyordu ve bu duygunun kıpırtıları onu dehşete düşürüyordu.

Nicolas! Hadi bakalım. Şu büyük gri buluta doğru yarışalım.

Onun öne geçmesine izin verdi ve birkaç metre uzaklaşana kadar ejderhasını daha yavaş bir tempoda tuttu. Sonra büyük bir hız kazandı. Dişi ejderha metalik kırmızılar ve altın rengiyle parılıyor, ay ne zaman bir bulutun arkasından gizlice çıkıp gökyüzünde hızla ilerlerken onu aydınlatmayı başarsa pulları parlıyordu. Bir ışık halesi yayıyor, parlıyordu; dişi ejderhanın erkeğine yaptığı eski bir çağrı.

Nicolas o kadar şaşırmıştı ki neredeyse ejderhanın görüntüsünü kaybedecekti. Lara'nın dişisi eşini çağırıyordu ve Lara masumiyetiyle, ruhu hâlâ öpüşmelerindeyken, istemeden de olsa dişinin eşine olan dürtüsünü artırıyordu. Lara öylesine yoğun bir açlık fırtınası yaratıyordu ki Nicolas kendi içgüdüsel tepkisini, kendi şeytanının yükselişini hissedebiliyordu.

Hayır! Erkeği zapt etmeye çalıştı ama ejderhası kükreyerek kendini Nicolas'ın kontrolünden kurtardı ve eşinin peşinden uçarken güçlü kanatlarıyla bir rüzgâr fırtınası yaratarak daldı. Lara'nın kahkahası Nicolas'ın üzerine ve içine doğru akıyor, zihni heyecandan Nicolas'inkine sürtünüyordu. Baştan çıkarıcılığında masumdu, erkeğin ve onun içindeki ateşi uyandırdığının tamamen farkında değildi.

Ejderhalar gökyüzüne doğru hızla yükselirken, yıldız ejderhalarının yaptığı gibi dans ederek bir hava balesi sergilerken aşağıdaki yer çok uzakta görünüyordu. Havada hızlı ve kıvrak bir şekilde süzülen Lara, ejderhanın gücünü hissettikçe kendine olan güveni artırıyordu. Yaratıklar güç ve sihir taşıyordu ve

güçlü bir şekilde tanımladı. Bir dizi takla atmayı denedi ve ardından zarif bir akrobatik gösteriyle takla atmadan önce havada süzüldü.

Nicolas ejderhasının kendisini topladığını hissetti - bekliyordu- onu havada yakalamak için ihtiyaç duyduğu anı seçmesini izliyordu. İkisini de gökyüzünden indirmediği sürece erkeği durdurmak mümkün değildi. Neredeyse ejderhası kadar büyülenmiş bir halde kanat çırpışlarını sayarken, erkek hızını artırıp daireler çizerek kızın hemen altındaki bir açıyla yaklaştı. Damarlarındaki sıcak kan kabardı, kasıklarını doldurdu, şehvet sert ve acımasızca vurdu. Dişi kanatlarını genişçe açtı ve erkek hamlesini yaptı, iri gövdesini bir yuvarlanmaya gönderdi, baş aşağı onun altına geldi, göbekten göbeğe, kanatları onu sıkı bir kucaklamayla sardı, pençeleri onun vücudunu ele geçirirken onunla kilitlendi, kendini derinlere gömdü.

Nicolas, iki ejderha başları birbirine dolanmış, kanatları birbirine dolanmış, pençeleri kenetlenmiş, erkek dişinin içine defalarca dalarak yeryüzüne doğru spiral çizerken Lara'nın şok olmuş heyecanını hissetti. Lara ve Nicolas ejderhalardan ayrıydılar, sadece ruhları fiziksel bedenlerindeydi, yine de her ikisi de her sıcak darbeyi hissetti, iki eşin aşkı havada baş döndürücü bir tutkuyla ifade edildi. Nicolas Lara'yı, ejderhasının eşi için hissettiği aynı yoğunlukla istiyordu. Ejderhanın tutkusu sadece onun ihtiyacını artırıyordu. Lara'nın zihnini okşadı, yumuşak ve samimi bir fırça, ona nasıl hissettiğini kelimeler olmadan gösterdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir ateş oku havayı delip geçti, çift ejderhaları delip geçti, erkek ejderhanın sırtından girip karnından geçerek dişiye ulaştı ve sırtından çıktı. Erkek trompet çaldı, dişi çığlık attı, kan havaya püskürdü, damlacıklar bulutun üzerine saçıldı ve yere düşen karla karıştı.

Erkek dişiyi tutmaya çalıştı, kan akışıyla gücünü kaybetse de pençeleri derine batıyordu. Yer hızla üzerlerine geliyordu.

Nicolas Lara'nın ruhunu ele geçirerek onu diş ejderhadan kopardı, sise dönüştü ve ölümcül şekilde yaralanmış ejderhaları terk etti.

Onları bırakamayız. Lara dehşete düşmüştü. Ve sonra ksrd. Bulutlara daha fazla damlacık yağıyor, beyaz manzarayı kırmızıya boyamak için yağımur gibi düşüyordu.

Başka seçeneğimiz yok. Acımasız kararlılığıyla ona sarıldı, içinde bulundukları tehlike dışında her şeyi engelledi. Onlar kısmen gerçek, kısmen yanılsama, hepimiz gereğiz. Güvenli bir yere gitmeliyiz. O da yaralanmıştı. Zaten kana ihtiyacı vardı, Lara'ya iki kez kan vermişti, daha fazlasını kaybetmeyi göze alamazdı -hele de lmszlerle savaşırken.

Gök gürlledi, bir şimşek aynı anda yerden gökyüzüne çarparak onları kıl payı ıskalarken kükreme yeri sarstı. şok dalgası onları birbirinden ayırdı ve Lara'yı aşağıdaki kayalara doğru yuvarlanmaya gönderdi.

Nicolas yönünü değiştirdi, kanını maskeleydi, vampirin ateşini çekmek için kendini açıkta bıraksa bile onu yastıklamak ve nazikçe aşağı indirmek için havayı değiştirdi. Ateşin gelmesi uzun sürmedi. Bir avantaj yakaladığını hissedenden ölümsüz kendini gösterdi, gökyüzünde süzülerek yaralı avcıya ulaşmak için olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledi.

Lara bir kar yığınının üzerine yumuşak bir iniş yaptı ve ellerini havaya kaldırarak kendi tenine geri döndüğünden emin oldu. Hareket ettiği anda vücudunu bıçak gibi kesen bir acı hissetti ve karnının kanla kaplı olduğunu görmek için aşağıya baktı. Karda çırılçıplak yatıyordu, kıpkırmızı çizgiler etrafındaki bozulmamış beyazlığı lekeliyordu.

Kafasını kaldırdığında Nicolas'ın kendi bedenine geri döndüğünü ve vampirle çarpışan bir darbe ile karşılaştığını gördü.

İkisi de gökyüzünden yuvarlanıyordu. Kalbi neredeyse duracaktı, sonra o kadar sert çarpmaya başladı ki yere kan sıçradı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Kendini titreyerek ayağa kaldırdı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Vampiri durduramazdı ama Nicolas'a birkaç değerli an verebilirdi.

İpekten halatlar, demir kadar güçlü, şimdi tutup bağlamak için ortaya çıkın, sekiz bacak, ağınızı döndürmek için hızlı, içeride tutun, ağın dokumacısı sıkı tutun, kalabilmemiz, ayakta durabilmemiz ve savaşabilmemiz için.

Örümcekler gökyüzünden düşerek vampirin üzerine yağmur gibi yağdı. Vampir, Xavier'i böyle bir şeyle durdurabileceğini ilk düşündüğünde mağarasında örmeye çalıştığı zehirli ağlar gibi parlak ve kalın örümcek ipliklerine dolandı.

Vampir ipeğin yapışkan halatlarıyla mücadele ettikçe örümcekler daha hızlı dönüp onu sarmalıyor, Nicolas'a çömelip karın altından değerli toprağı çıkarması ve kanamayı durdurmak için bir elini öne ve arkaya bastırması için zaman veriyordu.

Toprağı kullan, Lara. İşe yaraması için yeterince Karpat'lısın. Tükürüğünle karıştır ve yaralarına bastır.

Kanamayı durdurması ve titreyen bedenine giysi örmesi gerekiyordu. Nicolas'ın ona ihtiyacı olursa diye şoka giremezdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve altındaki toprağı ortaya çıkarana kadar karı kazdı. Tükürüğünü toprakla karıştırmak ve yaralarını sarmak için kendini zorlaması biraz zaman aldı ama başardı, bir yandan da vampirin kendisinden birkaç yüz metre ötede yere sertçe çarpmasını izliyordu.

Öfkeyle hırlayan, kırmızı gözleri parlayan yüzü bir öfke maskesiydi. O ruhsuz çukurları ona doğru çevirdi ve vahşice keskin dişlerini gösterdi.

Git buradan, Lara. Git şimdi. Köye koş.

Onu terk etmek mi? Bunu nasıl yapabilirdi? Kollarını gökyüzüne doğru uzattı, en azından ipek örümcek ağını yırtan iğrenç kötülüğe karşı bir zırhı varmış gibi hissetmek için onu örtecek kıyafetlere ihtiyacı vardı. Bir kez daha kar örümceklerine döndü ve bu sefer onu ısıtmak için iplerini eğirmeye başlamalarını istedi.

Küçük eğiriciler eğirin, küçük dokumacılar dokuyun, bana sıkıca oturun. Kristal ışığınla eğir ve ör. Bana ikinci bir deri giydir ki yeniden sıcaklığı hissedebileyim.

Aceleyle vampirden uzaklaşıp köye doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasına ulaştı ve kıyafetlerini çıkarmak için durdu.

Bölüm 11

Lara, Nicolas ve vampiri bulabilmek için kendi etrafında daireler çizerek döndü. Bir an ikisi de oradaydı ama şimdi ikisini de göremiyordu. Küfrederek ağaçların arasından geri koştu. Toprak kanamanın en kötüsünü durdurmuş olabilirdi ama yırtılan etin acısını dindirmemişti. Acıdan zorlukla nefes alabiliyordu ama yine de onun için duyduğu endişeyi bir kenara itmeyi başardı.

Nicolas! Ona seslendiği anda, mümkün olan en kötü anda dikkatini dağıtmış olmaktan korkuyordu.

Birkaç metre ötede, bir yükseltinin hemen üzerinde, havaya kar püskürtüldüğünü gördü. Koştu ya da en azından koşmaya çalıştı, ayak bileği derinliğinde tozun içine battı. Ayağında kar ayakkabısı olması ya da en azından yüzeyde koşabilmesi gerekiyordu. Zarif elleriyle bir desen dokuyan Lara, sanki bir kar tavşanıymış gibi sıçradı.

Sinew telleri, en ince kemik, bükülür ve şekillenir, şekillenir ve bilenir. Dokuyun ve bu ayakların üzerine yerleştirin, bir kar tavşanının en hafif pençeleri olun.

Lara tekrar kara inip çayır boyunca yükselen yamaca doğru aceleyle ilerlerken ayaklarında bir karıncalanma ve gerilme hissetti. Sırtındaki ve karnındaki ağrı her adımda daha da artıyordu ama Nicolas için korkarak bedenini ileriye doğru zorladı. Saldırının yükünü o çekmişti. Şimdi vampirin hırıltılarını ve homurtularını duyabiliyordu. Sesler iğrençti. Nicolas tamamen sessizdi, bu da nabzının atmasına ve korkunun onu yakalamasına neden oluyordu.

İçgüdüsel olarak, zihni Nicolas'la bağlantı kurmak için uzandı ve bir katil buldu. Ona kur yapmaya çok niyetli olan büyüleyici hayat arkadaşından hiçbir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Merhamet yok, nezaket yok, sadece yüzyıllarca süren savaşlar ve savaşmak için yaratılmış bir zihin tarafından bilenmiş, kas ve kemikten yapılmış bir ölüm makinesi.

Avucunu ağzına bastırarak durdu. Onu böyle görmek istiyor muydu? Onu böyle tanımak? Katil, onu anlamsızca öpen ve hayatının en çılgın yolculuğuna çıkaran o pürüzsüz, çekici adam kadar onun bir parçasıydı ve hayatı için savaşıyordu - her ikisinin de hayatı için.

Kötülüğü gördüğünde tanıyordu ve vampir, Xavier'in evcil mutasyonlarıyla -parazitlerle- aynı tuhaf kokuya sahipti. Sadece kokunun bile neden olduğu safrayı bastırdı ve bedenini ileriye doğru itti. Ona yardım etmenin bir yolunu bulabilecekken, böyle bir kötülükle savaşması için onu yaralı halde bırakamazdı.

Lara karnının üzerine çöktü ve kar setinin üzerinden bakmak için yolun geri kalanını tırmandı. Aşağıda, pırıl pırıl yağan karın üzerinde, sanki biri her yöne kırmızı boya fırlatmış gibi, kıpkırmızı çizgiler görebiliyordu. Karın ağırlığı altında eğilmiş yalnız bir ağaç, vampir ve avcı arasındaki asırlık savaş izleyen bir nöbetçi gibi duruyordu.

Nicolas ondan biraz uzakta duruyordu, uzun ve dikti, saçları arkasından akıyordu, gözleri güçle parlıyordu. Vampirin pençeleriyle göğsünü ve karnını tırmıkladığı ve toprak parçasını kopardığı belli olan yaralarına rağmen Nicolas akıcı bir zarafetle hareket etti, karda hızla ilerleyip yumruğunu vampirin göğsüne saplarken Nicolas'ın güçlkle anlayabildiği bulanık bir hız vardı.

Vampir çığlık atıp Nicolas'ın yüzünü pençeledi ama avcı muazzam hızını kullanarak çoktan sıçramıştı. Bu onun ilk saldırısı değildi. Lara

ölümsüzde üç derin yara görebiliyordu. İki savaşçı birbirlerinin etrafında dönüyordu.

"Senin kadının hayvanlar için yem olacak. Onun etini yiyecekler ve kanından arta kalanları içecekler."

Nicolas cevap vermedi, konuşmaya girmedi. Bakışları vampirin üzerinden hiç ayrılmadı. Nefesi yavaş ve kolay geliyordu ama Lara ağır yaraları yüzünden çektiği acıyı hayal bile edemiyordu. Onda bir şeyler vardı. Bu yalnız savaşçıya hayranlık duymaktan kendini alamıyordu, düşmanıya böylesine güvenle yüzleşiyordu, aklında mutlak zaferden başka bir şey yoktu.

Nicolas gibi olmak istiyordu. Kendine güvenmek, gerektiğinde her durumun üstesinden tek başına gelebileceğini bilmek istiyordu. Artık korkmak istemiyordu. Nicolas'ın nasıl bu hale geldiğini görebiliyordu - kibir derecesinde kendine güvenmek zorundaydı, kendi yeteneklerine inanmak zorundaydı yoksa asla hayatta kalamazdı.

Vampir bir ağız dolusu kan tükürdü, yüz hatlarını nefret kaplamıştı. Bakışları iki kez gökyüzüne kaydı ve her ikisinde de Nicolas bir hareket yaparak dikkati tekrar ona çekti. Üçüncü seferde Nicolas yine aynı bulanık hızla hareket etti. Vampir son anda başını çevirdi, saldırıyı bir çığlıkla karşıladı, savunmasız, kararmış kalbine ulaşmak için kemiği ve siniri parçalayan muazzam güçten kaçınmak için şekil değiştirdi.

Nicolas, yarı vampir yarı kurt formuna geçmeye çalışan ölümsüze çarptı. Namlu uzadı, jilet gibi keskin dişler Nicolas'ın yüzüne doğru ilerledi. Lara korku dolu bir çığlık attı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Vücudu öyle bir titremeye başladı ki dişleri takırdadı. Bununla nasıl yüzleşebilirdi? İrkilmemişti bile. Parmaklarının arasından dışarı baktı ve adamın yüzünü gördü, kan maskesi, kolu karikatürize kurt adamın göğsünün derinliklerine gömülmüştü.

Yaratık neredeyse bir metre boyundaydı ve pençeli elleriyle Nicolas'ı yakaladı, onu geri çekti, Nicolas kalbi bırakmayı reddederken çığlık attı. Vampir onu sarstı, oyuk açan parmakları yerinden çıkarmak için yumruğunu göğsüne defalarca vurdu. Gözleri kurnazlaştı ve bakışların Nicolas'ın boğazına kilitlendiğini gördü. Kalbi neredeyse duracaktı ama ellerini havaya kaldırarak aceleyle bir koruma örüntüsü ördü.

Ateşle dövülen topraktan cevherler, ihtiyaç-arzu ile dökülen çemberler, bu metali sert titanyumdan bir yüzüğe dönüştürür.

Desen beyaz-sıcak bir şekilde parladı ve sonra soğuyarak Nicolas'ın boynunun etrafında koruyucu bir çember oluşturdu, tam o sırada kurt adam kafasını doğruca Nicolas'ın açıkta kalan boğazına doğru itti. Tükürük ve kan damlayan ağız genişçe açıldı ve Nicolas kolunu geri çekerken korkutucu bir çıtırtıyla sertçe sıktı. Korkunç bir emme sesi Lara'nın midesini bulandırdı ama kusma isteğine karşı koydu. Kurt adamın dişleri titanyum yakaya çarparak sert ve derin bir şekilde battı. Dişleri parçalara ayrılırken ve kalp çürümüş mağarasından tamamen çekilirken vampir kükredi. Geri geri giden Nicolas'ın arkasından hantalca ilerledi, kararmış organı karın üzerine fırlattı ve aynı anda şimşegi çağırdı.

Gök gürledi ve beyaz-sıcak bir enerji şimşegi kalbe çarparak onu yaktı ve sonra vampire sıçradı. Parladı, turuncu-kırmızı alevlere dönüştü ve havaya zehirli dumanlar yaydı. Vampir küle dönüştü ve Nicolas enerji okunu, yok olana kadar her şeyi yakması için yönlendirdi. Ancak o zaman biraz sarktı, kollarındaki ve göğsündeki asitli kanı temizlemek için enerjiye uzandı.

Ona doğru döndü, yüz ifadesi karanlık bir maskeye dönüşmüştü, gözleri düşünceli ve kapüşonluydu, bir adım atarken düşüncelerini gizliyordu. Nicolas sendeledi ve toparlandı. Lara yavaşça ayağa kalktı, tüm vücudu titriyordu. Kan vardı

Her yerde, yüzünde, göğsünde, karnında ve sırtında yaralar vardı. Nasıl ayakta durabildiğini bilmiyordu.

Gökyüzüne baktı ve aralarındaki mesafeyi atladi, hafifçe yağan karda oluşan sis izlerine bakarken vücudunu onunkinin arkasına sıkıştırdı. Sis parıldamaya başladı ve neredeyse beline kadar uzanan siyah saçlı, uzun boylu bir adam karların arasından çıktı.

"Nicolas?"

Lara arkasından iterken siyah gözleri yaraları da içine çekti. Bakışlar Lara'nın kızıl altın şeritli saçlarından yeşil ve mavi arasında gidip gelen gözlerine sıçradı.

"Vampiri tanıyamadım Vikirnoff," dedi Nicolas. "Oldukça gençti. Üç ya da dört yüz yaşından fazla değil. Neden bu kadar genç yaşta dönüşüyorlar?"

Natalya hızla Vikirnoff'un yanına doğru ilerliyordu. Her zaman hayat arkadaşının yanında olurdu, özellikle de bölgede bir vampir varsa. Nicolas çiftin orada olmasını istemiyordu. Lara'yla daha fazla yalnız kalmak istemesi onun için önemsizdi ve kendisini utanç verici, hatta aptalca hissetmesine neden oluyordu. Her zaman kendine çok güvenirdi ama şimdi onu kaybetmekten korkuyordu, onu terk etmesinden ya da hayat arkadaşı bağı nedeniyle onunla kalmasından ama asla kalbinde onu sevecek bir şey bulamamasından korkuyordu.

Ondan sevgi istediğini düşünmek acınacak bir şeydi. Hayatı boyunca kendi kendine yetmişti ve ona ihtiyacı olduğunu düşünmek onu öfkeliyordu. Yine de burada korkuyordu -korkuyordu- akrabalarından sığınma isteyeceğinden.

Nicolas Lara'ya döndü ve elini uzattı. "Yaralarına bir bakmama izin ver." Onu kendine doğru çekti ve kazağının eteğini kaldırdı.

Lara onun bileğini tuttu ve yabancılara doğru baktı, belli ki rahatsız olmuştu. "Ateş mızrağı yaraların çoğunu dağladı. Biraz kaybettim

Kan, ama endişelenecek kadar değil, özellikle de toprakla doldurduktan sonra. Ama sen berbat durumdasın." Nazik parmaklarıyla onun yüzüne dokundu.

Fél ku kuuluaak sivam belső. Sevgilim, görmeme izin ver. Kendi yaralarımı görmeden önce seni iyileştirmeliyim.

Bana bir dakika ver. Parmakları onunkileri aradı, birbirine dolandı ve tutundu.

Nicolas onun kendisine sarılmasından o kadar da mutlu olmamaya çalıştı. Tanışma faslını yüksek sesle gerçekleştirmeden önce dudaklarını Lara'nın alnına değdirdi. "Lara, bu Vikirnoff ve onun hayat arkadaşı Natalya. O senin kan bağı."

Kızın babasının kız kardeşinin yanında üzülmesine sevinecek kadar önemsiz biri olması dişlerini sıktı ama tatmin duygusuna engel olamadı. Bir an bile gecikmeden onun yaralarını iyileştirme ihtiyacına da engel olamıyordu. Onu yaralı görmek canını yakıyordu. Yüzünü ona dönmek için döndü, avuç içi kazağının altından kayarak elini yaranın üzerine bastırdı. Adamdan kadına doğru bir sıcaklık sıçradı. Kadın irkilerek kocaman yeşil gözleriyle ona baktı ve adam başının döndüğünü, boğulduğunu hissetti.

Bu kadar dengesiz olmak garip bir duyguydu ve bundan pek hoşlanmamıştı.

Nicolas ona dokunduğu kadar hızlı bir şekilde elini çekti, onu omzunun altına çekebilmek için yanına doğru adım attı, bir eli sırtına doğru kayarak parmaklarının kazağın altından geçip yaranın üzerine uzandığı yere gitti.

Natalya ikizinin kızına baktı, gözleri yaşlarla doldu. "Tıpkı ona benziyorsun, tıpkı bana, bize." Rahatlamak için Vikirnoff'a yaslandı. "Ben Natalya, Razvan'ın ikiz kardeşi."

Lara boğazını tıkayan korku yumağını yuttu, bedenini kilitledi, böylece yapmak istediği gibi geri çekilip sendelemedi. Kendini sabitlemek için Nicolas'ın bileğini bulana kadar arkasına uzandı. "Hiçbir şeye benzemiyorum

hepsi onun gibi," diye inkar etti. Sesinin bir çocuk gibi çıktığının farkındaydı - hatta sesi tizleşmişti - sakın bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Koyu renk saçları vardı, gri çizgiler vardı. Çoğunlukla gri. Yüzünde derin çizgiler var, hiç de pürüzsüz değil. Zayıf ve beyazdı."

Karpat erkekleri, dayanamayacakları kadar işkence görmedikçe grileşmezler. Beyaz saç, incelik . çok fazla... gri saç, incelik ve derin çizgiler üretmek için.

Derin çizgilerin var.

Sayısız savaşa katıldım ve birçok kişiyi öldürdüm. Babanın sadece ailesini değil, belki de tüm Karpatyalıları kurtarmak için Xavier'le savaştığına giderek daha fazla inanıyorum.

Biz Karpat değiliz.

Ejderha Arayıcı kanı güçlüdür. Sen Karpatyalısın.

Natalya durduramadan tek bir üzüntü sesi kaçtı. Dilini dudaklarına götürdü ve kardeşinden gelen haberin etkisinden kurtulmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Hayat arkadaşına yardım etmeliyiz. Yaralarının hızla iyileşmesi ve kana ihtiyacı var. Belki de evimize dönerken bize eşlik etmek istersiniz?"

Lara'nın tırnakları avucuna battı. Nicolas Lara'nın parmak eklemlerini ağzına götürdü ve dikkatini dağıtmak için derisini kemirdi. "Saldırıya uğradığımızda sizi ziyarete gidiyorduk. Davetiniz için teşekkür ederiz." Evet mi, hayır mı?

Gözleri onunkilerle buluştu, başını neredeyse belli belirsiz salladı. "Teşekkür ederim, geleceğiz."

Vikirnoff elini rahatça ağzına götürdü ve bileğini yırtarak kolunu Nicolas'a doğru uzattı. Birkaç parlak kan damlası yere sıçradı. Lara gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Gözlerini kapadı, Nicolas'ın uzatılan bileği almasını izleyemedi.

Nicolas tereddüt etti. "Natalya sizi eve kadar götürebilir," diye teklif etti.

Lara gözlerini kapalı tutarak kan kokusunu ciğerlerine çekmemeye çalıştı. Midesi bulandı ama başını salladı. "Seni bekleyeceğim." Bitir şu işi.

Nicolas kibarca Vikirnoff'un bileğindeki yırtığı kapattı. "Teşekkür ederim ama açık alana çıkana kadar bekleyebilirim."

Vikirnoff itiraz etmek için ağzını açtı. Bakışları Lara'nın kül rengi yüzünü okşadı ve omuz silkti. "O zaman acele etsek iyi olur."

Natalya önce Lara'ya, sonra da Nicolas'ın harap olmuş bedenine sertçe baktı. Dudakları gerildi ama bir itirazda bulunmadı. Yine de Lara bunu istediğini biliyordu ve bu küçük bakış onu utandırmıştı. Nicolas hayatlarını kurtarmak için savaşmış ve bunu gözünü kırpmadan yapmıştı. Vücudunda pek çok derin yara vardı ama o sadece kendisinininkilere kıyasla çok daha hafif olan yaralarıyla ilgilenmeyi düşünmüştü, yine de gücünü geri kazanması ve yaralarının acısını dindirmesi için gereken kanı almasına dayanamıyordu.

İkimizin de neden kendi yolumuzu seçtiğimiz bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Nicolas, Natalya'ya Vikirnoff'u kızdıracak bir uyarı bakışı fırlattı.

Natalya elini onun bileğine koydu ve havalanmadan önce sise dönüşerek parıldadı. Vikirnoff onu takip etti.

"Özür dilerim." Lara gözlerinde yanan yaşları geri kırptırdı. "Çok utanıyorum."

"Buna hiç gerek yok. Hızlı düşünerek hayatımı kurtarmış olabilirsin." Nicolas boynundaki tasmanın vampirin dişlerinin onu parçalamasına engel olduğu yere dokundu. Isırık onu gerçekten öldürmezdi ve bunun şokuna ve acısına karşı hazırlıklıydı, kendini hazırlamıştı

Kalbi göğsünden sökmek için kendine zaman tanımak istiyordu ama kadın kesinlikle savaşı kısa kesmiş, ona o değerli birkaç saniyeyi daha kazandırmıştı. "Bu senin açısından hızlı düşünme ve ustalıktı."

Sesindeki övgü kadının renginin yükselmesine neden oldu. "İyileşmene yardım edebilir miyim? En iyi şifacı değilim ama bazı becerilerim var." Yaraları konusunda ona nasıl yardım edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok yalnız görünüyordu ve ona böyle hissettiren kişi olmaktan nefret ediyordu. Kan almasını izleyememesi yardım almasını geciktirse de dayanışma göstermek istedi. Sorarken garip hissetti ama peşini bırakamadı. "Karpas şifa ilahisini biliyorum. Teyzelerim annelerinden öğrenmişler ve bana da öğretiler ama yaraları nasıl iyileştireceğimi pek bilmiyorum. Belki bana ne yapmam gerektiğini öğretebilirsin, bu tekrar olursa diye."

Ona gülümsedi, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Yine olacak. Burada bulabildiğimiz en zengin toprağı toplayıp tükürüğümüzle karıştırabiliriz."

"Sizinkindeki iyileştirici madde muhtemelen benimkinden çok daha güçlüdür."

Ağaçların hemen altında bir yer seçti. Çiçeklerin bolca yetiştiği bir yer istiyordu. Bitkiler uykudaydı ama karın altındaki toprak minerallerle kapkara olmuştu. Toprak ve tükürüğü karıştırıp yaraları için bir kompres yaptı.

İyileştirici özellikleri olan toprak, toprağın altındaki çiçek gör, özlerini bağla, bu yaraları nazıkçe doldur, iyileştirici lütfunu uygula.

Karışımın içine nefes verdi ve bunu yaptığının farkında olmadan Karpas dilinde hafifçe ilahi söyledi. Onu iyileştirmeye yardımcı olmak için kendi özel karışımını ekledi.

Bu adam bir gölge ama ışıktan, mücadelesine devam edebilmesi için iyileşmesine yardım edin.

Onu incitmekten korktuğu için biraz tereddütlüydü ama karışımı nazik parmaklarıyla göğsündeki ve karnındaki oyuklara dikkatlice bastırdı. Her çizdiği kapattığından emin olarak dikkatle çalışırken küçük bir sessizlik oldu. Adamın tenini parmaklarının altında hissettikçe, vücudunun sıcaklığı bu kadar yakinken zar zor nefes alabiliyordu. Adam kıpırdamadan duruyor, neredeyse nefesini tutuyordu ama kadının kalp atışları tam bir senkronizasyon içinde onunkinin ritmini takip ediyordu.

"Bunu ne kadar süre açık bırakıyorsun? Bir yaranın içine toprak koymaktan kendimi alamıyorum." Sesi biraz titriyordu.

"Birkaç dakika içinde temizleyebilirim." Eli kızın çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Başparmağının ucu küçük bir okşamayla alt dudağının üzerinden geçti.

Lara'nın bakışları onunkilere kilitlendi. Nefesi ciğerlerinde durdu. Heyecandan bir ürperti omurgasından aşağı fısıldadı. Adamın yanan siyah gözlerinde çiğ bir açlık vardı, bu arzu Lara'nın midesindeki ani yanmaya uyuyor gibiydi. Isı yayıldı. Uyluklarında ve göğüslerinde tahrik edici bir his belirdi.

Nicolas karanlık başını onunkine doğru eğdi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, tüy kadar hafif, bir soru, bir talep, yumuşak bir yalvarış ve sert bir ısrar. Kadın cevap verdi, onu ağzının yumuşak cennetine çekti.

Güvende olmana çok sevindim. Sesi utangaçtı.

Nicolas kirpiklerinin düşmesine izin verdi, ağzının ıslak, kadife sıcaklığı dışındaki tüm hisleri engelledi. Orada kaybolabilir, onu yiyip bitirebilir, içine çekebilirdi. Erimiş lav damarlarına akıyor, kalın ve sıcak, her arzusunu körüklüyordu.

Öpücüğü derinleştirdi, daha fazla komut aldı, karşılık verip vermeyeceğini görmek için onu biraz sıkıştırdı. İblisler kükrediğinde ve vücudu amansız bir acıya dönüştüğünde ellerini ondan uzak tutmak giderek zorlaşıyordu. İçindeki her şey Lara'nın diğer yarısı

olduğunu biliyordu.

ruhunun, kalbinin koruyucusu. Onun asla aynı şekilde hissetmeyeceğinden korkuyordu.

Elleri adamın saçlarına dolanmak için yukarı kalktı, ama tepkisi kararsızdı, biraz utangaçtı, adamın istediği gibi kendini kaptırmamıştı. Bıraktı. Bunun ne yeri ne de zamanıydı ve onunla bir sonraki adıma tam olarak hazır değildi. Onun kendisine uzanmasından, hatta onunla yarı yolda buluşmasından memnun olmalıydı.

Ellerini onun yüzünden çekerken nazikti. Onun gözlerindeki seksi, hafif sersemlemiş ifadeye bayılmıştı.

"Tekrar yer değiştirebilir misin?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, küçük dişleri alt dudağını ısırıyordu. Başını salladı.

Yavaş bir gülümseme ağzındaki sert kesimi yumuşattı. "Zihnindeki görüntüyü takip et ve onu tut. Her pratik yaptığında bu konuda daha da ustalaşacaksın. Vikirnoff'un evine vardığımızda, işleri yoluna koymak birkaç dakikadan fazla sürmeyecek."

Vikirnoff'tan kan almayı kastettiğini biliyordu. Biraz sallanıyordu, fark etti ve yüzündeki çizgiler biraz daha derinleşmiş gibiydi. Aklında bulabildiği hiçbir kınama yoktu, başka birinin kanını alma düşüncesine tahammül edemediği için ona tepeden bakmıyordu. Adamın ona gösterdiği içten kabullenışı alçakgönüllü ve belki biraz da iyileştirici buldu. Biraz daha rahat nefes aldı. "Gidelim o zaman. Zaten beklediğinden daha fazla beklemini istemiyorum."

Sağına doğru bir adım attı, zihninde ve onun zihninde sisi en üstte tutuyordu. Değişimi neredeyse anında hissetti. Adrenalin patlaması neredeyse beden değiştirmesini engelleyecekti ama geri çekildi ve fiziksel bedenini bıraktı. Bu kez değişimi kabullenmek çok daha kolaydı ve sise dönüşüp Nicolas'la birlikte gökyüzünde süzülmeyi başardığı için hem heyecan hem de gurur duyuyordu. Biliyordu ki

görüntüyü onun için tutuyordu ama umurunda değildi. İmkansızı başarmıştı ve bu ona büyük bir dönüm noktası gibi geliyordu.

Bu gece çok şey öğrendim Nicolas, teşekkür ederim.

Zihnini ılık bir bal gibi üzerine dökülen samimi bir sıcaklıkla fırçaladı. Kalbi kasıldı. Çocukluğundan beri kurduğu tüm bariyerleri aşarak onun içinde yolunu buluyordu. Böylesine tehlikeli ve kibirli bir adamken kibarlığı hiç beklenmedik bir şeydi. Ona sanki hayatındaki tek önemli kişi oymuş gibi hissettiriyordu. Natalya'nın onu onaylamaması umurunda değildi - Natalya olduğu haliyle ona yetiyordu ve onun kabulü, Natalya'nın kendine daha fazla güvenmesini sağlamak için uzun bir yol kat etti.

Ev dağın yamacına inşa edilmişti, o kadar ustaca düzenlenmişti ki, tam üzerine çıkmadan onu görmek neredeyse imkânsızdı. Lara ve Nicolas, hepsi aynı taştan inşa edilmiş bir verandanın serin gölgesine giden kaya basamaklarda kıpırdandılar. Lara bir mağaraya giriyormuş gibi hissetmekten hoşlanıyordu. Ön taraf pencereleri ve kapısıyla bir eve benziyordu ama dağın kendisinden yapılmıştı. Evin kendisi parlak asılı ışıklar, mermer zeminler ve her yerde parıldayan cilalı ahşapla iyi aydınlatılmıştı.

Nicolas sıcak odaya bakarak, "Buraya yerleşmeye karar vermişsiniz," dedi.

"Sizin ve ailenizin aksine," dedi Vikirnoff, "kardeşim ve ben sadece son birkaç yılımızı birlikte avlanarak geçirdik ve asla tek bir yerde bulunmadık. Ondan önce bölgeden bölgeye dolaşarak eskilerin olmadığı yerleri doldurduk. Bu kadar zaman sonra bir eve sahip olmak güzel olacak. Nicolae ve Destiny de buraya yerleşiyor. Halkımızı yeniden inşa etme umuduyla prensi, kadınları ve çocukları korumaya yardım edebileceğiz."

Lara, Nicolas'ın sırtının alt kısmında onları birleştiren eli için minnettardı. Aynı zamanda onun zihnindeydi ve

Kendisine çok benzeyen Natalya'yla yüzleşmesi için onu sabitledi. Razvan bir zamanlar ona benziyorsa bile artık benzemiyordu ama Natalya onun annesi ya da kız kardeşi olabilirdi.

Natalya onu derin, rahat görünümlü bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Lütfen oturun. Sonunda sizinle tanışmak harika."

Nicolas, kız kalın minderlere gömülürken elini tuttu, başparmağı avucunun üzerinde nazik bir okşayışla gezindi. Bensiz birkaç dakika iyi olacak mısın?

Midesi bulandı. Ne zaman bu kadar korkak olmuştu? Parazitlerin ve gümüş gözlerin kokusundan ve görüntüsünden artık tek başına baş edemeyecek kadar etkilenmiş miydi? Belki de o gözlerdeki ölüm ve çürüme kokusuydu? Çocukluğunda yaşadığı travma her neyse bir türlü geçmiyordu. Kapı aralanmıştı ve bununla başa çıkmak zorundaydı.

Nicolas'a baktı. Nicolas çok sakin, çok kontrollü, çok huzurlu görünüyordu, oysa Nicolas şüpheyile çalkalanıyordu. Onun geçmişiyile de uğraşmak zorundaydı.

Bunu birlikte yapacağız. Yine onu sıcaklığıyla doldurdu, kendisini onun bir parçası gibi hissetmesini ve o kadar da yalnız olmamasını sağladı.

Evet, iyi olacağız. Ve ben iyi olacağım. Benim için endişelenme.

Nicolas eğilip kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. İhtiyacın olursa bana ulaş, yoksa bizi ayrı tutacağım.

Dudaklarını nemlendirdi. Elbette kan alırken neler olduğunu "görmesini" ya da hissetmesini engellemek için zihnini onunkinden çekmeyi düşünecekti. Anladığını belirtmek için başını salladı, küçük, güven verici bir gülümsemeyle idare etti.

Natalya, Nicolas'ın Vikirnoff'la birlikte odadan çıkışını izledi. "Sana iyi davranıyor mu?" diye sordu aniden. "De La Cruz ailesinin belli bir itibarı vardır ve kendi kurallarına göre yaşarlar."

Bu soru Lara'yı ürküttü ve nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Daha yeni tanıştık."

Natalya başını salladı. "Ve seni kendisine bağladı ama ayin tamamlanmadı. Ayin tamamlandığında adama ne olacağını biliyor musun?"

Lara başını salladı. "Sadece teyzelerimin bana anlattığı hikâyeleri biliyorum. Çocuktum ve o yılların çoğuna dair anılarım belirsiz, bu yüzden bazılarının da yanlış olabileceğini tahmin ediyorum. Çoğu zaman neyin gerçek olduğunu, onlar tarafından mı yoksa benim hayal gücüm tarafından mı uydurulduğunu bilemiyorum."

"Sizin için çok kafa karıştırıcı olmalı." "Evet, ama çok şey öğreniyorum."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizinle tanıştığım için son derece mutluyum, ne de olsa siz benim yeğenimsiniz. Rafael'in hayat arkadaşı olan Colby senin üvey kız kardeşin. Razvan da onun babasıydı."

Gerginlik kaslarını kilitledi ve sinirlerini gerdi. Natalya Lara'nın tepkisini görmek için bu bilgiyi kasıtlı olarak konuşmanın içine sokmuştu. Lara yüzünü dikkatle boş tuttu. "Xavier'in kadınları baştan çıkarıp hamile bırakmak ve böylece Ejderha Arayıcılarının kanıyla beslenebilmek için Razvan'ın bedenine sahip olduğuna işaret edebilecek birkaç flashback yaşıyorum."

Natalya yüzünü buruşturdu. "Beni bu şekilde kullanmak istedi. Razvan onu işe yarayacak kadar güçlü Ejderha Arayıcı kanına sahip olmadığımı ikna etti. Tüm çocukluğum boyunca ve sonraki yıllarda beni korudu. Yakın zamana kadar ona neler olduğunu fark etmemiştim ve sonra bir şekilde vampire dönüştüğünü ya da onlarla işbirliği yaptığını düşündüm." Öne doğru eğildi, mavi-yeşil gözleri Lara'ninkilerle kilitlendi. "Bunun doğru olup olmadığını biliyor musun? Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?"

Lara alt dudağını ısırdı. Razvan hakkında gerçekten ne biliyordu? Çocukluk anıları hatalıydı.

Parazitleri gördüğü travmaya kadar çok az şey hatırlıyordu. O kötü müydü? Kötüye mi dönüşmüştü? Hâlâ hayatta mıydı? Birbiriyle çelişen o kadar çok anı vardı ki, şimdi gerçeği bilmiyordu. "Ne kadar istesem de sana yardım edemem. Elimde hiçbir cevap yok. Bana Xavier'in Razvan'ın bedenini ele geçirmekle kalmayıp ona iradesini elinden alan bir şey enjekte ettiğini gösteren şeyler görüyorum -zihnini tamamen değil çünkü karşı koymaya çalıştı ama sonuçta Xavier ona korkunç şeyler yaptırıyor gibi görünüyordu ve Razvan Xavier'in ördüğü ilaç ve büyü kombinasyonunun üstesinden gelemiyordu."

Vikirnoff ve Nicolas odaya geri döndüler ve konuşmanın son kısmını yakaladılar. Nicolas o kadar çekilmiş görünmüyordu. Lara'nın sandalyesinin koluna oturmuş, vücudunu Lara'ya doğru korumacı bir şekilde yerleştirmişti. "Ele geçirme ve zihinleri ele geçirme, insanları kuklaya dönüştürme Xavier'in uzmanlık alanıydı. Kimse onun yeteneğine sahip değildi ve yıllar boyunca bunu mükemmelleştirmeye devam etti. Prensle anlaşılmadıkları konulardan biri de buydu. Bazı şeyler yapılmamalı." Nicolas parmaklarını Lara'nın saçlarına doladı. "Xavier, Karpat halkının istediklerini elde etmek için zihin kontrolü kullandığını düşünüyordu ve buna hakkı da vardı. Onun mantığına karşı çıkmak zordu."

"Çünkü içinde gerçek payı vardı," dedi Lara.

Nicolas başını salladı. "O zamanlar zihin kontrolümüzü iyilik için kullandığımızı hissediyordum ve o bunu kendi amaçları için kullanmak istiyordu, ancak son zamanlarda bunu kesinlikle kendi bencil amaçlarım için kullandığımı öğrendim. İşbirliği yapmak istediğimde çok daha kolay ve hızlı oluyor, bu yüzden düşünmeden yapıyorum."

Vikirnoff tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Birinin korkularını hafifletmek, ona normalde asla yapmayacağı şeyleri yaptırmakla aynı şey değildir," diye itiraz etti.

"Kan vermek gibi mi?" Lara sordu.

Vikirnoff agresif bir şekilde öne doğru kaydı. Natalya onun koluna nazik bir el koydu. "Bileklerinde yara izleri var Lara. Xavier'e ait olan bir tören bıçağı buldum ve anılara eriştiğimde, Razvan'ın beslenmek için kullandığı genç bir kız vardı. Xavier gelip onun da kanını almaya çalışmış ve o da iki ejderhanın yardımıyla mağaradan kaçmayı başarmış."

Nicolas'ın eli Lara'nın ensesinde kıvrıldı. "O Lara'ydı. Halaları da ejderha şeklinde yakalanmışlardı ve kaçamayacak kadar zayıflardı. Hem onların kaderini belirlemek hem de Razvan'a ne olduğunu anlamaya çalışmak için mağaraya geri dönüyoruz."

Vikirnoff dimdik oturdu. "O mağara büyük bir tuzak, Nicolas. Canımızı zor kurtardık. Xavier muhafızlar bıraktı ve odaların zaman zaman hâlâ kullanıldığına dair işaretler vardı. Orayı yakından izliyoruz ama kimse oraya girmiyor, bu çok riskli."

Nicolas'ın uzun, güçlü parmakları boynuna yavaşça masaj yapmaya başladı. "Riskin farkındayız Vikirnoff, ama sorularımızın yanıtlarını bulamazsak kendimizle yaşayamayız. Teyzeler Lara'yı kurtarmak için her şeyi riske attılar. Ve Razvan'ın yüzyıllardır -birkaç yıl değil, yüzyıllardır- işkenceye katlandığına dair kanıtlar var. O bir Ejderha Arayıcısı, yani hayatta kalma ihtimali var."

Vikirnoff, "Natalya'ya saldırdığını gördük," diye belirtti. "Onun kafasının içindeydi, onu takip ediyordu, bize karşı kullanmak için onu kendine çekmeye çalışıyordu."

"Ama Razvan kendi zihninde miydi? Yoksa Razvan'ı ele geçiren ya da kontrol eden Xavier miydi? Lara ve ben bu sorunun cevabını bulmalıyız. Ve teyzeleri yeterince uzun süredir hapsedilmiş durumda. Ölü ya da diri, ki onları canlı bulmayı beklemiyoruz, onları eve getirmek istiyoruz."

Vikirnoff Natalya'nın elini tuttu. "Razvan'ı yaşayan herkesten daha iyi tanıyordun. Bu mümkün olabilir mi? Bu mümkün olabilir mi?"

Razvan'ı kontrol eden Xavier miydi?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve başını salladı. "Bilmiyorum Vikirnoff. Gerçekten bilmiyorum. O bana sadece rüyalarımda geldi. Xavier rüyalarımına nasıl girebilir?"

"Xavier en güçlü Karpatyalı kadınlardan birini hapsetmenin ve intihardan korumanın bir yolunu nasıl bulabilir? Rhiannon'un hayat arkadaşı öldürüldü ama Xavier onu kendisinden üçüz doğurmaya zorlamayı başardı," dedi Nicolas. "Rhiannon'u ve hayat arkadaşını tanıyordum. Eğer yapabilseydi onu takip ederdi."

Lara boğazını temizledi. "Teyzeler sık sık ondan bahsederdi. Xavier tarafından esir tutulmuş ve çocukları olduktan sonra onları korumak ve onlara Karpat ve büyücü kültürleri hakkında öğretebildiği kadar çok şey öğretmek için kendi isteğiyle hayatta kalmış. Onlara hızlı bir şekilde bilgi aktarmış çünkü eninde sonunda Xavier'in onu öldüreceğini biliyormuş ve öldürmüş de."

Bunu bana söylememiştin. Nicolas'ın sesi kolaylıkla aklına girdi.

Artık parça parça alıyorum. Şimdi sadece bana geliyorlar. Bundan mutlu olup olmadığını bilmiyordu.

Nicolas onun kafasının bu kadar karışık olmasından hoşlanmıyordu. Natalya'ya bu kadar yakınken Lara zaten sinirliydi. Bunu iyi saklıyordu ama rahatsızdı, anıları hâlâ çok tazeydi. İki kez bileğini ovuşturdu, gerçi Nicolas bunun acıdan çok alışkanlık olduğunu biliyordu ama bu hareket travmatik çocukluğunu hatırlatıyordu.

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Natalya. "Mağaraya. I gitmek zorundayım."

"Natalya," diye uyardı Vikirnoff.

"Hayır, Razvan. Onun hakkında yanılıyor olma ihtimalimiz var mı diye bakmalıyım. Belki bir şeyler buluruz, neler olduğuna dair bir ipucu."

Vikirnoff nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Mağara bir ölüm tuzağı. Sen de oradaydın Natalya, öyle olduğunu biliyorsun."

"Beni Xavier'den uzak tuttu. Kabus gibi bir çocukluk geçiren ben olabilirdim. Üzerinde deney yaptığı ve beslendiği kişi ben olabilirdim. Razvan beni kurtardı Vikirnoff. Kardeşimi seviyorum ve en azından çocuklarının onun hakkında daha iyi düşünmesini sağlamak için adını temize çıkarabilirsem, o zaman ona bu kadarını borçluyum."

Vikirnoff başını salladı. "Oraya geri dönmek delilik olur. Bunu biliyorsun."

Nicolas Vikirnoff'un neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Yapmak istediği son şey Lara'yı Xavier'in yarattığı yeraltı labirentine geri götürmektir. Gitmek zorundayım Nicolas. Ailen söz konusu olsaydı sen de giderdin.

Sorun, diye karar verdi, işin içine kalp girdiğinde, tüm mantık pencereden dışarı çıkıyordu. Tehlikeli olduğunu bilmesinin pek bir önemi yoktu ama şimdi onun ihtiyaçlarını anlıyordu ve bu da karar vermesini duygusuz olduğu zamanlardaki kadar kolay kılmıyordu. Gözleri Vikirnoff'un gözleriyle buluştu ve ilk kez kadınları güvende tutmanın zorluklarını anladı.

Vikirnoff, "Mağara adamı yönteminin bir değeri vardı," dedi.

Nicolas içini çekerek, "Katılıyorum," dedi. Seni alacağımı söylemişim. Sözümünden dönmem.

"O zaman yarın gece gidiyoruz?" Natalya sordu.

"Ertesi gece," diye düzeltti Vikirnoff. "Gitmeden önce küçük bir keşif yapmak istiyorum ve savaşçılar konseyine katılmamız gerekiyor. Jacques'ın bebeğine savaşçıların çemberinde isim verilecek. Jacques ve Shea'yı desteklemek için hepimizin katılması önemli. Shea'ya bir şey olursa, Jacques bunu atlatamaz. Oğullarının tüm topluluğumuza ihtiyacı olacak."

Savaşçılar konseyi... Gregori'yi kadınları savaşçılardan uzak tutma çabalarında desteklemeye niyetlendiği yer.

Kavga. Nicolas neredeyse yüksek sesle inliyordu. "Prensin hayat arkadaşından haber aldın mı? Yine sorunlar yaşadığını sanıyordum."

Natalya ellerine baktı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Sadece Raven'ın değil, belli ki Savannah'nın da sorunları var. Durum pek iyi görünmüyor. Gregori her ikisiyle de ilgileniyor ve Syndil de çevredeki toprakla uğraşıyor ama her iki kadının da kanaması var, vücutları bebekleri reddetmeye çalışıyor."

Lara'nın başındaki bir ağrı patlaması, şakaklarına bastırmak için elini Nicolas'tan kurtarmasına neden oldu. Zihni bir anlığına parçalanır gibi oldu ve bir kapı aralandı. Yerde kan ve etrafında toprak yığınları olan, hıçkırarak ağlayan bir kadına kısa bir bakış attı. Xavier onun başında durmuş, memnuniyetle gülümsüyordu.

"Bazen daha büyük iyilikler için küçük fedakârlıklar yapmamız gerekir, canım. Birçok kişinin ölümünün devam etmesini sağlamak için kaybedilen bir çocuk ödenecek çok küçük bir bedel değildir."

Öfkesi kabardı ve hızla ayağa kalkarak Nicolas'ı kendisinden uzaklaştırdı ve evden dışarı çıkıp nefes alabileceği temiz, soğuk havada durmak için acele etti. Nicolas arkasından yaklaşarak nazik ellerini omuzlarına koydu.

Lara onu silkeleyerek bir adım öne çıktı ve hızlı hızlı nefes aldı. "Yapma. Henüz bir şey söyleme." Lara'nın geçmişinden küçük bir kesit görmüştü. İkisi de ne olduğunu anlamadan önce, o ilk acı patlamasında onu orada hissetmişti.

"Xavier'in yaptığı herhangi bir şeyden sorumlu olduğunuzu düşünmeniz mümkün değil. O ölümsüzlük istiyordu ve buna sahip olmadığı ve Karpatyalılar sahip olduğu için kızgın ve acılydı. Türümüzün sahip olduğu her güce kendisinin de sahip olmasını istedi. Rhiannon'un hayat arkadaşı öldürölüp ortadan kaybolduğunda, onun yıllardır bize karşı komplolar kurduğunu biliyorduk. Tabii ki hasarın boyutunu ya da ne yaptığını bilmemize imkân yoktu.

Bitti. O usta bir büyücü ve inkar edilemez derecede güçlü. Nefret tohumları ve deliliğe inişi siz doğmadan yüzyıllar önce başladı."

"Onun kanı benim damarlarımda." Eliyle evi işaret etti. "Onun damarlarında. Aklına gelebilecek en iğrenç şekilde bütün bir türü yok etmek için yola çıktı." Sonra ona baktı, gözleri üzgün ve utanç doluydu. "Gördüğümüz şeyin bu olduğunu biliyorsun. Daha fazla deney. Bir şey yaptı, başından beri yapıyordu, kadınların düşük yapmasını, çocukların ölmesini sağlamak için." Başını meydan okurcasına eğdi. "Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Onu öldüremezsiniz. Onu durduramazsınız. O yeryüzündeki en aşâğılık yaratık, en şeytani yaratık."

Nicolas onun ne demek istediğini anladı. Xavier kendi oğlunu öldürmüştü. Rhiannon'u kaçırmış, tecavüz etmiş ve ona çocuk doğurmaya zorlamış, sonra da yıllarca kanını kullandıktan sonra onu öldürmüştü. Torununu hapsetmiş ve üzerinde deneyler yapmış, ona işkence etmiş ve çocuklarını kan kaynağı olarak kullanmıştı. Torununun büyücü karısını öldürmüştü. Xavier'de kurtarıcı bulabileceği hiçbir şey yoktu. Büyücülerle Karpatyalıların güçlü bir ittifak kurduğu eski günlerde ondan hiç hoşlanmamıştı.

"Hepsi büyücü değil, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Benim annem de büyücüydü."

"Fél ku kuuluaak swam belső," diye fısıldadı.

Sevgili. Sevgili miydi? Nicolas kadar güçlü biri, onun kadar hasarlı birini gerçekten anlayabilir, kabul edebilir ve sevebilir miydi?

Onu tekrar öperken bile ağzı kıvrıldı. Her ne kadar aksini iddia etmek istesem de ikimiz de hatasız olmadığımızı biliyoruz. Bu gece yemek yemelisin. Hana gideceğiz.

Başını salladı. "Arkadaşlarımı kontrol etmek istiyorum zaten.

Hadi gidelim."

Nicolas eve tekrar baktı. Lara'nın biraz zamana ihtiyacı var. Onu yiyecek bir şeyler alması için hana götüreceğim. Savaşçılar konseyinden sonra buluşup kadınları getirmeden önce mağarayı kontrol edebiliriz.

Kadınsı bir ses küçük bir küçümseme ifadesiyle homurdandı. Kadınlar mı?

Lara'nın sesi teyzesininkini yankıladı. İşte kadın temanız. Gizli sorunların olduğundan şüpheleniyorum, Nicolas.

Hiçbir fikrin yok. Şu anda ona karşı iyi niyetli hissediyordu ama savaşçılar konseyinden sonra pek de mutlu olmayacaktı.

Bölüm 12

Nicolas ve Lara geldiğinde han hareketliydi. Köyde tamamen insanmış gibi davranmak her zaman gerekliydi. Birçok Karpatyalı sık sık yemek salonuna gider ve yemek yiyor gibi görünürdü. Nicolas için tertemiz kıyafetlere bürünmek zor olmadı ve Lara'ya ayak bileklerinin etrafında salınan uzun, sallantılı bir elbise verdi.

Lara saçlarını okşadı, kızıl-altın ipekten uzun bir serbest düşüş halinde olmasına şaşırdı. Kendisini güzel hissettiren uzun boylu yakışıklı adama baktı. Tehlike, hayvan ve saf şehvetli erkek karışımı erkek güzelliği onu etkiledi. Aniden yükselen ihtiyacı yuttu ve hızlıca gülümsemeyi başardı. "Makyaj yapmayı da hatırladın mı?"

Parmaklarını onunkilere doladı ve köylülerin bile sık sık bir şeyler içmek için toplandığı lobi alanına girdiklerinde elini sahiplenici bir hareketle göğsüne götürdü. "Tabii ki."

Ona ne kadar yakın olursa olsun, ondaki farkı anında hissetti. Başkalarının olduğu bir yere adım attıkları anda, adam beyefendiden vahşi, ilkel bir erkeğe dönüştü. Bu bir kalp atışında oldu. Kokusu bile farklıydı; misk, baharat ve vahşi doğanın bir karışımı. Ağzının kesimi şehvetliydi ama zalim, uyarıcı bir kenarı da vardı. Ağırlaşmış gözleri dalgın dalgın, sanki her bir erkeği işaretliyormuş gibi rekabetin üzerinde geziniyordu. Sırtının alt kısmındaki el belirgin bir şekilde sahipleniciydi. Hatta ona biraz daha yaklaştı, böylece her yerdeymiş ve onun alanına hükmediyormuş gibi görünüyordu.

Ya da belki de fark onun içindeydi. Yanı başında sinsice dolaşan koyu yakışıklı adamın, tüm ham cinselliğinin ve gücünün yoğun bir şekilde farkındaydı. Kadınlar başlarını çevirip açgözlü gözlerle ona bakıyordu. Bakışları biraz küçümseme ve çokça kıskançlıkla onu takip ediyordu. Nicolas kadar bariz bir cinselliği olan bir adamla başa çıkabilecek kadar kadın gibi görünmediğinden emindi.

Bunu düşündüğü anda, sanki çıplak tenine üflemiş gibi ılık bir havayla vücudunda gezindi. Meme uçları gerildi ve kan dolaşımına sıcaklık doldu. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, bakışları her üzerinde gezindiğinde adamın kara gözlerindeki açlığı fark etti. Dilini alt dudağına dokundurdu ve bakışları anında oraya perçinlendi.

"Durmalsın," diye fısıldadı, yüzüne renk getirmek için yakasından yukarı doğru bir kızarıklık süzülüyordu. "Beni..." Zorlukla nefes alabildiği için sözünü kesti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti -heyecanlı-seksi-arzulanan. Nicolas De La Cruz gibi bir adamın bölünmemiş ve tamamen odaklanmış ilgisini çekebilmesi şaşırtıcı ve neredeyse anlaşılmazdı. Maceracı değildi. Güzel değildi. Kesinlikle seksi de değildi, ama adam ona öyle hissettiriyordu ve bu biraz sarhoş ediciydi.

Adamın, omurgasının kıvrımının hemen üzerinde genişçe açılmış parmaklarının fazlasıyla farkındaydı. Bardan yemek salonuna geçtiklerinde sıcaklık her noktadan yayılıyordu. Barda müzik nabız gibi atıyor, birkaç çift dans etmekten çok birbirlerine sarılarak ritme ayak uyduruyordu. Kemerli girişten birkaç adım ötede Nicolas aniden durdu, parmakları kızın bileğine yerleşerek onu önünde döndürdü.

Adam onu kollarının arasına aldığı anda nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Mükemmel bir şekilde oturdu, vücudu yumuşadı, böylece onun içinde eridi, o kadar yakındı ki neredeyse tenini paylaşıyordu. Sert kaslar dalgalandı ve sinsice ilerledi, omurgasından aşağı bir farkındalık ürpertisi gönderen ateşli, baştan çıkarıcı bir kayma ve

göğüslerinin sızladığını hissetti. Karnına doğru bastıran sert çıkıntıyı, adamın ona duyduğu arzunun kalın ve utanmaz kanıtını hissetti. Ağzı kurudu ve mide kasları düğümlendi.

Nicolas başını eğdi, dudakları kızın açıkta kalan boynunu sıyrıyor, nabızı müziğin ritmiyle çılgınca atıyordu. "Benim için rahatla." Sesi baştan çıkarma ve şehvet karışımı bir sertlikteydi, sanki onunla dans etmek yerine sevişiyor gibiydi.

Ses tonu midesinin çukurunda milyonlarca kelebeğin kanatlanmasına neden oldu. Kalçalarındaki nem ıslandı ve vücudunda elektrik akımı yayıldı. Bu onun böylesine ezici bir cinsel tepkiyle ilk gerçek deneyimiydi ve duyguları her yerdeydi. Her bir sinir ucu canlanmış gibi görünüyordu. Her hücresi Nicolas'ın kendisine bu kadar yaklaştığının farkındaydı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ben hiç..." Ona daha önce hiç dans etmediğini ve ne yaptığını bilmediğini mi söylüyordu, yoksa daha önce hiç seks yapmadığını ve bir erkeği baştan çıkarma konusunda hiçbir şey bilmediğini mi anlatmaya çalışıyordu, bilmiyordu.

Nicolas onu daha sıkı kavradı, pistte birkaç karmaşık dans adımı atarlarken kolu onu kendine kilitledi. Kendini bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu, hafif ve havadardı ve onunla mükemmel bir uyum içindeydi.

"Sen ayartmanın ta kendisisin." Adam bu sözleri fısıldarken dudakları kızın kulak memesine değdi.

Dişler ısırды, en küçük ısırıklar onu nefessiz bıraktı. Tahrik, göğüslerini, kalçalarını parmaklıyor ve bacaklarının arasındaki birleşme noktasıyla alay ediyordu. Adam onu dans pistinde baştan çıkarıyordu ve kadın karşı koymak bile istemiyordu. Dilini alt dudağına değdirdi, sinirleriyle savaşıarak bu geceyi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Onu istiyordu, kibrine ve otoriter tavırlarına rağmen ona ait olmak istiyordu. Zihni onunkiyle birleştğinde, onun öğrenme, onu mutlu etme ve ihtiyaç duyduğu erkek olma konusundaki kararlılığını görebiliyordu. Onu nasıl istemezdi ki? Bunun yanı sıra, onu yaşayan en seksi erkek olarak görüyordu.

Onu çevirdi, vücudunun sığınağına geri getirdi ve bunu yapma şekli, çok emredici, güçlü ve koruyucu, kan dolaşımında bir başka ısı dalgası gönderdi. Adamın kokusu onu sarmaladı, sadece ona ait olan baharatlı erkek tınısı, misk kokulu erkek uyarılmasının kokusuyla karışarak güçlü bir kombinasyon oluşturdu. Ellerin kayışı göğüslerinin yanlarını, göğüs kafesini ve belini okşadıktan sonra kalçalarının üzerine yerleşerek onu kendine doğru daha sıkı çekti.

Bir başka nemli sıcaklık dalgası uyluklarını ıslattı. Göğüsleri ağrıyor, şişmiş ve muhtaç hissediyordu. Her kası gerginlik noktasına kadar gerildi. Artık düşünemiyordu, yükselen bir arzu dalgasında, cinsel büyülenmenin puslu sisi içinde zonklayan müzikle sallanıyordu.

Başını tekrar eğdi, bu kez boynuna sokuldu, dili çılgınca çarpan nabzına dokundu. Normalde anında geri çekilirdi ama dişlerinin hafifçe sıyrılmasıyla birlikte gelen küçük yalamalar ateşinin yükselmesine neden oldu. Alevler teninin üzerinde dans etti, bacaklarının arasında yoğunlaştı ve vücudunun daha fazlasını arzulaması için boşluğu doldurdu. Dudakları inanılmaz derecede sıcak ve sıkıydı, dişleri bir işkenceydi, vücudunu özlemle sarsıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu, kalbi ikisinin de duyabileceği kadar yüksek sesle çarpıyordu.

Nicolas, Lara'yla birlikte diğer erkeklere yaklaştığı anda tehlikenin farkına varmıştı. Bağlama ritüeli henüz tamamlanmamıştı. Hâlâ ondan uzaklaşabilirdi. İblisin çağrısı vahşi, talepkâr bir kükremeye dönüştü. Gözlerin her kayışını, adamların onu nasıl izlediğini gördü.

Dans pistinde mükemmel bir ritimle birlikte hareket ettiler. Artan cinsel farkındalığın kokusunu aldı.

Lara masumiyet ve fantezinin bir karışımı olan bu kızın ne kadar çekici olduğunu fark etmemiştir. Teni parlıyordu, gözleri klasik yatak odası gözleri gibiydi, iri, yumuşak ve büyüleyiciydi. Bir erkek onun gözlerinde boğulabilirdi - boğuluyordu. Ve bu kadar yakın bir ortamda başka erkeklerin olması canavarı tetikliyordu. Canavarın karnını tırmaladığını, hayat arkadaşına sahip çıkmak, onu geri dönülmez bir şekilde kendisine ait kılmak için taleplerde bulunduğunu hissedebiliyordu. Dahası, onu kaybetme korkusu hayvani içgüdülerini, kendisine ait olanı almasını isteyen ilkel yanını daha da güçlendiriyordu. İnce bir çizgide yürüyor, ona hak ettiği gibi kur yapmaya ve aynı zamanda hayat arkadaşı ulaşamayacağı bir yerdeyken dengede kalmaya çalışıyordu. Bir erkek için nezaketle kendi yırtıcı doğası arasında denge kurmak asla kolay değildi ve hana gelmek, hesaba katmadığı istikrarsız bir durum yaratmıştı.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti ve Lara'nın kokusunu aldı. Onun kadınsı çağrısı kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu. Göğsüne yaslanmış yumuşak göğüslerini hissetmek onu neredeyse çıldırtıyordu. Ona sarılmak, dokunmak, tüm o saten tene dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Onunla geçirdiği her an ona olan ihtiyacını daha da artırıyor. İhtiyaç ilk başta çok yavaş gelişmişti ve ona kur yapma arzusu, içindeki ateşin kontrolünü tehdit eden bir fırtına olana kadar nasıl büyüdüğünü ve yayıldığını fark etmesini engellemiştir.

Şaftı kanla ve çekiç gibi çarpan kalp atışlarıyla dövülüyordu. İhtiyacı artık acımasızdı, acımasız olan sürekli, amansız bir talepti. Ereksiyonu yakın zamanda geçmeyecekti, kendini onun bedeninin derinliklerine gömmeye fırsatı olsa bile. Ve tüm bunlar olurken, ona her baktığında, utangaç bakışları onunkilerle her buluştuğunda, kalbinin bölgesinde garip bir his uyandırıyor.

Şiddete başvurduğu kadar şefkatli de olmak istiyordu. Onun da vücudundaki her hücreyle kendisini istemesini istiyordu, aynı korkutucu şekilde kendisinin de ona ihtiyacı vardı. Hayat arkadaşları hakkında tamamen yanlış bir fikre sahipti ya da belki de Lara ile farklıydı. Lara'nın onu karanlıktan kurtaracağını ve aralarındaki kimyanın iyi olacağını, birbirlerini sevmenin bir yolunu bulmak için birkaç yaşamları olacağını düşünmüştü. Onun kendisine taş gibi soğuk olduğunu düşündüğü yerlerinden dokunmasını beklemiyordu. Bu kadar hassas, koruyucu duyguları bu kadar hızlı ya da bu kadar güçlü hissetmeyi beklemiyordu ama o gerçekten de beklemediği şekillerde onun karanlığına ışık oldu.

Kokusunu içine çekerken dudakları nabzının üzerinde gezindi. Uzun ipeksi saçları yüzüne döküldü, birkaç teli çenesindeki gölgeye dolandı. Kalçalarını vücuduna bastırdı, geçmeyi reddeden korkunç ağrıya masaj yaptı. Ona dokunmak yeterli değildi. Şu anda bile dişlerinin uzadığını ve keskinleştiğini hissedebiliyordu, çünkü tüm varlığı cinsel ihtiyaçlarıyla doğru orantılı olarak yükselen açlığı yatıştırmasını talep ediyordu. Kontrolünün sınırındaydı.

Gözleri kırmızı alevlerle parlıyordu. Dişleri kadının nabzına dokunuyor, büyüleyici bir ritimle ileri geri hareket ediyordu. Kendisine ait olanı almaya, onu kendisinin yapmaya çok yaklaşmıştı ama o buna zorlanmaktansa ölüme kaçmayı tercih etmişti.

Daha önce hiç bu kadar çiğ, ilkel bir şehvet yaşamamıştı; öylesine keskin ve acımasız bir açlık ateşi yükseliyordu ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Uzun zaman önce sadece karanlık, siyah, çirkin ve ölümle dolu olana kadar delik deşik olmuş ruhuna, kadın parlayan bir ışık saçmıştı ve bir şekilde, bir mucize eseri, umut hissetmişti. Ve yüzyıllar önce dünyadan kopmuş olan -hatta ruhundan bile uzun olan- kalbini onarmış, böylece daha önce sahip olup olmadığını unuttuğu için içinde yumuşak bir his uyandırmıştı.

Boğazından küçük bir inilti kaçtı ve iblisi sakinleşmeye, sabırlı olmaya ve beklemeye çağırarak daha çok mücadele etti - Lara beklemeye değerdı. Ve sonunda, gerçekten istediğı şey Lara'nın kendini ona vermesiydi. Onu istemesiydi. Kendini ona adamasıydı çünkü ona karşı gerçek hisler besliyordu. Dişleri çekildi ve o puslu kırmızı renk, müzik kaybolurken görüş alanından kayboldu.

Lara sallanarak duruyordu, vücudu onunkine sımsıkı sarılmıştı. Kalbinin kendisinininkiyle aynı ritimde attığını duyabiliyordu. Başını yavaşça kaldırdı, onun kollarından ayrılmasına izin vermek istemiyordu. "Bir şeyler yemelisin." Sıradandı -gerçektı- ama yapmak istediğinden o kadar uzaktı ki, boğazını tıkayan ihtiyaçtan kelimeleri güçlölkle çıkarabilirdi.

Başını salladı ama orada öylece durdu, ona o kadar yakındı ki yumuşak bedeni adamın sert bedeninin üzerine basmıştı. Yüzünü eğerek ona baktı. Gözleri utangaçtı ama adamın cinselliğinin yoğun bir şekilde farkına varmasını sağlayan içsel bir ışıqla parlıyordu. Teni ışıll ışıldı, gözleri parlaktı, vücudu adamın gezinen parmaklarının altında sıcak bir ipek gibiydi.

"Lara?"

Elini yüzüne doğru kaldırdı, dokunuşu nazık, hatta şefkatliydi. "Bu anı her zaman hatırlamak istiyorum. Çok fazla harika anım yok ama seninle dans etmek inanılmaz güzel bir deneyim ve bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum."

Onunla birleştğinde gerçeğı görebiliyordu. Aralarında geçen zamanı kucaklamak, gelecekte ne olursa olsun, daha sonra çıkarmak ve an be an tekrarlamak için saklamak istiyordu. Kadının tepkisi, zorlukla kazandığı kontrolünü neredeyse yok eden sıcak bir kan dalgası getirdi, ama bununla birlikte kalbi de karşılık verdi, bu kadın tarafından sevilmenin özlemiyle acı veren bir sızı.

Eli, onu yemek odasına yönlendirmek için sırtının alt kısmına doğru kaydı. Boğazını temizledi. "Umarım

Birlikte böyle pek çok anımız olacak. Her birinden keyif alacağım." "Her şeyden önce Terry'yi kontrol etmem ve Gerald'a merhaba," dedi Lara.

Nicolas, Lara'nın iki posta arkadaşıyla birlikte küçük bir odada olması fikri karşısında içgüdüsel olarak hayvani bir tepki verdiğini hissetti. Gülümsemeye zorlayarak başını salladı. "Neden önce onları aramak için ev telefonunu kullanmıyorsun? Ziyaretçilere hazır olduklarından emin olmak için?"

Gerald ona Terry'yi yeni uyuttuğunu ve yatmaya gittiğini söylediğinde karnındaki sert düğümler gevşedi. Her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdikten sonra Lara ertesi akşam erkenden gelip onları göreceğine söz verdi.

Nicolas hiç utanmadan nüfuzunu kullanarak odanın en karanlık, en تنها köşesinde bir masa ayarladı. Tek bir mum masayı yumuşak bir ışıltıyla aydınlattı ve birlikte geçirdikleri zamanı kimsenin bölmesini engellemek için onu da karartarak görüntülerini bulanıklaştırdı. Lara'nın oturması için sandalyeyi tuttu ve sonra ona en yakın olan sandalyeye oturarak vücudunu ince kalkanından içeri sızabilecek meraklı gözlerden korudu.

Lara kendini Nicolas'ın sıcaklığıyla kozalanmış, Nicolas garsonu çağırırken bile giderek artan bir cinsel ağa yakalanmış gibi hissediyordu.

"Sana ne güzel görünüyor?" Sanki yaptığıının farkında değilmiş gibi parmaklarının uçlarını çıplak kolunda yavaşça aşağı yukarı gezdirdi.

Adamın sesinin derin tınısı bile vücudunda bir ısı dalgası yarattı ve adamın dokunuşuyla birlikte alevlerin tenini yaladığına yemin etti.

Lara boğazını temizledi. "Hafif bir şey." Gitmek, onunla yalnız kalmak istiyordu. Kolunda, vücudunun her yerinde, bedeninde aşağı yukarı gezinen parmakların hissini keşfetmeyi umutsuzca istiyordu. Arzu çok hızlı yükseldi ve

Kadınsı kılıfının duvarlarının kaygan, sıcak bir ısıyla sıkıldığını hissetti. "Gerçekten çok aç değilim."

Adam garsona bir şeyler mırıldandı, kadın anlamadı, umursamadı. Sadece ona bakabiliyordu, adamın çok yakışıklı yüzüne kazınmış saf şehvete, gözlerinin derinliklerindeki karanlık açlığa. Onun için orada olduğunu bilmek, tüm odağının onun üzerinde olması, artan heyecanı daha da artırıyordu. Meme uçları elbisesinin kumaşını itiyor, her ince harekette sürtünüyordu.

Nicolas ona doğru eğildi ve elbisesinin içinden göğüslerini yıkayan ılık bir hava akımı gönderdi. Nicolas'ın dilinin meme ucunun etrafında kıvrıldığını hissetti. Nefes nefese geri çekildi, şişmiş meme ucunun hemen üzerinde küçük bir ıslak nokta olduğunu fark edince yüzüne renk geldi.

"Kimse bizi göremez," diye mırıldandı. "Seni böyle görmeliyim, beni istediğini görmeliyim."

"Sanırım bunu çoktan başardın." Sesi bile farklıydı. Husky. Cinsellik yüklü. Bir davet. Gözlerini ondan alamıyor, yüzündeki saf, çıplak özlemle büyüleniyordu. Nicolas De La Cruz gibi bir adam bir yana, hiçbir zaman, hiçbir koşulda bir erkeğin kendisine böyle baktığını hayal etmemiştir. "Bana öyle bir odaklanıyorsun ki sanki odadaki başka bir kadını görmüyormuşsun gibi hissettiriyorsun."

"Neden başka bir kadınla görüşmek isteyeyim ki? Benim için önemli olan tek kişi sensin." Parmaklarını dalgınca kolunda aşağı yukarı gezdirmeye, teninin sıcak, ipeksi dokusunu içine çekmeye devam etti. "Sen benim kadınımsın."

Kadının açıkta kalan tenine sürtünen siyah bir kadife gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşması, rahminin sıkışmasına ve bacaklarının birleştiği yerde nem toplanmasına neden oldu. Titreme ayak parmaklarından başına doğru yayılırken, parmaklarını masanın altındaki kucağında birbirine geçirdi. Müzik sanki

ya da belki de kendi kanının onunkiyle aynı anda akmasıydı.

Kendini şaşkın hissediyor, vücudu ona duyduğu ihtiyaçla titrerken konuşamıyordu.

Nicolas, kız elini bırakana kadar kolunu çekiştirdi. Uzun parmakları bileğindeki, şimdi eskisinden çok daha silik olan çıkıntıların üzerinde gezindi. "Eğer seni tekrar bu kadar umutsuz hissettirirsem, herhangi bir şey ya da herhangi biri bunu yaparsa, bana söyleyeceğine söz ver." Elini göğsüne, kalbinin üzerine götürdü, parmakları hâlâ çıplak teninde aşağı yukarı o uzun okşamaları yapıyordu. "Kolay bir adam olmadığımı biliyorum, hiçbir zaman da olmayacağım ama tek istediğim senin güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak."

Başını sallamayı başardı. "Söz veriyorum."

Ona doğru eğildi, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Ve vücudunu benimkinin altında hissetmek ve zevkten çılgınlık attığını duymak istiyorum. Acele etmemeyi, ikimiz de ayağa kalkamayana, düşünemeyene, sadece hissedene kadar bütün gece boyunca sana sahip olmayı planlıyorum. Sana elimden gelen her şehvetli deneyimi yaşatmak istiyorum." Kadının elini ağzına götürdü. "Senin için birkaç ömür bekledim Lara."

Sesi nazik, alçak ve çok şehvetliydi, siyah bakışları kapalıydı ama gözlerinde nazik bir şey yoktu. Çalkantılı. Şiddetli bir fırtına kopuyordu. O kadar keskin ve vahşi bir açlık ki, onu yemek masasının üzerine fırlatıp elbisesini bedeninden ayırmaya hazır görünüyordu. Bu düşünce, içinde hızla yükselen sıcaklığı daha da artırdı. Bacaklarının arası o kadar sıcaktı ki yanıyormuş gibi hissediyordu. Adam ona gerçekten dokunmamıştı ama yine de onu hayal edemeyeceği kadar çok istiyordu. Yüzüne kazınmış çizgiler kontrolden bahsediyordu - sadece bir iplikle ve bir parçası bu kontrolü parçalamak, masaya atılmanın ve ona olan açlığı doyumsuz bir adam tarafından alınmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Garson kız yaklaşırken kızardı ve aceleyle masaya baktı.

Seni net olarak göremiyor. Adamın sesi zihninin duvarlarına samimiyetle çarparak tüm vücudunu farkındalıkla ürpertti. Otelden çıkıp onun yatağına girmek istiyordu. İcini kaplayan arzuyla artık zar zor nefes alabiliyordu.

Garson kız sebze çorbası kasesini önüne koydu ve konuşmadan gitti. Nicolas onun elini tutmaya devam etti. Lara kaşığı kaseye daldırdı, çıkardı ve sonra onunla küçük dalgalar yapmaya başladı.

"Benden korkuyor musun?"

Bakışları onunkilere sıçradı. "Senden değil. Daha önce hiç seks yapmadım. Sen çok deneyimli görünüyorsun."

Yavaş bir gülümseme ağzının kenarını yumuşattı. "Tekniğı öğrenmek ve eğer bir partnerim olacak kadar şanslı olursam onunla ne yapmak isteyeceğimi düşünmek için yüzyıllarım oldu. Erkeklerimiz seks fikrine oldukça takıntılı olabilir, ancak genel bir kural olarak, hayat arkadaşımız olmadan tatmin edici değildir. Belki de bu hem kadınlarımız hem de çevremizdeki diğer kadınlar için bir güvencedir. Cinsel iştahım çok kabarık ve eğer herhangi biri bunu yatıştırabilirse, ne kadar süre tam kontrol altında kalabileceğimden emin değilim. Biz insan değiliz Lara, uysal ve medeni görünebiliriz ama değiliz."

Ona uysal ya da medeni görünmüyordu. Güçlü, tehlikeli ve onun kadar deneyimsiz bir kadın için fazlasıyla seksi görünüyordu. Varlığının her zerresiyle onu istiyordu.

"Buradan çıkabilmemiz için yemek yemelisin," diye hatırlattı.

Eğer gereken buysa, buna razıydı. Kaşığı biraz et suyu aldı ve çorba kâsesine baktı. Midesi beklenmedik bir şekilde guruladı. "Düşündüğüm kadar aç olduğumu sanmıyorum."

Nicolas kaşlarını çattı. Ona iki kez kan vermenin yanı sıra bir kez de kan değişimi yapmıştı. Zaten Karpatyalı olduğu için normal yiyeceklerle arası pek iyi değildi ama beslenmeye ihtiyacı vardı. Kâsenin içindekileri amaçsızca sağa sola itti. Adam çok nazıkçe elinden aldı ve suyu ağzına götürdü.

Lara başını salladı. "Yemek yerken her zaman biraz sorun yaşamışımdır. Genellikle sebze olduğu sürece çorba içebilirim ama kokusu midemi isyan ettiriyor. Gerçekten yiyebileceğimi sanmıyorum."

Nicolas boştaki eliyle uzanıp avucunu Lara'nın ipeksi saçlarının altından geçirerek ensesini okşadı. "Yemek yemelisin Lara. Bir kez tam kan değişimi yaptın ve iki kez benim kanımı aldın. Beslenmeden duramazsın. Tutmana yardım edeceğim."

Bu yapmak istediği son şeydi ama adam inanılmaz gözleriyle ona bakıyordu ve kadın kendini başını sallarken buldu. Yüksek farkındalık durumunda, adamın zihninin onunkine doğru kayması neredeyse cinsel bir okşamaydı, tıpkı parmaklarının tenine sürtünmesi gibi. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Aklında o kadar çok erotik fantezi vardı ki, her biri bir öncekinden daha şok ediciydi.

Kesinlikle masanın üzerindeki eşyaları süpürmek ve onu masanın üzerine yatırmak, sıcak saten tenini görene ve ona dokunana kadar elbisesini her seferinde bir santim geri soymak istiyordu. Lara dilinin ucunu dudaklarına değdirdi, ciğerleri çalışmayı reddederken nefes almak için savaştı. Adamın bakışları Lara'nın bakışlarını esir aldı, Lara onun tarafından tüketildiğini hissedene kadar gözlerini hiç kırpmadı, başka tarafa bakmadı.

Sanırım bu yeterli. Bir dakika daha bekleyemem. Buradan çıkabilir misin?

Gözlerini kırptırdı ve boş çorba kâsesine baktı. O zihnindeki görüntüleri incelerken, adam

onu besliyordu, ama baktıkça ve kendini hayal ettikçe, yükselen arzusu belli ki onu etkilemişti. Ona gülümsedi ve bu kez utangaçlığının büyük bir kısmı gitmişti.

Eğer yapabilirsen kapıya kadar gelebilirim.

Elini uzattı. Lara kendi elini onunkine koydu. Siyah gözler bir kalp atışı daha uzun süre onunkileri tuttu. Seni buradan çıkarır çıkarmaz, üzerindeki son giysiyi de çıkaracağım. Seni hissetmek ve görmek istiyorum, sadece hayalimde değil, gerçekte de.

Ses tonunda bir uyarı ve bir vaat vardı. Tehlikeli avcı rolüne geri dönmüştü ve bu kez kız onun avıydı. Bu bilginin onu korkutması gerekirdi ama bunun yerine tüm vücudu ateşli bir beklentiyle tepki verdi. Omurgasından aşağı süzülen beklenti ürpertisinin yanı sıra, adamın sesindeki okşayıcı tını karşısında vücudunda bir uyarılma dalgası hissetti.

Kapıyı çekip açtı ve geceye adım attılar, eli kızın sırtının küçük kısmında, omurgasının hemen dibindeydi. Uzun parmakları, onun için diktiği elbisenin ince kumaşının altından kıcının kıvrımlarını okşadı. Kumaş ağırdı ve hassas tenini yakıyordu. Merdivenlerden aceleyle inerek, kar tanelerinin sıcak bedenlerinde erimek üzere süzüldüğü sokağa çıktılar.

Nicolas beklemedi, ona dokunmak için sabırsızlanıyordu. Onu kollarına aldı, göğsüne yasladı, iki koşar adım atıp gökyüzüne sıçradığında varlıklarını maskeleyemeyi zar zor hatırladı.

Lara onun yüzüne baktı, neredeyse vahşice güzeldi, hatları çok şehvetliydi, koyu renk gözleri kapüşonlu ve sahipleniciydi. Kolları son derece güçlüydü, vücudu sıcak ve sertti. Yüzünü Lara'nın boynuna gömdü, sanki yeraltındaki inlerine güvenli bir şekilde girene kadar bile bekleyemezmiş gibi. Onun

Dişleri tenini sıyrıyor, dudakları ileri geri hareket ediyor, dili her dokunuşta onu çılgına çeviren küçük tatlar alıyordu.

Nefes alış verişleri sertleşti, siyah gözleri azap ve gölgeyle doldu, ağzını onunkiyle buluşturdu. Onu daha fazlası için açlık çeken bir adam gibi öptü; sanki kadın karşı koyamadığı bir arzuya dönüşmüştü ve ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Dilleri dans etti, uzun, ağzı açık öpücükler içinde boğuldu. Adamın sıcak, tatlı tadı bağımlılık yapıyordu ve Lara kollarını adamın boynuna dolayarak parmaklarını adamın gür saçlarında gezdirdi.

Gece ısıt ısıldı. Yukarıda, ay gri bulutların arasından gümüş gibi parlıyordu. Kar taneleri aşağıya doğru süzülüyor, küçük beyaz elmaslar tembelce yere iniyordu. Altlarında göz kamaştırıcı kristallerden oluşan beyaz bir halı çayrlara yayılmış ve uzun ağaçların üzerine dökülmüştü. Gölgede bile gümüşü bir parlaklık vardı.

Lara yüzünü geceye çevirdi. Mağarada olmadığı, gündüzleri güneş ışığı tenine değmesin diye saklanmadığı ve başkalarının fark etmesini engellemeye çalışmadığı sürece kendini hep yersiz hissetmişti. Şimdi, burada, dağlarda, gece onu içine çekerken, ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu. Bir öpücük daha almak için yüzünü tekrar yukarı çevirdi, Nicolas'ın içinde eriyerek ona yaklaşabildiği kadar yaklaştı.

Saman tarlaları ve kristalleşmiş bataklıklar aşağıdan geçerken, onu bulutların arasından süzülerek uzaklaştırdı, pullar saçlarını ve tenini fırçaladı ve dilindeki karı yakalamaya çalışmak için yüzünü yukarı çevirdi. Hafifçe güldü, mutlu ve heyecanlıydı. Dişlerinin ve dilinin yavaş, boğucu alayları onu arzudan çıldırttığı için vücudu sıcaktan titriyordu.

Bu duyguyu seviyorum. O da sevdi. Adam onu ininin girişindeki sert kayanın üzerine bıraktığında en ufak bir korku duymadı.

Nicolas onu arzulamaktan zorlukla nefes alabiliyordu. Mağaraya girmeden önce onun uzun, dökümlü elbisesini çıkardı, ten tene olmak için bir an daha bekleyemedi. Etrafına yumuşak bir şekilde yağan karla birlikte girişte durdu, ay gri bulutların arasından kayarak saten teninin zenginliğini aydınlattı.

Ciğerleri hava almak için yanıyordu. Karnında bir ateş alevlendi ve kasıklarına yayıldı. "Kollarını başının üzerine kaldır ve arkanı dön," diye talimat verdi, sesi sertleşiyordu.

Lara o anda sadece bir yaşam arkadaşı değil, aynı zamanda bir kadın olmanın gücünü hissetti. Kollarını başının üzerine uzattı, yavaş ve zarif bir hareketle göğüslerini kaldırdı. Adamın hırıltısını duydu, derin bir gümbürtü sadece bacaklarının arasında toplanan kaygan sıcaklığı arttırdı. Saçları yüzünün etrafına döküldü ve sırtından aşağı aktı, ipeksi, şehvetli bir kayma, toplanan ısıyı artırdı.

Bakışları onu yakıp kavuruyor, her geçen saniye vücudundaki sızıyı daha da artırıyordu. Yavaşça dönmeye başladı, sadece biraz utangaçtı, adamın yüzündeki gerginliği izliyordu, her bir kasın gerilmesini, gerginleşmesini izliyordu. Adam ona doğru bir adım attı ve kadının ağzı kurudu.

"Çok güzelsin Lara."

Öyle olsa da olmasa da ona kendini güzel hissettiriyordu. Onu seksi hissettirdi, onu yakabilecek tek kadın oydu. Onu mağaranın girişine doğru yaklaştırdı, vücudu saldırgandı. Elleri göğsüne bastırmak için yukarı kalktı. Her iki bileğini de yakaladı ve avuçlarını göğsünün ağır kaslarından aşağı kaydırды. Bunu yaparken giysileri gitmiş, geride sert, sıcak bir ten kalmıştı. Avuçlarının altında, karın kasları beklentiyle gerildi ve düğümlendi.

Nefesi boğazında düğümlendi. Ondaki sıcaklık karşısında nefesi kesildi. Bakışları adamın gergin vücudunda gezindi.

"Bana bak."

Bu sert komutla bakışları tekrar adamın gözlerine kaydı. Avuçlarını vücudunun aşağısına, ağır, ağrıyan ereksiyonuna doğru bastırmaya devam ederken karanlık uyarılma onu yakaladı ve orada tuttu. Parmaklarını kalın, sert, hayatla, açlıkla, böyle bir ihtiyaçla titreşen shaftın etrafında kapatırken ciğerleri yandı. Gözlerinin karanlık derinliklerinde parlayan çıplak şehvet neredeyse vücudunun şokla dalgalanmasına neden oluyordu. Derin tepkisini, kaygan sıcaklığını, iç kaslarının kasıldığını ve spazm geçirdiğini, onun için çaresiz olduğunu hissetti.

"Senden ne istediğimi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı, adamın gözlerindeki talebi görmezden gelemiyordu.

"Tam teslimiyet, fél ku kuuluaak sívam belsó. Sevgilim, daha azını değil. Senin olduğun her şeyi istiyorum. Ben buyum."

Bunu isteyeceğini başından beri biliyordu. Parmakları kalın shaft boyunca okşadı. Kadife kaplı çelik gibi hissettiriyordu, çok sertti, sarsılıyor ve onun keşfi altında zorlayıcı bir şekilde zonkluyordu. Parmaklarının uçlarıyla her bir sevgili çizginin izini sürüyor, pek çok şey istiyordu.

"Kanımı almak Karpat sevişmelerinin bir parçasıdır."

Onu siyah, talepkâr bakışlarından kurtarmayı reddetti. "Burada uzlaşma olamaz Lara. İkimiz için de. Bedenin konusunda bana güvenmek zorundasın ya da sen güvenene kadar bekleyebiliriz."

Birden korktu. İhtiyaçtan titriyordu, bedeni serbest kalmak için yanıp tutuşuyor, zihni onu arzuluyor, sıcak bakışlarının vaat ettiği deneyimleri istiyordu. Tam bir teslimiyetten daha azını kabul etmeyecek, kendini onun ellerine bırakacak ve baş edemeyeceği hiçbir şey yapmayacağına güvenecekti. Zihni onunkine açıldı, her erotik görüntüyü, ondan istediği her şeyi görmesine izin veriyordu. Renkler boynundan yüzüne doğru yayılıyordu ama gözlerini kaçırmadı. Adamın ona vereceği her şeyi istiyordu ama

Sıcak öpücükler ve onun bedenini ele geçirmesiyle birlikte, kanını almayı kabul etmesi için onu nasıl baştan çıkarmayı planladığını açıkça gördü.

"Eğer yapamazsam?"

Başını onunkine doğru eğdi ve bakışlarını esir aldı. "O zaman yol boyunca kesinlikle eğleneceğiz."

Geri çekilmedi, bunun yerine yüzünü onunkine çevirdi. Ağzı sert, sıcak ve talepkârdı, onu bir arzu fırtınasına sürüklüyordu, öyle ki öpücüklerinin altında ürperdi. Dudakları yüzünde gezindi, her ayrıntıyı, yüksek elmacık kemiklerini, pürüzsüz çenesini, çenesindeki küçük gamzeyi izledi ve sonra tekrar ağzını ele geçirdi.

Onu tekrar kollarının arasına aldı, öpücüğü hiç kesmedi. Kollarını onun boynuna doladı, olabildiğince yaklaştı, vücudunu onunkine sürttü, içindeki baskıyı hafifletmek için çaresizce çırpındı. Çok ıslaktı, çok ateşliydi, ona sahip olmak için çıldırıyordu.

Nicolas onu tünellerden hızla geçirerek doğruca büyük yatağın bulunduğu odaya götürdü. Onu yatağa yatırırken, elini iki yumuşak muma doğru salladı, yüzünü görmek istiyordu, orada ona olan ihtiyacı görmek istiyordu. Kız ona doğru uzandı ve adam ellerini yakalayıp yatağa sabitledi.

"Kımıldama." Bu bir tıslama emriydi.

Ona doğru eğildi, yatağının üzerine yayılmış, keşfine açık vücudunu seyre daldı. Aslında titriyordu, sıcak şehvet midesini tırmalıyor ve kasıklarına akıyordu. Yatağın üzerine diz çöktü, hâlâ bileklerini başının iki yanına kilitliyordu. Çok yavaşça başını eğdi, kendini sabırlı olmaya, yavaşça teninin dokusunun tadını çıkarmaya zorladı.

Boğazından aşağıya, göğsünün kıvrımına doğru kemirdi. Kadın onun altında kıvranıyor, kalçaları inip kalkıyor, vücuduna bir kızarıklık yayılıyordu.

"Çok hassasım."

Dilini meme ucunun üzerinde gezdirirken gülümsedi. "Öyle olman gerekiyor."

Lara nefesini tuttu, onu harekete geçiren his ve ihtiyaçtan başka hiçbir şeyi anlayamıyordu. Dilinin ve dişlerinin göğüs ucunu törpüleme hissi, karnına ve uyluklarına elektrik akımı gönderdi ve kadınsı çekirdeğinin derinliklerinde cızırdadı.

Göğsünü derinlemesine ağzına aldı, kuvvetle emdi, dişleri kasıtlı bir niyetle meme ucunu kazıdı. Kadın haykırdı, sırtını kamburlaştırdı, adamın emrettiği gibi hareketsiz kalamadı. Acı ve zevkin birleşimi vücudunda şok dalgaları yarattı. Ağız acımasızdı ve onu çılgına çeviriyordu. Acele etmiyor, dikkatini göğüsleri arasında bölüştürüyor, dilini hızlı ve sert bir şekilde gezdiriyor, sonra aniden her darbenin tadını çıkarırcasına yavaş ve uzun yalamalar yapıyordu.

Parmakları kollarından aşağı kayarak göğüslerinin yanlarını okşadı ve yumuşak ağırlığı avuçlarının içine aldı. Parmakları, kız akılsızca yalvaran çılgınca küçük iniltilerle yataktan çıkana kadar çekti.

Hiç kendini tutmuyordu. Kendini, zihnini, kalbini ve bedenini ona açık bıraktı ve bu alçakgönüllülüktü. Vücuyla ona güvenmişti ve bu güven paha biçilmez, ezici bir hediye idi. Yaptığı onca şeyden sonra, kendini tamamen onun himayesine bırakmış, neyi yapıp neyi yapamayacağını bildiğine güvenmiş, çok ileri gitmeden sınırlarını zorlayabileceğine inanmıştı. Her şeyden çok, onun kendisine olan inancına layık olmak istiyordu.

Ağız kadının teninde gezindi, düz karnından aşağı inip göbek deliğiyle oynadı. Ona duyduğu arzusun kendisini sarsacak kadar güçlü olduğunu hissetti. Hayat arkadaşını bulduğunda, şafak sökene kadar ona hükmetmek isteyeceğini -hayır, buna ihtiyaç duyacağını- her zaman biliyordu ama aşkın yoğunluğunu hissedeceği hiç aklına gelmemişti. Bu onu şöyle sarstı

Başka hiçbir şey yapamazdı, onun bedenine tapınma, ona nasıl hissettiğini kelimeler olmadan bedeniyle gösterme ihtiyacı.

İhtiyacı artık onu bu kadar zorlayan şehvetle ilgili değildi. Artık ona duyduğu iştahı doyurmakla ilgili değildi. Elinin her dokunuşuyla onu sevmeye ihtiyacı vardı. Dilinin her vuruşuyla. Vücudunun her itişiyile. Nazik bir adam değildi. Ona ne kadar hatalı olduğunu söyleyecek güzel kelimeleri yoktu. Elinde sadece bedeni ve onu bildiği her şeyin ötesinde sarsan korkunç aşkı vardı.

Teni sıcak ipek gibiydi, o kadar yumuşaktı ki derinlere gömülmek istedi. Tadı gece gibiydi, temiz, mükemmel ve kalbini sızlatacak kadar güzeldi. Kalçalarını elleriyle yakalayıp birbirinden ayırdı ve bir anlığına durup onu içine çekti.

Lara'nın yüzü kızarmış, başı yastıkların üzerinde bir o yana bir bu yana savruluyor, göğüsleri kabarıyor, kalçaları inip kalkıyordu. Lara onun dokunuşuna verdiği tepkiyi saklamaya çalışmıyordu ve Lara'nın ona olan ihtiyacı Lara'nın onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

Lara ona baktı, bacaklarının arasına uzanırken yüz ifadesi neredeyse vahşiydi. Siyah gözleri parlıyor, hatta biraz ışıldıyordu. Birden fazla kez adamın dişlerinin derisi üzerindeki sıyrıklarını hissetmişti, her nabız noktasının üzerinde. Kalbi panik içinde gümbür gümbür atmıştı ama adam asla derisini parçalamamış ya da içinde oluşan çılgınca çaresizlikten faydalanmamıştı. Şimdi bir fatih gibi görünüyordu, gece yarısı siyahı saçları yüzüne dökülmüş, çizgileri derinlere kazınmış, şehvetli ağzı sert, acımasız hatlarla belirlenmişti. Adam yavaşça başını eğdi ve kadın nefes almayı bıraktı.

Ağzı kızın üzerine kenetlendi, dili derinlere saplandı ve kız kendi iniltisini duydu. Onu bir kaplan gibi yaladı, neredeyse bir saldırı gibiydi, bir kedi yavrusunun nazıkçe yalaması değil, aklını çalan uzun, hırıltılı vuruşlar. Yatağın üzerinden sürünmeye çalıştığında onu tuttu, zihninde patlayan yıldızların etrafındaki siyah kenarlar. Zihninde patlayan yıldızların

Dişleri kızın nabzının vuruşunu, kızın içinde o kadar derinde ısıyor ve kazıyordu ki, bir şekilde korku kızın zevkine başka bir boyut katıyordu.

Lara ürperdi, vücudunun merkezindeki ateş fırtınası kontrolden çıkana kadar büyüdü. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Baskıyı durduramıyordu. Adamın yağmacı ağzının altında çırpındı, kötücül dili ve dişleri onu gittikçe daha yükseğe çıkardı. Ve sonra parmağı kanalına kayd ve her kası acı noktasına kadar gerilirken kalçaları çılgınca büküldü. Dili kızın en hassas noktasına değdi.

Adını haykırdı, elleri adamın saçlarına dolandı, vücudu parçalanırken onu kendine çekti, alevler onu içten dışa kavurdu, bembeyaz yaktı ve merkezinden göğüslerine ve kalçalarına doğru bir fırtına gibi yayıldı.

Kadın nefesini tutamadan Nicolas kalçalarının arasına diz çöktü, bacaklarını kollarının üzerine kaldırdı, ereksiyonunun kalın başı kadının girişine sıkıca bastırdı. Sert ve sıcak hissediyordu ama kadifeyle kaplıydı, bu da cehennem ateşine katkıda bulunuyordu. Nefesi ciğerlerine doldu ve adam onu istila etmeye başladığında şehvetli çizgilerle derinlemesine oyulmuş yüzüne baktı. Yavaş yavaş santim santim daha derine kayd, sıkı kaslarını gerdi, sıcak kaygan feryatların boğuculuğunda yolunu zorladı ve vücudunda şimşekler çaktırdı.

Masumiyet bariyerine gelerek durduğunda Lara'nın nefesi kesildi.

"Benim için nefes al, h n ku kuulua s vamet. Nefes al ve rahatla."

Kalbimin koruyucusu. Ana dilinde söylediği kelimeler çok güzeldi, yumuşak ve şefkatliydi, kalbini yerinden oynatıyordu. Vücudunu gevşemeye zorladı. Nicolas öne doğru atıldı, acının ısırıcı onun

Öyle bir hassasiyet ki, kendini sabitlemeye çalışırken tırnakları adamın omuzlarına batıyordu.

Hareket etmeye başladı, uzun ve sert vuruşlar vücudunda sarmallar çizen, kalçalarını yakan ve karnını kavuran ısı parıltıları gönderdi. Kasları daha da sıkılaştı, daha da derine daldıkça etrafında kenetlendi, vücudunu en hassas noktasındaki sürtünme sıcak, talepkâr ve asla bırakmayacak şekilde açtı. Aklını kaybedeceğinden korkana kadar basıncın toplandığını ve arttığını hissetti.

Hızını artırarak içine doğru ilerledi, etin etle buluşmasının sesi mağaranın sessizliğinde gürültülü bir şekilde duyuluyordu. Ateş artmaya devam ettikçe nefesi kesiliyor, baş edemeyeceği kadar geriliyordu. Sadece düzensiz nefesler arasında serbest bırakılması için yalvarabiliyordu. Adam durmazsa içten dışa yanacak, alevler içinde kalacak ya da zevkten ölecekti.

Kalbinin gümbürtüsünü kulaklarında duydu. Ağzı onun tadıyla doldu ve dişleri uzayarak dudaklarına bastırdı. O düşünemedi, kendi tepkisinden korkamadan, adam geri çekildi, sonra daha sert bir ritimle ona vurmaya başladı, bu onun aklından zevk dışında her şeyi kovdu. Diri diri yanıyor, çığlık atıyor, vücudu neredeyse kasılıyor, onu sıkırmak ve sağırmak için kenetleniyordu.

Boğuk bir sesle bağırdı, kendini onun içine boşalttı, üzerine eğildi, gözleri alev alev parlıyordu, dişleri ortadaydı. Onun şaşkın ve şok olmuş bakışlarından saklanmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Adam yavaşça boynuna doğru eğilirken artçı şoklar onu sarstı. Vücudu hâlâ zevkten titrerken bile hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Bir yanı çığlık atarken, diğer yanı adamın dişlerinin boynuna battığını hissetmek istiyordu.

Dudakları nabzının üzerinde gezindi. Dişlerinin alaycı sıyrıklarını hissetti ama asla tenine nüfuz etmedi. Adam

boynundan ağzının köşesine kadar öptü ve ona gülümsediğinde dişleri çekilmişti.

Hâlâ derinlere gömülü olan adam hareket etti ve kadının içinden tekrar elektrik akımı geçirdi.

"Hareket edemiyorum."

"Hareket etmene gerek yok. Uzun ve zevkli bir gece olacak, părăfertiilm," diye yumuşak bir şekilde söz verdi.

Bölüm 13

Lara mağaranın geniş girişinde durmuş, içeriden gelen yumuşak melodiyi dinliyordu. Kadın sesleri. Hafif sesler, buz dağının altındaki mağaralar labirentinin derinliklerinde yalnız ve sıkıntılı olduğu zamanlarda ona şarkı söyleyen teyzelerini anımsamasına neden oldu. Bir an için durup dinledi.

"Bu şarkıyı biliyorum. Bu bir ninni," dedi. "Karpát dilinde kulağa çok güzel geliyor. Eskiden yaşadığım kamplardaki çocuklar için söylerdim. Kimsenin bu dili anlamadığını fark edince İngilizce versiyonuna geçtim. Son satırın tam olarak ne anlama geldiğinden hiçbir zaman emin olamadım ama melodi ve sözler beni ve söylediğim çocukları her zaman rahatlattı."

"Bu şarkı anneler tarafından çocuk daha anne karnından çıkmadan önce söylenir," diye açıkladı. "Anne çocuğunu kucağına alabileceği geceye kadar bekler."

Nicolas ona melodik bir sesle şarkı söyledi, bu ses rahatlıkla birlikte sıcaklık dokunuşları da gönderiyordu. Tumtesz o wake ku pitasz belsó. Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod. Sas csecsemõm, kuñasz. Rauho joñe ted. Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsó. Gond-kumpadek ku kim te. Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.

Ninniye yorumladı. "İçinde tuttuğun gücü hisset. Kalbine güven, ben senin rehberin olacağım. Sus bebeğim, kapat gözlerini. Huzur sana gelecek. İçindeki ritmi hisset. Sevgi dalgaları seni kaplayacak, koruyacak, ta ki sen doğana kadar." Ona baktı. "Bu son satır ne anlama geliyor?"

Nicolas, "Çok sayıda kadın bebeklerini kaybediyordu," dedi. "Kadınlar onlara, doğmaya, gecemize gelmeye hazır olana kadar sevginin onları koruyacağını söylüyor."

"Bu çok güzel."

Geceyle ilgili her şey şimdi çok güzel görünüyordu. Nicolas saatlerce onunla sevişmiş, doyumsuz görünmüştü. Mineral havuzunun sıcaklığına girmek için kısa bir mola vermişlerdi, ancak Nicolas onu da oraya götürmüştü. Nicolas kızın vücudunun her santimini biliyordu ve ona attığı ateşli bakışlar kızın yüzünü kızartıyordu, sanki küçük bir teşvikle onu hemen orada, kadınlar mağarasının girişinde alabilecekmış gibi.

"Kendimi buraya ait hissetmiyorum Nicolas." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Kimseyi tanımıyorum. Natalya burada olmayacak."

Çok utangaç olduğundan değil ama böylesine duygusal bir zamanda, kendini zaten ham ve duygusal hissederken Karpat kadınlarıyla bir araya gelmek biraz ürkütücüydü.

"Raven tüm kadınların katılmasını istedi ve halkımızdan çok az şey istedi."

"Beni kastettiğini sanmıyorum. Beni tanımıyor bile."

"Herkes seni tanıyor Lara. Burası çok küçük bir topluluk ve ortak bir iletişim yolunu paylaşıyoruz. Tüm kadınları kendisine katılmaya çağırdığında kesinlikle seni de kastediyordu. Seninle birlikte katılırdım ama bu bir kadın töreni."

"Natalya bir kadın," dedi inatla, nefesinin altında. "Ve o gelmiyor."

Nicolas iki eliyle onun yüzünü çerçeveledi. "Senden çok şey istediğimin farkındayım Lara ama bu kadim bir tören ve küçük bir ayrıntı buz mağarasında gördüklerini daha iyi hatırlamana yardımcı olabilir. Çocuklarımız bırakın dışarı çıkmayı, anne karnında bile nadiren hayatta kalırlar. Ebeveynlerinin onları koruyabileceği yere, gerektiği gibi gidemezler. Kadınlarımız

onlara yiyecek bile sağlayamıyoruz. Bunların neden olduğunu bilmemiz gerekiyor ve sizde bize yardımcı olacak değerli ipuçları olabilir. Bu, halkımız için en önemli zaman olabilir."

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Anıların geri gelmesini sağlayamıyorum. Çok dikkatli baktığımda her şey boş bir sayfa gibi geliyor."

"Senin için koruma," dedi Nicolas. "Ama teyzelerin bunları bizim insanlarımızdan saklamıyorlardı. Eğer öyle olsaydı, anılarınızı korumaz, silerlerdi."

"Nicolas?" Bir kadın onlara oldukça yakın bir yerde cisimlendi. "Lara'yla mı görüşüyorum?" Kadın hoş geldin dercesine gülümsedi, yüzünde çizgiler yoktu ve içinde bulunduğu gerginliğe rağmen dingindi. Saçları parlak kırmızıydı ve kalın, özenle örülmüş bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. "Ben Shea Dubrinsky, Lara, Jacques benim hayat arkadaşım. Geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Nicolas bize cevaplarımızı bulmamıza yardımcı olmak için bulmacanın birkaç parçasını daha verebileceğinizi söyledi."

Lara derin bir nefes aldı, Nicolas'a ve sonra tekrar Shea'ya baktı. "Anıları öylece canlandıramıyorum ama arada bir gözümün önüne geliyor. Eğer yardımı olacaksa, size onları anlatmaktan mutluluk duyarım."

Nicolas, "Buz mağarasına yarın akşam gibi erken bir saatte girmeyi planlıyoruz," diye ekledi. "Raven ve Savannah'ya biraz daha dayanmaları için yardım ederek bize fazladan zaman kazandırabilerseniz, daha fazla ipucu bulma olasılığımız var."

Shea kaşlarını çattı. "Bir süredir bu sorunu araştırıyorum. Bu noktada, topraktaki toksisiteler de dahil olmak üzere birçok şeyin bir kombinasyonuna karşı çalıştığımızı biliyoruz. Toprağın bizi gençleştirmesi ve iyileştirmesi için gerekli mineralleri derimiz yoluyla emiyoruz. Her bölgede farklı mineraller ve çeşitli zenginlik seviyeleri var, ancak giderek daha fazla toksin de buluyoruz. Bizim türümüz

ve toprak olmadan hayatta kalamayız. Eğer Xavier yüzyıllar boyunca türümüzü yavaş yavaş öldüren bir şey, bir bileşik, bir parazit getirdiyse, bunun ne olduğunu bulursak, bununla mücadele etme şansımız olduğuna inanıyorum."

Shea, Jacques onu ele geçirmeden önce bir doktor ve araştırmacı olarak eğitilmişti.

"Yedi ya da sekiz yaşlarındayken Xavier'le ilgili bir anım var, bebeğini yeni kaybetmiş bir kadını görüyordum. Odada onunla birlikte toprak vardı. Xavier kadının çocuğunu kaybetmesinden çok memnun olmuştu."

Shea'nın kaşları birbirine yaklaşırken alnında küçük çizgiler belirdi. "Saldırılarını mükemmelleştirmek için birkaç yüzyılı vardı."

Nicolas, "Ya da zaman içinde gerçekleşen bir şeyi tanıtın," diye önerdi. "Benim gitmem gerekiyor." Shea'ya karşı bir saygı jestiyle eğildi. "Bu gece bir savaşçılar konseyimiz var."

Yüzünü ona çevirdi. "Şu çok önemli 'kadınları evde yalınayak ve hamile tutma' konseyi mi? Evet, vermeniz gereken kararlar olduğunu söyleyebilirim. Belki de evde kalıp araştırmamı tamamen unutmamalı ve bu işi Gregori ve Gary'ye bırakmalıyım. Bakmam gereken bir oğlum var."

Lara kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Nicolas sana söylemedi mi? Erkekler bu akşam bir toplantı yapıyor ve kadınların vampirlerle savaşmasına izin verilip verilmemesi gerektiğini ya da evde oturup bebek sahibi olmamızın daha iyi olup olmayacağını tartışıyorlar."

Nicolas, "Artık gitmenin iyi bir fikir olacağına inanıyorum," dedi ve Lara'nın yüzünü ellerinin arasına alarak onu Shea'nın önünde öpmek için eğildi.

Lara kızardı ama gözleri parlayarak onu geri öptü. Lara itiraz edemedi ya da soru sormadan adam yer değiştirmeye başladı. Shea Dubrinsky ile kadınların vampirlerle savaşıp savaşmaması gerektiği konusunda tartışmayacaktı. Bu

erkekler arasında yeterince hararetli bir tartışma olacaktı. Bu hiçbirinin hafife alacağı bir karar değildi ama türlerini kurtarmak için bir şeyler yapılması gerekiyordu. Lara'ya bir sıcaklık dalgası gönderdi ve gecenin içinde kayboldu.

Lara onun arkasından bakakaldı, kendisini bir grup yabancının eline bıraktığına inanamıyordu. Ayrıca, arkasından kaşlarını çattı, adam korkakça bir çıkış yolu seçmiş ve erkeklerin bir kadının yaptığı her şeye izin vermesi ya da vermemesi konusunda fikir beyan edemedi çekip gitmişti.

Elbette sizin fikirlerinizi dinleyeceğim.

Adamın sesindeki samimiyet kızın yeniden kızarmasına neden oldu.

Beni çok uzun bırakma.

Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.

Adamın sesindeki güveni duyabiliyordu ve mağaranın içindeki daha derin odaya giden tünele bakarken bu onu gülümsetti. "Burada çok kadın var mı?"

"Şu anda bir düzine kadar var, bu yüzden bize katıldığınız için çok mutluyuz. Burada, dağlarda bizden çok fazla yok. Bizim adımıza konuşmaları ve bize rapor vermeleri için savaşçılar konseyine delegeler göndermek zorunda kaldık. Ne yazık ki, adamların meşru bir argümanı olabilir ve eğer öyleyse, hepimiz bunu duymak isteriz, böylece kendimiz için katılma veya katılmama şansımız olabilir."

Lara'ya göre Shea açık fikirli olmaya çalışıyordu ama bu konu onu rahatsız ediyordu. Nicolas'a göre tıp fakültesini bitirmiş, değerli bir araştırmacı olarak ün yapmış modern bir kadındı ve erkeklerin kadınları ileriye değil geriye götürdüğünü düşünüyordu ama adil olmaya çalışıyor ve tüm gerçekleri duymak için bekliyordu. Lara onu sevmişti.

Shea elini içeriye doğru salladı. "Sizi diğerleriyle tanıştırayım."

Lara onu dağın derinliklerine inen dar ve dolambaçlı tünelde takip etti. Nicolas'ın kullandığı mağaralar gibi bu da buzulun altındaki buz mağaraları ağının bir parçası olmaktan ziyade sıcaktı ve derinliklere indikçe sıcaklık arttı. Aplikler yolu aydınlatıyordu, dans etmekten ziyade parıldayan küçük titrek ışıklar. Sessiz ışıklar tünel duvarlarındaki kristal oluşumların üzerinde oynasıyordu. Renk ve şekil bakımından çeşitlilik gösteren ışıklar baş döndürücü bir görüntü oluşturarak duvarı neredeyse gerçeküstü bir hale getiriyordu. Rüya gibi bir durumda, sanki zamanda geriye, ana rahminin sıcaklığına ve güvenliğine doğru yürüyormuş gibi hissetti.

Kadınların toplandığı ana odaya girdiğinde illüzyon daha da güçlendi. İki kadın, Raven ve Savannah, mineral bakımından zengin siyah toprağın vücutlarını kapladığı merkezde yatıyordu. Etraflarında, gevşek bir yarım daire oluşturacak şekilde toplanmış kadınlar, bir bebeği sallarmış gibi ileri geri sallanarak, usulca Karpas ninnisi söylüyorlardı.

Biri uzun boylu ve zarif, diğeri ince, genç ve çok kırılgan görünümlü iki kadın daha toprağın dış kenarlarında durmuş, ellerini kaldırmış, ayaklarını karmaşık bir düzende hareket ettirirken ikisi de yumuşak, melodik bir ritim tutturmuşlardı.

"Syndil ve Skyler," diye fısıldadı Shea. "Onlar dünyanın kendisini gençleştiriyorlar. Çocuklarımızı kurtarmamızda bize yardımcı olmaları için mineralleri ve iyileştirici özellikleri öne çıkmaya çağırıyorlar. Her ikisi de toksinsiz toprağın bize geri kazandırılmasında paha biçilmez bir rol oynadılar. Skyler, Syndil'in çırağı olarak çalışıyor ve şimdiden çok iyi."

Çok güzel bir manzaraydı, iki kadın dünyayı temizlemek için eski bir ritüel gerçekleştiriyor ve çocuklarını kurtarmak için Doğa Ana'yı yardıma çağırıyorlardı. Lara tanışma konuşmalarını dinledi ama töreni izlerken kalbi kabardı ve zihni ellerin ve ayakların her zarif salınışını takip etti. Töreni biliyordu.

zihninin bir parçası. İfadeler, ritim ve kalıplar ona tanıdık geliyordu, sanki doğmadan çok önce ona dünyayı temizlemek için araçlar verilmişti.

Ayakları iki kadına katılmak için ağrıyordu, elleri havada akıcı bir yay çizmek için çırpındı, yükseldi. Altındaki toprağın nabzını hissetti. Kalbi şarkıya ve ritme uymak için ritim değiştirmeye başladı. Ah evet, sözler oradaydı, kadim, güzel ve kadınların gücüyle doluydu.

Oh, Doğa Ana, biz senin sevgili kızlarıyız. Lara saygıyla eğilerek alçaldı, ayakları Syndil ve Skyler'ın Raven ve Savannah'yı çevreleyen dört köşeden ikisinde tamamladıkları zarif dönüşü yakalamak için kendiliğinden döndü. Lara içgüdüsel olarak üçüncü köşeyi aldı. Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz. Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz. Şimdi size katılıyoruz. Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir oluyor.

Müzik onun ruhunda zaten vardı. Ama bir dördüncüye ihtiyaçları vardı. Diğer kadınlar dans ediyor ve şarkı söylüyordu, sesleri giderek güçleniyordu ama bir sese daha ihtiyaçları vardı. Yeterince güçlü değillerdi. Lara Syndil'e baktı, yüzünde belli belirsiz bir çatıklık vardı. Ayaklarını ayarlamaları gerekiyordu. "Sen de hissediyor musun?"

Kadınların üzerine bir sessizlik çöktü. Sıcak mağara gücün askıya alınmasıyla titreşiyordu. Lara tüm gözlerin üzerinde olmasından utanç duymalıydı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Haklı olduğundan emin değildi ama bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Syndil'e baktı. Kadından güç yayılıyor, etrafındaki havada titreşiyordu. Aurası bile titreşiyordu.

Syndil kaşlarını çatı. "Dansın dengesi bozuldu ama bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var." Skyler'a bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Çalışıyor ama tam olarak değil." Genç omuz silkti. "Sadece yapabileceğimizin en iyisini yapabiliriz. Dört kişiye ihtiyacımız var ve

sadece üçümüz varız."

Syndil başını salladı. "Şarkının dansını ve notalarını ayaklarımın tabanında hissettiğim toksin miktarına göre ayarlıyorum. Bu toprakta özellikle dikkatli olmamız gerekiyor çünkü onu bebekler için hazırlıyoruz."

Lara hâlâ kaşlarını çatarak başını salladı. Odanın içinde titreşen gücü hissetmek için elini kaldırdı. "Bazı dokumalar biraz bozuk. Dördüncü bir dokumacıya ihtiyacımız var."

"Hiç kimse yok. Diğerleri güce katkıda bulunabilir ama yeryüzünün iyileştirici şarkısını üretemezler."

"Senin soyundan başka kimse yok mu?" diye sordu Syndil'e. Syndil başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok. Şüpheleniyoruz

Skyler Ejderha Arayıcı soyundan geliyor ama bilmiyoruz. Toprağın çığlıklarını duydu, eğer öyle değilse bile o da benim gibi toprağa karşı empati kurabiliyor."

"Ejderha Arayıcı gözleri var," diye onayladı Lara.

Skyler'ın gözleri genç yüzünde çok yaşlıydı. Ve Lara orada Razvan'ın izlerini görebiliyordu. O halde bu muhtemelen Xavier'in kanından beslenmek için Razvan'ın vücudunu üretmeye zorladığı çocuklardan biriydi. Kız bir şekilde Karpat ırkına karışmıştı. Bu düşünce tedirgin ediciydi ve bir an için Nicolas'ın kollarının rahatlığını istedi. Hiç düşünmeden ona uzandı. Nicolas hemen oradaydı.

Bana ihtiyacın mı var?

Kendini aptal gibi hissediyordu. Bir çocuğunu kaybetmek üzere değildi ama genç bir kız babasının gözlerine sahip olduğu için titriyordu. Hayır. Hayır. Her şey yolunda.

Zihnime seninkiyle dokunman yeterli Lara. Ben seninleyim.

Onun güvencesi kendisini güvende ve rahat hissetmesini sağladı ve hayatında ilk kez kendini ait hissetti.

Ben iyiyim. Bu sefer inanarak söyledi. Doğrudan Raven'la konuştu ve onun sıkıntılı bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Natalya'ya ihtiyacımız var."

Kadınların hepsi birbirine baktı. "Natalya bir savaşçı. Toprağı hissedemediğini söylüyor," dedi Shea. "Bunun için gerekli duyarlılığa sahip değil."

Lara'nın kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Böyle mi söyledi?"

Shea ve Raven uzun uzun bakiştılar ve sonra Raven kaşlarını çattı. "Mikhail bana onun dünyayı ailesi gibi iyileştiremeyeceğini söyledi. Bu doğru değil mi?"

Lara dudaklarını büzdü. "Natalya'nın nabzı güçle atıyor. Eğer bunu yapamasaydı şok olurum."

Raven, "Onu içeri çağır," dedi.

Shea, "O savaşçılar konseyinde, bizim adımıza konuşuyor," diye hatırlattı.

"Onu geri çağırın," dedi Raven tekrar ve bu sefer bu bir emirdi. "Eğer bu çocukları kurtarmak için bir umut varsa, o zaman bu erkeklerle yapılan tartışmadan çok daha önemli. Sonunda Mikhail kadınların erkeklerle birlikte savaşıp savaşmayacağı konusunda bir karara varacak ve hepimiz buna uyacağız."

Kimse Natalya'ya toplantıda ihtiyaç duymalarının nedeninin seslerinin duyulmasını sağlamak olduğunu söylemeyecekti. Raven Mikhail'in karısı olarak nadiren de olsa rütbesini yükseltiyordu ama Natalya'nın çağrılmasını istediğine hiç şüphe yoktu.

Raven'ın yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ve acısı kadınların üzerinde ağır bir yük oluşturunuyordu. Raven bir kayıptan kurtulmuştu ve şimdi bir çocuğu daha elinden kayıp gidiyordu. Yanındaki Savannah solgun ve bitkin bir halde gözlerini kapamış, bebeklerini kucağına almaya odaklanmıştı.

Her iki kadın da doğmamış çocuklarıyla iletişim kurabiliyordu ve bu da kayıpla yüzleşmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Bebekler gerçekte ve kişilikleri gelişmeye başlamıştı.

"Onu hemen ara Shea," diye ısrar etti Kuzgun. Shea Razvan'ın ikizine uzandı.

Lara, Syndil'e "Shea neden onu geri çağırmakta isteksiz?" diye fısıldadı.

"Natalya farklı," diye yanıtladı Syndil. "O hayatta kalan en yaşlı dişi Ejderha Arayıcı ve bu nedenle kanı son derece güçlü. Bunun ötesinde, diğer her yönden mücadele edilmesi gereken bir güç ve kendi yolunda yürüyor. Sanırım Xavier'den saklanmak zorunda kaldığı için yıllar geçtikçe yalnızlaştı. Her zaman hoş ve saygılıdır, ancak kendi içine kapanma eğilimi vardır. Onu Vikirnoff olmadan nadiren görebilirsiniz."

Lara Natalya'nın yalnız olmasına şaşırmamıştı. Natalya kendine çok güvenen bir kadın havasındaydı ama Razvan'ın kız kardeşi ve gelmiş geçmiş en kötü adamlardan birinin torunuydu. Büyük olasılıkla ilk yıllarını omzunun üzerinden bakarak ve kimseye güvenmekten korkarak geçirmişti. Lara, Nicolas'a tamamen bağlanmak için kendi travmatik çocukluğunun üstesinden gelebileceğinden emin değildi. Teyzesinin çekingenliğini kesinlikle anlayabiliyordu.

Natalya o rahat, sıradan zarafetiyle içeri girdi, mavi yeşil gözleri sorularla doluydu. "Raven? Bana ihtiyacın var mı?"

Raven başıyla onayladı. "Lara ve Syndil bu konuda bize yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorlar ve ben - biz - çocuklarımızı kurtarmak için çaresiziz."

Natalya önce mağaranın etrafına sonra da Lara'ya baktı. "İyileştirme ritüelleri konusunda hiç deneyimim yok ama bana ne yapacağımı söylerseniz elimden geleni yaparım."

Raven nefesini bıraktı. "Teşekkür ederim, Natalya."

Savannah'nın uzun kirpikleri kalktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kızlarım da size teşekkür ediyor. Dayanmaya çalışıyorlar ama bedenim onları reddediyor." İki kolunu ortasına doladı ve hafifçe salladı. "Onlara benimle kalmalarını istediğimi söylüyorum ama vücudumun onlara saldırdığını hissediyorlar."

Raven başını salladı. "Bir çocuk daha kaybetmeye dayanamam."

Sesindeki çıplak keder Lara'nın kalbini parçaladı. Beline kadar uzanan gür siyah saçlı, uzun boylu, zarif bir kadın hemen iki hamile kadının arasına diz çöktü ve her ikisinin de üzerine bir elini koydu.

"Francesca," diye yanıtladı Natalya. "Gabriel'in hayat arkadaşı, şifacı ve Skyler'ın evlatlık annesi. İnanılmaz bir kadın. Şimdi benden ne yapmamı istediğini söyle."

Lara onun orada olmasından mutluydu. Kadınların hiçbirini tanıımıyordu ve Skyler'a bakmak, genç bir kız olarak kendisine bakmak gibiydi. Biraz kaybolmuş. Çok yalnız. Travma geçirmiş. Genç kız ona kendini savunmasız hissettiriyordu. Natalya'nın kadınlar için bir bilmece olduğu açıktı ama ona hayran oldukları da ortadaydı.

Syndil, "Bu, önce toprağı iyileştirmekle ilgili," diye açıkladı. "Bulabileceğimiz en zengin toprağı bulduk ve içine daha fazla mineral ekledik, ancak onu tüm toksinlerden arındırmamız gerekiyor."

"Ve parazitler," diye mırıldandı Lara nefesinin altında. Shea arkasını döndü. "Ne dedin sen?"

Lara konuşmamış olmayı diledi ama hepsi ona beklenti içinde bakıyordu. Parmaklarını aniden zonklayan şakağına bastırdı. "Özür dilerim. Yüksek sesle düşünüyordum."

Shea, "Hayır, ne dediğini bilmem gerek," diye ısrar etti.

Lara omuz silkti. Çocukluğu hakkında konuşmak ya da düşünmek bile istemiyordu. "Xavier her zaman parazitlerle deneyler yapardı. O hiçbir zaman

ve her zaman onları kullanmanın yollarını aradı. Bir keresinde onların en yetenekli büyücülerinden bile daha faydalı olduklarını söylemişti. İlk düşüncesi bu olmadan bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Toprak için toksinler yaratabilirdi, ama ya konakçının vücuduna girip hamileliği önleyen bir parazit yaratırsa?"

Francesca yavaşça ayağa kalktı, gözleri hem Raven'ın hem de Savannah'nın başlarının üstünden Shea'ninkilerle buluştu.

"Yabancı mikropları kontrol ettik. Kadınların vücutlarını her zaman tarıyoruz," dedi Shea. "Gregori böyle bir şeyi asla gözden kaçırmaz."

"Belki," dedi Lara, "ama Xavier mikroskobik amiplerle çalışma konusunda bir usta. Ve dünyayı iyileştirmek için dans ederken, günümüzün toksinlerini ararsınız."

Shea kaşlarını çattı. "Yeni doğmuş bir bebeğin göbek bağında ya da anne sütünde ne kadar toksin bulunduğu hakkında bir fikriniz var mı? Toprak içinde yaşadığımız, bizi gençleştiren şeydir, ancak çocuklarımız bizimle birlikte toprağa gidemez ya da doğanın sağlayabileceği en mükemmel besleyici sütü kullanamaz. Toprakta bulduğumuz ve çoğu kansere neden olan her bir kimyasalı sayabilirim..."

Raven kardeşinin koluna dizginleyici bir el koydu. "Lara, su kaynağımız ve toprağımız en saf kaynaklardan, buzullardan besleniyor. Bununla bile, Syndil dünyayı iyileştirmek zorunda."

"Belki de buzulunuz en saf kaynak değildir diyorum. Xavier buz mağaralarının sahibi. Mağaralar dağların altında kilometrelerce uzanıyor, aslında koca bir şehir. Onun dağı sizin evlerinizin üzerinde ve onun buzulu sizin su kaynağınızı besliyor ve toprağınıza sızıyor. Onu göz ardı ettiniz çünkü öldüğünü sanıyorsunuz. Ama ölmedi. Kimse onu öldüremeyecek. Ve Karpat halkından nefret ediyor. Eğer yapabilseydi, vücutlarınızın hamileliği reddetmesini sağlayacak bir şeyi sistemlerinize sokmanın bir yolunu bulurdu."

Lara bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun modern toksinler olmadığını söylemiyorum, sadece cevaplar için geçmişinize de bakmak isteyebileceğinizi söylüyorum."

Bu kadın topluluğuna fikrini açıkladığına inanamıyordu. Buz mağaralarının dışında büyürken, olabildiğince sessiz ve uysal kalarak radarın altında kalmıştı. Bir ailenin yanında ya da bir kampta kalmak istiyorsa fark edilmemek zorunda olduğunu öğrenmişti; saçları renkten renge girip gözleri de değişince bu pek kolay olmamıştı. Birlikte olduğu çingeneler ona karşı nazikti ama batıl inançları vardı ve psişik yetenekleriyle birlikte tuhaf görünüşü onu sık sık istenmeyen biri haline getiriyordu.

Francesca, "Rahatsız olmayın," diye teşvik etti. "Mümkün olduğunca çok yeni fikre ihtiyacımız var."

"Bana kalırsa Xavier sadece bir olasılık değil, buna neden olacak bir şey yaptı. Toprağa ve suya toksin yayıyor olabilir ama Karpatyalı kadınlara çocuklarını reddetmelerine neden olan bir şey bulaştırdığına dair hayatım üzerine bahse girerim."

Francesca, "Kadınları iyice kontrol ettik," dedi. "Ve herkeste bu sorun yok."

"Hadi başlayalım," dedi Syndil. "Raven ve Savannah'nın vücutlarını güçlendirmelerine yardımcı olmak için zengin toprağa ihtiyaçları var."

"Aman Tanrım!" Shea dönüp baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bakışları Francesca'ninkilerle buluştu. "Kadınları kontrol ettik ama hem insanlarda hem de Karpatlarda çocuğun cinsiyetini erkekler belirler. Erkekleri kontrol etmedik. Sorunlarımız orantısız sayıda erkek çocukla başladı."

Francesca belli ki kendi heyecanını bastırmaya çalışmış, onca hayal kırıklığından sonra temkinli davranmayı tercih etmişti. "Olabilir. Mantıklı ama önümüze çıkan her yolu araştırmaya devam etmeliyiz."

Shea birkaç kez başını salladı ama Raven'ın elini sıktı. "Syndil ve diğerlerinin burayı sen ve Savannah için mümkün olan en iyi toprak haline getirmelerine yardım edeceğiz," dedi. "Sonra da laboratuvarıma gidip bu işi çözeceğim. Senin tek yapman gereken biraz daha dayanmak."

Raven başını salladı ama ağzının etrafında beyaz çizgiler ve gözlerinde çaresizlik vardı. Lara onun yüzündeki açık kederden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Diğer kadınlardan bazıları Raven'ın yüzünü görmüş olmalıydı. Bir kez daha gevşek yarı çemberlerini oluşturdular. Köşede yanan ateşte büyük bir tencere vardı ve Francesca suyun içine küçük mavi çiçek demetleri ve acı kök mandragora ile birlikte çeşitli bileşimlerde birkaç büyük taş koydu. O diğer otları ve malzemeleri eklerken, diğer birkaç kadın da aromatik mumları yaktı. Bir anda lavanta ve yasemin kokuları havayı doldurdu. Kadınlar Karpat ninnisini söylemeye başladılar.

Lara kendini onlara katılırken buldu, sesini yükseltti, doğmamış çocuklar için ezici bir sevgi duygusu hissetti, onlara anne karnında kalmaları, güvende ve korunmuş olmaları, doğacakları ve sevgi dolu kollara alınabilecekleri ana kadar beklemeleri çağrısında bulundu.

Odada güç dalgalanıyordu ve bu güç ince bir farklılık içeriyordu. Dişil enerji de en az erkek enerjisi kadar güçlüydü ama besleyici ve şefkatli köklere sahipti. Yarı büyücü olan Lara farklılıklara karşı çok duyarlıydı, tek tek iplikleri ayırıyor ve Raven ile Savannah'nın etrafında örülen katmanların gerçek sevgi ve mutlak uyum içerdiğini görüyordu. Kadınlar tek bir amaç için bir araya gelmişti: bebekleri kurtarmak ve her biri ne kadar farklı geçmişlere sahip olursa olsun, zihinleri ve kalpleri tamamen aynı amaç ve niyete sahipti.

Bir araya gelen kadınların gücü inanılmazdı. Kendisini desteklenmiş hissetti ve sadece bir parçası olmak için değil

ama bir bütün olarak kendine ve diğerlerine karşı dengeli ve güvenli hissetmek.

Lara mağaranın etrafındaki tüm kadınlara baktı, manzarayı seyretti ve birlik duygusunu içine çekti. Güç, tüm canlılarda olduğu gibi her birinin içinde yaşıyordu ve onlar da bu pozitif enerjiyi toplayıp en iyi amaç için, hayat kurtarmak için kullanıyorlardı.

Sesini ekledi, yumuşak melodik bir yakarış, doğmamış çocuklar için yatıştırıcı bir teselli. Kadınlar birbirlerine bağlandılar, böylece birbirlerini zihinlerinde yakın hissedebildiler ve ayrıca Raven ile Savannah'yı ve onlar aracılığıyla çocukları da hissettiler.

Savannah'nın iki kızı birbirlerine sokulmuş, dikkatle dinliyor ve ara sıra kendilerini sıkıştıran spazmları görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Raven'ın çocuğu erkekti. Vücudu umutsuzca düşük yapmaya çalışıyor, davetsiz misafirden kurtulmak için büyük çaba sarf ediyordu. Çocuk büyük bir sıkıntı içindeydi, annesiyle kalmak için savaşmak ve ayrılarak huzura kavuşmak arasında kalmıştı. Raven ona usulca mırıldandı, hafifçe salladı, boş kollarını sanki onu kucaklamış gibi üzerine koydu.

Syndil, Skyler'a iki hamile kadın için hazırlanan devasa toprak yatağının köşesinde yerini almasını işaret etti. Natalya ve Lara alt köşeleri aldılar. Mağaranın üzerine bir sessizlik çöktü ve duyulan tek ses Raven'ın kesik kesik nefes alışığıydı.

Syndil'in kolları havaya kalktı ve diğer üç kadın da onu takip etti. Ayakları dans etmeye başladı, elleri zarif çizgiler halinde akarken vücudu zarifçe sallanıyordu. Skyler birkaç kalp atışı bekledi, melodiyi Syndil'le mükemmel bir uyum içinde mırıldanırken ayakları ritmi yakaladı ve Syndil'in iki sıra gerisinden ilahinin ilk satırına başladı. Lara da Skyler'dan işaret alarak, ayakları ve elleri kendi iradeleriyle hareket etmeye başlayana kadar içgüdüsel olarak bekledi. Syndil'den yükselen şifa şarkısını hissetti.

patlamak üzere. Hava güçle parıldıyordu. Ve sonra Natalya onlara katıldı.

Sesleri bir şarkıya dönüştü ve çıplak ayaklarının toprağı okşarken çıkardığı sesle, sanki yeryüzünün tam ortasından müzik çıkarıyormuşçasına karmaşık bir desenle dans ettiler. Lara şarkıyı hissetti, dansı ayak tabanlarında hissetti. Attığı her adımı daha atmadan, elinin her zarif hareketini ve vücudunun her salınışını daha yapmadan önce biliyordu. Şarkı zihninde yüksek sesle, diğer üç dansçıyla mükemmel bir uyum içinde, dünyanın notalarına mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

Oh, Doğa Ana, biz senin sevgili kızlarıyız. Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz. Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz. Şimdi sana katılıyoruz. Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir oluyor.

Şarkıyı söylerken, bu kez doğruydı, kadınlar yeryüzüyle tek bir bütün haline geliyordu, üstlerindeki gökyüzü ve altlarındaki sıcak çekirdekle uyum içindeydiler.

Oh, Doğa Ana, biz senin sevgili kızlarıyız. Annemize saygılarımızı sunuyor ve Kuzey'i çağırıyoruz... Syndil eğildi ve bir daire çizdi. Güneyde Skyler, Syndil ile mükemmel bir senkronizasyon içinde hareketi tekrarladı. Doğu. Lara bir saygı göstergesi olarak alçaldı ve Natalya'nın ardından diğer iki kadınla birlikte döndü. Batı. Dört kadın da dördüncü yayı tamamladı ve aynı anda döndü. Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Güç odanın içinde patladı, şimdi canlıydı, odadaki tüm kadınları birbirine bağlayan, enerjilerini çeken görünür iplikler vardı.

Toprağa olan sevgimiz ihtiyacı olanları iyileştirir. Şimdi sizinle birleşiyoruz, topraktan toprağa. Yaşam döngüsü tamamlandı.

Toprak ayaklarının altında ısındı. Raven ve Savannah sıcaklık dalgası üzerlerinden geçerken soluk soluğa kaldılar. Toprağın rengi

toprak daha da koyulaşarak minerallerle ısıldayan zengin, verimli bir siyaha dönüştü.

Lara yeryüzünün neşesini çıplak ayaklarının tabanında hissetti, bacaklarından yukarı doğru hareket ederek bedenine güç ve mutluluk aşıladı. Kozmik bir bütünün parçası olarak kadınlarla birdi, evrenle birdi ve tam bir güven ve uyum duygusuna sahipti. O an için hiçbir korkusu yoktu, hiçbir zayıflığı yoktu, daha büyük bir bütünün parçasıydı. Neredeyse coşkulu bir esenlik duygusuyla dolup taşmış, etrafını saran enerji ve huzurun ötesine geçmişti.

Dansçılar sallanmayı bıraktı ve kadınlar ellerini, onlar için en zengin altın madeninden çok daha değerli olan bereketli toprağın zenginliğine gömdü. Hepsinin bitkin ve yorgun olması gerekirdi ama toprak onlara enerji aşıladı.

Syndil'in yüzü Lara'nın hissettiği sevinci yansıtıyordu, gözleri merakla parlıyordu.

Syndil, "Kadınlarımız için toprağımızın olması gereken yer burası," dedi. "Ve dördümüzle birlikte artık çok şey yapabiliriz."

"Şimdiden bir fark hissediyorum," dedi Savannah rahatlamış bir ifadeyle. "Kramplarım çok daha az."

Raven dudağını ısırdı ve başını salladı. "Bana yardımcı olmuyor. Kasılmalar giderek güçleniyor." Sesinde umutsuzluk vardı.

Lara, diğer kadınlarla birlikte, çocukla bağlantı kurmak için uzandı. Zihnini korku kapladı, onu acı takip etti. Güvenli sığınağından koparıldığını hissetti. Boğuk bir çığlık attı. Küçük çocuk başına gelenlerin farkındaydı ve annesine uzanmaya devam etti.

Raven onu acıdan ve minik bedenine yapılan sürekli darbelerden korumaya çalıştı. Lara kendisine yönelik fiziksel saldırıdan çok, başka bir şeyin ince akışını hissetti.

Kaşlarını çattı, önce Natalya'ya sonra da diğerlerine bakarak onların da aynı şeyi anlayıp anlamadıklarını kontrol etti. Hepsi de çocuğu kaybetmenin verdiği aynı korku ve keder içindeydi.

Lara dilini aniden kuruyan dudaklarına dokundurdu ve içgüdüsel olarak Nicolas'a uzandı. Bir anda oradaydı, sıcaklığı onu sarıyor, gücü ona güven veriyordu. Sakinleşti, bir nefes aldı ve bıraktı, hem çocuğa hem de anneye karşı çalışan karanlık etkinin ipliğini takip etmeye çalıştı. Kaynağını bulamadan çocuk daha da uzaklaştı.

Raven ağlamaya başladı, Lara'nın kalbini parçalayan derin hıçkırıklar. "Bir çocuk daha kaybedemem. O bir sonraki hayata annesiz gönderilemeyecek kadar küçük. Onunla birlikte gitmeliyim."

Toplu bir nefes alma sesi yükseldi ve kadınlar gözle görülür bir şekilde soldu. "Yapamazsınız," dedi Shea.

"Kesinlikle olmaz."

"Anne," diye itiraz etti Savannah.

"Raven," Francesca'nın sesi sakinliğin sesiydi. "Eğer oğlunu takip etmeyi seçersen, Mikhail de seni öbür dünyaya kadar takip edecek. Halkımızın ikinize de ihtiyacı var. Perişan haldesin ve doğru düşünemiyorsun."

Raven kırık dökük ağlamaya devam etti. Shea onun yanındaki toprağa çöktü, kollarını ona doladı ve Savannah onun elini sıktı.

Lara Natalya'ya, "Mikhail'in onu takip edeceğinin ne anlama geldiğini anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Hayat arkadaşları birbirleri olmadan var olamazlar. Eğer Raven çocuğuyla birlikte bir sonraki hayatı seçerse, Mikhail'in de onu takip etmekten başka seçeneği kalmayacak, yoksa vampire dönüşecek. Bu Raven için bir seçim olamaz, özellikle de Mikhail için. O bizim liderimiz. Savannah onun yerini alamazsa düşmanlarımız kazanmış olacak ve türümüzün soyu tükenecek."

Lara kıpırdamadan durdu, korku parmakları omurgasından aşağı süzülüyordu. Nicolas vampire dönüşebilirdi. Dünyayı kendi seçimiyle terk etmiş, bunun kendisi ya da çevresindeki insanlar için doğuracağı korkunç sonuçları asla tam olarak anlayamamıştı. Ona tek bir kelime bile söylememişti, tek bir suçlama sözcüğü bile. Nicolas deneyimli bir avcıydı. Dönüşmüş olsaydı, yok edilmeden önce pek çok kişiyi öldürebilirdi.

Raven'ın gözyaşları içindeki yüzüne bakarken zengin topraktan biraz daha avuçlarına aldı. "Hayat arkadaşının hayatını riske atamazsın." Tıpkı onun yaptığı gibi. Bencilce, başkalarının başına gelecekleri düşünmeden.

Odada dünyayı iyileştirmek ve üç çocuğun hayatını kurtarmak için bir araya gelen kadınlara baktığında, her insanın kendi yolunda değerli olduğunu, her birinin daha büyük bir iyiliğe katkıda bulunduğunu fark etti. O da tıpkı Nicolas gibi, tıpkı Raven ve doğmamış çocuklar gibi yaşam döngüsünün bir parçasıydı. Her biri özel ve önemliydi ve yapacak bir katkıları vardı. Belki hiçbirisi bunun ne olduğunu bilmiyordu ama hayata saygı duymalı, onun için savaşmalı, her bir bireyi önemli saymalıydılar.

"Raven, sana burada pek çok kişinin ihtiyacı var," diye mırıldandı yüksek sesle ve ilk kez bireylerin bir bütünü oluşturduğunu anladı. "Vefatınla hepimiz eksilmiş olacağız."

Savannah annesinin kolunu kavrayarak, "Sana ihtiyacım var," dedi. "Yanımda olmana ihtiyacım var. Ben senin kızınım. Eğer sadece bana sahipsen, burada kalmaya değmez miyim?" Paniğe kapılmış görünüyordu, kara toprağın aksine bembeyazdı. "Anne, beni bırakamazsın."

"Biliyorum. Biliyorum." Raven kollarını kızına doladı. "Başka bir çocuğu daha kaybetmeye dayanamıyorum. O çok küçük ve yaşamak istiyor. O çok uzakta."

Francesca onu kollarından yakaladı ve hafifçe sarstı. "Raven, bana bak." Raven ona odaklanana kadar bekledi.

"Panikliyorsun. Sakin olmalısın ki o da sakın kalabilsin. Onu kurtarabileceğimize inanmalısın ki o da buna inansın."

"Canını acıtıyor ve şokta," diye itiraz etti Raven.

"Biliyorum tatlım. Onun acısını ve korkusunu hissediyorsun ve bu senin acını arttırıyor ama bu ona yardımcı olmaz. Biz yardım edebiliriz. Hepimiz yardım edebiliriz. Etrafına bir bak. Hepimiz burada seninleyiz. Yardım edeceğiz."

Savannah başını salladı. "Ben de yardım edeceğim, ikizler de öyle."

Lara tekrar ipliğe uzandı. "Burada karanlık bir sanat iş başında. Seninle ve çocukla bağlantı kurduğumda bunu hissediyorum. Pes etmen için etki altındasın ve oğlun da öyle. Karşı koymalısın, Raven. Xavier'in bu çocuğu almasına izin verme. Seni ve çocuğu almasına izin verme. Bana biraz zaman kazandır."

Francesca ve Shea başlarını çevirip şaşkınlıkla ona baktılar. "Emin misiniz?" Francesca sordu. "Gerçekten emin misin?"

"Belli belirsiz ama orada. İnanın bana, dokunuşu ne kadar hafif olursa olsun Xavier'in etkisini her yerde fark edebiliyorum."

Francesca, "Senin hissettiklerini benim de hissetmem gerekiyor," dedi. "Natalya? Sen de hissediyor musun?"

Natalya kıpırdamadan durdu. Yavaşça başını salladı. "Evet, o haklı. Ve aynı etki Savannah'da da işliyor. Henüz o kadar güçlü değiller çünkü ikizler güçlerini arttırmak için birleşiyorlar ama karanlık sanatın örgüsü onlara da saldırıyor. Devam ederse buna karşı koyamayacaklar, en azından doğmaya hazır olana kadar."

Savannah iki kolunu da koruyucu bir şekilde karnının etrafına koydu. "Ne yapabiliriz ki?"

Francesca, "Onlara saldıran her neyse yok etmeliyiz," dedi.

"Gregori'yi geri arayayım mı?"

"Peki ya Mikhail?" Raven'ın sesi dalgalandı.

Lara kaşlarını çattı. "Bir erkeğin tehdidini hissettiğinde geri çekilme riskini göze alamayız. Karpatyalı erkekler koruyucu ve kollayıcıdır. Bizi tehdit olarak algılamıyor."

"Takip edebilir misin?" Natalya sordu. "Çünkü bana bir hedef verirsiniz, onu yok edebilirim." Mutlak bir güvenle konuşuyordu.

"Takip edebilirim," dedi Lara.

"Raven?" Francesca söyledi. "Bu senin çağrın. Senin ve Savannah'nın. Mikhail ve Gregori'nin çocuklarınızı öldürmeye yönelik bu girişimle başa çıkmak için geri çağırılması gerektiğini düşünüyorsanız, onları derhal çağıracağız."

Raven ve Savannah birbirlerine uzun uzun baktı. Mağaranın içine sessizlik çökmüştü. Büyük tenceredeki su kaynamaya devam ediyor, lavanta ve yaseminin rahatlatıcı kokuları havayı dolduruyordu. Raven etrafta bekleyen kadınlara baktı, hepsi de tek bir amaç için gelmişti

-Çocuklarını kurtarmak için.

Raven çenesini kaldırdı, eğilip kızını öptü ve Lara'nın mavi-yeşil bakışlarıyla buluştu. "Şu şeyi bul ve onu yok edelim."

Bölüm 14

Nicolas derin mağaralara girdiğinde onu kristallerin uğultusu karşıladı. Dev kristallerin oluşumları onu şaşırtmayı ve etkilemeyi asla başaramadı. Zengin minerallerden oluşan böylesi bir güzellik zenginliğini ancak doğa sağlayabilirdi. Pek çok bölgede nadir bulunan alçıtaşı, Karpat Dağları'nda o kadar iyi bilinmiyordu. Yerin bin metre altında, sıcak magma daha da aşağıda yanarken, yumuşak kireçtaşı yatağı hidrotermal sıvının fokurdamasıyla kesilmiş, aşağıdaki magma odalarından koparak odaları doldurmuş ve akıp gitmeden önce geride bazılarının yüksekliği yetmiş metreyi aşan ve çapı yedi metreyi bulan kalın bir selenit ormanı bırakmıştı.

Nicolas Amerika'da dev sekoya ormanlarını görmüştü ve ağaçları etkileyici ve görkemli bulmuştu ama onlar bile bu muhteşem kristal ormanıya kıyaslanamazdı. Alçı sütunlarının dünyanın her yerinde çok nadir bulunduğunu biliyordu, çünkü yerin çok derinlerindeydiler, sıcaktan bunalmışlardı ve yüzde yüz nemle yıkanmışlardı, bu da yeraltı mağaralarını en uzman mağaracıların bile keşfetmesini zorlaştırıyordu, ancak Karpatlar yeraltı ortamında başarılı oldular.

Biri diğerine açılan odalardan oluşan labirente, devasa kristallerin şekillerine ve renklerine baktı ve dehşete kapıldığını hissetti. Güzelliği hayranlıkla seyretmek ve içine çekmek için bir an durdu ve Lara'nın da bu anı paylaşmak için yanında olmasını diledi. Kendini huzur içinde hissediyordu, sanki en büyük katedraldeymiş gibi, sanki burası sadece kendi türü için göklerden gelen bir armağanmış gibi. Başka hiçbir tür

Yüksek sıcaklık ve neme pişmeden uzun süre dayanabilirdi ama halkı burada geliştirdi. Dev bir kristal sütunun dibinde dururken, kendisini gözetiyor olabilecek herhangi bir tanrıya çok yakın hissediyordu.

İç odaların derinliklerine indikçe titreşimler arttı, bedenine uyum sağlayarak gücün içinde dalgalandığını hissetti. Savaşçıların konsey odasına ulaşmak için ayrı odalardan geçerken, kristallerle ağırlaşmış duvarlar, gelgitin yumuşak gelgiti gibi yavaş ritmik bir dalgayla dalgalanıyor gibi görünüyordu. Sürekli hareket, yeryüzüyle bir olma hissini, gezegenin kendisiyle ve Karpat halkının ihtiyaç duyduğu her şey açısından çok zengin olan dağlarla başka bir bağı güçlendirdi.

En azından ilk birkaç yüzyıl boyunca dağlar onların ihtiyaçlarını karşılamıştı ama şimdi Xavier'in bir şekilde bunu değiştirmeyi başardığından şüpheleniyordu. Bu şüpheyi gidermeyi ve yüksek büyücünün kara sanatlar labirenti mağaralarına yeniden girme ihtiyacını karşılamayı umuyordu. Ağ, dağların altında kilometrelerce uzanıyor, bir köy gibi yayılıyordu. Herhangi bir kısmının hâlâ dolu olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Xavier ölüm tuzakları olan güçlü korumalar bırakmıştı.

O ve Vikirnoff konsey toplantısından sonra karanlık büyücünün odasına girmek için başka bir yol bulmaya niyetlenmişlerdi. Kullandıkları giriş onlara kapalıydı ve muhafızın dışlarındaki parazit zehri, öldürmeye hazır bir kapıdan geçmeye çalışmak için güçlü bir caydırıcı argümandı.

Karpatyalı erkeklerin çoğu çoktan toplanmıştı ve o da saygıdan dolayı daha resmi olan ön kol-ön kol selamlaşmasını kullanarak onları selamladı. Duyguları bu kadar yeniyken, hissettiği yoldaşlık biraz bunaltıcıydı. Her zaman mesafeliydi. Çoğunlukla, kardeşleri dışında, çok yalnızdı. Büyük savaşçı odasının sınırları içinde, Karpatların gücünü hissetti.

insanlar, eskilerin bilgeliği ve özellikle de prensleri aracılığıyla sahip oldukları bağlantı.

Derin odaya girdiğinde adamların ve orada bekleyen üç kadının üzerinde bir ciddiyet havası olduğunu fark etti. Vikirnoff'la selamlaşırken kaşlarını kaldırdı.

"Raven daha fazla sorun yaşıyor. Gregori kadınların çoğunu çağırdı ve eski çağlarda hepimizin yaptığı gibi kadın büyüsü yapmalarını istiyor. Sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yok ama Syndil ve diğerlerinin onun düşük yapmasını engelleyebileceğini umuyor."

"Ya Savannah?"

"Gregori, Kuzgun'la ilgilenmek dışında ayağa kalkmasına izin vermiyor. Çok gaddar biri, bu yüzden korkarım bebekleri doğurma ihtimali de pek iyi değil."

Nicolas savaşçıların odasında bulunan üç kadına baktı: Natalya, Jaxon ve Destiny. "Onların Raven'la birlikte olması gerekmiyor mu?"

"Kadınlar, kadın savaşçılar konusunu gündeme getirdiğimizin farkındalar ve üçünden resmi olarak diğerleri adına konuşmalarını istedik."

Nicolas başını salladı. "Elimizde bir kavga olabilir."

Vikirnoff omuz silkti. "Sonunda prens bu konuda bir karar vermek zorunda kalacak. Natalya vampiri avladı ve uzun süredir bağımsız. Destiny hayatı boyunca avlandı. Onu bırakabileceğinden bile emin değilim. Bir vampir tarafından köleleştirildi ve onun ellerinde büyük acılar çekti."

"Tartışmaların farkındayım," dedi Nicolas. "Ve hayat arkadaşınız tehlikeli bir şey yapmakta ısrarcı olduğunda hayır demenin o kadar da kolay olmadığını keşfettim. Lara'yı Xavier'in mağarasına geri götürme konusunda güçlü çekincelerim var, ama muhtemelen bunu yapabilecek tek kişi o."

güvenlik önlemlerini çözecek. Bizim gözden kaçırabileceğimiz ipuçlarını fark edecektir ve bu yolculuk onun anılarını daha da açabilir - kadınlarımızın karşılaştığı sorunları çözmede bize yardımcı olması için ihtiyaç duyabileceğimiz anılar."

"Bunları hiç düşünmemiştim," dedi Vikirnoff. "Doğrusu, uygun bir giriş bulursak bu gece içeri girip kadınları geride bırakmamız gerektiğine karar vermiştim."

"Kadının seni takip etmez mi?"

"Bilseydi elbette beni takip etmeyi düşünürdü." Vikirnoff Natalya'ya tam bir bağlılıkla baktı. "O 'bırakmanın' ne demek olduğunu bilmiyor. Öte yandan ben daha deneyimliyim ve gerekirse gerekli keşifleri yapmak için onu birkaç saatliğine başımdan savabilirim. Daha sonra bana kızabilir ama ben onun güvende olmasını tercih ederim."

"Peki ya ona avlanmayı bırakmasını söylerseniz?"

"Natalya vampiri avlamayı bırakmanın doğru olduğuna karar verirse bırakacaktır, ama tek yol bu. Günlerin sonuna kadar ona dikte edebilirdim ama o kendi yoluna gidiyor ve bunu yaptığı için onunla gurur duyuyorum."

Nicolas, "Pek yardımcı olamayacaksın," diye belirtti.

Vikirnoff kaşlarını çattı. "Her zaman hızlı bir öğrenme eğrim olmuştur ve kadınlarla uğraşırken yüzleşmekten kaçınmanın çok daha kolay olduğunu fark ettim."

"Mikhail'in bu konuda bir karar vermesini sağlamalıyız."

"Ben de sesimi sizinkine ve Gregori'ninkine ekleyeceğim. Yakında harekete geçmezsek çok geç olacağına inanıyorum. Erkeklerimiz için daha fazla umut beslemeliyiz. Ve daha fazla çocuk üretmenin bir yolunu bulmanın yanı sıra dünya çapında hayat arkadaşları aramalıyız. Bize kalan tek gerçek umut kadınlarımızın daha fazla çocuk üretmesidir."

Karanlık Troubadour'lardan Dayan, Vikirnoff'un söylediklerine kulak misafiri olduğu belli olan bir adım attı. "Belki de düşmanımızın kitabından bir sayfa alıp, kadınlarla onlar farkında olmadan röportaj yapabileceğimiz bir psişik merkez açmalıyız."

Gregori dev kristal ormanda ilerliyordu, Mikhail de onun yanındaydı. Her iki adam da gergin ve yorgun görünüyordu. Konsey salonuna bir sessizlik çöktü.

"Herhangi bir haber var mı?" Lucian küçük kardeşine sordu.

Gregori bir elini gür saçlarının arasından geçirdi, bu hareket yorucuydu. "Artık yapabileceğimiz çok az şey var. İkizleri annelerinin yanında tutuyorum. Yaşamak istiyorlar. Bu da bir şeydir."

"Ya Raven?" Lucian sordu.

Mikhail başını salladı. "Dayanmaya çalışıyor. Jacques ve ben bebeği ona doğru tutuyoruz ama giderek zayıflıyorlar. Yakında çocuğun kayıp gitmesine izin vermekten başka çarem kalmayacak. Raven'ı riske atmaya cesaret edemem. Hayır diyor ama onun hayatını riske atamam."

"Eğer size herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksek," diye teklif etti Lucian. "Fazlasıyla istekliyiz."

Mikhail başıyla onayladı. "Kadınlar şimdi toplanıyor. Eski yöntemlerde çok fazla sihir var. Syndil en zengin toprağı sağlıyor ve Shea da vücutlarının eksikliğini hissettiği besinleri kazanmasına yardımcı olacak güçlendirici bir içecek geliştirdi."

Nicolas herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek, "Xavier'in bu işte parmağı olduğuna inanmak için bazı nedenler var," dedi. Kapının küçük bir çatırtıyla açılmasını Lara'nın hafızasıyla ilişkilendirdi. "Buz mağarasına gittiğimizde daha fazlasını hatırlayacağımızı umuyoruz. Belki de yardım etmek için zamanında bulabileceğimiz bulmacanın bir parçası vardır."

"Xavier'in sığınağı tehlikeli," dedi Lucian. "Eğer yaşıyorsa orayı tamamen terk etmiş olamaz. Orada çok fazla sır saklıyordu." Kardeşine baktı. "Bir

Şifacı Gregori, yüzyıllar önce kadınlarımızın bu sorunları yaşamasına neden olacak ne tür şeyler yapmış olabilir?"

"Sorunların yıllar içinde değişmiş olması, Lara'nın gördüğü şeyin gerçek olabileceğine inanmama neden oluyor. İlk olarak kız bebeklerin eksikliğini fark ettik," diye belirtiyor Gregori. "Bu durum uzun bir zaman diliminde ortaya çıktı. Kadınlarımız genelde her elli yılda bir doğum yaptığı için kimse kadın sayısı düşerken erkek sayısının arttığını fark etmedi."

"İlk denemesi mi?" Lucian sordu.

"Belki de," diye düşündü Mikhail. "Çocukların cinsiyetini nasıl etkilemiş olabileceği konusunda Shea'yla konuşmamız gerekecek ama insanlarımızın çoğu onun okuluna gidiyordu. O günlerde Xavier güvenilir bir dosttu. Dinlendiğimiz yerleri korumak için doğal enerjiyle sihir iplikçikleri dokuyarak bizim için koruma önlemleri oluşturdu. Hiç kimse onun uzun ömrümüze duyduğu kıskançlığın, yüzyıllar boyunca yaptığı zulümleri yapmasına neden olacağını tahmin edemezdi."

Gregori geniş omuzlarını silkti. "Kıskançlığı onu delilik yoluna sürükledi."

"Artık tamamen kötü biri," diye açıkladı Nicolas, "eğer daha önce kötü değilse."

Natalya aniden ayağa kalktı ve nazik parmaklarıyla hayat arkadaşının koluna dokundu. "Üzgünüm ama Raven beni çağırdı. Ona gitmeliyim."

Mikhail'in yüzü ona bakarken çizgili ve yorgundu. "Bize yardım etmek için yapabileceğin her şey için minnettarım Natalya." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Yaptıkları işe karışmamamı rica etti."

Gregori'nin yüzü de solgundu. "Natalya'yı hemen istiyorlar."

Natalya başıyla onayladı. "Evet, beni çağırıyorlar ve elbette gideceğim. Ne pahasına olursa olsun, hepimiz arkadayız."

Vikirnoff onun başının tepesine bir öpücük kondurdu ve ayrılırken elini sıktı. "Natalya bir grup içinde her zaman rahat değildir."

Mikhail, "Şu anda kimse rahat değil," dedi. "Bu herkes için yürek parçalayıcı bir durum. Raven ve Savannah bu çocukları doğuramazlarsa, şu anda hamile olan kadınlardan herhangi birinin doğurma şansı varmış gibi hissedeceğini düşünüyor musunuz? Peki ya hamile olmayanlar, sizce bu kalp ağrısını göze alabilecekler mi?"

Lucian, "Eğer türümüz hayatta kalacaksa başka seçenekleri olmayacak, Mikhail," diye belirtti. "Hepimiz çocuklarımızı kaybetmenin acısını hissediyoruz ama bu kalp ağrısından vazgeçemeyiz ya da boyun eğemeyiz."

Mikhail'in kaşları havaya kalktı. "Senin ve hayat arkadaşının bir çocuk kaybı yaşadığınızı bilmiyordum Lucian."

"Tüm kayıplar bizi bir bütün olarak küçültür."

Mikhail, "Sadece en iyi parçanız değil, aynı zamanda sevgili hayat arkadaşınızın da bir parçası olan bir çocuğun kaybının acısını çekerken kelimeler çok az teselli verir," diye kabul etti, "ama çocuğumuzla konuşuruz. Onu cesaretlendiririz, severiz, Raven'ın bedeni onu reddettiği için acı çektiğinde acı çekeriz. O bizim için sanki onu kollarımızda tutabiliyormuşuz gibi gerçek. Raven zaten bir kez oğlunu kaybetti. Şimdi bir tane daha var ve onu göremediğimiz ya da savaşmadığımız bir düşmana kaptırıyor. Her yükselişinde bizden santim santim uzaklaşıyor ve biz onu kurtarmak için çaresiz kalıyoruz. Bunu hayat arkadaşım için istediğimi mi sanıyorsun? Yoksa senin için mi?"

Küçük bir sessizlik oldu. Gregori kıpırdandı. "Herkesten bu konulara ağırlık vermesini istiyoruz çünkü yakında cevap alamazsak türümüz iyileşemeyecek."

"Sen bir şifacısın Gregori," dedi Kader. "Sence bu sorunları çözemediğimiz halde kadınlarımız çocuk sahibi olmaya çalışmaya devam etmeli mi? Öyle değil mi?"

Kalplerimizi, zihinlerimizi ve bedenlerimizi böyle bir travmaya maruz bırakmadan önce sorunun ne olduğunu öğrenene kadar beklemek daha mı iyi olur?"

"Sorunumuz çok basit, Kader," diye yanıtladı Gregori. "Eğer çocuk sahibi olmazsak, yok oluruz. Kız çocuk sahibi olmak için beklediğimiz her saat, daha fazla erkeğimizi kaybediyoruz. Evet, kadınlarımızın çocuklarını kaybetme riskini göze alması bir trajedi ve korkunç bir şey ama erkeklerimiz umutsuz. Hiç kimse umudu olmadan devam edemez."

"Çocuğun öleceğini bile bile hamile kalmak, sırf bir erkeğe sahte bir umut vermek için gereksiz bir fedakârlık gibi görünüyor. Sonuçta zaten elinde hiçbir şey yok," diye belirtti Jaxon. "Eğer güvenli bir şekilde çocuk sahibi olamıyorsak, belki de çözüm başka bir yöne bakmaktır. Dayan'ın bahsettiği gibi neden kadın medyumlardan oluşan bir veri tabanı oluşturmuyoruz? Onları kontrol etmenin bir yolunu bulabilir, seslerini kaydedebilir, erkeklerimize dinletebilir ve bu şekilde hayat arkadaşlarını bulma ihtimalleri olup olmadığını görebiliriz."

Destiny başını salladı. "Aramalarımız için modern teknolojileri kullanmıyoruz."

"Eğer bir veri tabanı oluşturursanız, düşmanlarımız hedeflerini bir ziyafet gibi önlerine serecektir," diye itiraz etti Lucian. "Potansiyel hayat arkadaşlarımızın isimlerini ve yerlerini kaydettiğimiz duyulduğu anda, düşmanlarımızın bu konuda ellerinden geldiğince hızlı hareket etmeyeceklerini mi sanıyorsunuz?"

Nicolas kaşlarını çattı. "Veri tabanını korumanın bir yolu olmalı. Kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor."

"Düşmanımız bunu bizden önce düşünmüş," dedi Destiny. "Amerika Birleşik Devletleri'nde 'Morrison Center' adında bir psişik araştırma merkezleri var. Bahse girerim her yerde kurmuşlardır. Kadınlar merkeze gidiyor, test ediliyor ve sonra cinayet için hedef oluyorlar. Veri tabanı zaten mevcut."

Hayat arkadaşı olmayan adamlardan birkaçı birbirlerini

anladıklarını gösteren uzun bakışlar attılar. Biri öne çıktı.

Nicolas adamı yıllar önce bir kez görmüştü ama o da bir vampirin peşinde Amazon ormanlarından geçerken. Duygusuz ve renksiz erkeklerin çoğu gibi o da yalnızdı ve tanıştıklarında oldukça kaba davranmıştı. Adı André'ydi. Nicolas onun izini sürmüş ve ardından çıkan savaşta yaralandığına dair kanıt bulmuştu ama adam De La Cruz bölgesinden çoktan gitmişti.

André diğerlerine hitap etmeden önce iki kadına doğru sert bir selam verdi. Uzun ve dik duruyordu, yüzü yontulmuş bir maske gibiydi, gözlerinin içi boştu. "Potansiyel hayat arkadaşlarından oluşan bir veri tabanı varsa, bunu ele geçirelim derim. Hepimiz yıllar içinde servet biriktirdik, onları yasal yollardan satın alabilir, sistemlerine sızabilir ya da içeri girip zihin kontrolü kullanarak orayı yönetenleri ele geçirebiliriz. Kontrolü ele geçirdikten sonra burayı bir kaleye çeviririz."

"Bu hesaplanmış bir risk," diyor Lucian. "Kendimizi ne kadar çok ifşa edersek keşfedilme şansımız da o kadar artar. Bilgisayarların ve modern teknolojinin dünyası - her cep telefonunda ve bu dağların dışında gidilen neredeyse her halka açık yerde bulunan kameralarla - hepimiz için tehlikeyi artırıyor."

"İçimizden birinin bile bir hayat arkadaşı bulma ihtimalini artırıyorsa, bu riski almaya fazlasıyla hazırım. Bu kadınlara koruma sağlamak için beklemeyi göze alamayız," dedi André.

Sesinde Nicolas'a izin istediğini ve onaylansa da onaylanmasa da büyük olasılıkla veri tabanının peşinden gideceğini söyleyen bir not vardı. Hayat arkadaşı olmayan diğer erkeklerin bakışlarına bakılırsa, André'nin çok yardımı olacaktı.

Gregori konuşmaya başladı ama Mikhail çemberin ortasına geçerek onu engelledi. Birçok bekâr erkekle, hayatlarını ölmekte olan bir türü sürdürmeye adanmış erkeklerle dolu odaya baktı.

"Risk ne olursa olsun bu fırsat kaçırılmayacak kadar önemli. Her halükarda, eğer bu kadınlar gerçek hayat arkadaşları olsun ya da olmasın tehlikedeyse, bizim korumamıza ihtiyaçları var. Bu konuyu görüşmek ve bir eylem planı oluşturmak üzere önümüzdeki ay sizinle bir araya geleceğim."

André yine kadınlara doğru küçük bir selam verdi ve daha rahat ve daha az açıkta olduğu belli olan odanın arka tarafına doğru kaydı.

Mikhail, erkeklerimizin çoğu çaresiz durumda. Dikkatli olmazsak bu durumu kötüye kullanabilir, bu kadınların takipçilerine dönüşebilirler. Bu büyük bir sorun haline gelebilir, diye uyardı Gregori.

Bunun gayet iyi farkındayım. Ancak bu sağlam bir fikir ve bir kez dile getirildiğinde geri alınamaz. Bu erkekler gerçekten de çaresiz ve bu potansiyel hayat arkadaşları listesini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaklar. Listeyi kontrol edersek, kadınları koruyabiliriz.

Öyle olsun.

"Bu bilgi elde edildikten sonra, bunu nasıl yaparsak yapalım, muhafızın onları bu bilgiyi vermeye zorlayacak herkese karşı duracağından emin olmalıyız." Mikhail herkesin kendisini anladığından emin olmak için odaya dikkatle baktı. "Bu kadınlar cinayet için hedef alındı. Onları halihazırda maruz kaldıkları riskten daha fazlasına maruz bırakmak istemiyoruz."

Nicolas, "Bunların hepsi türümüzü yok etmeye yönelik ana planın bir parçası," dedi. "Düşmanlarımız kadınlarımızı, çocuklarımızı ve tüm potansiyel yaşam arkadaşlarımızı ortadan kaldırmayı başarabilirse, tüm umutlar kaybolur ve erkeklerimizin büyük bir kısmı onların saflarına katılır."

"Geri çekilip herkesi Karpat Dağları'na geri çağırarak kendimizi koruyalım mı?" Gregori sordu. "Bir araya gelerek kendimizi koruma şansımız daha yüksek. Düşmanlarımızın sayısı arttı ve artık sürüler halinde hareket ediyorlar." Nicolas'ı işaret etti.

"Hepinizin duyması gereken rahatsız edici haberler aldık; vampirlerin ölülerinin bize karşı saflarına katılabilmesi için gölge dünyayı açmaya çalıştıklarına dair raporlar da buna dahil."

Nicolas, kardeşi Manolito'nun Shea'ya yapılan saldırıdan sonra hala kısmen gölge dünyada uyandığında ortaya çıkardığı komployu açıkladı. "Malinov kardeşler Xavier ile bir ittifak kurdular. Şu anda Razvan'ın onların komplosunun bir parçası mı yoksa bir tutsak mı olduğunu bilmiyoruz. Xavier'in geliştirdiği parazitler sayesinde vampirler birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlar ama yine de varlıklarını bizden gizleyebiliyorlar. Artık bir düşmanı bu kadar kolay tespit edebileceğimize güvenemeyiz."

Gregori başını salladı. "Düşman jaguar erkeklerinin çoğunu bozdu. Zacarias ve kardeşlerinden elçi olarak hareket etmelerini ve henüz kaybolmamış olanların bize katılmalarını sağlamaya çalışmalarını isteyeceğiz."

Odadaki sessizliği sadece kristallerin uğultusu bozuyordu. Haberler iyi değildi. Mikhail sonunda ayağa kalktı. "Birçoğunuz Manolito'nun hayat arkadaşını bulduğunu duymuşsunuzdur. O bir lycanthrope. Bu tür her zaman kendi yoluna gitmiştir, ancak çok fazla güce sahiptirler ve muazzam bir müttefik olabilirler. Onların yerini tespit etmeli ve bize katılmaya ikna etmesi için birini göndermeliyiz."

Adamlar uzun süredir kayıp olan likantrop türünü bulma olasılığını tartışırken kısa bir konuşma mırıltısı duyuldu.

"Peki ya insanlar?" Jaxon sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Mikhail içini çekti. "Bu uzun süredir devam eden bir tartışma. Çoğu kişi hâlâ kabullenme zamanının gelmediğini düşünüyor."

"Belki de güvenilir çevremizi genişletmeliyiz. Cullen, Gary ve Jubal kesinlikle güvenilir olduklarını kanıtladılar," dedi Jacques üç insan arkadaşının adını sayarak.

"Gary olmasaydı araştırmamızda bu kadar ilerleyemezdik. Çok çalışıyor ve çalışma saatlerimize uyuyor. Ayrıca toprağa gidemeyen çocuklara da göz kulak oluyor. Mikhail'in köyde güvenilirliğini defalarca kanıtlamış birkaç arkadaşı var."

"Peki kendimizi büyücüler topluluğuyla aynı hizaya getirmeyi düşündük mü? Hepsi Xavier'i takip etmedi ve çoğu onun yönetimi altında istismar edildi ve işkence gördü," diye ekledi Nicolas.

Bu öneri üzerine hemen hararetli tartışmalar başladı. Mikhail hiçbir şey söylemedi, sadece adamların diğer topluluklardan yardım isteme olasılığını tartışmalarına izin verdi - korudukları ama kendilerini ifşa etmemeye dikkat ettikleri topluluklardan.

Mikhail sessizce oturdu, duyuları kristal ormanından yayılan güçle köprü kurmak için alevlendi. Her jeot biraz farklı bir nota mırıldanıyordu ve o dinledikçe, zihnini notalara çevirerek, daha önce gitmiş olan kadim savaşçıların sessiz seslerini duydu. Her biri, tüm türlerin uyum içinde yaşadığı eski günleri anlatıyordu. Münzevi likantroplar, kendi tarzlarında Karpatlar kadar güçlüydüler ama kısa sürede tükeniyorlardı, erkekler dişilerine karşı en az Karpatlar kadar korumacıydı, bu da pek çok Karpat erkeğinin kendi türlerinden hayat arkadaşı bulamamasıyla istikrarsız bir durum yaratıyordu. Bir elçi bulunursa hoş karşılanır mıydı? Yoksa bir bütün olarak likantrop toplumunu korumak için öldürülecek miydi? Kimi gönderirse göndersin risk altında olacaktı.

Liderlik yapılacak doğru şeyi bilmek değil, karar vermek ve kaçınılmaz hataların getirdiği sorumluluğu kabul etmeye istekli olmaktı. Adamlarının çeşitli türlere ulaşmasına izin verirse, halkını korkunç bir risk altına sokabilirdi. Yıllar geçtikçe vampir efsaneleri büyümüş ve efsane haline gelmişti. Çok az kişi

Karpatyalı ve vampir arasındaki farkı ayırt edemezdi. Jaguarlar kadınlarına dönmüştü.

Mikhail yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Dünyaları çok uzun süredir savaş halinde gibiydi. Ölmekte olan türünü hayatta tutmaya çalışırken pek çok sorunu vardı ama o anda, etrafı savaşçı dostlarıyla çevriliyken, zihni sürekli olarak hayat arkadaşına ulaşmaya ve çocuğunu kontrol etmeye çalışıyordu.

Tartışma harareten kargaşaya dönüşecekmiş gibi görüldüğünde araya girdi. "Büyücü ve Jaguar insanlarla karıştı ve sanırım son birkaç yüzyılda likantroplar da öyle yaptı. Şekil değiştirenlerin çoğu kanlarını seyreltti. Geni taşıyorlar ama artık şekil değiştiremiyorlar. Shea'nın insan bir annesi ve Karpatyalı bir babası vardı. Razvan'ın insan kadınları kasten mi hamile bıraktığını yoksa buna zorlanıp zorlanmadığını bilmiyoruz ama çocukların Karpat kanı taşıdığını biliyoruz. Türümüz diğerlerinden o kadar da uzak değil. Müttefiklerimiz olmalı ve onları aktif bir şekilde bulmalıyız."

Mikhail'in sesi sessizdi ama mutlak otoritesinin ağırlığını taşıyordu. "Vampirle tek başımıza savaşmak için diğer türleri terk edemeyiz. Zamanla birlikte değişmeli ve dostluk ve ittifaklara daha açık olmalıyız."

Gregori, "Çemberimize ne kadar çok kişinin girmesine izin verirse, kadınlarımızı ve çocuklarımızı korumak o kadar zorlaşacak," dedi. "Etrafımız düşmanlarla çevrili ve bu noktada dostu düşmanı ayırt edemiyoruz."

Jaxon, "O halde hepimizin vampirleri yok etme konusunda eğitilmesi gerekiyor," diye önerdi. "Bu zorunlu olmalı, böylece nerede olursak olalım oradan canlı çıkma şansımız olur."

"Erkek çocukları doğdukları andan itibaren eğitiyoruz," dedi Mikhail sessizce. "Ben şimdiden bilgilerimi Raven'ın rahmindeki oğluma aktarıyorum."

"Peki ya torunların, Mikhail?" Jaxon sordu. "Onlara ders veren biri var mı?"

Gregori kaşlarını çattı, gümüş gözleri uyarıya yakın bir şeyle parlıyordu. "Kızlarımın ve hayat arkadaşımın tehlikeli bir duruma girmesine asla izin verilmeyecek."

Destiny'nin kaşları havaya kalktı. "Bunu bilmen mümkün değil. Bilemezsin. Hiç kimse, sen bile bir ömür boyu, özellikle de bizim kadar uzun bir ömür boyunca bu tür bir kontrole sahip olamazsın. Kesinlikle tüm kadınlar ve hatta çocuklarımız bir vampirin nasıl yok edileceği konusunda eğitilmeli," dedi Destiny. "Bu çok mantıklı."

Jaxon başını salladı. "Neden sadece erkek çocukları eğitmek zorundasınız? Bir kadın bilgisini hiç kullanmak zorunda kalmasa bile buna sahip olmalı. Ne zaman saldırıya uğrayacağını asla bilemezsiniz ve erkekler her zaman yanımızda değildir."

"Neden olmasın?" Nicolas talep etti. "Hayat arkadaşınız ve diğer tüm erkekler, bağlı olsun ya da olmasın, bir yere gittiklerinde kadınlarımızdan biriyle birlikte olmalıdır. Her birinizin ve özellikle de çocuklarımızın korumaları olmalı. Ivory ailesinin güvenliğini terk ettiği için öldü. Rhiannon'ı da aynı sebepten kaybettik. Xavier okulunu erkeklere kapatıp sadece kadınlarımızı aldığı anda, onların katılmasına izin vermeyi reddetmeliydik."

Odada bir anlaşma mırıltısı duyuldu ve birkaç kişi başını salladı. Destiny hayat arkadaşına baktı, açıkça ona sorular soruyordu. Verdiği cevaplar karşısında kaşlarını çattı.

"Yüzyıllar önce olmuş bir şeyden bahsediyorsun Nicolas. Zaman farklı ve dünya farklı. Geçmişte yaşayamazsın."

Nicolas, "Hayır, ama bundan ders çıkarabiliriz," dedi. "Kadınlarımızı korumayarak her şeyimizi kaybettik. Her şeyimizi. Çocuklarımızı neyin öldürdüğünü bulmayı başarabilirsek, erkeklerimiz için belki bir ya da iki hayat arkadaşı sağlayabilecek otuz kadar kadına düştük. İnsanlar ya da diğer türler gibi düşünmeyi göze alamayız."

sayıları var. Kadınlarını ve çocuklarını unutmayı tercih ediyorlarsa bu onların sorunu ama biz unutamayız. Elimizdeki az sayıda insanı korumak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Lucian, "Ne kadar istesek de kadınları kilit altına alamazsın, Nicolas," dedi.

Bekâr adamlardan biri olan Dimitri, "Deneyebiliriz," diye mırıldandı nefesinin altından.

Jaxon ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Deneyebilirsin ama ben olsam böyle bir şeyin olacağına inanmazdım."

Gregori kıpırdandı ve anında tüm gözleri üzerine çekti. "Destiny kadınlarımıza ve çocuklarımıza kendilerini nasıl savunacaklarının öğretilmesi gerektiği konusunda haklı. Ama ben bu konuda Nicolas'a katılıyorum. Hiçbir çocuk ve hiçbir kadın refakatsiz gitmemeli. Çok fazla düşmanımız var ve eğer onları artık tespit edemezsek, köyümüzün içinden geçebilirler ve tehlikenin asla farkında olmazlar."

Jaxon kaşlarını çattı. "Gerçekten de yetişkin bir kadının yapacak işleri varken evinde oturup bir eskort bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

Gregori, "Hepimiz ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda fedakârlık yaparız," dedi.

Jaxon gözlerini devirdi. "O zaman evinizde bizden birinin size eşlik etmesini bekleyin. Birkaç sabah dene ve nasıl olduğunu gör." Başını çevirdi ve hayat arkadaşının buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer bir arkadaşımı ya da akrabamı ziyaret etmek istersem, bunu kesinlikle yapacağım."

Gregori, "Şimdi de sana söylediklerimi kasten yanlış anlayan asık suratlı bir çocuk gibi konuşuyorsun," dedi. "Kimse sana dikte etmek istemiyor. Gerçek oldukça basit. Bizim savaşçılara değil çocuklara ihtiyacımız var ve kadınlar bebek doğurur, erkekler değil. Çok fazla savaşçımız ve çok az kadınıımız var, bu yüzden doğum yapma görevi kadınlara düşüyor."

"Gerçekten mi?" Destiny'nin kaşları havaya kalktı. "Yani duyduğum kadarıyla Nicolae'nin savaşmasına izin verilmeli.

vampir, ama ben değil, çünkü ldrlrsem beni damızlık kısırak olarak kaybederiz."

Gregori, "Ben böyle bir Şey söylemedim," diye reddetti.

"Bana da öyle geldi," dedi Jaxon. "Ve iyi bir hamile kadın gibi evde kalsaydı ve Nicolae ldrlseydi, yine de ne olacağını düşünüyorsun? Bütün bu tartışma çok saçma. Belki de evdeki yerimizi bilmemiz ve orada kalmamız gerektiğine dair bir işaret arıyorsunuz ama biz Karpatyalı olarak doğup büyümedik. Her bireyle birlikte gelen kendi bagajımız var ve bazılarımızın harekete geçmesi gerekiyor. Diğerlerinin evde kalmaya ihtiyaı var ve diğerleri de iyileşmek, araştırma yapmak ya da ilgilerini çeken iŐlere devam etmek istiyor. Ve bu, dostum, bizim hakkımız."

"Aynı fikirde değilim," dedi Gregori, sesi kısıktı ama mağaranın içinde kolayca yankılanıyordu. "Sizler Karpatyalısınız ve bu nedenle türümüzde aÇmamız gereken bazı farklılıklar var. İlk sadakatiniz kendinize değil, bir bütün olarak halkımıza olmalı. Biz sadece bireyler için değil, hepimiz için en iyi olanı yaparız. Örneğin, ilk görevimiz halkımızın prensine karŐıdır. O olmadan biz var olamayız, bu yüzden onun korunması her zaman ilk sırada gelmelidir. Her erkek, kadın ve ocuk bunu öğrenmeli, buna saygı duymalı ve gönülden hizmet etmelidir."

Jaxon, "Bence tüm kadınlar Karpat halkına hizmet etmeye istekli olduğumuzu kanıtladık," dedi. "Sadece erkeklerin kadınlara dikte ettiği karanlık çağlara geri dönmek istemiyoruz."

Gregori'nin yüzünde hızlı bir sabırsızlık ifadesi belirdi. "Gerçekten de bunun kadın erkek meselesi olduğuna inanıyor musun? Bu bir türü kurtarmakla ilgili, kadın haklarıyla değil."

"Peki hayat arkadaşımın dışarı çıkıp vampirle savaşması ve beni evde onun eve gelip gelmeyeceği endiŐesiyle baş başa bırakması nasıl oluyor da türü kurtarıyor? Eğer o ölürse, ikimiz de lrz. Her iki durumda da risk büyük. Mükemmel bir dünyada, ikisi de

vampirlerle savaşıyor olurduk ama dünya o kadar da mükemmel değil, değil mi Gregori? Eğer hayat arkadaşımın yanında durma ve onu eve sağ salim getirmeye yardım etme ihtiyacı hissediyorsam, emin ol ki bu benim haklarımla ilgilidir."

Gregori yakınına eğildi, gümüş gözleri Jaxon'a dikilmişti. "Neden bir an için bile olsa varlığının hayat arkadaşının savaşıma yeteneğini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaradığını düşündün ki? O bizim en büyük savaşçımız. Savaşta kimse onunla kıyaslanamaz. Binlerce yıldır savaşıyor, herkesten daha fazla deneyime sahip, ancak sen, bir zamanlar insan olan bir dişi, türümüzde çocuk sayılacak kadar az yaşa sahipsin, şimdi savaşırken bölünmediğini mi düşünüyorsun? Senin varlığınla riskinin azaldığını mı? İki katından fazla. Her zaman bir gözü senin üzerinde olmalı. Güvenliğinizi sağlamak için zihnini sizinkiyle birleştirmek zorunda. Sizi yönlendirirken bile bölünmüş durumda, tamamen öldürmeye odaklanmış değil."

"Gregori," diye uyardı Lucian, bakışları düz ve soğuktu.

Jaxon elini kaldırdı. "Hayır, bu yüzden buradayız, değil mi? Bu tartışmanın her iki tarafını da dinlemek için. Gregori ve diğer pek çok kişinin kadınların vampirle savaşmasına neden karşı çıktığını duymak istiyorum. Eğer neden karşı çıktığını anlamazsam, asla onunla aynı fikirde olma şansım olmayacak."

O zaman çok dikkatli ol küçük kardeşim, hayat arkadaşıma nasıl hitap ettiğine.

Ona doğruyu söylüyorum ve sen de bunu biliyorsun. O yanınızdayken bin kat daha fazla risk altındasınız. Bunu anlamak zorunda.

Lucian'ın soğuk bakışları kardeşinin üzerinde gezindi. Belki, ama bu benim almam gereken bir risk.

Katılmıyorum. Seni kaybedemeyiz, hayat arkadaşının kaybını da göze alamayız. Çok uzun zamandır yalnız bir dünyada yaşadınız, kendi yolunuza gittiniz ve kararlarınızı ölmekte olan bir türü kurtarmaya değil, Vlad'ın direktiflerine göre verdiniz

vampiri aramak ve yok etmek için. Yeni bir prensimiz ve ele alınması gereken yeni bir tehdidimiz var.

Kıçına tekmeyi yemene çok az kaldı, küçük kardeşim.

Denemekten memnuniyet duyarsınız.

Jaxon hayat arkadaşının soğuk bakışlarından Gregori'nin kesici bakışlarına baktı. "İkinizin bu konuda tartıştığınızı biliyorum ama Gregori'nin söyleyeceklerini gerçekten duymak istiyorum. Lucian, lütfen."

Nicolas'ın başını çevirmesine ve Lara'nın dokunuşunu özlemesine neden olan sevgi dolu bir jestle kolundan yukarı doğru kısıtlayıcı bir el kaydırıldı. Tekrar ona ulaşmaya çalıştı ama sadece çoktan unutulmuş Karpat ninnisinin seslerini duydu. Dikkatini tekrar etrafındaki tartışmaya verdi ama bu sefer de bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden tam olarak kurtulamadı.

Lucian kolunu Jaxon'ın beline doladı ama başını Gregori'ye doğru salladı.

Gregori kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda hayat arkadaşına bir bak. Sana karşı bir tehdit yok ama yine de korumacı bir tavır takınıyor, sana yersiz bir söz söylersem üzerime gelmeye hazır. Bu bizim doğamızdır, doğumumuzdan önce içimize işlemiştir, hayat arkadaşımızı korumak. Kelimeler ve koşullar bunu değiştiremez, değişmesini de istemeyiz. Savaşta bunun daha az olduğunu mu düşünüyorsun? Sizden önce düşünmesi gereken tek şey stratejisi ve kendi hayatıydı, şimdi ise dikkatini bölmek ve sizi kollamak zorunda. Savaşlar hakkında sizinle paylaştığı bilgilerle, yararlanabileceğiniz engin deneyimiyle bile, yeterince hızlı olamazsınız."

"Her savaşçı bir yerden başlamak zorundadır," diye karşı çıktı Destiny. "Pratik yapan genç adamlarınız var. Biz de aynısını yapabiliriz."

"Neden bunu isteyessin ki?" Nicolas talep etti. "Bu kadar çok kişi için bu kadar değerliyen neden böyle bir canavarla yüzleşmek ve hayatını riske atmak istiyorsun?"

"Duramam," diye yanıtladı Destiny dürüstçe. "Belki Nicolae artık avlanmasaydı, onu bırakabilirdim, ama doğrusu bırakabileceğimden emin değilim."

Jaxon omuz silkti. "Tüm hayatımı canavar avlayarak geçirdim. Başka ne yapardım bilmiyorum."

"Eğer bir çocuğunuz olsaydı?" Mikhail'in sesi her zamanki gibi alçaktı ama odanın içinde yankılanıyordu.

Kristaller alçak sesle mırıldandı, ses daha melodik ve yatıştırıcıydı, sanki iki kadına huzur vermeye çalışıyordu.

André ve bir başka uzun boylu Karpatyalı bir kez daha savaşçıların safları arasında ilerlediler. Nicolas, André'nin yanındaki yalnız savaşçıyı, Tariq Asenguard'ı tanıdı. Vlad onu yüzyıllar önce göndermişti. O zaman bile içine kapanıktı, ailesini kaybettikten sonra renkleri görme ve duyguları hissetme yeteneğini oldukça çabuk kaybetmişti. Annesi birkaç çocuğunu kaybetmenin acısını çekmiş ve sonunda anne ve babası gençlerini bir sonraki âleme kadar takip etmeyi seçmişti. Nicolas o günden sonra onun gülümsediğini hiç görmemişti. Vlad onu Kuzey Amerika kıtasına göndermişti ve uzun süre vahşi yaşadığı söyleniyordu, ancak şimdi çok medeni görünüyordu ve herhangi bir iş topluluğuna karışabilirdi.

Her iki Karpat erkeği de kadınlara doğru eğildi. Konuşan yine André oldu. "Eğer kadınlarımızdan biri savaşa girmek isterse ve hayat arkadaşı da buna izin verirse..." Sesinde bir parça küçümseme vardı. "... tabii ki bu onların kararı, ancak bunun böyle olduğunu bile bile, vampirle savaşarak ömürler geçirmişken ve daha fazla deneyime sahipken ve bir kadın bile yaşasın ve bize bir dişi çocuk versin diye hayatlarımızı feda etmeye hazırken, o zaman birlikte yasaklamaktan ve o dişileri korumaktan başka seçeneğimiz yok.

savaşçılar. Savaşa girdiğinizde arkanıza bakın, sizi savunan bir savaşçı lejyonu olacaktır."

Jaxon kaşlarını çatı. "Çok teşekkür ederim ama hayır. Kimsenin beni savunmasını istemiyorum. Benim bir ortağım var. Birlikte çalışıyoruz. Kimsenin benim için hayatını tehlikeye atmasını istemiyorum."

"Eğer savaşı seçiyorsanız ve bunun sizin hakkınız olduğuna inanıyorsanız," dedi Tarık, "o zaman size ve tüm kadınlarımıza umutla bakan hayatta kalan erkeklerimizin, hayat arkadaşınız bunu yapmamayı seçtiğinde sizi korumaya hakkı vardır."

Anında bir kargaşa patlak verdi. Yaşam arkadaşı olan erkekler olmayan savaşçılara saldırdıkça odada güç dalgalandı ve kristaller öfkeyle titreşti.

"Yeter!" Mikhail'in sesi odada bir kırbaç etkisi yarattı. Anında sessizlik oldu. "Erkeklerimizin bu konuda ne hissedeceğini sanıyordunuz?" diye sordu hayat arkadaşı olan erkeklerine. "Aranızda bile görüşler bölünmüş durumda. Çoğunuz kadınlarımızın hayatlarını tehlikeye atmaları konusunda şu ya da bu şekilde çok güçlü hisler besliyor. Bekâr erkeklerimizin bu tartışmada büyük bir payı var ve sesleri buradaki herhangi bir erkek kadar ağırlık taşıyor. Yüzyıllardır fedakârlık yaptılar ve söz konusu olan onların hayatları, yani ruhlarının ta kendisi."

Lucian başını salladı. "Öyle." Özür dilemeye en çok yaklaştıkları an buydu. "Ama kimse hayat arkadaşımı tehdit edemez ya da ona bir şey dikte edemez. Ne yapacağımız bizim kararımız."

"O halde halkımızı bölmek mi istiyorsunuz?" Gregori sordu. "Prensimizin verdiği bir karara karşı çıkmaya hazır mısınız?" Lucian'ın kendi toplumlarında bir efsane olduğunu umursamadan meydan okumayı kardeşinin yüzüne fırlattı.

Lucian cevap veremedi. Jaxon onun ellerini yüzüne doğru kaldırdı. "Bana mutlak gerçeği söyle Lucian. Seninle ava çıktığımda dikkatin Gregori'nin dediği gibi bölünüyor mu?"

Sen daha fazla risk altında mısın?" Gözlerini ondan kaçırmamasına izin vermedi, bakışları onunkilerin üzerindeydi.

"Bu benim almam gereken bir risk."

Jaxon derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bana söylemeliydin."

"Ne amaçla? Evde oturamazsın. Eğer yapabilseydin, sana uzun zaman önce emrederdim, ama senin doğan aktif olarak adaleti aramanı gerektiriyor." Onu kendine doğru çekti, iri bedeni koruyucuydu. "İkimizin de hayatını koruma yeteneğime güvenim tam, yoksa seni asla riske atmazdım." Kardeşine soğukkanlı, jilet gibi keskin bir bakış gönderdi. "Başkalarının kendi gerçekleri olarak gördükleri şeylerle seni incitmeye gerek yoktu."

"Gerçek gerçektir, Lucian," dedi Jaxon.

Mikhail çifti inceledi. "Sizin harekete geçmeye ve dünyayı karşı karşıya olduğumuz canavarlardan kurtarmak için erkeklere yardım etmeye ihtiyacınız var. Benim ise eğitilmeye, savaşmayı öğrenmeye ve sonra da kadınlarımıza ve kızlarımıza öğretmeye istekli kadınlara ihtiyacım var. Diğer kadınları korumaya ve savaş kapımıza dayandığında ilk savunma hattı olmaya istekli kadınlara ihtiyacımız var. Belki de bu sizin düşünmek isteyeceğiniz bir şeydir. Eğer değilse..." Bakışlarını André ve Tarık'a yöneltti. "O halde vampirle savaşta tek başınıza karşılaşmayacağınıza inanıyorum."

Bölüm 15

Kadınlar hızlı ama sakin bir şekilde hareket ederek odayı yeni törene, gerçekleştirebilecekleri en önemli ritüele hazırladılar. Birkaç kadın adaçayı demetleri aldı, yaktı ve odanın içinde, duvar boyunca arkadan öne doğru yürümeye başladı, alçak sesle ilahi söyleyerek sadece pozitif enerjiyle temizlenmeyi ve kutsanmayı istedi, mümkün olduğunca yükseğe ulaştı ve sonra ilahiyi tekrarlarlarken odayı çaprazladı. Duman mağaranın içinde sürüklendi ve işleri bittiğinde adaçayı demetlerini arka duvarı kaplayan sıcak kayalara eklediler.

Karpat kadınlarından dördü suya batırılmış tatlı otları uzun iplerle örerek niyetlerini iplere bağladılar ve Lara'ya şamanik yolculuğunda yardımcı olmak için enerji çekme niyetlerini yumuşak bir şekilde ilahiler söyleyerek dile getirdiler.

Francesca dolunayın altında kudret suyunu çoktan hazırlamıştı ve şimdi içmeleri için hem Savannah'ya hem de Raven'a veriyordu. Birkaç büyük gül kuvarsını akan suyun altında temizledikten sonra dolunayın altında tülbentle örtülmüş bir kâse suya yerleştirmişti. Gül kuvars ana taşı ve genellikle değişimi etkilemek ve kalbi açmak için kullanılırdı.

Keseden en pürüzsüz gül kuvars ve ametrin taşlarını aldı ve tören sırasında ellerinde tutup ovmaları için Raven ve Savannah'ya verdi. Daha sonra örgülü börülce kabuklarını aldı ve her iki hamile kadının boynuna yerleştirdi, bu da başka bir enerji çağrısıydı. Zengin toprağın üzerine gül goncaları serpti ve yenilenen yaşam seremonisine yardımcı olması için nar ekledi.

Francesca, Savannah ve Raven'ı hazırladıktan sonra, üzerinde gölge dünyanın haritası ile çeşitli güç ve bilgelik hayvanlarının resmedildiği küçük bir davulu eline aldı. Yumuşak bir tokmak aldı ve kadınların ortak kalplerinin ritmini kullanarak monoton bir vuruşla vurmaya başladı.

Lara, Raven ve Savannah'ya yakın oturarak bir üçgen oluştururken, diğer Karpatyalı kadınlar da onların etrafında sıkı bir daire oluşturdu. Sıcak kayaların üzerinde tüten adaçayına şimdi de tatlı ot ve kopal ağacı reçinesi örgüleriyle otlar eklenmiş, böylece oda doğanın kokularıyla çevrelenmişti. Lara kokuyu içine çekti ve kokunun gerginliğini alıp götürmesine izin verdi.

Bu, başarabileceği en önemli görevdi ve neredeyse kendi hayatına son veriyordu. Başarılı olsaydı, kaç çocuk kaybolacaktı? Dünyaya bu anı gerçekleştirmek, bu yolculuğu yapmak ve üç çocuğu kurtarmak için geldiğini hissediyordu. Xavier pek çok hayatı yok etmişti ve Xavier'in bu kadınları ve çocukları da diğerleri gibi alamayacağına kararlıydı.

Netlik ve odaklanma için parmaklarını berrak bir kuvars kristali üzerinde ovuşturarak tüm düşünceleri uzaklaştırdı ve zihnindeki dalgaların gelip gitmesine ve sonra zihni sakin bir su kütlesi olana kadar tamamen geri çekilmesine izin verdi.

Sakin haliyle, uzun zamandır unuttuğu anılarını gözden geçirdi ve büyücünün zayıf izlerini buldu. İhtiyacı olan kapıyı açana kadar yolu takip etti. Damarlarında Ejderha Arayıcı kanı akıyor olabilirdi ama o bir büyücüydü - annesi saf bir soydan geliyordu. İçindeki mistik güç çok kuvvetliydi ve teyzeleri tarafından kendisine öğretilen her şey, yardıma ihtiyacı olduğunda içgüdülerini beslemeye hazırdı. Kadim kadınların içgüdüsel olarak ayinleri için kullanmayı seçtikleri bu yeraltı odası, fiziksel dünyanın ruhani dünyayla birleştiği bir güç yeri idi.

Alem. İçine akan enerjiyi hissetti, bir davulun ritmik sesini ve ilahi söyleyen uzak kadın seslerini duydu. Melodik notalar onu başka bir kürenin derinliklerine taşıdı.

Duman görüşünü doldurdu. Sis ve pus bulutları dumanın içinde sürükleniyordu. Ruhunu seyahat için serbest bırakırken, keskin bir şekilde nefes aldı, dumanı ve havayı ciğerlerine çekti. Kendini iki dünyanın sınırında, yolculuğun ilk aşamasında sakin ve huzurlu bir şekilde oturduğu odada buldu.

Görüşü netleştğinde, kökleri labirent gibi olan ve geniş dallardan oluşan bir ormanın önünde durduğu büyük bir ağaç görebiliyordu. Dalların arasında ve etrafında farklı renklerde sisler dönüyordu. Yapraklar sanki canlıymış gibi hışırdıyor, gümüşü yeşil renkte, yumuşak esintide çırpınıyordu. Rüzgâr sisi yerinden oynatmasa da karıştıracak kadar güçlüydü, böylece gökyüzüne doğru yükselen ve toprağın altına inen kalın, kıvrımlı gövdeye göz ucuyla bakabildi.

Lara ağaca odaklandı. Gövde oldukça yaşlı görünüyordu, grimsi renkteydi. Gövdede ve dallarda birkaç koyu budak ve zaman içinde bir uzvunu kaybetmiş olabileceği bir iki yer vardı ama ağaç sağlıklı görünüyordu. Sürekli genişleyen çayırda ağaca doğru ilerlemeye devam etti, çıplak ayakları taze çimenleri sıyrırıyordu. Tarlada ilerledikçe, sanki verimli toprağa tohum saçmış gibi ayak tabanlarının altında çiçekler fişkırdı. Ağaca yaklaştıkça, daha fazla eksik dal gördü ve ağacın altında, köklerin kafesinde tutulan eski ölü uzuvlar, toplu bir mezardaki kırık bedenler gibi yatıyordu.

Hayat ağacına yaklaşırken ağlama sesleri duydu, ağlama sesleri duydu ve ıslak damlaları ters dönmüş yüzünde hissetti. Gözyaşları üzerine yağıyordu, daha önce çocuklarını bilinmeyen katile kaptıran kadim kadınların gözyaşları. Gözyaşları zemine sıçradı

her bir gözyaşı bir diğeriyle birleşerek bir akarsu oluşturdu ve akarsu bir nehir haline geldi.

Lara yükselen suyun içinden geçerek geniş ve kalın gövdeye ulaştı, böylece onu yakından inceleyebilecekti. Gövdede, yeni bir yaşamın beklediği dallara doğru uzanan soluk, sığ izler vardı. Raven'ın oğlu. Savannah'nın iki kızı. Ruhları onun çok yukarısında, hafifçe sallanan dallara tutunmuştu. İki dalın kararmış ve içi boşalmış olduğunu görebiliyordu, bir hastalık yüzünden bükülmüşlerdi. Onların üzerinde de nispeten sağlıklı dallara tutunmuş başka yepyeni ruhlar vardı ama bilinmeyen bir hastalığın dalları kemirdiğine dair işaretleri görebiliyordu. O halde bunlar en son Karpat hamileleriydi. Katil önce Raven'ın, sonra da Savannah'nın çocuğunu hedef almıştı ama bu çocuklar da tehlikedeydi.

Kötülüğün bir lekesi vardı. Xavier karanlık sanatları Karpatlar'a karşı kullanmış, onun yeteneğini yozlaştırmış, kendi amacı için çarpıtmıştı ve şimdi sadece belli belirsiz izleri görmekle kalmıyor, karanlık simyanın izi boyunca kötü niyetin kokusunu da alabiliyordu. Yol yüksek dallara doğru çıkıyordu ama aynı zamanda gövdeyi takip ederek toprağın altındaki kök labirentine kadar iniyordu. Gövdeden aşağı indi ve kök sistemini takip ederek kaynağı aradı.

Lara koku ve görüşünü kullanarak izleri takip ederek uzun gövdeden aşağı doğru sürüklendi. Köklerin arasına girdiğinde, izler her yerde belirdiği için iz sürmek çok daha zordu. Gölgeler ona doğru sıçradı, büyük açgözlü pençeler ona doğru uzandı. Etrafında inilti ve feryatlar yükseliyordu. Gözyaşı nehri yükselmeye devam etti.

Parmak uçlarını kristalinin pürüzsüz yüzeyinin derinliklerine bastırdı ve sabırla bekledi. Bir kurbağanın vıraklaması dikkatini çekti. Küçük yaratık bir zambak yastığının üzerinde ona doğru süzüldü. Akan sudan bir ağacın gövdesine sıçradı ve büyük, ciddi gözlerle ona baktı.

Gülümsedi ve yeraltı âlemindeki ruhani rehberi olan bu yaratığı resmi bir şekilde ve saygıyla selamladı. Kurbağalar hem kara hem de su enerjisi bakımından güçlü, şaşırtıcı ve büyülü yaratıklardı. Lara'ya göre kurbağa Karpat kadınlarının aradığı her şeyi simgeliyordu. Dönüşüm, yeniden doğuş, anne ve çocuk arasındaki bağ ve Toprak Ana ile kızları arasındaki bağ. Enerjinin önündeki engelleri kaldırmak ve daha yumuşak bir akış için bir yol yaratmak, böylece şifanın hakim olmasını sağlamak, toprağı ve suyu tüm toksinlerden arındırmak Lara'nın tam olarak yapmak istediğı şeydi. Ve sembolizm daha da devam etti; kurbağa popölasyonları güçlü olduğunda, ekosistem dengede idi ve uyum yeniden sağlanmıştı. Lara doğru yoldaydı.

O da daha büyük bir güvenle onu takip etti. Kurbağa kök sistemi boyunca kolayca zıpladı, diğerlerinden ayrılıyor gibi görünen son derece büyük ve bükülmüş bir kök bulana kadar bir saptan diğerine ilerledi. Kök toprağın derinliklerine doğru ilerliyordu ve aşağı indikçe daha da bükülmüş ve siyah bir hal alıyordu. Delikler kökü delmiş ve sap siyah gözyaşları dökmüş.

Lara kötölüğün silik ayak izini daha da takip ederek uzun kazık kökünden aşağıya doğru sarmal çizdi. Nefret ve umutsuzluk izlenimi güçlendi, ta ki akışına kapılana ve rahminde yuvalanan küçük davetsiz misafiri reddetmesi için annenin bedenine baskı yapan etkiyi hissedene kadar. İllüzyon güçlüydü, anne çocuğundan nefret ediyordu, gitmesini, dışarı çıkmasını istiyordu, içindeki şey sevilen bir çocuk değil bir canavardı.

Küçük çocuğa güvence göndermeye direndi. Bu onun işi değildi. Uzaklardan melodik seslerin yumuşak bir ninni söylediğini duyabiliyordu. Kalp atışlarına ve yolculuğuna odaklanmasını sağlayan elindeki kristale konsantre oldu.

Gölgeler daha da güçlendi ve karardı. Umutsuzluk dalgaları onu yıkadı. Nefret ve öfke iplikleri ıssızlığın akışına karıştı. İnanılmaz güçte bir örgü, ama ölçülü, yani incelik burada iş başındaydı. O

o dokunuşu biliyordu. Çocukken o dokunuşu çok sık hissetmişti. Xavier onu aşağılamıştı. Ona kendini zayıf ve savunmasız, istenmeyen ve sevilmeyen biri gibi hissettirmişti. Sanki onu dünyaya getiren insanlar onu reddetmiş ve hor görmüş gibi hissetmesini sağlamıştı. Bu onun eseri idi. Her yerde onun imzası vardı. Kurnaz komplosunu gerçekleştirmek için tasarladığı mikrop her ne ise çok yakındaydı. Katilin evine yaklaşıyordu.

Natalya'nın zihnini dinledi. Natalya saldırmaya hazır olana kadar tespit etmeyi göze alamazdı ve Natalya onun açık yolunu takip edip ruhuyla ruhunu birleştirene kadar devam etmeye cesaret edemezdi. Bu kısım en tehlikeli olanıydı. Lara hafif ve havadardı, diğerlerini varlığından haberdar edecek çok az şeyle alemde süzülüyordu. Natalya bir savaşçıydı, öldürme sanatında yetenekliydi ve şimdi, büyücü olmasına rağmen, tamamen Karpatlıydı. Büyücülük yeteneklerinden hiçbir şey kaybetmemişti ama varlığın onun varlığını bir tehdit olarak hissetmesi mümkündü. Lara, Natalya'nın ruhunun kendi ruhuna katıldığını hissedene kadar çok sessiz kaldı.

Lara Natalya'nın ruhunu da yanına alarak ilerlemeye devam etti. Varlık toprağın altına gömülmüştü, negatif enerji toprağın zehirliliğini öyle artırıyordu ki Lara'nın hassas ruhu ağlamak istiyordu. Parmaklarını berrak kristaline bastırdı ve görevine odaklanarak yoluna devam etti. Buz mağaralarına ve orada bulduğu ekstremofillere alışkın olan Lara, katili bir mantar parçasına tutunurken fark etti. Xavier'in ölüm dağıtmak için böyle bir organizma kullanmayı seçmiş olması onu hiç şaşırtmamıştı.

Ekstremofillere bu isim verildi çünkü sıcak veya soğuk, karanlık veya aydınlık, hatta tuzlu bir ortam gibi her türlü aşırı koşulda hayatta kalabilir ve gelişebilirlerdi. Bu mikrop bir suikastçı olarak mükemmeldi. Elbette Xavier bunu amacına hizmet edecek şekilde mutasyona uğratmıştı. Çok küçüktü, hücrelerle birleşebilen ve taklit etmeyi seçtiği şeyin bir parçası gibi görünebilen bukalemun bir mikroptu. O an hissetti ki

mikrop onun varlığının ve kendisine yönelik tehlikenin farkına vardı.

Alarm yayıldı, yankılanan dalgalar onu batırdı ve mikrop ona kimyasallar tükürürken kenara sıçradı. Asit damlacıkları kökün gövdesine doğru tısladı. Ağaç saldırı altında sarsıldı. Ekstremofillerin kendilerini ve bölgelerini korumak için diğer mikroplara kimyasal tükürdüğünü biliyordu, bu yüzden biraz hazırlıklıydı ama ani saldırganlık onu şaşırttı. Mikrop hemen saldırıya geçti ve kendisine yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için ana kökün üzerine asit yağdırdı.

Lara o şeyi yüzeye çekmeliydi ki Natalya onu öldürebilsin ve bunu hemen yapmalıydı. Saldırı bebeğin son gücünü de öldürebilirdi. Bebek. Ekstremofil bir bebeği öldürmek üzere programlanmıştı. Hiçbir bebek onun için tehdit olamazdı. Xavier'i tanırıyorsa, suikastçısına hem Dubrinsky hem de Dragonseeker kanının kokusunu verirdi.

İlk kez tereddüt etti. Çocukluğuna geri dönmek ve şeytanlarıyla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kendisiyle travmatik anıları arasında duracak bir Nicolas olmayacaktı ama bu çocuğu yüzüstü bırakamazdı.

Ben buradayım, diye güvence verdi Natalya.

Kadın seslerinin yankısı etrafını sardı, ona moral verdi, kız kardeşlik teklifleriyle güvenini tazeledi.

Lara ruh rehberine baktı. Suda başlayıp karaya dönüşen küçük kurbağa hiç tereddüt etmeden başka bir kök boyunca yolculuğa başladı. Zamanın büküldüğünü hissetti ve kurbağanın onu suikastçıya bir bebek olarak görünmesi için geri götürdüğünü biliyordu.

Bir anda asit yağışı durdu ama şimdi saldırı farklıydı, keskin, odaklanmış ve çok karmaşıktı. Bir his olarak başladı, dehşet zihnini ele geçiriyordu. Bir ses ona Karpat dilinde fısıldadı, tekrarlayan bir ses

nefret mesajı. Sinsi ses tonu zehirliydi, bebek olmadığını bilmesine rağmen zihnine sızıyordu. İğrenme duygusu çocukluğunu fazlasıyla anımsatıyordu.

Mikrobun kendisini takip ettiğini bilerek, iğrenç şeyler fısıldarken varlığını hissederek, kazık köküne devam etmek için kendini zorladı. Kimse onu istemiyordu. O değersizdi. Onu taşıyan beden onu reddediyor, böyle asalak bir yaratıktan kurtulmak için savaşıyordu. Git! Git! Git! Git! Ev sahibini terk et. Böylesine zayıf, acınası bir yabancı nesneyi taşımaktan nefret ediyordu. Bir insan değil, bir nesne.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir şey ona saplandı; dış kabuğunu parçalayıp ruhuna kadar uzanan acımasız, sıcak bir demir çubuk. Mikrop, geri çekilen bir iğneyle saldıracak kadar yaklaşmıştı. Sondanın bir ekstremofilin bukalemununa dönüşerek kaybolduğunu gördü. Acı dayanılmazdı. Lara tökezledi. Keskin uçlar bir anda ayak bileğini tırmıkladı. Neredeyse paniğe kapılıyordu, bir parazit yığını enjekte edilmekten korkuyordu. Sadece elindeki kristal ve melodik bir ahenkle yükselen kadın sesleri onu bebeklik halini terk etmekten alıkoydu.

Daha hızlı hareket etti, bebek çığlıkları açıkça mikrobu daha vahşi bir eyleme teşvik ediyordu. Sesin mırıltısı devam ediyor, durmaksızın ona vazgeçmesini, gitmesini, içinde bulunduğu bedenin onun gitmesini istediğini söylüyordu. Umutsuzluk her zamanki yoldaşydı ve şimdi çevresi de düşmanca bir hal almıştı. Saldırıları bir antikor ordusu şeklinde geliyordu. Küçük zincirler ona saldırıyor, onu dışarı atmak için dövüyorlardı. İğnenin onu saldırı için etiketlediğini fark etti ve şimdi protein zincirleri etrafında ve içinde kırbaçlanıyordu.

Bu, Raven'ın oğluna ve Savannah'nın kızlarına da oluyordu.

Öfkelenen Lara, bir âlemin diğeriyle buluştuğu gezgin girişine doğru yukarı doğru itti. Bedeli ne olursa olsun, yem olacak ve bu iğrenç katili Natalya'nın beklediği yüzeye çıkaracaktı.

Yukarı doğru hareket ederken, dış kabuğunda değil ama derinlerde, sanki kanı kaynıyormuş gibi bir yanma hissetti. İğne ona bir parazit değil, konakçısının kanıyla uyumsuzluk enjekte etmişti. Daha şimdiden hücreleri parçalanıyor, kanamalara neden oluyordu. Ve tüm bunlar olurken o ses ona ne kadar değersiz olduğunu ve ev sahibinin onu orada ne kadar istemediğini söylemeye devam ediyordu. Umutsuzluk dalgaları onu sürekli boğuyordu.

Etrafındaki basınç arttıkça ses boğulmaya başladı, ses kulaklarında gürlerken ve kalp atışları hızlanırken onu sıkıştırdı. Hayat veren sıvının gelgitlerinin rahatlatıcı sesi, kulaklarında kükreyen hızlı, sert bir yarışa dönüştü ve her taraftan üzerine gelen korkutucu bir yük treni gibi ses çıkardı.

Lara ninninin sesine tutunarak ağaca tırmanmaya çalıştı ve gerçeklik görüntüsünü korumak için parmak uçlarını kristale bastırdı. Ağladı, mikrobu teşvik etti, bebek ağlamalarının onu çılgına çevirmesine izin verdi, böylece organizma onun varlığından kaçmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığını fark etmedi. Buna karşılık, zaferi hisseden katil saldırılarını artırdı, saldırısını artırırken umutsuzluğu zihninin derinliklerine bastırdı.

Dehşete kapılmış bir halde, görüşünü ulaşamayacağı bir yerde dönüp duran duman ve sise sabitledi. Zaman yavaşladı ve sanki bataklıkta ilerliyormuş gibi hissetti. Çevresi gittikçe daha az stabil hale geliyor, küçük depremler onu sarsıyor, basınç onu sıkıştırıyor, dünyasını her yönden daraltıyor, etrafındaki sıvı birikimi boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir sürü

sarsıntılar ağacı dallarından toprağın derinliklerindeki köklerine kadar sarstı.

Tam kurtulamayacağını düşündüğü anda, küçük kurbağa oradaydı, yanında yüzüyor, şiddetli şok dalgaları ona saldırırken yıkılan duvarlar arasında ona rehberlik ediyordu. Dengesi azaldıkça etrafında çatlaklar açıldı. Yüzeye yeniden çıkmak, giriş noktasını bulmak için son bir umutsuz hamle yaptı.

Nefes nefese adaçayı ve tatlı otları içine çekti. "Şimdi, Natalya, şimdi!" Odanın zeminine, karanlık, verimli toprağa yığıldı, yorgunluk bedenini kavradı ve çocukluk kâbuslarının yankısı zihninde yankılandı.

Natalya Raven'ın üzerine çömeldi, vücudu bir dişi kaplan kadar hareketsizdi, kıpırdamıyordu, tüm duyuları tetikteydi, avına odaklanmıştı, bekliyordu. Hafif bir büyücü izi ve karanlık sanatın lekesini algıladığında hızla saldırdı. Silahı bir yumurtaydı. Yumurtayı dikkatlice Raven'ın yarasının üzerine yuvarladı ve mikrobu yumurtanın ortasına çekti.

Lara konuşamıyordu ama Natalya'ya teyzelerinin ona öğrettiği yaygın Karpat yolunu kullanarak bir uyarı gönderdi. Dikkat et, iğrençtir. Seni sokmasına izin verme.

Yumurta sallanmaya, rengi koyulaşmaya başlamıştı bile; mikrop odanın içine nefret ve umutsuzluk dalgaları gönderiyordu. Çürüyen etin ve çürümüş yumurtanın iğrenç kokusunun karışımı Lara'ya saldırdı ve buz mağarasına geri döndüğü hissini derinleştirdi. Altlarındaki odalardan yükselen sıcağa rağmen soğuktan titriyor ve buz gibi korku parmakları omurgasından aşağı iniyordu.

Duman ve tütsü negatif enerjileri çabucak emdi. Natalya kırbaçlanan iğneye dikkat ederek yeni konukçuyu mağaradan çıkardı. Elektrik fırtınası için çağrıda bulundu, böylece yumurtanın içinde tutulan mikrobu yakmak için şimşek çakarken bir anlığına gökyüzü aydınlandı.

Lara yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Kadınlar yaralarını ararken nazik eller yüzüne ve vücuduna dokundu. Onlara iyileşmesi gerekenin vücudu değil, zihni olduğunu söyleyecek enerjisi kalmamıştı. Gözlerini araladı ve Francesca'nın Raven'ı incelemesini izledi.

Aldık mı? Bebek iyi mi? Yüksek sesle konuşacak enerjisi yoktu.

Natalya içeri girdi ve doğruca Lara'nın yanına giderek elini tuttu.

Raven gözlerini kapadı ve oğlunun zihnine dokundu. Ellerini karnının üzerinde gezdirerek hafifçe ovuşturdu. "O huzur içinde. Sonunda huzura kavuştu ve ben farklı hissediyorum. Bedenimin onu reddetmeye çalıştığını sanmıyorum."

Francesca hemen kendini kendi bedeninin dışına, Raven'ın bedenine gönderdi. Yüzünü bir sevinç gülümsemesi aydınlattı. "Bu bir mucize. Shea, tansiyonu iyi, artık kasılma yok, kanaması yok ve vücudu bebeğe yabancı bir istilacı gibi davranıp ondan kurtulmaya çalışmıyor."

Lara gözlerini kapadı ve iki elini de çarpan başına bastırdı. Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyordu. Mikrobu bulabildiği için mutluydu ama şimdi çocukluk anıları, kan ve işkence görüntüleri ve çığlık atan kadın ve erkekler onu dövüyordu. Bunun da ötesinde, uzun zaman önce ekilen ve güçlkle üstesinden gelebildiği bir tohum olan mutlak umutsuzluk hissi vardı. Zihnini kemiren kara büyü'nün sinsi ipliği yüzünden kendine olan saygısı dibe vurmuştu.

Raven'ın bu yolculuğun ona neye mal olduğunu bilmesini istemiyordu ama midesinin bulandığını hissediyordu. Yol boyunca çok fazla kapı açılmıştı ve hatırlamak iyi bir şey değildi. Halalarının onu korumak için bir bariyer inşa etmesinin bir nedeni vardı ve kalkan parçalanmış gibi görünüyordu. O

yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, herkesten uzakta, parçalanmış zihnini tekrar bir araya getirebileceği bir yerde. Sorun şuydu ki, ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdü.

Etrafında sesler heyecanla yükseldi. Shea ve Francesca fısıldayarak danışıyor, vücut dilleri hareketleniyordu. Raven'in çocuğu güvendeydi ve suçlu bulunmuştu. Diğer kadınlar sevindi ve Raven mutluluktan ağladı.

"Peki ya kızlarım?" Savannah'nın titreyen sesi odayı susturdu. "İçimde kızlara saldıran o şeylerden biri mi var? Bu yüzden mi kasılmalarım ve kanamam oluyor?"

Gregori! Sana ihtiyacım var. Feryadı içtendi, bir annenin çocuklarını korumak için duyduğu içgüdüsel ihtiyaç.

Lara durdu, kalbi göğsünün içinde çarpmaya başladı. Başına gelecekleri biliyordu ama yapamazdı. Zihni bu kadar parçalanmışken geri dönüp çocukluğuyla ikinci kez yüzleşmesinin hiçbir yolu yoktu. Bilinçli bir düşünce olmaksızın, travma geçirmiş zihni içgüdüsel olarak Nicolas'a uzandı.

Nicolas. Acele et. Korkarım kayboldum.

"Lara?" Raven sordu. "Savannah'nın vücudunda kızlara saldıran bir parazit mi var?"

Bir an için felç oldu, zihni dondu ve bilgiyi işlemeyi reddetti. Hâlâ mağarada, Xavier'in başında dikilip ona değersiz olduğunu ve annesini öldürdüğünü söylediği o çocuktü.

"Çıkarın şunu benden! Bebeklerden uzak tutun," diye bağırdı Savannah. "Çıkar onu içimden hemen."

Kimsenin duyamayacağı derinliklerde sessizce çığlık attığını duyabiliyordu.

Duyuyorum. Seninleyim. Nicolas'ın sesi sessiz ve nazikti ama mutlak bir güven taşıyordu. Bekle, hân ku

Kuulua sívamet, neredeyse geldim.

O geliyordu ve ona "kalbimin bekçisi" demişti. Lara buna tutunmaya çalıştı, soğuktan titriyordu, etrafında geçmişinin fısıltılarından başka pek az şeyin farkındaydı.

Natalya Lara'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Kana ihtiyacın var." Bileğini açmak için dişlerini kullandı ve elini Lara'ya doğru uzattı.

Lara'nın dehşete düşmüş bakışları uzamış dişlere takıldı, ardından kabaran kırmızı damlacıklara dokundu. İnce kızıl damlalar midesini bulandırdı. Lara kapana kısılmış gibi hissederek Natalya'dan geriye doğru kaçmaya çalıştı.

Tüm gözler onun üzerindeydi ve bir an için ifadeler açgözlü ve küçümseyici göründü. Bileği yanıyor ve ağrıyordu. Parmaklarını yara izlerinin üzerinde ovuşturdu, kaçmak için mesafeyi değerlendirerek odanın girişine doğru baktı.

Değersiz, zavallı yaratık. Anneni öldürdün. Babanın seni ölü istemesine şaşmamalı. Seni içerek kurutmasına izin vermeliyim.

Geniş omuzlar kapı aralığını doldurdu ve gümüş gözler parlayarak yüzünü taradı. Çıglık zihninde yankılandı, dev bir tsunami olana kadar inşa edildi ve inşa edildi, içinden patladı, enerji dışarı doğru patladıkça büyüdü ve genişledi.

Nicolas Gregori'yi kenara fırlattı ve güçlü enerji dalgaları onu geriye ve aşağıya doğru çarparak saldırının en ağır darbesini aldı. Hem o hem de Gregori hareket ederken sise dönüştüler. Darbenin gücü odayı sarstı. Birkaç aplik patlayarak mağarayı balmumu ve alev yağmuruna tuttu. Gregori cisimlendi, vücudu Savannah ve Raven'ı düşen enkazdan korudu.

Lara kendini ayağa kaldırdı ve Nicolas'a doğru sendeleyerek yürüdü; duyduğu pişmanlık, aşağılanma ve kendinden nefret etme duygularına eklenmişti. Adam anında oradaydı,

Onu kollarının arasına aldı ve kadınlara ters ters baktı. Yüzünü onun göğsüne gömdü, yapıştı, kaybolmak istedi. Kendini parçalanmış, kırılğan, çiğ ve savunmasız hissediyordu.

"Onu sana emanet ettim." Öfke Nicolas'ın içini yakıp kavuruyor, güçlü bedeni öfkenin etkisiyle titriyordu. Lara'nın duygularının kendini kontrol etmesini engellediğini biliyordu ama bunun pek önemi yoktu. Buraya zaten kırılğan bir halde gelmişti ve kadınlar ona destek olmak yerine onu paramparça etmişlerdi. Onları yok etmek istiyordu. Kontrolünü korumak için girişe doğru geri adım attı.

Gregori meydan okurcasına kollarını iki yana açtı ve her zamanki soğuk taş tavrını kıran gerçek bir öfke vardı. "Kadınını al ve git. Büyücü doğumlu, Razvan'ın kızı, Xavier'in torununun torunu, onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Kontrolsüzlüğüyle prensimizi tehlikeye atması yeterince kötü, ama bu odadaki her kadını tehlikeye attı."

Nicolas nefesini içine çekti, midesinin çukurundaki öfke kaynamaya başlamıştı. "Onun kampımızda bir casus olduğunu ima etmeye cüret mi ediyorsun?"

Güç mağaranın her yerinde parıldadı ve duvarlar dalgalandı. Altlarındaki zemin yuvarlandı.

"Dur!" Raven haykırdı.

"Gregori, anlamıyorsun," diye araya girdi Francesca.

"Neler oluyor?" Mikhail ortaya çıktı, dimdik duruyordu. iki Karpas erkeğı arasında. "Kutsal bir yerdesiniz."

"Çok büyük bir hizmette bulundu Gregori," dedi Francesca. "Raven'ı düşükle tehdit eden paraziti buldu ve yüzeye çıkardı. Bebeğı kaybettiğimizi sanıyorduk. Çok yorgun ve kana ihtiyacı var."

Bundan daha fazlasıydı. Lara'yla olduğu gibi birleşen Nicolas, Xavier'in işkencesinin baskısını hissetti. Kollarında Lara'yla birlikte döndü ve iki adım attı ama

Savannah bağırarak herkesi geçip odanın girişini kapattı.

"O gidemez. Gidemez." Gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Gregori'nin söyledikleri için özür dilerim ama bu şeyi içimden çıkarmak zorunda. Çocuklarımı öldürmeye çalışıyor."

Gregori hâlâ öfkeyle titreyen Nicolas'ı görmezden gelerek onun omzuna nazik bir el koydu. "Artık neye bakacağımı bildiğime göre ondan kurtulabilirim Savannah."

Natalya başını salladı. "İnsanlardan saklanıyor. Xavier çok zekiydi. Her erkeğin hayat arkadaşının sağlığından emin olmak için onun bedenini taradığını biliyordu. Lara bunu fark etti çünkü yıllarca etrafında Xavier'in lekesiyle yaşadı. Raven'ın içinde yaşadığını bulmak için bir ruh yolculuğuna çıkabildi. Varlığı yüzeye çıkarmak ve Natalya'nın onu yok etmesine izin vermek için kendini yem olarak kullandı."

Lara kollarını Nicolas'ın boynuna daha sıkı doladı ve yüzünü onun boğazına gömdü. Nicolas çenesiyle Lara'nın başını okşadı ve sonra Gregori'ye baktı, gözlerinde gök gürültüsü gibi karanlık bir öfke vardı. "Hayat arkadaşımı düşman kampından bir casus olarak sürgüne mahkûm etmen çok kötü oldu."

Savannah'nın etrafından dolandı ama Gregori'nin sert bedeninin yolunu kestiğini gördü. "Bana kızgın olduğun için çocuklarımı ölüme mahkûm edemezsin." Vücudu elektrikle çatırdadı, etrafında küçük kıvılcımlar çaktı.

"Çekil yolumdan," diye tersledi Nicolas, hiç de korkmamıştı.

Gregori kıpırdamayınca Nicolas Lara'yı olası bir dövüş alanından uzakta, dikkatlice yere bıraktı ve göğüs göğüse gelerek Gregori'nin gözlerinin içine baktı, iki tehlikeli yırtıcı bir santim bile geri adım atmıyordu. "Bunu gerçekten benimle yapmak istiyor musun?" Gregori'nin gözlerindeki öfke azaldı, gözleri dümdüz ve soğuk bir hal aldı ve bir adamın olduğu yerde bir katil durdu.

"Gerekirse," diye yanıtladı Gregori.

Mağaradan toplu bir soluk sesi yükseldi. Mikhail içini çekti ve elini iki adama doğru salladı. Gregori'nin etrafındaki enerji alanı kararmadan önce küçük, parlak bir dalgalanmayla koptu ve her iki adam da kendilerini yerde, zengin toprağın kenarında yan yana otururken buldu.

"Yeter. Eğer duruşunuzdan başka bir şey yapmayı reddediyorsanız ikiniz de gidebilirsiniz." Mikhail iki adamı da görmezden gelerek Lara'nın yanına çömeldi ve gözlerinin içine baktı. "Bu kana ihtiyaç duymaktan daha fazlası. Francesca? Gel de ona bir bak."

"Ondan uzak durun," diye hırladı Nicolas, ilk düşüncesi hayat arkadaşına ulaşmaktı ama kadınlar etraflarını sarmış, iki adama yaklaşarak onları bir koruma çemberinin içine hapsedmişlerdi.

Savannah Lara'nın elini tuttu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Özür dilerim. Lütfen, her şeyi yaparım. Her şeyi. Bebeklerimin ölmesine izin verme."

Lara'nın vücudu sarsıldı. Bu sözleri daha önce de duymuştu. Çaresizce yalvaran bir adamın sesi. Xavier dönüp Razvan'a baktı, gümüşü gözleri küçümseme ve zaferle parlıyordu. Nefes nefese kaldı, şok olmuş bakışları Nicolas'ı aradı, gerçek onu pençelerken tek dayanağı oydu, içini parçaladı.

Nicolas. Bunu benim için yaptı. Xavier'in onu ele geçirmesine izin verdi, böylece yaşamama izin verilecekti.

Razvan çocuğunun hayatını kurtarmaya çalışırken istemedi de olsa ruhunu Xavier'e açmıştı. Ruhunu açığa çıkarmıştı ve Xavier onu kapmış, torununun hareketlerini kontrol edebilmiş, bedenine sahip olarak enerjisini tüketmek zorunda kalmadan onu ele geçirmişti. Onun için. Onu kurtarmak için. Razvan en büyük bedeli ödemişti -ölüm değil, ruhunun yok olması.

"Nicolas!" Elleriyle yüzünü kapatarak ona seslendi. Zihninde geriye doğru kayıyordu.

"Ben buradayım, fél ku kuuluaak sivam belső, ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Çok hızlı geri döndü," dedi Francesca. Mikhail'i iterek Lara'nın yanına diz çöktü ve kollarını ona doladı. "Donuyor. Gregori, yardıma ihtiyacım var."

"Buz mağarasına geri döndü," dedi Nicolas. Çoktan oradaydı, Lara'yı kollarının arasına aldı ve onu kendine yakın tuttu, zihni Lara'nınkiyle birleşerek onu sabit tuttu. Ona yumuşak bir sesle mırıldanıyor, onu ileri geri sallıyordu. "Oraya bensiz asla gitmemeliydi."

"O ne yaptı?" Gregori, Lara'yı incelemek için Francesca'nın yanına çömeldi. Elleri Lara'nın üzerinde gezindi.

"Kendini yem olarak kullandı. Varlık bebekleri yok ediyordu, bu yüzden geriledi ve çocuk oldu, böylece onu takip edecekti," diye açıkladı Natalya.

Nicolas nefesinin altında küfretti. "Bensiz geri dönmemeliydi," diye tekrarladı.

Gregori aniden, "Benden korkuyor," dedi. "Kaybedilenleri geri almak için benimle birlikte geri gelmesini sağlamalısın."

Nicolas uzun bir süre Gregori'nin yüzünü inceledikten sonra başını salladı.

Gregori Lara'nın oldukça yakınına çömeldi ve gözlerinin içine baktı. Orada ne bulduysa başıyla onayladı ve bir kez daha davulunun başındaki yerini alan Francesca'ya talimatlar mırıldandı.

"Güvende hissetmeye ve sevmeye ihtiyacı var Nicolas," dedi Gregori. "Onu çemberin ortasına getirin ve varlığınızı hissetmesi için ona sarılın. Zihniyle bağlantıda kalın. Bir parçası geçmişinin acı verici ifşaatlarından dolayı o kadar stresli ki daha fazla anısıyla başa çıkamıyor. Bunu yapmak zorundayız."

o parçasını geri dönmeye davet etmeli ve bunu yapmak için kendini güvende hissetmelidir."

"Davet etmek mi?" Nicolas yankıladı.

Gregori omuz silkti. "Merak etme, onun için kaybedilenleri geri alacağım. Ruhunun küçük bir parçasını bile alt âlemde çok uzun süre bırakmaya cesaret edemeyiz. Eğer Xavier hayattaysa, onu orada hissedecek ve Lara'nın onun kötülüğünü takip etmesi gibi, ondan bir parça elde edebilecektir."

Sıcak kayaların üzerine daha fazla adaçayı ve tatlı ot serildi. Kadınlar şifa ilahisine başladılar, genellikle ölen birinin ruhunu geri getirmek için kullanılan daha uzun bir versiyonu bu. Nicolas'ın bütün kasları gerilmiş, karın kasları endişeyle düğümlenmişti. Lara'ya yardım etmek için başka birine güvenmek zorunda kalmaktansa bir düzine yetenekli vampirle yüzleşmeyi tercih ederdi.

Ben bir şifacıyım ve çocuklarıma ya da hayat arkadaşşıma yardım edemem.

Nicolas bu kısa açıklamayı Gregori'den alabileceği özre en yakın şey olarak kabul etti. Ve şimdi bir adamı öfkeye sürükleyen şeyin ne olduğunu anlıyordu. İktidarsızlık. Çaresizlik. Kendisine ait olanı savunamama.

Nicolas başını eğdi ve Lara'nın soğuk alnına öpücükler kondurdu. Lara sürekli titriyordu ama onun farkındaydı. Bakışları onunkilere yapışmıştı ve orada güven vardı. Ondan bu kadarını gördüğü için minnettardı.

Gregori hiç vakit kaybetmeden fiziksel bedeninden sıyrılıp önce Lara'nın içine yolculuk etti, sonra da onları doğruca hayat ağacına yönlendirdi. Nicolas tecrübesinin bunu gösterdiğini düşündü. Tam bir güvenle hareket ediyor, yol boyunca hayvanlarla karşılaşıyor, sorgulama yaparken saygı gösteriyor, Lara'nın Raven'in bedeninden bir katil çıkarma telaşıyla geride bıraktıklarını takip ediyordu.

Gregori'nin yolculuktaki tavırları kusursuzdu, kaybolan şeyi bulduğunda bile onu kibarca eve davet etti ve stres altındaki parçayı güvenli bir ortama döneceğine ikna etti. Yumuşak şifa ilahisi şifacının ikna edici sesine eklendi ve sonunda parça fazla sorun yaşamadan Lara'ya döndü.

Gregori enerji boşalması yüzünden biraz sallandı. "Kana ve dinlenmeye ihtiyacı var." Lara'nın zihnine akan çocukluk anılarının zenginliğini görmüştü.

Nicolas, "Onu eve götürüyorum," diye açıkladı.

"Hayır!" Savannah iki elini de karnının yuvarlak kıvrımlarının üzerine bastırdı. "O şeyin çocuklarımı parçaladığını, onlara zarar verdiğini hissediyorum. Onlara istenmediklerini hissettiriyor. Bir doğum daha bekleyemem." Yalvaran bir hareketle elini Lara'ya doğru uzattı. "Sana yemin ederim, yapabilseydim yapardım. Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum ama onlar acı çekiyor." Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve Gregori'ye döndü.

Anında oradaydı, başının arkasını kavradı, nemli yüzünü göğsüne bastırdı ama hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Lara titreyen bacaklarının üzerinde geri döndü, midesi bu ihtimal karşısında düğümleniyordu ama Savannah haklıydı. Bebeklerin gereğinden fazla acı çekmesine izin veremezlerdi.

"Kesinlikle olmaz," dedi Nicolas. "Bunu yasaklıyorum Lara." Kızın yüzündeki inatçı ifadeyi görmezden geldi. "Geçen sefer zar zor tek parça halinde çıktın. Eğer yapılması gerekiyorsa, yapacağım."

"Nasıl? Eğer bir erkek bunu yapabilseydi, şifacı çoktan yapardı. Bir kadın olmalı ve o kadın Xavier'in dokunuşunu tanımalı. Çok zayıf ve takip etmesi zor."

"Natalya gidebilir," dedi Nicolas. Çaresiz hissetmeye başlamıştı, derisi çok gergindi, kafatası zihnine baskı yapıyordu.

"O yapamaz ve sanırım sen de bunu biliyorsun. Başka kimse yok." Sesinde sessiz bir umutsuzluk vardı ve bu onu paramparça etti.

Oda sessizdi ama tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bakışları Lara'nın kilitlenmişti. Lara gitmek istemiyordu ve hatta bir parçası onu durdurmasını istiyordu ama ikisi de gerçek bir seçeneği olmadığını biliyordu. Kalıcı etkilerini bildiği halde, doğmamış iki bebeğin kendisinin çektiği gibi acı çekmesine izin verirse kendisiyle nasıl yaşayabilirdi? Katilin dünyayı prensin torunlarından kurtarmak için çabalarını iki katına çıkaracağını bildiği halde?

Nicolas.

Adını fısıldadı ve ilk kez aşkı duydu. Kalbi göğsünde sertçe çarptı. O zaman bu aşktı. İçindeki o korkunç burkulma, amansız bir sızı. Dünyasını düzeltmek için duyduğu korkunç ihtiyaç.

Sívamet-kalbim. Ve bunda ciddiydi.

Bu yolculuğu yapmak için kana ihtiyacım olacak.

İtirazını yuttu. Gitmek zorundaydı ve ona izin vermek zorundaydı.

Gregori bir adım öne çıkarak dikkatlerini üzerine çekti ve bileğini uzattı. "Hayatınıza karşılık hayatımı özgürce sunuyorum."

Küçük bir sessizlik oldu. Lara utangaç bir gülümsemeye zorladı kendini. "Özür dilerim. Kan almaya karşı bir isteksizliğim var. Hayat arkadaşımın sunduklarını alabilmeyi yeni öğreniyorum."

Gregori başını eğdi. "Anlıyorum. Ve davranışım için içten özürlerimi sunuyorum."

"Gerçekten gerek yok."

Lara Nicolas'ın kollarında döndü, parmaklarının uçları gömleğinin altından kayarak sıcak tenini aradı. Onun ihtiyacı vardı ve Nicolas bunu karşıladı. Bu kadar karmaşık ve bu kadar basitti. Nicolas gölgelerin arasına geri çekildi ve tepkisini gizlemek için görüntülerini bulanıklaştırdı. İhtiyacı olması önemli değildi

Hayatta kalmak için kan, onun içinse sonsuza dek fiziksel bir açlık uyandıracak erotik bir yakınlıktı. Dişlerinin, dudaklarının kayganlığını ve yerini anında bir zevk seline bırakan acının ısırığını hissettiğinde vücudu sertleşti. Saçlarını okşadı, parmakları ona gücünü verirken okşuyordu. İkiz iğne uçlarını dilini yalayarak mühürlediğinde bile, gitmesine izin vermek istemeyerek onu sıkıca tutmaya devam etti.

Emin misin?

Gözlerini açtı ve ona baktı, mavi yeşil bakışları onunkilerle çarpıştı. Bir an için ikisinden başka kimse yoktu ve uzun kirpiklerinin saçaklarının altında aşk -onun için- parlak ve kalıcı bir şekilde parlıyordu. Etkiyi midesine inen sert bir yumruk gibi hissetti.

Eminim. Sadece bir yere gitme.

Onsuz hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Savannah ve Gregory'nin kızlarını yok etmeye kararlı mikrop, Raven'dakinden daha hızlı ve daha gaddar olduğunu kanıtladı. Sadece ebeveynlerin birleşik gücü ve varlığın her iki bebek üzerinde aynı anda çalışması gerektiği gerçeği, onlara dayanmaları için gereken direnci sağladı.

Ekstremofili yüzeye çekti ve yok edildi, ama Lara'ya bir bedeli olmadan değil. Nicolas olmasaydı hayatta kalmayı asla başaramayacağını biliyordu. Ona kan verdi ve çocukluk travmasının onu yok etmesini önlemek için parçalanmış zihnini bir arada tuttu. Sonunda onu mağaralarına geri götürdüğünde farkında değildi.

Bölüm 16

Lara erotik duygular seliyle uyandı. Nicolas yan yatmış, sıcak, sert vücudu Lara'ya bastırmış, eli göğsünün alt tarafını kavrarken, ağzı emiyor, kuvvetlice çekiyor, dili meme ucunda gezinirken dişleri kazıyordu. Diğer göğsüne masaj yapıyor, meme ucunu sert bir tepe noktasına doğru çekip alay ediyordu. Ağzı sert ve sahipleniciydi, vücuduna sahip çıkıyor, onu sonsuza dek kendine ait kılıyordu.

Ağzının bir başka güçlü çekişi, uyarılmanın göğüslerden ayak parmaklarına kadar sıcak bir telaşla yayılmasına neden oldu. Adamın kollarının güçlü ve koruyucu bir şekilde onu sardığını, ağzı bu kadar talepkârken güvenli bir sığınak olduğunu hissetti. Adamın kalçası onunkinin arasına sıkışarak bacaklarının arasındaki sıcak sığınağa erişmesini sağladı. Eli karnından aşağı kayarak nemli kıvrımları okşadı.

Sonsuza kadar seninle uyanmak istiyorum, aynen böyle.

Sesi zihnine doğru kayıyor, kalçalarının yaptığı gibi hafif bir itme hareketiyle ağır ereksiyonunu kalçasına doğru itiyordu. Parmaklarının itişini, gerilmesini ve kaymasını hissetti, içinden zevk dalgaları fırlatan kaygan bir sıcaklık yarattı. Bu sırada adamın ağzı da meşguldü ve meme ucunun sıkı tomurcuğunu yalıyordu.

Onun dokunuşuna, ağzına, ellerine, sert vücuduna duyduğu arzu derinlere işliyor, bir uyuşturucu gibi içine akıyordu. Adam ona ziyafet çekerken, dişleri, ağzı ve dili göğüslerine sahip çıkarken, kibarlık yerini saldırganlığa bıraktı. Tüm bunlar olurken parmakları onun üzerinde ve içinde hareket ediyordu, bir an derin, bir sonraki an sığ, ta ki kadın elini itene ve vücudu sıcaktan kızarana kadar.

Vücutundan aşağı kaydı. Onun. Kendi kişisel oyun alanı. Teni sıcak saten, kılıfı canlı ipekti ve onun her santimini tanımak istiyordu. Öptü, yaladı ve ısırarak kalçalarına kadar ilerledi, ardından huzursuz bacaklarını ayırarak nihai hazineyi ortaya çıkardı. Kadın çoktan ıslanmış ve ihtiyaçtan şişmişti, karşı konulamayacak kadar güzeldi. Kalçalarının arasına uzandı ve poposunu avuçlayarak onu ağzına çekti.

Nicolas dilini kıvrımlarının üzerinde gezdirdi, oradaki nemi yaladı, sonra dilini düzeltti, derine sapladı ve dişlerini kullanarak ona doğru yükselen küçük hassas tomurcuğu tırmıkladı. Kadın çığlık atıp kıvrandı, topuklarıyla yatağı kazmaya ve vücudunu adamın altından çıkarmaya çalıştı ama adam onu orada sabitledi ve ziyafet çekti. Tadı dolunay altındaki bir bahar çayırı gibiydi ve adam onun her şeyini istiyordu.

İri elleri kızın poposunu yoğurdu, parmak uçları ılık kremi yakalayıp vücuduna masaj yaptı ve büyük bir kedi gibi kıza sokulurken her gölgeyi ve oyuğu keşfetti. Dili uzun, derin vuruşlar yaptı, sonra sertleşti ve kız nefes nefese kalana, kıvranana ve serbest bırakılması için yalvarana kadar tekrar tekrar daldı. Şehvetle kararmış, sevgiyle yumuşamış kapüşonlu gözleriyle onu izledi, tepkisinin her ayrıntısına dikkat etti. Nefesi sıkıştığında, yukarı kalktığında ve kalçaları büküldüğünde. Kaslarının kasıldığını ve karnında toplandığını hissetti, uyluklarındaki uyarılmanın dalgalanmasını hissetti.

Vücudu onunkiyle ısıya ısı, aleve aleve eşleşti. Kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi, gözlerindeki yeşil-mavinin donukluğa doğru kayışını seviyordu. Vücutundaki gül kızarıklığını ve meme uçlarındaki sıkı tomurcukları. Her nefes alışını. Her inleme. Her şey onun açlığını artırıyordu.

Dişlerinin kenarını kullanmadan önce sert diliyle hassas tomurcuğuna saplandı, fiskeledi ve alay etti. Kadın kırık bir çığlık attı, çırpındı ve adamın saçlarından bir avuç yakaladı.

Emerek ve ardından dilinin düz kısmıyla dairesel hareketler yaparak karşılık verdi. İki parmağını içine soktuğunda nefesi kesildi, orgazmı onu yıkadı ve ona başka bir sıcak bal akıttı.

Lara gevşedi, nefes nefese kaldı ve şaşkın bir ifadeyle onu izledi. Nicolas gülümsedi ve Lara'nın vücudunda sürünerek, sıkı taşaklarını ve kalın şaftını Lara'nın karnına ve göğüslerine sürterek arkasında inci gibi bir iz bıraktı.

Onun üzerine diz çöktü, dizlerini omuzlarının iki yanına koydu, öne doğru eğilerek bir eliyle kendini destekledi. Şaftını kızın ağzına götürdü, dili dışarı kayarak kadife uca dokunurken bakışları kızın dudaklarındaydı, inci damlalarını krem yalayan bir kedi yavrusu gibi yalıyordu. Geniş başını dudaklarına sürttü. Kirpikleri dalgalandı, göğüsleri inip kalktı.

"Ağzını aç."

Lara adamın çok büyük olduğundan emindi ama Lara'nın itiraz etmesine fırsat vermedi. Dudakları ayrılır ayrılmaz adam içeri kayd ve başını geriye attı, gözleri kendinden geçmiş gibi kapandı. Kadında öğrenme isteği uyandıran, adamın zihnindeki imgeleri ve talimatları takip etmesini sağlayan şey bu kendinden geçme ifadesiydi. Bunu onun için istiyordu, sıcaklığı, ateşi ve kontrolü kaybetmeyi istiyordu ve bunu ona veren kişi olmak istiyordu.

Tekniği denedi, onun hissine ve büyüklüğüne, dokusuna ve misk kokusuna alışmaya çalıştı. Dilini kalın şaftında aşağı yukarı gezdirdi, alevlenmiş başın alt tarafıyla oynadı ve ısırıldı. Adamın nefesi ciğerlerinden dışarı fırladığında, ilerleme kaydettiğini anladı. Ağzının içinde sarsılana kadar dilini aynı şekilde oynattı. Küçük bir emme denedi ve onun zevk nefesiyle ödüllendirildi.

Hoşuna gitti mi?

Ana dilinde usulca küfretti. Buna ihtiyacım var. Daha sert. Daha derinden. Nicolas bunun onun sesi olduğuna inanamıyordu, komutlar aslında gırtlaktan gelen hırıltılardan başka bir şey değildi.

Lara ona uydu, dudaklarını onun etrafına sardı ve sıcak, nemli kadifenin içine girene kadar onu daha derine çekti. Adamın kalçaları kıpırdadı. Adamın eli saçlarına gitti, kırmızı-sarı ipeğe dolanırken Lara bir eliyle taşaklarını kavrayıp okşadı, diğer eliyle de shaftının kalın tabanını sardı. Kirpikleri yanaklarını dalgalandırdı, dudakları seksi bir şekilde bükülürken onu derinlere aldı ve dilini düzleştirerek dışarı çıkardı.

Nefesi kesildi ve daha derine iterken sıcaklığın üzerinde yayıldığını hissetti, ağzı, sıcak ve ıslak, shaftının üzerinde kayıyor, onu tüketiyordu. Geri çekilmesine izin vermedi, onu tekrar konfor alanından çıkmaya zorladı, daha derine itti, her ikisi için de nefes aldı.

Boğazının beni sıktığını hissetmek istiyorum. Beni daha derine götür.

Yapamam. Ama o istiyordu. Onu daha derine götürmek için çaresizdi. Onun üzerinde yuvarlanan her zevk dalgasını hissetti ve ona verdiği zevki verebilme yeteneğinden zevk aldı. Adamın cüssesi gözünü biraz korkutmuştu.

Yapacaksın, çünkü yapmazsan iki dakika daha yaşayamam. Ağzına doğru itti, boğazının onu sıktığını hissetti, sıkı ve ıslaktı ve o kadar harikaydı ki neredeyse aklını kaybedecekti. Ağzı bir aşağı bir yukarı kayıyor, sonra tekrar yutmadan önce kesesini yalayıp emiyordu.

Kadının boğazı adamın etrafında kapandığında, adam kontrolü ele aldı, biraz yükseldi, açısını değiştirdi, böylece itebildi, nefesini aldı, gözlerinin genişlemesini izledi. Adam daha derine kayarken duyduğu endişe bile karnında alevlerin yuvarlanmasına neden oldu.

Yapamam.

Yapacaksın. Rahatla. Nefes al. Beni hisset, Lara. Bana ne yaptığını hisset.

Zihnini ona açtı, sıcak kaymayı, boğazının kısılcacını, dilinin hassaslaşmış etine vuruşunu paylaştı. Geriye çekildi, hareket etmeye başlarken onu yerinde tutmak için saçlarının ipeğini ve dizlerini kullandı.

Dişleri arasından ısırarak söylediği talimatları uyguladı. Daha sert emdikçe, dilinin düzünü ve dişlerinin kenarını kullandıkça, daha vahşi ve daha saldırgan hale geldi, ama duramadı - bir kısmı gergin olsa da durmak istemedi. Adamın kalınlaştığını hissetti ve uzaklaşmaya çalıştı. Adam ona sarıldı, baştan çıkarıcı fısıltısı zihninde dolaşıyor, ondan tam olarak ne istediğini söylüyordu.

Nicolas aniden geri çekildi ve ondan uzaklaştı. Kadın haykırarak ona doğru uzandı. Onu ters çevirdi ve güçlü bir kolunu beline dolayarak kaldırdı, dizlerinin üzerine sürükledi, aletini kalçalarının kıvrımına sıkıca bastırdı. Omurgasından aşağıya doğru yaladı, sert küreciklerle alay etti ve tam ortasından aşağıya doğru ısı ve baharatın tadına baktı. Nefes nefese kalmıştı, adamın neyi amaçladığından emin değildi ama adam onu itaatkâr bir şekilde önünde tutuyor, acele etmeden vücudunu keşfederken onu beklemeye zorluyordu, sevmek, tapmak, oynamak için onun olan vücudunu.

Bir elini kızın ensesinde tutarak onu aşağıda tuttu ve ereksiyonunun geniş başını kızın yumuşak, ıslak girişine doğru itti. Kadın nefes nefese kaldı ve geriye doğru sallandı. Adam onu sıkıca tuttu, kendini sokmaya çalıştığında durdu. Kız hareketsiz kalana kadar bekledi ve dar kıvrımlardan santim santim daha derine itti, kalbi onunkiyile birlikte atarken ve hava ciğerlerinde onunkiyile aynı ritimde hareket ederken onu doldurdu ve gerdi.

Kasları sıkı ve sıcaktı, onu ipekle kaplayan ateşli bir cehennemdi. Kalçalarını ellerinin arasına aldı ve

Sertçe, kendini o kadar derine gömdü ki, taşakları hassas ete bir tokatla altıyla buluştu ve neredeyse zevkle uludu. Sert, kaba bir sürüşle ona binmeye başladı, eve çarptı, kasıtlı olarak her vuruşta olabildiğince derine ve olabildiğince sert gitti, nefesini aldı, hıçkırarak nefes alarak geri sallanmaktan başka bir şey yapmasına zaman vermedi.

Göğüsleri her sert darbede sallanıyordu ve adam öne doğru eğilerek farklı bir pozisyon almak, daha da derine inmek için vücuduna açı verdi. Kasları gittikçe daha sıkı kenetlendi ve orgazm onu ele geçirdiğinde aniden ateş onu sardı, ama yavaşlamadı, nefesini yakalamasına izin vermedi, onu olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde zirveye geri götürdü.

Tekrar. Bu bir talepti, boğazında gürleyen bir hırıltıydı. Saçlarını kavradı ve başını geriye çekti, omzuna doğru eğildi, dişleri uzadı. Tüm bu süre boyunca kalçaları gerçek bir aciliyetle çarptı, onu yukarı ve yukarı itti, çığlık atana kadar gerginliği artırdı, kasıklardan göbeğe ve göğüslere uzanan şimşek, gelgit dalgası gibi onu parçaladı.

Tekrar hareket etti, onu döndürdü, kaldırdı, bacaklarını beline doladı, böylece göğüslerinin göğsünde kaydığını hissedebilecekti, böylece ağzını kendi ağzıyla alabilecekti, böylece onu sert, katı uzunluğunun üzerine bırakabilecek ve zevkle çığlık attığını duyabilecekti.

Tet vigyázam. Seni seviyorum. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyordu. İçinde hissettiklerini ifade etmek için yeterli görünmüyorlardı.

Hızını yavaşlattı, kanalının sıkılığının, onu çevreleyen kaygan sıcaklığın ve kendini ona tamamen teslim edişinin tadını çıkardı. Kadın yatağın yarısına kadar uzanıncaya ve kendisi de diz çöküp kalçaları kabarıncaya, bu anın bitmesini hiç istemeyinceye kadar onu geriye doğru yatırdı. Gözleri

kalçalarını yakalayıp umutsuzca tekrar tekrar içine girdiğinde gözleri parlıyordu.

Dişleri uzadıkça çenesi ağrıyordu, şaftı o kadar sertleşmişti ki patlayacağından korkuyordu ama duramıyordu. Neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktadaydı. Dişleri ağrıyordu. Vücudu ağrıyordu. Her hücresi onun kanını almasını istiyordu. Zihnindeki kükremeyi ya da kulaklarındaki gök gürültüsünü susturamıyordu. Yavaşça üzerine eğildi, onun daha büyük, daha ağır bedeni tarafından sıkıştırılmaya alışmasına izin verdi. Kalçalarının derin itişini durduramıyor, onun sıkı kaslarının nabız gibi atan etinin üzerinde sağılmasının tadını çıkarıyordu.

Gözlerinin içine baktı, niyetini görmesine izin verdi. Göğsünü öptü, meme ucunu okşadı ve vücudunun içgüdüsel olarak ısınmaya başladığını hissetti. Kalp atışları onunkinin ritmine göre ayarlanmıştı ve nabzının dilinin altında onu çağırdığını, baştan çıkardığını hissedebiliyordu. Onun yumuşak teninin tadına baktı. Sıcak saten, onun kokusu kadar bağımlılık yapan bir his. Göğsünün kabarıklığı boyunca çok nazıkçe ısırды, en küçük ısırıklar ve kalbinin çırpındığını hissetti. Şaftının etrafındaki kılıfının nabzını hissetti, muhteşem kremanın sıcak selinin onu ihtiyacıyla yıkadığını hissetti.

İkinci kez, biraz daha sertçe ısırды, bu sefer deriyi kırdı. Kadının tadı ağzına doldu ve vücudunu doldurdu, böylece kalınlaştı, ereksiyonu ağırlaştı. Kadının kasları tepki verdi, bir mengene gibi adamın etrafında kenetlendi ve onu kendisine doğru tuttu.

Evet de, Lara. Bana evet de.

Dili küçük iğneyi yaladı. Kalçaları uzun, yavaş, yavaş bir vuruş yaptı, derinlere indi ve sertleşti, hassas tomurcuğuna bastırdı, böylece onu tararken zevkle titredi ve ona doğru eğildi.

Onun bedenine sahip olup olamayacağını hiç sormadı, onu istediği şekilde defalarca aldı, doymak bilmeyen iştahıyla onu mutluluğa sürükledi, ama bunu yapmak için izin istedi.

Onun için o kadar doğal bir şeydi ki, ihtiyacın onu dövdüğünü ve pençelediğini hissedebiliyordu.

Dudakları nabzının üzerinde gezindi, dişleri biraz daha derine battı. Kadın haykırdı, sırtını kamburlaştırdı, kalçaları sertçe büküldü, kılıf tekrar kenetlendi. İçine bir sıcaklık doldu, alevler tenini yaladı.

Lütfen, diye fısıldadı.

İleri atıldı, onu neredeyse uçurumun kenarına sürükleyen bir başka uzun vuruş daha yaptı, ama etrafında titreşen sıkı kasların duvarları ve onun inleyen çığlığıyla durdu.

Lütfen ne?

Senin için bu kadar çaresizken şimdi yap. Çünkü bunların hepsi erotik zevkin bir parçasıydı ve o çaresizdi. Her parçası bunun, bu bağlantının, aralarındaki bütünlüğün acısını çekiyordu.

Nicolas dişlerini derinlere gömdü, aynı anda hem zihnine hem de bedenine girdi, neşesini paylaştı, zevkini artırdı, ona olduğu ve olacağı her şeyi verdi. Kadının tadı havai fişekler gibi patlıyordu, sıcak, bağımlılık yapıcı ve o kadar mükemmeldi ki ne kanına ne de vücuduna doyamayacağını biliyordu. Vücudunu ateşin zirvesinde tutmaya, zihninin zevkten başka bir şey düşünmesine izin vermemeye dikkat etti ve istemesine rağmen oylanmadı.

Gerçek bir kan alışverişi için yeterince aldı, kolunu kalçalarının etrafına kitlemek ve başka bir vahşi sürüşe başlamak için tekrar kayarken bile iğne izlerini kapatmak için dilini göğsünün kıvrımında kaydırdı. Daha hızlı ve daha sert itti, yüzünü izledi, gözlerinin gidişini izledi, o şaşkın zevk bakışını gördü, orgazmı onu yırttığında boğuk bir çığlık atarken ağzındaki seksi dudak büküşünü gördü. Sıkı kılıfı sertçe kenetlendi, sıktı, sağdı ve kendi orgazmını ondan kopardı. Tohumlarını onun içine akıttı, boğuk çığlığı onunkine karıştı.

Vücudu Lara'nın etrafında dalgalanırken onu yakaladı ve yan tarafına yuvarlanarak başını kolunun beşiğine getirdi. Şimdi, Lara, bitir şunu. O sormadı. Bu bir talepti, karanlık ve şehvetle, çaresiz bir açlıkla doluydu.

Lara istese de karşı koyamazdı. Zevk dalgaları onu sarstı, göğüslerinden karnına, kadınsı kanalına ve tekrar geri götürdü. Kanının çağrısı yüksekti, özünün tadı boğazının arkasını yakmaya başlamıştı bile. Nabzını yaladı ve dişlerini göğsüne geçirerek ısırırdı.

Kalçaları ona sertçe çarparak vücudunu kaldırdı, acının ısırığı onu daha da tahrik etti. Gözlerini kapadı ve onu içine çekti, onu damarlarına, kalbine, vücudundaki her hücreye aldı, o da sıkı kılıfına girip çıkarken pompaladı. Tadı da kendisi kadar ilkeldi. Baskınlık ve sıcaklığın, erkek ve gecenin bir karışımıydı. Onu sonsuza dek arzulayacaktı. İğne uçlarını mühürlemek büyük bir özdenetim gerektirdi, ama anında ödüllendirildi.

Orgazm onu sert bir şekilde vurdu, nefesini vücudundan çıkardı ve kaslarını Nicolas'ın etrafında sıkıca daralttı. Nicolas kükredi, ellerini kalçalarına kenetlerken, vücudu beklenmedik bir şekilde shaftına kilitlendi ve ondan sıcak meni fişkırdı. Doruk noktası devam etti, vücudunu yırtan acımasız bir sıcak salınım, böylece tekrar tekrar onun sıkı derinliklerine daldı ve onu tohumuyla doldurdu.

Hareket edebildiğinde, başını göğsüne yaslayabilmesi için onları döndürdü. Bir eli göğsünün alt kısmını kavrarken, kolu onu sahiplenerek çevreledi. Yanan ciğerlerinin hava alabilmesi birkaç dakika sürdü. "Sonsuza kadar burada seninle kalmak istiyorum Lara."

Gülümsemeyi başardı. "Yapmak zorunda kalabiliriz."

Başparmağı göğsünün yumuşak alt tarafını ileri geri okşadı. "Tenini seviyorum."

Elini göğsünden karnına doğru götürdü. "Seninkini seviyorum." Çenesini ısırarak için boynunu uzattı.

"Teşekkür ederim."

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Kan değişimi hakkında konuşmaktan kaçınacaktı. Nicolas tereddüt etti, konuyu zorlayıp zorlamamakta kararsızdı ama sonra onu izledi. Kendi yöntemleriyle uzlaşmaya varması gerekiyordu. Bu sefer kanını almasına izin vermiş olması, bir dahaki sefere bunun kolay olacağı, hatta bunu yapabileceği anlamına gelmiyordu. Bunu onda kabul etti, tıpkı bir ömür boyu edindiği deneyimlerden oluşan kendi tuhaflıklarını kabul ettiği gibi.

"Bunu birlikte yapmak zorundayız," diye düzeltti Nicolas. "Varlığı, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, yüzeye çıktın ve Natalya onu Savannah'dan çıkarmayı başardı ama ben oradayken çok daha kolaydı, değil mi? İtiraf et."

Lara çenesiyle onun göğsünü okşadı. "Evet, itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Her bir kadını kontrol etmek biraz ürkütücü bir görev gibi görünüyor ve Francesca bunun yapılması gerektiğini söyledi. Yardım etmek amacıyla Xavier'in dokunuşunu öğrenebilmek için benimle birlikte yolculuk etmeyi planlıyor."

Avucunu dar göğüs kafesinde aşağı yukarı ovuşturarak yumuşak teninin tadını çıkardı, bu hareket istemli olmaktan çok dalgındı. "Bu şeylerin kadınların içine nasıl girdiğini anlamıyorum. Birden fazla mı var?"

Kaşlarını çattı. "Öyle görünmüyor, en azından Raven ya da Savannah'da öyle değil. Ekstremofiller kendi bölgelerini savunma konusunda çok agresif olabilirler ve temelde bu mutasyona uğramış mikroplar da öyle."

"Yani onlar gidince her şey normale mi dönecek? Çok hızlı görünüyor."

"Bence bu çok hızlı. Organizma ilk etapta oraya nasıl ulaştı? Kaynak her neyse, henüz bulamadık."

Biz ayrılmadan hemen önce Shea'nın Francesca ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Erkekten dışıya geçme ihtimalinin yüksek olduğunu ve önce toprakta yaşadıklarını düşünüyordu."

"Erkekler konusunda yanılıyor," dedi Nicolas, eli hâlâ kadının göğsündeydi. "Ve senin her erkeğin içinden geçerek yolculuk yaptığını düşünmeseler iyi olur."

Vücudu onunkinin yanında çok sıcaktı, mükemmel bir şekilde uyuyordu ve güldüğünde, o yumuşak melodik ses, duyularıyla alay ettiğinde, kesinlikle memnun - tam - tamamlanmış hissediyordu. Son derece zeki olduğunu, doğal avlanma içgüdüleriyle hızlı olma yeteneğine sahip olduğunu her zaman biliyordu ama onu bulmak onu daha iyi bir insan yapmıştı.

"Peki ya sen? Eğer sen enfekte olursan, ben de enfekte olurum."

Nefesinin altından yemin etti, o köd belső -Karanlık al onu! Boğuk erkek tınısı kelimelerle birleşince gülümsedi ve çenesini öpmek için yukarı doğru eğildi.

Adam kadının göğsünü avuçladı, başparmağı meme ucunun üzerinde gezindi. "Bunu düşünmemiştim bile."

"Bence tüm Karpatyalılar bunu dikkate almalı." Küçük bir sessizlik oldu. "Kontrol eder misiniz?"

Kaşlarını çattı ve yuvarlandı, yumuşak göğüslerini erkeğin göğsüne bastırdı, böylece vücudu bir farkındalık ürpertisiyle tepki verdi. "Eğer tek bir mikrop önce erkeğin vücuduna girer ve sonra kadına geçerse, erkeğin vücudunu ikinci bir mikrop için konak olarak açık bırakır. Biri kadında bulunduğu sürece, ikincisi erkekte kalacaktır. Ancak artık mikropsuz olan Raven ya da Savannah partnerleriyle cinsel ilişkiye girerse ve Mikhail ile Gregori de enfekte olursa, o zaman yeniden enfekte olacaklardır. Bu çok kısır bir döngü olabilir, Nicolas." Özellikle de ekstremofili tespit edebilen tek kişi oysa.

Nicolas doğrulup onu da yanına çekti. Yüzü solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Artık yemek yemiyordu, et suyu bile içmiyordu. Ve onun zihnini okudu. Ya tamamen Karpatyalı olduğunda mikropları tespit edemezse? Natalya bunu kendi başına yapamıyordu ve yarı büyücüydü. Bu durumda ölmekte olan bir türün tüm yükü doğrudan Lara'nın omuzlarına binecekti.

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum, Nicolas. Bir akşam kalktım ve Karpat Dağları'nın buz mağarasını arayacağım bir sonraki bölge olduğuna karar verdim, çoğunlukla buz mağaraları hakkında konuştuğum kişilerin anılarındaki boşluklar nedeniyle. Şimdi sen varsın ve hiç hayal etmediğim bir sorumluluğum var. Ama bizim için korkuyorum. İçime bakıp bir mikrop görmekten korkuyorum. Senin içine bakmaktan korkuyorum." Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi ve dizlerinin üzerine çökerek yanına geldi. "Ben çocuk istiyorum ve onların bu şekilde acı çekmesini ya da istenmediklerine inanmalarını istemiyorum."

Öne doğru eğildi ve kızın ağzını tuttu, öpücüğü nazikti, içine olabildiğince çok güvence döküyordu. "Arandıklarını bilecekler, fél ku kuuluaak sívam belső."

Onun "sevgili" diye fısıldamasına bayılıyordu. Bu Karpatça cümlelerin bir müziği, ona her söylediğinde onu sarsan bir şefkati vardı. Her zaman sadece kelimedenden daha fazlasıydı, aynı zamanda o kelimenin ardındaki gerçek anlamdı. Ona karşı duyduğu ezici duygu. Ve ona inanıyordu.

Çocukluğunda yaşadığı travmadan zarar görmüş olsa bile, onun gibi bir adamın kendisini sevebileceğine ve kabul edebileceğine inandırıldığı için, mikrobun arayacak, ikisinden birinin enfekte olup olmadığını kendi gözleriyle görecektik gücü bulmuştu - ve sadece kendisi enfekte olmuştu. İçindeki yeni bir mikroptu ve henüz kendini kabul ettirecek zamanı olmamıştı. Vücudu ona hâlâ davetsiz misafir muamelesi yapıyordu. Bu da demek oluyordu ki ya adamlar enfekte olmamıştı ve Shea'nın teorisi yanlıştı ya da Nicolas'la daha yeni bir araya geldiği için Nicolas'ın

mikrobu geçirmiş olması gerekiyordu.

mikrobu almış ve henüz yeniden enfeksiyona maruz kalmamıştı.

"Toprakta uyumadın Nicolas, benimle birlikte yatakta kaldın."

Nicolas, "Gidip Francesca ve Gregori ile bu konuyu konuşmamız gerekiyor," dedi.

Garip renkli gözleriyle Gregori'nin yanında kendini asla rahat hissetmeyecekti ama yine de başını salladı. Bu akşam diğer hamile kadınlara doğru yolculuğa çıkması gerekiyordu ve umarım Francesca katilin zayıf izini takip ederek mikropların diğer tüm kadınlardan temizlenmesine yardımcı olabilirdi. İçindeki de çıkmasını istiyordu, bu yükselişin.

* * *

Lara, Nicolas yanında olduğu halde şifa mağarasından çıktığında kendini tükenmiş hissetti. Diğer iki hamile kadına yardım etmiş ve ayrıca Natalya'nın yok etmesi için içindeki mikrobu yüzeye çıkarmıştı. Hem Natalya'yı hem de Francesca'yı yanlarına alarak deney yapmışlardı ama Francesca ne kadar uğraşsa da o soluk, lekeli yolu tespit edememişti ve Natalya'nın içindeki bir şey ekstremofil için bir uyarı görevi görmüş ve varlığını onlardan başarıyla saklayarak Natalya'nın onları takip etme ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

Mikhail'de bir, Gregori'de de bir mikrop bulundu. Shea, sonunda düşük yapma sorununu çözmek için doğru yolda olabileceği için heyecanlıydı. O, Gregori ve Lara'nın daha önce hiç tanımadığı Gary adında bir adam, mikropla nasıl mücadele edilebileceğine dair fikirler bulmak için birlikte inzivaya çekildiler.

Nicolas onunla birlikte köye doğru yürüdü. Gerald'ı ziyaret etmek ve Terry ile Vikirnoff'u kontrol etmek istiyordu.

Sonunda buz mağarasına başka bir giriş aradı.

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdi.

"Ve bensiz içeri girmeyeceksin," diye ekledi, ona hızlı ve uyarıcı bir bakış atarak.

Hana giden merdivenlerin dibinde, kolunu kıza doladı ve onu kendine çekti. "Hayır, yapmayacağımı söylemiştim. Yine de solgun görünüyorsun. Eğer biraz et suyu içmeyi başarabilirsen iç. Yoksa Lara, seni dönüştürmek için daha fazla bekleyemeyiz."

Dudaklarını nemlendirdi. "Sanırım kaçınma sorunlarım var. Bir şey hakkında düşünmek istemediğimde, onu aklımdan çıkarıyorum ve yok olacaktım gibi davranıyorum. Büyücü olmayı seviyorum. Büyücü olmaya güveniyorum."

"Büyücü kanı büyü yapmaya ve öğrenmeye yardımcı olur, ama Karpat kanı da öyle. İki tür yüzyıllar boyunca iç içe geçti Lara. Xavier koruyucu önlemleri buldu ama sonunda Karpatyalılar bunları geliştirdi. Büyücüler uzun ömürlüydü, likantroplar da öyle, ama ölümcül yaralar bile bazen Karpatyalılar tarafından iyileştirilebiliyordu, bu da diğerlerinin bizim türümüzün ölümsüz olduğuna inanmasına yol açıyordu. Ama biz öldürülebiliriz."

Başını eğdi, en büyük korkusuyla yüzleşti. "Razvan üzerinde yapılan tüm deneyler de bununla ilgili, değil mi? Xavier'in onu hayatta tutmasının nedeni bu. Karpatyalıları öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor."

Nicolas onu kendine yakın tuttu. "Bundan korkuyorum, evet." "O halde hayatta olma ihtimali varsa, Nicolas, bunu yapmalıyız.

buz mağaralarındaki kanıtları bulmak. Bunu ona borçluyum."

Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu nazikçe öptü. "Sadece birkaç saatliğine gideceğim. Hancı ile birlikte handa kal ve beni bekle."

Lara başıyla onayladı ve isteksizce onun yanından ayrılarak ilk merdivene adım attı. Karanlıkta durup onun gidişini izledi - uzun boylu, yakışıklı bir adam yürüyüş yolunda ilerliyordu,

Uzun kürkü bacaklarının etrafında dönüyor, ipeksi saçları arkasında uçuşuyor ve kalbi bir aşk ritmi tutturuyordu.

Parıldadı, müthiş fiziği neredeyse şeffaflaştı ve sonra gitti, karanlık tarafından yutuldu. Orada durup geceyi dinledi, daha önce duymadığı pek çok şey duydu. Farklı görüyordu ve gece özel bir güzelliğe bürünmüştü. Orada öylece durmaktan, yalnızlığı, huzuru ve perde arkasında devam eden hayatın mırıltısını içine çekmekten keyif alıyordu.

Birkaç dakika sonra Lara hanın kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Sıcak ve rahattı, açık kirişler hana ferahlık hissi veriyor, şömine odaya ev hissi veriyordu. Hancı Slavica onu gülümseyerek karşıladı.

"Seni görmeyi umuyordum. Nasılsın?"

Lara çok az köylünün Karpat halkından haberdar olduğunun farkındaydı. Elbette söylentiler, geceleri ateşin etrafında fısıldanan eski efsaneler vardı ama modern insanların çok azı eski masallara inanıyordu. Mikhail Dubrinsky ile hancının ailesinin yıllar öncesine dayandığını duymuştu ama dikkatleri üzerine çekmek gibi bir hata yapmak istemiyordu. Gülümsedi ve başını salladı. "Arkadaşlarımı kontrol etmek istedim. Hiç aşağı indiler mi?"

Slavica başını salladı. "Onlara yemek getirmemi isteyip istemediklerini öğrenmek için aradım ama reddettiler, ben de onları yalnız bıraktım."

" kisi de yemeğe inmedi mi? Gerald bile mi?" Lara kaşlarını çattı. Her iki adam da normalde iştahlıydı. "Gregori onları kontrol etti mi?"

"Dün gece erkenden arkadaşın Nicolas geldi ve çok sonra da Gregori uğradı. Kapıyı çaldı ama onlar çoktan uyumuştu. Bana bu akşam bir ara döneceğini söyledi."

"Onlara bu gece yemek isteyip istemediklerini sordun mu?"

"Her yemekte sorduk ve reddettiler."

Lara Slavica'nın cevabından çok rahatsız oldu. Terry yemek yemek istemiyor olabilirdi ama Gerald açlıktan ölüyor olmalıydı. "Ben gidip onları kontrol edeceğim." Merdivenlere yöneldi ve tırmanmaya başladı, Slavica da ona ayak uyduruyordu.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Lara alt dudağını ısırıldı. Endişesi artmıştı. Nicolas mı? Burada oteldeyim, ama Slavica'ya Terry ve Gerald'ı sorduğumda. . . Ne diyebilirdi ki? Birkaç yemeği reddetmişlerdi. Gerald'ın bir yemeği reddetmesi mümkündü, ama üç? Üçten fazla mı?

Beni bekleyin. Senden uzakta değilim ve geri geleceğim.

Merdivenlerin başında durup hancının kendisine pek de zeki değilmiş gibi baktığı koridora bakarken kendini aptal gibi hissetti.

"Sorun nedir?" Slavica sordu.

"Yok bir şey. Sanırım anahtarımı unuttum." Bu saçma yalanı söylerken rengi yükseldi. Avucunu sol tarafına, aşağıya doğru ovuşturdu. O nokta biraz yandı.

"Kapıyı çalarsan seni içeri almazlar mı?" Slavica koridorda hızlı adımlarla kapıya doğru ilerleyerek sordu.

Lara ayaklarını sürükledi. "Belki de Nicolas'ı beklemeliyim. O da uğrayacaktı ve Terry ile Gerald onu görmek isteyeceklerdir."

Slavica ona doğru dönmeye başladı ama burnunu kırıstırarak aniden durdu. "Bu korkunç koku da ne?"

Lara'nın omurgasında soğuk bir korku parmağı dolaştı. "Slavica, oradan uzaklaş," dedi yumuşak bir sesle. Yan tarafı daha da yanıyordu, kötülüğün lekesi yaklaştığında onu uyaran o küçük ejderha. Sesini daha da alçaltarak elini uzattı. "Acele et. Hemen şimdi."

Slavica onun sesindeki aciliyete tepki verdi, soru sormak için durmadı ama Lara'ya doğru aceleyle geri döndü. Lara onun kolunu yakaladı ve içgüdüsel, ilkel bir hareketle çekti, neredeyse hancıyı merdivenlerin tepesine fırlatıyordu. Bu Slavica'nın hayatını kurtardı.

Kapı dışa doğru parçalandı ve Slavica'nın durduğu salona sivriltilmiş tahta mızraklar fırlattı. Gerald ortaya çıktı, yüzü grotesk bir maskeye dönüşmüştü. Kan gözlerinden yaş gibi akıyor, burnundan ve ağzından damlıyordu. Tırnaklarıyla göğsünü yırtıyor, delilik içinde etten izler çıkarıyordu.

Dehşete kapılan Lara, Slavica'nın önüne geçti. "Aşağı in. Diğer misafirlerin buraya gelmesine izin verme. Ona virüs bulaşmış."

Akli dengesi yerinde değildi. Gözlerindeki delilik ona bunu söylüyordu. Onları fark edene kadar boş bakışlarla etrafına bakındı - onu fark etti. İlk başta onu tanıdığını düşündü ama sonra bir köpek gibi havayı kokladı.

Titreyen parmaklarıyla bıçağının rahatlatıcı kabzasını bulmak için kemerine uzandı. "Git, Slavica. Onu durdurabilir miyim bilmiyorum."

Gerald hırladı ve tısladı, gözleri kızgın kızgın parlıyordu. Ona doğru döndü, tökezledi ve parmaklarını duvarda gezdirerek cilalı yüzeyden büyük tahta parçaları kopardı. Kalbi yerinden fırladı.

Nicolas. Şimdi ortaya çıkman için harika bir zaman. Vampirlerle savaşan kadınlar hakkındaki saçmalıkları biliyor musun? Ben senin tarafındayım.

Bu onun arkadaşıydı. Onun ölmesini istemedi. Onu iyileştirmek istiyordu. Terry yılanın kafasını kopardığında arabanın her yerine kan sıçramıştı. Gerald'ın bir yerinde açık bir yara olmalıydı ve parazitler içeri girmişti. Şifacıya kontrol ettirmek aklına gelmemişti, uzun zamandır unuttuğu o pis koku yüzünden kafası o kadar karışmıştı ki.

Koku Gerald'ın üzerine sinmişti. Enfeksiyon hızla yayılmıştı ya da...

Karnı guruldadı. Dudaklarını ıslattı. "Gerald? Terry nerede?"

Gerald sarsak ve ağır adımlarla ona doğru ilerledi. Başını bir yana eğdi, yüzünde kurnaz, hayvansı bir ifade belirdi. "Değersiz hain," diye tısladı.

Salona tükürük püskürüyordu ve küçük parazitlerin yerlere saçılacağından ve tüm hanın enfekte olacağından korkarak bakışlarıyla damlacıkları takip etmekten kendini alamadı. Gözünün önüne zombilerin duvarları yıkıp insanları yediği görüntüler geldi.

Slavica Lara'nın kolunu yakalayıp çekiştirdi ve yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Lara merdivenlerde olmak istemiyordu ama fazla mücadele alanı da yoktu.

Gerald burnunu kırıştırdı ve havayı biraz daha kokladı. Boğazından hırıltılar yükseldi, gürleyen bir meydan okuma. Ejderha izi daha sıcak yanıyordu. Bıçağı kavradı.

"Gerald!" Adını sertçe söyledi, canavarın içindeki adamı bulmaya çalışıyordu.

Hızla gözlerini kırptırdı, başını bir yana eğdi, vücudu gerildi. Bıçağı daha sıkı kavradı ve ayaklarının üzerinde doğrulmaya başladı. Slavica'nın birçok misafirinin akşam yemeği ya da içki için toplandığı alt kata inmesine izin veremezdi.

Gerald aniden hareket etti, şimşek hızıyla, onu dehşete düşüren doğaüstü bir hızla. Yan tarafa, tırabzanın üzerinden sahanlığa sıçradı ve Gerald'ın kesici pençelerinden zorlukla kurtuldu. Slavica merdivenlerden neredeyse geriye doğru düşüyordu, tökezledi ve sonra toparlandı, ulaşamayacağı bir yere gitmek için olabildiğince hızlı bir şekilde geri geri gitti.

Aşağıdan çığlıklar yükselirken, konuklar başlarını kaldırdıklarında kanlar içinde vahşi saçlı bir adamın iki kadına doğru hamle yaptığını gördüler. Adamlardan ikisi yardım etmek için merdivenlerden yukarı koştu.

"Geri çekilin!" Lara başkalarına da bulaşmasından korkarak seslendi. "Gerald, ben kimim? Kim olduğumu ve senin kim olduğunu hatırlamaya çalış."

Birkaç yıldır meslektaş ve arkadaşlıklar, dünyanın en tehlikeli mağaralarından bazılarında birlikte mağaracılık yapmışlar, birbirlerine güvenmişler ve bir tür aile oluşturmuşlardı.

"Gerald." Belki adını yeterince söylerse, hafızasını canlandırabilirdi.

Hafızası yok. Çıkın oradan. Parazitler beynini tüketmiş. Ciddiyim Lara, ondan uzak dur.

Nicolas merdivenlerden yukarı çıktı, aşağıdaki grubu sakinleştirmek için elini salladı, kimse ne olduğunu tam olarak göremesin diye sahneyi bulanıklaştırdı. Hana adımını attığı anda Gerald ve Terry'yi taramıştı. Terry ölmüştü ve Gerald da yürüyen bir ölüydü.

"Onu öldürmeyin," diye yalvardı Lara. "Onu kurtarmanın bir yolu olmalı."

Nicolas onu belinden yakaladı ve arkasına itti. "O çoktan öldü Lara ve seni bulup öldürmeye programlandı."

Gerald havayı tekrar kokladı, Nicolas'ın Lara'ya erişimi engellemesiyle kafası karışmış görünüyordu.

"O benim arkadaşım. Bunu bilemezsin."

"O senin arkadaşın değil. Şimdi git. Beni dışarıda bekle."

"Ama..." Öylece çekip gidemez ve pes edemezdi. "Bu Benim hatam. Onları kontrol etmeliydim."

Elleri omuzlarına düştü. İrkilerek arkasını döndü, bıçak avucundaydı. Gregori elini salladı ve silahı aldı. "Bırak bunu biz halledelim, küçük kardeşim. Hata sende değil. Onu kontrol etmeliydim."

Lara merdivenlerden geri geri indi. Karpat erkekleri parazitleri tespit etmekte zorlanmışlardı ama Lara'nın

Xavier'in kokusunu almıştı. Bunu hissetmesi gerekirdi ama kendisi için üzülmekle o kadar meşguldü ki. Yüzünden aşağı akan gözyaşlarını sildi. Geldiğinden beri hiçbir hedefine ulaşamamıştı. Sadece arkadaşlarını öldürtmeyi başarmıştı. Teyzelerini kurtaramamıştı. Cesetleri hâlâ Xavier'in hüküm sürdüğü korku labirentinde kilitliydi.

Gidemezdi, başka bir yere bakamazdı. Gerald'ın yanında olmayı, onu içten içe kemiren parazit yığınını yok ederken yanında kalmayı ona borçluydu. Nicolas omzunun üzerinden ona bakmak için başını hafifçe çevirdi. Uzun saçlarının savrulduğunu gördü ve sonra hiçbir şey olmadı. Gitmişlerdi.

Bir elini ağzına götürmüş, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak merdivenden yukarı bakıyordu. Arkadaşını kaybetmişti. İkisini de. Lara merdivenlerden lobiye doğru geri çekildi. Gregori ve Nicolas, Slavica'nın misafirlerinin anılarıyla ilgilenebilirlerdi. Onun acilen havaya ihtiyacı vardı. Ve Nicolas'la ya da Nicolas'sız mağaralara gidecekti. Teyzelerinin cesetlerini bulacak ve eve getirecekti.

Soğuk hava yüzüne çarptı ve ancak o zaman dışarıda olduğunu fark etti, Slavica yanında duruyordu, kara gözlerinde endişe dolu bir bakış vardı.

"Arkadaşın için üzgünüm."

Lara başını eğdi. "Hiçbirimizin ailesi yoktu, bu yüzden birlikte takıldık. Ve mağaracılık sevgisini paylaştık. Bunun olduğuna inanamıyorum." Nicolas, Terry öldü mü?

Özür dilerim, fél ku kuuluaak sívam belső. Onu Gerald öldürdü. Tüm parazitlerin yok edildiğinden emin olmalıyız.

Şimşek gökyüzünde yay çizdi, zikzaklar çizdi ve yere çarpmadan önce ateşli bir gösteriyle bulutları aydınlattı. Yarım saniyeliğine han aydınlandı ve sonra her şey gitti.

Yine karanlık. Lara, Slavica'nın yanında duruyordu ve ara sıra bir kar tanesi yanından geçip gidiyordu.

Hancıya, "Bütün bunlar seni korkutmuyor," dedi.

Slavica omuz silkti. "Kontrol edemediğiniz şeyler üzerinde durursanız hayat korkutucu olabilir. Elimden geldiğince korkmamayı tercih ediyorum. Mikhail konuklarımın güvende olduğunu ya da en azından ölümsüzler geceleri dolaşırken onları ne kadar güvende tutabilirsek o kadar güvende olduklarını görecektir. Dışarıdan gelenlerin çoğu onları uyardığımızda bunun batıl inanç olduğunu düşünüyor, ancak yerel halk böyle şeylerin aramızda dolaştığını biliyor."

"Keşke daha dikkatli olsaydım. Daha dikkatli olmalıydım."

Nicolas onu kollarının arasına alıp yüzünü göğsüne bastırana kadar ağladığını fark etmemişti. Gözlerini kapamadan önce Gregori'ye bir an için baktı ve iki arkadaşını kaybettiği için kendini ağlamaya bıraktı.

Gregori, "Han artık kirlenmiş değil ve herhangi bir soruna dair kanıt yok Slavica," dedi. "Misafirleriniz hiçbir şey olduğunu hatırlamayacaklar."

Slavica başını salladı ve Lara'yı Nicolas'a sarılmış halde bırakarak içeri girdi.

Nicolas eliyle Lara'nın saçlarını okşadı. "Özür dilerim, Lara.

Diğer arkadaşını kontrol etmeliydim."

Gregori kendi özrünü de ekledi.

Lara başını kaldırdı ve Nicolas'a baktı. "Mağaralara yeni bir giriş bulabilirim. Şimdi gitmek istiyorum, bu gece. Gitmem gerek, Nicolas."

Başını salladı. "O zaman bu gece gideriz."

"Yapamazsın," diye itiraz etti Gregori. "Senin daha yüce bir amacın var."

Çenesini ona doğru kaldırdı. "Buraya tek bir amaç için geldim, o da halalarımı bulmaktı ve bunu yapacağım.

ya da yardımsız. Francesca'nın Xavier'in dokunuşunu nasıl tanıyacağını öğrenmesine yardımcı olmaya çalıştım..."

Gregori, "Ama bunu yapamayacak durumda," diye belirtti.

Nicolas kolunu Lara'nın omuzlarına attı. "Bunu yapması gerekiyor ve halkımıza karşı görevini fazlasıyla yerine getirdi Gregori. Her halükârda, orada bulacağımız şey çok değerli olabilir. Eğer Lara kaynağı tespit edebilirse, kadınlarımızın düşük yapmasını sonsuza dek engelleyebiliriz."

Gregori içini çekti. "Bunda doğruluk payı var." Nicolas, "O gidiyor," dedi.

Bölüm 17

Nicolas üzerlerinde keskin bir şekilde yükselen karla kaplı dağları inceledi. Girdap gibi dönen sisle çevrili dağlar, soğuk güzelliğiyle huzurlu bir yer gibi görünüyordu, ama sürekli mırıldanan yumuşak sesleri duyuyor ve beyin dalgalarına ayarlanmış sinyaller gönderen bir güç alanı olan enerjinin sabit akışını hissediyordu. Uzak durun. Bu yerden korkun. Burayı unutun.

Yerliler bile dağdan uzak duruyordu. Üst zirveler misafirperver değildi. Kayaların ortasında birkaç cılız bitkiden başka bir şey yetişmiyordu ve kayaları aştığınızda karşınıza buzulun kendisi çıkıyordu. Bu huzursuz ve rahatsız edici hissi göze alan dikkatsiz gezginler kendilerini sık sık düşen kayaların ya da şiddetli bir çığın kurbanı olarak bulurlardı. Dağ, üzerine ayak basılmaya cesaret edildiği anda sallanır ve gürlerdi.

Taban boyunca yürüdü, her açıdan inceledi, bir giriş yolunu gizleyebilecek herhangi bir şey aradı. Natalya, Vikirnoff ve Lara birkaç metre arayla dağıldılar ve aynı şeyi yaptılar, hepsi de çok yaklaşmamaya ve dağın kendini korumasını tetikleyecek herhangi bir gizli tuzağı veya alarmı tetiklememeye dikkat ettiler.

"Ne düşünüyorsun Lara?" diye seslendi.

Rüzgâr sözlerini dağdan uzaklaştırarak sesini boğazına geri çarptı. Bu agresif bir hareketti ve saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı. Aslında dağda değillerdi. Lara ile uzun uzun bakıştı.

Başını salladı ve ona doğru ilerledi. Nicolas, Natalya ve Vikirnoff'a başlarının üstünü ve ayaklarının altını, toprağın kendisini izlemelerini işaret etti. Lara

Ayaklarını dikkatlice uzattı, bir yandan da karla kaplı zeminde en ufak bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordu.

Eğer bir alarmı tetiklediysek, o zaman bir girişe yakın olmamız gerekir. Sıradan, kolayca gözden kaçabilecek ama basit bir şey olacaktır.

Nicolas dağın eteğindeki çıkıntı boyunca uzanan bir çatlak gördü. Hat dardı, gerçekten çok küçüktü, bir inçten daha kalın değildi, çıkıntının hemen altında uzanıyordu, neredeyse kireçtaşı kayalıklarının gölgesinde gizlenmişti. Çatlağı santim santim taradı ama nerede bir açıklık olabileceğini göremedi.

Nicolas havadan, buzulun altında dalgalı bir mavi deniz gibi görünen kayaların desenini fark etmişti; bu, çok aşağıda eriyen suyun kanyonları oyduğunun ve yüzeyin altında büyük buz mağaraları oluşturduğunun kesin bir işaretiydi. Dağın altında odalardan oluşan bir labirent olduğunu biliyor olabilirdi ama içeri girmenin bir yolunu bulmak zordu.

Burada, dedi Lara güvenle. Çok yakın.

Artık doğru bölgede olduğunu bildiğine göre, neye bakması gerektiğini de biliyordu. Hayır, bakmak değil. "Hissetmek" için. Koku. Xavier girişleri mühürlemişti ama oradaydılar ve bir açıklık aramamalıydı, tıpkı mutasyona uğramış ekstremofiller için kadınların bedenlerini ararken yaptığı gibi kötülüğün lekesini takip etmeliydi.

Onlardan kısa bir mesafe ötede geyikler çayıra çıktı ama hiçbiri onun durduğu yerden birkaç metre ötedeki daha kalın otlara yaklaşmadı. Onların zihinlerine dokundu. Kural olarak nazik yaratıklardı, beslenmekle ilgileniyorlardı. Birkaçı karı eşeleyerek beyaz tabakanın altındaki kısa ot saplarını ortaya çıkardı. Hiçbiri karın içinden geçen kalın ikrama bakmadı ya da koklamadı.

Gözlerini kapadı ve geceyi içine çekerek çevresinin sunduğu bilgiyi içine çekti. Gece berraktı

ve soğuktu. Kar yağışı durmuştu ama koku oradaydı, daha derine inene kadar havaya temiz bir his veriyordu. Lekeli büynün kokusunu aldı ve burnunu kırıştırdı, gözlerini açmadan önce en güçlü olduğu yöne döndü. Karın arasından görünen ama aç geyikleri cezbetmeyen uzun ot parçasına bakıyordu.

Şimdi rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanan yeşil saplara birkaç adım daha yaklaştı ama yüzünde gerçek bir esinti yoktu. Dalgalanmalar arttı, ta ki çimen sanki su çekilip etrafında akıyormuş gibi dalgalanana kadar. Yeşil ormanda bir şey kıpırdadı, gözünü çeken sinsi bir emekleme. Kanatlarını bacak gibi kullanan bir yarasa ortaya çıktı, otlayan geyiklere doğru sessizce sürünmek için derin otların arasından çıktı. İkinci ve üçüncü bir yarasa daha belirdi ve sonra her yer yarasalarla kaplandı; sinsi, koyu kürklü bir ordu, dikkatsiz bir dişi geyiğin etrafında dönerek onu sürünün geri kalanından ayırdı.

Yarasalar geyiğin üzerindeki ağı kapatmak için kanatlarının ucunda yürüyerek ileri geri sallanırken Lara Nicolas'ın kolunu kavradı. Vampir yarasalar sadece az miktarda kan alırlar. Böyle davranmazlar. Sanki geyiği daha karanlık, daha uğursuz amaçlar için takip ediyorlarmış gibi.

Nicolas cevap veremedi yarasalar kanatlarını çırparak dişi geyiğe doğru koşmaya başladı, böylece çember katı bir hal aldı. Bir vampir yarasa gibi değil, daha çok bir köpekbalığı gibi, jilet gibi kenarlı ve ağızlarını dolduran devasa dişlere bir an göz attı. Sayılarının çokluğu dişi geyiği önce dizlerinin üzerine, sonra da çimlerin üzerine düşürdü. Kan karın üzerine aktı. Sürü dönerek çayırdan uzaklaştı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Yarasalar dişi geyiğin üzerine üşüştiler, yanları kabarıyor, acınası melemeleri Lara'nın yüreğini parçalıyordu. Lara harekete geçecekken Nicolas onu durdurdu.

Onun için yapacak bir şey yok. Ne yaptıklarına bir bak.

Yarasalar iç organlarına ulaşmak için geyiğin etinden büyük parçalar kopardılar ama bazıları beslenirken bile diğerleri dişlerini kullanarak leşin ağırlığını çayır boyunca daha uzun otlara doğru çekmeye başladılar. Arkalarında bir kan izi bıraktılar. Birkaç yarasa geyiği sürüklemeye yardım etmek için acele etmeden önce kanı yaladı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün? diye sordu Lara. Vikirnoff ve Natalya'ya baktı, onlar da en az kendisi kadar şaşkın görünüyorlardı.

Nicolas başını salladı. Onlar vampir yarasa değil.

O zaman bir mutasyon. Lara geyik leşinin uzun otların arasında kayboluşunu izledi. Toprak ve kar kaynadı, küçük bir gayzer gibi püskürdü. Çimenler sallandı. Yarasa sürüsünün altında geyik yuvarlandı, bacakları havaya kalktı ve sonra toprağın altına gömüldü. Yer yine sessizdi. Sanırım az önce geçidin koruyucularıyla karşılaştık, dedi Lara. Ve yalnız olmayacaklar.

"O şeylerin üzerindeki dişleri gördün mü?" Vikirnoff sordu. "Belki de içeri girmek için başka bir yol denemeliyiz," diye atıldı Natalya.

Nicolas Lara'yı dikkatle izledi. Lara, yeşil çimenlikten birkaç metre ötede yarım daire çizerek ileri geri volta atıyor, bir eli dışarıda, avuç içi yere bakacak şekilde nefesinin altında sayıyordu.

"O ne yapıyor?" Vikirnoff sordu.

"Korumalarının gücünü test ediyor," dedi Natalya. "Büyücülük tamamen elementler ve enerjiyle ilgilidir. Belli ki Xavier'in imzasına karşı son derece hassas. Her büyücünün bir imzası vardır ve onlarla çalıştığınızda kendilerine özgü parmak izlerini öğrenirsiniz."

"Bu yüzden mi kadınlarda mikrobu tespit edebiliyor?" Vikirnoff sordu. "Sen büyücüsün. Ve sen aslında Xavier'in

Torunu. Onun büyük torunu. Sen de onu tanıyordun."

Natalya başını salladı. "Lara gibi değil. Ondan uzak durdum. Ben büyücülükte iyiydim, Razvan değildi. Ben daha çok büyücüydim ve Razvan'ın büyücü ya da Ejderha Arayıcı olmadığını sanıyordum ama yanılmışım. Pek çok şey hakkında yanılmışım."

Vikirnoff onun saçlarını okşadı. "Öyle olmanı istedi. Seni korumak için herkesi bilerek yanlış yönlendirdi."

Nicolas, "Görünüşe göre bunu her zaman yapıyormuş," dedi.

Lara'yı korumak için ona yeterince yakın durdu ama Xavier'in inini korumak için geride bıraktığı tuzakları iyice hissetmesini sağlayacak kadar da uzakta durdu. Saçlarının bantlı olduğunu, kırmızı şeritlerin sarının içinden geçtiğini fark etti. Etrafında küçük elektrik kıvılcımları toplanmıştı ve Xavier, kızın kendisine güç topladığı sırada enerjinin biriktiğini hissetti. Kollarını havaya kaldırdı.

Hava, toprak, ateş ve su, çağırımı duyun. Kızınızı görün.

Hava, bir araya gelen ve birleşik bir güce dönüşen elementlerin birleşimiyle ağırlaştı.

Görünmeyen hava, kapalı olanı ara. Açık duran toprak, açıl. Yakan ateş, zarar vereni ye, akan su, kır bu kapıyı aç.

O konuşurken, ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Dağ protesto edencesine gürlledi. Yukarıdan fırlatılmış gibi kayalar ve kar yağdı, Lara'nın durduğu tüm alana yağdı, ama o hareket etmedi, Nicolas'ın onu zarar görmekten koruyacağına güveniyordu.

Ellerini onun üzerinde koruyucu bir kalkan oluşturmak için salladı, ona çalışabileceği bir alan bırakmaya dikkat etti. Elleri, bazı kısımlarını tanıdığı zarif bir şekilde hareket ediyordu. Kadın

Bir korumanın sıkı örgüsünü tersine çevirerek büyüü tersine çevirdi ve böylece girişı açabildi.

Rüzgâr delici bir uğultuya dönüştü. Toprak titredi ve sonra ciddi bir şekilde sarsıldı. Ateş örümcekleri yeşil parçanın hemen üzerindeki dağın tabanı boyunca ağ ördü. Küçük, görünmeyen çatlaklar boyunca yarışan ateş, yeşil parçanın üzerine yağdı. Turuncu-kırmızı alevlerin ipeksi iplikçiklerinin hemen arkasından bir su seli alevlerin üzerine ve mağara girişine akarak korumaları aşındırmayı bitirdi.

Lara'nın elleri zarifçe akmaya devam etti. Zarar vermek için yerleştirilmiş olan şey şimdi bir uyarı alarmı veriyordu. İnce bükülmüş bir desen belirmeye başladı. Örümcekler, ince buzdan örümcekler, çağrımı duyun, eğirin ve birleştirin. Zarar ve dehşete karşı bir uyarı vermek için en ince iplikten bir ağ oluşturun. Desen kısa bir an için havada parlak bir şekilde yandı ve sonra yavaşça kayboldu.

Taş sanki kendine sürtünüyormuş gibi gıcırdadı ve inledi. Kar, dağdan uzun bir beyaz telaş içinde kayıyordu. Yeşil yama öyle bir çöktü ki toprak, kar ve bitki örtüsü kendi üzerine düşerek toprağı delip geçen derin çukuru ortaya çıkardı.

Nicolas Lara'yı yakaladı ve Vikirnoff'la birlikte girişı incelerken onu arkasından itti. Onlar izlerken bile, ince bir buz tabakası önce uzayıp sonra deliğı kaplıyor, böylece bir pencereden siyah içeriye bakıyormuş gibi görünüyordu. Buz duvarlar yer yer çamur, çimen ve ancak kan olabilecek koyu bir lekeyle kaplıydı. Bunun tam aksine, duvarın geri kalanı, kalın ve parıldayan camdan yuvarlak bir tüpün içine oyulmuş büyük bir buz heykeli gibi bozulmamış ve güzel görünüyordu.

Lara, Nicolas'ı arkadan belinden yakaladı ve deliğın içine bakarak tüpü kaplayan ve çoğu kuyunun ilk iki yüz metresini kaplayan koyu lekelerle dikkat etti. Ot ve kan lekeleri dağınık noktalara doğru belirgin bir iz oluşturunuyordu. Sağlam görünüyordardı ama yakından bakınca

pencereyi oluşturan ince buz tabakası delikleri kapatmıştır.

Çenesiyle onları işaret etti. "Burası muhafızların yaşadığı yer."

Natalya, "Büyük dişleri olan yarasalar küçük deliklerinden çıkıp biz aşağı inerken kafamızı kemirmek için üzerimize düşecekler," dedi. "Harika. Birileri bunun filmini yapmalı."

Vikirnoff ona sırttı. "Sen ve senin filmlerin. Çok kötü bir film zevki var."

Natalya ona bir öpücük gönderdi. "Sırf bunun için, ilk sen gidebilirsin."

Lara başını salladı. "Buz örtüsünü kaldırmama izin verin, sonra da bir tutma büyüğü yapacağım. Çok fazla sorun yaşamadan onları geçebiliriz." Nicolas'a belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Ve birinin beni yukarıdan korumasını tercih ederim."

Delige doğru bir hamle yaptı ve Nicolas onu kolundan yakaladı. "Büyücölük büyüğü yap ama oraya tek başına adım atma. Vikirnoff çok fazla zarar görmeden indiğimizden emin olmak için önden gidebilir ve ben de seni yukarıdan korumak için arkadan geleceğim."

Lara bir elini kalbinin üzerine koydu ve teyzesine doğru hızlı bir sırtış gönderdi. "Bunu yapmasına bayılıyorum."

Natalya gözlerini devirdi. "He-Man ve She-Ra."

Nicolas kaşlarını çattı. "Kim?"

Vikirnoff inledi. "Sakın sorma hatasına düşme." Geceye baktı, derin bir nefes aldı. "Güvenlik önlemleri devre dışı mı?"

Lara başıyla onayladı. "Teorik olarak, ince buz tabakasından geçip muhafızları rahatsız etmeden tüpten aşağı inebilmeniz gerekir. Lav tüpüne girdikten sonra, bir tepkiyi tetikleyebilecek herhangi bir şeye dokunmaktan kaçının."

"Harika, teşekkürler," dedi Vikirnoff. Sise dönüştü ve girişi kaplayan buz tabakasının içinden kaydı.

Natalya hemen onu takip etti.

Nicolas, "Görüntüyü sizin için tutacağım," diye güvence verdi.

Artık yer değıştirme konusunda biraz deneyimi olduğu için ne bekleyeceğini biliyordu, bu yüzden vücudunun buhar haline gelme hissi onu telaşlandırmadı ve olmasına izin verdi. Çoğu zaman, bir buz mağarasında mağaracılık yaparken, kullanılan halatlar ince bir buz tabakası toplayabilirdi. Düşen buz sarkıtlarından ve ağırlığın yarattığı muazzam basınç nedeniyle duvarlardan fırlayan büyük buz parçalarından kaynaklanan tehlikeler vardı. Sise dönüşmek çok daha kolay görünüyordu.

Yerin altındaki, buz mağarasının içindeki dünya Lara'ya göre sıra dışı ve muhteşem güzellikte bir dünyaydı. Esasen derin bir çukur olan karanlık moulin'e inerken kısa bir büyü fısıldadı ve yürüdükleri her yerde duvarlar ve zemin boyunca yumuşak bir ışık yayılmasını istedi. Yolu aydınlatmak için sahip olduğu tek arkadaşı olan çocukluk örümceklerini kullanarak usulca zikretti.

Örümcekler, kristal buzdan örümcekler, en yumuşak ışıktan ağlarınızı örün. Küçük örümcekler bir anda buzdan duvarların içinden çıktılar, dönerek ve dans ederek yarı saydam buzdan ipekten kesintisiz ince bir ağ oluşturdular, duvarları kapladılar ve önlerinden yere doğru koştular. Dönün ve dans edin, sarın ve şekillendirin ki gözlerimiz tüm zararları önlemek için görebilsin.

Tüp bir anda maviye, güzel, gerçeküstü bir buz dünyasına dönüştü. Yukarıdan sürekli olarak püskürtülen su, çeşitli büyüklükteki buz toplarının duvarlardan aşağıya doğru çığ gibi akmasına neden olmuştu, böylece sanki mavi buzdan bir şelale aşağıya doğru akıyormuş gibi görünüyordu, oysa gerçekte buz topları sabitti ve onları çevreleyen kalın duvarlara bağlıydı. Muazzam basıncın dev parçaları duvardan fırlatarak karşı tarafa çarpmasına ve aşağıdaki zemine düşmesine neden olan gök gürültüsüyle noktalanın gıcırdayan buz sesine alışkındı.

Daha karanlık deliklerin yanından geçerken, girişlerin yaralarının ortak yaşamına izin vermek için buzun içine örülmüş bir labirent olduğunu fark etti. Buzun kalın penceresinden kemikleri, saçları ve atılan leşlerin kanını görebiliyordu. Mağara sakinleri avlarıyla ziyafet eker, bir süre kalıntılarla yaşar ve sonra sık sık talihsiz bir kurbanı inlerine sürüklemek için yüzeye çıkarlardı. Yanlış zamanda çok yaklaşan herhangi bir şey ya da herhangi biri adil bir avdı.

Tüpün çevresinde uzanan, çok geniş olmayan bir çıkıntının yanından geçtiler. Altında, her biri ölümcül bir noktaya gelen çeşitli uzun buz sarkıtları asılıydı.

Nicolas'a bunları kırmamız gerektiğini söyledi. Bunları bize karşı kullanacak ve bize doğru uçarken yerde yakalanmak istemeyiz.

Bir anda ses tüpün içinde yankılandı, buz sarkıtlarını sallayan yüksek bir nota. Bazıları paramparça oldu. Diğerleri koptu ve birkaç yüz metre aşağıdaki mağara zeminine düştü. Ses çok yüksekti - çok yüksek - çok ani. Yarasalar girişlerinde uçuyorlardı, buzun içinden izlemesi rktc bir hareketti ama Lara'nın koruması darbeci bedenlere karşı dayanıyordu. Küçük ateş örümcekleri, ipeksi alev iplikleriyle duvarların kenarlarından aşağıya doğru koşuyordu. Yarasalar deliklerden çıkıp kanatlarını kol gibi kullanarak dik duvara sürünmeye başladıklarında, alev ve ipekten yapılmış ağlar üzerlerine düşerek onları tamamen tüketti.

Moulin'in içine zehirli bir koku yayıldı. Asılsız bir sis olmasına rağmen Lara kendini hasta hissetti.

Nicolas insan formuna dönüştü, bir esinti yaratmak için kollarını salladı ve ardından düşen enkazlardan herhangi biri ona arpamadan buhar formuna geri döndü.

Teşekkür ederim.

Onun rahatı için her şeyi düşünmüş gibi görünüyordu ve minnettardı, çünkü bu yer çok fazla şeyi geri getirdi

korkunç anılar. Teyzelerini l bulup eve getireceği fikrine karşı kendini elikleştirmek zorundaydı. Hayatlarını bu şekilde geçirdikleri için bedenlerinin hapsedilmiş olarak kalmasını istemiyordu.

Mağara zemini hemen altındaydı ve orada asılı kalarak düzeni, odanın nasıl genişlediğini ve galerilerden oluşan bir labirente dönüştüğünü inceledi. Acele etmiyordu, bir saldırının habercisi olabilecek en ufak bir kara büyü belirtisini kaçırmak istemiyordu. Burası Xavier'in özel alanıydı. Yüksek tavanları ve korkunç deneylerini yaptėı çeşitli odalara giden lav tüpleri ağını tanıdı.

şansımız varmış. Burası Xavier'in özel alanı. Tüm dağ tüneller ve odalardan oluşan bir labirent ve biz onun özel odasını bulacak kadar şanslı ya da ılgındık.

Sesi titredi ve duygularını daha iyi kontrol edebilmek için kendini geri çekti. Xavier tarafından kuşatılmış olmanın ona neler yapabileceğini hiç düşünmemişti. O her yerdeydi, her şeyde onun izi vardı. Kokusu içini dehşetle dolduruyordu. Son zamanlarda oradaydı. Kim ne derse desin, keskin kan kokusuyla karışmış pipo tütünü çok taze kokuyordu. Aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, eski kan ile yeni kan arasındaki farkı ve tütününün birbirine karışarak ğrmesine neden olmasını unutamıyordu.

Eğer herhangi bir zamanda, Lara, buradan ayrılmak zorunda kalırsan, diye güvence verdi Nicolas, bana söyle ve seni buradan çıkarayım. Ve geri gelip teyzelerini arayacağım. Ona sarılmak, onu rahatlatmak, güzel ve güvende hissetmesini sağlamak istiyordu. Buraya gelmenin, o küçük çocuğun işkencesinin peşini bırakmamasının ona neye mal olduğunu kimse anlayamayacaktı.

Teşekkür ederim. Ona sıcaklık dalgaları gönderdi. O buradaydı, Nicolas. Çok yakın zamanda. Ve eğer hala bunları kullanıyorsa

odaları, ciddi tuzaklar olmadan asla terk etmezdi. Zemin büyüyle yıkanmış. Bence tüm oda bir tuzak.

Nicolas ortak Karpat yoluna geçti. Hiçbir şeye dokunmayın. Bir sonraki odaya geçmeliyiz.

Lara düşük yapan genç kadını nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Sol tüpü alın ve yavaşça hareket edin. Havanın bozulması bile bir atağı tetikleyebilirdi.

Dördü, bir dizi küçük odaya gelene kadar kıvrımlı buz tüneline olabildiğince dikkatli bir şekilde aşağı indiler. Lara nefesini içine çekti, kokular midesine bir yumruk gibi çarptı. Duvarlardan su damlıyor, tavandan damlıyor ve başka yerlerden dökülüyordu, öyle ki kulaklarında çınlayıp zihnini karmaşayla doldurana kadar sürekli bir yankı duydu, yüksek sesle ve daha da yüksek sesle.

Bu sesi çocukluğundan hatırlıyordu. Bu ses bir alarm gibiydi, odaların içinde kükrüyor ya da sessizce fısıldıyor ama onu her yerde gizlenen canavarlara karşı uyarıyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu ve ciğerlerine zar zor hava çekebiliyordu ama Nicolas'ı kurbanların çığlıklarının suyun acımasız sesini bastırdığı korkunç odalara doğru yönlendirerek ilerlemeye devam etti.

Lara, Razvan'ın zincirli tutulduğu odanın hemen içinde durdu. Anılar safra ile birlikte yükseldi ve Nicolas ona yardım etse bile formunu koruyamadı. Bayılmamak için buz zemine diz çökmesi ve başını eğmesi gerekiyordu.

Nicolas bir elini onun omzuna koydu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet. Bunu yapmak zorundayım."

Ama babasının çoğu zaman zincirlendiği o oyuğa bakamıyordu. Tekmelendiği ve dövüldüğu, bileğindeki etin koparıldığı, böylece keskin açgözlü dişlerin onu derinlemesine ısırıp, başının döndüğu ve hırıltıyla nefes aldığı noktaya kadar emdiği yere. Yerde süründüğünü hatırlıyordu, soğuk dizlerini ve kollarını ısırıyordu, karnının üzerinde, bir köpek gibi, kalkamayacak kadar zayıf olduğunu söylemişti.

"Burada taze kan var," dedi Natalya. "Her yerde kan var." Bir kelepçeye dokundu, kanı parmaklarına bulaştırdı ve burnuna götürdü. Yüzü soldu. "Razvan. Bu kardeşimin kanı. Bir ya da iki ay içinde buraya gelmiş olmalı." Kan yapışkan ve pıhtılaşmıştı ama kuru değildi.

Vikirnoff kelepçeleri inceledi. "Zincirliyen onu yakmak için vampir kanı."

Lara ürperdi. "Buzda çok fazla kan ve bıçak yarası var. Şuna bakın," diyerek duvarı işaret etti. "Sanki bıçaklanmış ve alet içinden geçip diğer taraftan çıkmış gibi görünüyor."

Natalya kan sıçramasına dokunmadan avucunu duvarda gezdirdi. Lara onun kalp atışlarını duyabiliyordu ve bu ritim duvardan gelen su sesinin ritmiyle eşleşiyordu. Natalya elini ikizinin kanının üzerinde tutarken vücudu titriyordu.

"Burada bir şey var."

Lara enerji bandını hissetmek için avucunu uzattı. Düşük, uğultulu ve çok canlıydı. "Enerji karanlık hissettirmiyor."

Natalya başını salladı. "Bu Razvan. Buraya bir şey bırakmış. Çocukken Xavier'in burnunun dibinde birbirimize mesajlar bırakırdık." Kaşlarını çattı ve Razvan'ın hapisanesinde volta atmaya başladı, iki elini de havayı yoklar gibi vücudundan uzağa uzatmıştı.

Lara, arkadaş olarak sadece buz örümceklerinin olduğu mağarada değersiz ve yalnız olan o küçük kız gibi olmamaya çalıştı. Natalya'nın babasıyla ilgili güzel anıları olmasını acınacak kadar kıskanmasından nefret ediyordu. Bileğindeki çıkıntıları ovuşturdu.

Nicolas uzanıp onun elini tuttu ve göğsüne götürdü. Seni seviyorum, sívamet.

Kalbi çırpınıyordu. Artık korku içinde yaşayan, kendini değersiz ve sevilmemiş hisseden o yalnız çocuk değildi. Ona, onun erkeksi ve güçlü güzel yüzüne baktı. Gözlerinde sevgi, başparmağının avucunun içinde ileri geri gidip gelişinde şefkat vardı. Bu uzun boylu, tehlikeli adam onu seviyordu. Onu seviyordu. Tüm başarısızlıklarına, hatta birinin kanını almasına izin verme konusundaki isteksizliğine rağmen onu seviyordu ve bu her şeydi.

Nicolas onun bileğini kaldırdı ve dudaklarını solmakta olan yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Seni bulduğum için çok minnettarım.

Ona hızlı, alaycı bir gülümseme gönderdi. Aslında, seni buldum.

Natalya'nın nefesi dikkatini çekti.

"Onu buldum. Arkasında bir mesaj bırakmış." Natalya buz çıkıntısının üzerine eğildi, ellerini zarifçe salladı ve alçak sesle mırıldandı.

Tüm gözlerden saklı olan, kavgayı paylaşan iki kişi arasında yaratılan. Kanın kanı, ikiz ve sicim, şimdi bana sicim kafiyesini göster.

Buz içeriden aydınlandı ve bir görüntü dalgalandı, zamanın ve işkencenin harap ettiği bir adamın hologramı. Duvara kelepçelenmişti, gömleği yoktu ve pantolonu parçalanmıştı. Yüzünde derin çizgiler vardı. Saçları rasta şeklindeydi ve gri çizgilerle kaplıydı ama Lara'nın bakmaktan kendini alamadığı gözleri keder ve acıyla doluydu.

Hologram parlamaya başladı ve adam konuştu, ama sözleri karıştı, anlaşılmazdı, kardeşler arasında tasarlanmış ve karıştırılmış ikiz bir konuşmaydı. Natalya'nın elleri hareket etti, yavaşça başka bir kilit açma büyüğü dokudu, adamın sesinin notalarını yeniden düzenledi, uzun zaman önce bırakılan ve sadece gözleri ve kulakları için olan mesajı anlamlandırmaya çalıştı. Yavaş yavaş dilin örüntüsünü görmeye başladı, anlamlandırana kadar onu çözdü.

"Natalya. Sevgili kardeşim. Büyük bedeller ödeyerek sakladığım bu mesajı bulman için dua ediyorum. Xavier'in sana ya da Lara'ya dokunmasına izin veremem. O hayal bile edemeyeceğin kadar kötü biri. Artık onunla savaşacak gücüm kalmadı, ama buna değecek bir savaş verdiğime inanıyorum. Beslenebileceği çocuklar üretmek için bedenimi kullanıyor ve denemiş olmama rağmen onu durduramıyorum." Ürperdi, yüzünü acı kapladı. "Başkalarına, sevdiklerime böylesine zarar vermek için beni kullandığını bilmek, şimdiye kadar tasarladığı tüm fiziksel işkencelerden çok daha kötü."

Natalya yumuşak bir acı çığlığı attı. Vikirnoff koluyla onun belini sardı.

"Elimden geldiğince annelerinin ondan kaçmasına ve çocukları ondan uzaklara götürmesine yardım ettim ama artık bu yeteneğim bile kalmadı. Zayıf bir anımda ruhumu açtım ve artık ruhum onun elinde, iğrenç amaçları için bana emrediyor ve bir şekilde farkında olsam da emirlerine karşı koyamıyorum. Sanırım bu onu o kadar eğlendiriyor ki beni hayatta tutmak istiyor. Bugünlerde çok az şey onu eğlendiriyor."

"Razvan." Natalya kardeşinin adını fısıldadı ve gözyaşları içindeki yüzünü Vikirnoff'a çevirdi. "Bak Xavier ona ne yaptı."

Yara izleri vardı. Boynunda ve boğazında, kollarında ve göğsünde, bileklerinde, hatta bacaklarında korkunç yara izleri. Vampir kanına bulanmış zincirlerin halkaları bu görüntüleri derisine kazımişti -Karpатья derisi yara izi bırakmazdı.

Natalya hıçkırarak nefes aldı. "O Ejderha Arayıcı. O asla dönmez. Bunu bilmeli ve ona inanmalıydım. Bunun yerine onu öldürmeye çalıştım."

Hologram devam etti. "Kızımı bulman için sana yalvarıyorum. Sana çok benziyor. Tatijana ve Branislava onun kaçmasına yardım etmeyi kabul ettiler. Planlarını bana söylememeleri için onları ikna ettim. Xavier hâlâ bedenimi işgal etmeyi seviyor ve korkarım ki bunu yaparsa planı öğrenir ve onu buradan çıkaramayız. Lara'nın çok fazla şey bilmesine izin vermeye cesaret edemedim çünkü Xavier bir şeyden şüphelenirse ona her şeyi anlatana kadar işkence ederdi."

Orada asılı duruyordu, zincirleri etini kesiyor, karmakarışık saçları sırtından aşağı ve omuzlarına sarkıyordu. Acı verecek kadar zayıftı. Konuşmak bile onu yoruyordu, bir de kız kardeşine mesajını kaydederken kullandığı büyü. Çatlamış dudaklarını nemlendirdi.

"Hepimizi kansız ve zayıf bırakıyor. Karpatyalıları öldürmenin bir yolunu bulmak için beni kullanıyor. Zehirlerden parazitlere kadar her şeyi. Durdurulması gerek. Prensi bul ve ona Xavier'in durdurulması gerektiğini söyle. Ama önce çocuğumu bul. Annesi benim hayat arkadaşım değildi ama içimdeki büyücü onu çok severdi. Çılgınlık dünyasında bir gün ışığıydı. Bizim için Lara'yı bul ve onu sev Natalya. Senden istediğim son şey bu."

Sol tarafına baktı. Vücudu titredi ve teni grimsi bir renk aldı. "Benim için geliyor ve Lara onun elinden kurtulana kadar dayanabildiğim kadar dayanacağım, sonra da beni öldürmesi için onu zorlamanın bir yolunu bulacağım. Natalya, sakın buraya geri gelme. Ve beni arama. Lara'yı bul ve bu yeterli olsun." Başını çevirdi ve doğrudan onlara baktı.

Lara onun delici bakışlarını ruhunun derinliklerine kadar hissedebiliyordu. Çektiği zihinsel ıstırap, Xavier'in aklına gelebilecek herhangi bir fiziksel işkenceden çok daha kötüydü. O bile

Nicolas onu kollarına alıp sarılana kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladığını fark etti.

"Yıllarca ondan nefret ettim. Onu bir canavar olarak gördüm," diye fısıldadı. "Beni koruyabilmek için onu bu şekilde düşünmemi istedi."

"O yaşıyor," dedi Natalya. "O dışarıda, Xavier'in tutsağı ve hayatta."

"Bunu bilemeyiz," diye itiraz etti Vikirnoff. "Burada çok fazla kan var sívamet ve hepsi de ona ait. Eğer hayatta kaldıysa, bu bir mucize olur." Onu kendine doğru çekti. "Ne düşündüğünü biliyorum ama onu bulmaya çalışmanı istemiyor. İkinizin de." Dikkatini tekrar hayat arkadaşına çevirmeden önce Lara'ya baktı. "Anlamıyor musun? Sen ve Lara onun en çok sevdiği iki kişisiniz ve o sizi korumayı başardı. Bunu ona vermeliyiz. Aklını başında tutmak için tutunması gereken tek şey bu. Bu adam sizin ve Lara'nın bir hayatı olmasını sağlamak için hayatından, ruhundan, sahip olduğu ya da olabileceği her şeyden vazgeçti. Bunu ondan alamazsınız."

"Onu bulabilirim."

"Yaptığı onca fedakarlıktan sonra Xavier'in eline düşersen bunun ona ne yapacağını düşünüyorsun?"

Natalya cevap vermeyi reddederek başını salladı.

Lara onun kardeşini aramaya gitmeyeceğine dair asla söz vermeyeceğini biliyordu. Nicolas ondan bunu isteseydi Lara da vermezdi. Derin bir nefes aldı, bıraktı ve etrafına dikkatle baktı. Güçlerine ve becerilerine her zaman çok güvenen diğerleri, Xavier'in ininde olmaktan onun kadar gergin değillerdi. Onlara saldıran bir şey olmadıkça kendilerine olan güvenleri artıyordu ama direniş olmaması onu daha da tedirgin ediyordu.

Diğerleri daha fazla ipucu bulmak için dağılırken o hiç kıpırdamadan mağarayı izlemeye devam etti. Natalya daha fazla mesaj bulma umuduyla kardeşiyle olan bağlantısını kullanırken, Nicolas ve Vikirnoff mağarayı inceledi.

cihazlar Razvan'ın duvara zincirlendiği buzlukta rafa kaldırılmıştı. Belli ki çeşitli aletler, işkence beklentisi yaratmak için onları görebileceği bir yere saklanmıştı.

Nicolas, "Xavier sadist bir h n ku tuulmahl elidet," diye yorum yaptı.

Hayat hırsızı, diye tercüme etti Lara ve bu ifadenin fazlasıyla uygun olduğunu düşündü. Xavier kesinlikle bir hayat hırsızıydı. Herkesten -aileden, türlerden, tanıştığı herkesten- alırdı ve Karpatça anlamı çok daha fazlaydı, sadece kelimeler değil, kelimelerin arkasındaki tonlama, karanlık.

Vikirnoff eğilerek buza kazınmış izleri inceledi. "Nedir bu Nicolas?"

İki adam da buz zemin boyunca uzanan pençe izleri gibi görünen şeylerin yanına   melirken Lara onun bakışlarını takip etti. Kalbi yerinden fırladı. Ejderha şeklindeki teyzeler mi? Bu olabilir miydi? İzler yeniydi. Orada mıydılar? İmkânsız olduğunu bildiği halde umutlandı. İkisi de yıllar önce çok hastaydı.

Nicolas ve Vikirnoff bu izleri neyin bıraktığını anlamak için parmaklarını oluklar boyunca gezdirdiler. Kalbi k t küt atarken Nicolas'ın yanına çömeldi.

Nicolas, Lara'nın omzu omzuna değdiğinde başını çevirip ona baktı. Kadının kokusu Nicolas'ı sarmıştı. Saçlarını örmüş olmasına rağmen, sa  telleri yüzünün etrafında kıvrılıyor, sırf saten tenini ve saçlarının ipeksi dokusunu hissetmek için onları bir kenara fırçalamak istemesine neden oluyordu. Uzun yaşamış, zorlu mücadeleler vermiş, güzel yerler görmüştü ama bunların hiçbiri, tek bir şey bile kendisine verilen hazineyle kıyaslanamazdı. Hediye. Lara. Zihninde onun adını fısıldadı, endişesini ondan almak istiyordu.

Gözleri buluştu ve kalbi tepki olarak göğsünün içinde çarptı. Karnı ona duyduğu aşkın yoğunluğuyla düğümlendi. Bu duygu her yükselişte daha da artıyor, onu öyle dolduruyordu ki

Artık kendini zar zor tanıyordu. Lara'da onu çeken bir yumuşaklık vardı. Belki de içinde çok az şey olduğunu hissettiği içindi. Belki de Lara onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor, onu daha iyi bir adam yapıyordu. Her neyse, onun için içi acıyordu. Onu düşünüyor, yüzündeki her ifadenin peşinden koşmasını izliyordu. Bunun ona tam olarak ne zaman olduğunu bile bilmiyordu -ona karşı artan sevgisi ve ihtiyacı- ama bunun daha da güçleneceğini kabul ediyordu.

"Ne?" diye sordu, küçük bir gülümseme gözlerindeki bazı gölgeleri kovaladı.

O da gülümsedi. "Sadece sana bakıyorum."

Kızardı ve pençe izlerine baktı, oyukları neyin açtığını anlamak için avucunu bölgede gezdirdi. Bir anda karanlığın lekesini hissetti. Nefes nefese geri çekildi. "Bu bir tuzak. Ona dokunmayın. Oradan uzaklaş."

Nicolas onun elini tuttu ve ayağa kaldırdı. Vikirnoff ve Natalya sırt sırta dönerek yüzlerini dışarıya döndüler ve bir düşman aramaya başladılar.

Tavandan üzerlerine büyük buz sarkıtları yağdı. Diğerleri duvarlardan mızrak gibi fırladı. Adamlar ağır, keskin, hançer benzeri buz oluşumlarından yaralanmayı ve hatta ölümü önlemek için kalkanlarını havaya kaldırdılar.

Buz mağarası gümbürdedi ve sallandı. Üstlerindeki duvardaki bir çatlaktan su fışkırdı ve bir kükremeye aşağı döküldü. Buz parçalandı ve tavandan tabana küçük çizgilerden oluşan bir örümcek ağı yayıldı. Su sızdı, damlamaya başladı ve sonra çatlaklardan akarak onları genişletip daha derin yarıklara dönüştürdü. Buz titredi ve sonra büyük parçalar halinde koparak yere düştü. Sanki duvarlar birbirine yaklaşıyormuş gibi gıcırdama ve çatlama sesleri arttı.

"Bu oda mutasyona uğruyor. Hemen dışarı çıkmalıyız," diye uyardı Lara.

"Bunu mu yapıyorlar?" Nicolas sordu, uzun, dar bir tünelin daha misafirperver görüldüğü sağ tarafına doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Bunun var," dedi Lara ve Vikirnoff ile Natalya'nın arkasından koştu.

Su odayı doldurup tünele sızmaya başladığında Lara arkasına döndü ve kendi önlemini mırıldandı. Bırakın Xavier işkence odasında birkaç metre kalınlığında buzdan bir duvarla uğraşsın.

Akan, yer değiştiren ve büyüyen su, şimdi bu duvarları doldurmak için yükseliyor. Su katman katman oluşmaya başladı ve hızla büyüyerek bir kule büyüklüğünde bir buz kütlesine dönüştü.

Suyun tünelin girişinde durduğundan ve yeniden donmaya başladığından emin olunca döndü ve diğerlerinin peşinden koştu. Koşarken, daha önce fark ettiği aynı monoton düzende suyun sürekli damladığını tekrar duydu. Aslında her bir damlanın bir su birikintisine düştüğünü duyabiliyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Doğru olmayan bir şeyler var Nicolas. Xavier'in odaları davetsiz misafir olduğumuzu ve savaşağımızı biliyor. Her şeyi izle, ne kadar önemsiz olursa olsun. Bu onun uzmanlık alanı. Sen bir şey fark etmeden sinsice yaklaşmak.

Dar tünelden çıktıklarında kendilerini çok daha büyük bir odada buldular; bu oda buzdan heykeller, prizmalar ve birçok küreyle son derece güzeldi. Lara durdu, kalbi küt küt atıyordu. Bu odada birçok kez bulunmuştu. Uzun sütunlara baktı, Xavier'in grotesk yüz maskesi, vahşi gözleri ve her zaman takındığı çarpık sırtışıyla orada durduğunu göreceğinden korkuyordu.

Gölgeler hareket etti ve gerildi. Nefes nefese kaldı ve geri adım attı.

"Ne oldu Lara?" Natalya sordu. "Ne hissediyorsun?"

Lara başını salladı, dönüp durdu, her şeyi-her yeri görmek için bir daire çizdi. "Görünüşler. Gölgeler. Burada olmamalıyız. Şurada," başka bir dar tüpü işaret etti, "laboratuvarı var."

Vikirnoff ona doğru ilerleyerek, "Ona bir göz atmamız gerekiyor," dedi.

"Dur!" Sesinde çaresizlik vardı. "Bir adım daha atma. Sert nefes alma."

Diğerleri temkinli bir şekilde odanın etrafına baktı. Duvarın dibinde, geniş bir sütunun yanında oluşan su birikintisine düzenli bir şekilde su damlıyordu. Lara sese doğru döndü. Bir başka gürültülü damla daha ikinci bir su birikintisine düştü, bu seferki ona daha yakındı, en yüksek sütunun hemen yanındaydı. Halkalar küçük su havuzunun kenarlarına doğru genişlerken Lara suya baktı.

"Elementler. Su. O her yerimizde. O her yerde." Nicolas ona baktı, saçmalamasından telaşlanmıştı. "Lara!" Onu kendine getirmek için adını sertçe söyledi. "O burada değil."

"Anlamıyorsun," dedi Lara. "O burada. Kendini nesnelerin, elementlerin içine kilitliyor. Bu şekilde seyahat edebiliyor. Onu tanıımıyorsunuz."

Nicolas temkinli bir hareketle kolunu ona doladı. Onun için endişeleniyordu ve bu yüzünden okunuyordu. "Lara, canavarlar sen çocukken her zaman daha büyük ve yok edilemez görünürler. Yakın zamanda buraya gelmiş olabilir..."

"Tütününün kokusunu alıyorum."

Natalya nefes aldı, başını salladı ve omuz silkti. "Eğer öyleyse Lara, bizden saklanıyor demektir."

Adamlar açık alanda ilerlerken temkinli davranıyorlardı. Natalya ve Lara onları takip etti, ikisi de

üstlerinde ve etraflarında. Su monoton bir şekilde damlıyordu. Bir sonraki açık mağaralar dizisine giden kemerli geçide yaklaştıklarında, girişin hemen içini görebiliyorlardı. Tavandan su püskürüyor, damlacıklar bir dizi havuza düşüyordu. Her havuz bir öncekinden biraz daha alçaktı ve her biri farklı renkteydi.

Küçük kurbağalar vırakladı, notaları kederliydi. Buzdan koyu kırmızı bir leke damladı ve havuzlardan birine düşerek onu koyu kırmızıya boyadı. Kurbağalardan birkaçı duvarın kenarına yapışmış, uzun dillerini kana daldırmış, aktıkça yalıyorlardı. Esinti olmamasına rağmen, her su birikintisi sanki içinde bir şey yaşıyormuş gibi hafifçe dalgalanıyordu. Havada ağır bir kan ve vücut sıvısı kokusu vardı.

"İşte bu," dedi Lara. "Aradığın şey buydu Nicolas. Onları burada mutasyona uğrattıyor. Ekstremofiller üzerinde deneyler yapıyor ve onları kendi amaçları doğrultusunda test edip bozduğu yer burası. Laboratuvarını bulduk."

Bölüm 18

Nicolas laboratuvarın girişinde durmuş, havuzları beslemek için tavandan aşağıya inen hafif buzlu su spreyini izlerken içinin daraldığını hissetti. Eğer Lara haklıysa ve Xavier mikroplarla deney yapıyorsa, o zaman Karpat halkını neredeyse yok olma noktasına getiren büyücüydü ve hiçbir yüzyıllar önce onun gerçek ihanetinin boyutlarından şüphelenmemiştir. Lara sanki onun ihtiyacını hissetmiş gibi elini onunkinin içine soktu. Parmaklarını onunkilerin etrafında sıkıca kapattı ve derin, ürpertici bir nefes aldı.

"Sen olmasaydın, Lara, başarabilirdi."

Vikirnoff omuzlarının üzerinden baktı. "Bu sprey doğal mı?"

Sanki bir şekilde sıcakmışlar ve buzlu sprey sisli bir yoğunlaşma yaratmış gibi, havuzlardan birkaçının üzerinde buhar kıvrıldı. Damlacıklar duvarlarda dondu ve kan izlerinde birleşti.

"Öyle görünüyor," dedi Lara, "ama bu odalardaki hiçbir şeyin görüldüğü gibi olduğuna güvenemezsiniz."

Ellerini uzattı, avuç içleri dışarıdaydı. Tavandan gelen sprey o kadar inceydi ki, her şeyden çok sis gibi görünüyordu. "Bu buz," dedi, "küçük buz parçacıkları."

"Bunun bir amacı olmalı," diye ekledi Natalya. Spreyin "hissini" test etmek için avuçlarını da dışarı çıkardı. "Bir şey hissediyor musun?"

Lara kaşlarını çatı. "Evet, bu işte Xavier'in parmağı olduğunu hissediyorum. Sisin içinde belli belirsiz bir etki var gibi görünüyor ama henüz ne olduğunu söyleyemiyorum. Neden hissedemiyorsun?"

Natalya, "Dış odalarda yapabilirdim ama zordu," dedi. "Ama bu odada, Xavier'in burada olduğunu bile söyleyemezdim." Etrafına bakındı. "Ve söylemeliyim ki, burası ürkütücü, tıpkı çılgın bilim adamının mutasyona uğramış zombiler yarattığı o ürkütücü eski filmlerdeki gibi. Bunların hepsi içinde son derece iğrenç bir madde fokurdayan fiçiler."

Nicolas odaya adım attı, sisin yüzüne ve kollarına değmesini bekledikten sonra diğerlerine içeri girmelerini işaret etti. "Hava soğuk ama bunu bekliyordum."

"Oda soğuk değil," diye belirtti Lara. "Aslında şuradaki havuz buhar çıkarıyor. Bahse girerim bir yeraltı volkanından besleniyordur. Xavier sıcak bir şeye bağlanmış."

"Bu, burada yetiştirmeye çalıştığı her şeyi öldürmez mi?" Natalya sordu.

"Ekstremofiller aşırı koşullarda yaşadıkları için böyle adlandırılırlar." Lara odanın etrafına bakındı. "Ve bana sanki her koşulu test ediyormuş gibi görünüyor. Sıcak. Soğuk. Asit. Kan. Tuz. Mineraller. Aklınıza ne gelirse, burada var. Bu onun üreme programı."

"Neden bütün bu kurbağalar?" Vikirnoff sordu.

Lara, Nicolas'ın engelleyici elini görmezden gelerek küçük yaratıklara yaklaştı. Elini tekrar yaratıkların birkaç santim yakınına koydu. "Onlar erkek. Hepsi erkek."

Nicolas'ın çenesi gerildi. "O zaman her şey burada başladı. Mikrobun erkek yavruları zorlaması ve dişileri bastırması için bir yol buldu."

Lara ilk havuzu gösterdi. "Şu jelatinimsi kütleye sahip sapları, içinde kıpırdayan küçük siyah lekeleri görüyor musun? Bahse girerim bunların hepsi erkektir. Gördüğüm kadarıyla hâlâ yöntemlerini mükemmelleştirmeye çalışıyor."

Her şey her zaman geliştirilebilir. Nefret dolu ses kulağına fısıldadı ve Lara dönüp baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı

Kendini beğenmiş ifadesi ve nefret dolu gümüşi gözleriyle arkasında duran büyücüyü görmeyi bekleyerek dehşete kapıldı.

Derin bir nefes aldı ve bir elini çarpan kalbinin üzerine bastırdı. Razvan'ın vücuduna bir şey enjekte ettiğinde hep bunu söylerdi. Anı zihnine aktı, görüntü canlı ve keskindi. Razvan dövüşüyor, kan ter içinde kalıyor, Razvan buz zeminde kıvranıp çırpınırken annesi ağlıyordu. Safra yükseldi. Hasta olacaktı.

Nicolas elini kızın karnına bastırdı, zihni kızınkiyle birleşti. Ben buradayım. Sana zarar veremez, Lara. Artık o küçük çaresiz çocuk değilsin. Onun zihnine güç ve sevgi akıttı.

"Özür dilerim. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayız. Halalarımı bulmak istiyorum." Lara çenesini kaldırdı ve belli belirsiz bir gülümsemeyi başardı. "Burada dikkatli ol. Hiçbir şeye güvenmiyorum." Göğsü ağırlaştı ve etrafına bir kez daha endişeyle bakarken elini göğsüne bastırdı. O oradaydı. Belki fiziksel olarak değil ama Xavier odaya nüfuz etmişti. Şeytani doğası buz katmanlarının içine kalıcı olarak yerleşmiş gibiydi.

Kendini dengelemek için derin bir nefes daha aldı ve vücudunu tanklara yaklaştırdı. Biri sıvıyla doluydu ve onu kokladığında dehşetle geri çekildi. "Sanırım bu amniyotik sıvı. Bunu nereden bulmuş olabilir?" Yanındakinde ise kan vardı. Yukarıdan gelen kan düzenli bir şekilde havuza akıyordu. Her iki havuzda da yoğun organizma kümeleri yüzüyordu.

"Bu kan nereden geliyor?"

Nicolas yaklaştı ve kokladı. "Bu yarasaların daha önce öldürdüğü geyiğe ait, ama diğer izlere bak Lara. Bunda iki ayrı kan izi var. Bunlar daha eski ama kan Karpat kanı."

Natalya onları köşedeki duvara doğru salladı. "Bu Razvan'ın kanı. O izler kadar eski değil ve aynı zamanda

o havuz."

"Sence Razvan'ın kan izi kaç yaşında Natalya?" Vikirnoff sordu.

Başını iki yana salladı. "Çok eski değil. Bir ya da iki gün. Tıpkı o odadaki gibi, kanı katılaşmış, hatta donmuş ama eski değil."

"O zaman son zamanlarda buradaydı, bu da Xavier'in burada olduğu anlamına geliyor. Hem de burnumuzun dibinde," dedi Nicolas. "Bunca zamandır deneyler yapıyor ve küçük mikrop ordusunu peşimizden gönderiyordu. Bizden nasıl saklanabilir ki?"

Vikirnoff, "Yöntemlerini mükemmelleştirmek için yüzyılları vardı ve görünüşe göre bunları vampirlerle paylaşıyor," dedi.

Küçük bir sessizlik oldu, buzun her tarafı canlı gibiydi, gıcırıyor ve inliyordu. Lara etrafına bakındı. "Buz mağarası ne kadar derinse, büyü ile korunmadığı sürece buz o kadar dengesizdir. Buz mağaraları asla aynı kalmaz, bunun gibi değil. Yukarıdaki bir eriyikten su akabilir, çok güçlü bir şelale oluşturabilir ve birkaç gün sonra hava tekrar soğuduğunda tamamen donabilir. Ve hareket eder. Duvarlar üzerinizde hareket eder. Üzerinize kapanmadıklarından emin olmak için onları ölçersiniz. Yüzlerce metre aşağıda olmamıza rağmen bu buz çok sağlam. O istediği zaman duvarlar hareket eder. O buradaydı."

Ciğerleri yanıyordu. Sığ nefes aldığını fark etti. Bu yerden nefret ediyordu ve gitmek istiyordu.

"Lara," dedi Nicolas, "bu diğer iki kan izi teyzelerin olabilir mi? Dragonseeker olduğunu bilmek dışında kokuyu tanımıyorum."

Natalya iki elini göğsüne sıkıca bastırarak aceleyle yanına geldi. "Onları tanımıyordum. Çoktan öldüklerini sanıyordum."

Lara kendini halsiz hissetti, hareket etmeye isteksizdi. "Eğer bu onların kanıysa, onlara kadar izini sürebilmeliyiz. O tuttu

Onlardan korktuğu için zayıf ve hastaydılar ama kanlarını istiyordu ve sık sık kanlarını emiyordu."

Nicolas ona bakmak için başını çevirdi. "Lara! Neyin var senin?" Ondan diğer ikisine baktı. "Bir sorun var. Hiçbirimiz doğru nefes almıyoruz."

Lara sisli beynini temizlemeye çalıştı. "Doğal bir tehlike. Elementleri kullanırdı ve bu çok kolay olurdu." Tavana bakmak için yüzünü kaldırdı ve spreyci ona çarptı. "Nicolas, buradan çıkmamız gerek. Ciğerlerini ısıt. Buz kristallerini kullanarak ciğerlerimizi donduruyor. Parçacıklar çok küçük ve onları içimize çekiyoruz."

Nicolas onu laboratuvarından çekip çıkardı ve bir sonraki odaya götürdü. Buzlu spreyciden arınmıştı. Vikirnoff ve Natalya da onları takip etti. Nicolas ona döndü, elleri vücudunun her iki yanına bastırıyor, ciğerlerine ve göğsüne sıcaklık yayıyordu. İğneler ve iğneler derisi boyunca ilerliyordu ama korkunç baskı ortadan kalkmıştı.

"Şanslıydık," dedi. "Akciğerlerdeki buz parçacıkları sizi çok hızlı öldürebilir. Ve boğulmak, ölmek için berbat bir yoldur." Nicolas'ın kolunu ovuşturdu. "Teyzelerimin kan izlerini takip edebilir misin?"

"Üstümüzde ve sol tarafımızdalar. O yöne doğru gidiyoruz."

Nicolas önden giderek yukarı doğru uzanan daha geniş bir tüneli seçti. Buz, beyaz ve mavi ince şeritlerle sıkıca bantlanmıştı. Çatırtılar, homurtular ve her daim var olan su şırıltıları sürekli yoldaşlarıydı. Buzun ve kayanın ağırlığı üzerlerine ağır bir baskı yapıyordu. Onlar acele ettikçe, sanki toprak buz parçalarını yukarı doğru itmiş gibi zemin gittikçe daha engebeli bir hal alıyordu. Havalandılar, yüzeyden sıyrıldılar ve yukarı doğru kıvrılan tüneli takip ettiler.

Birkaç galeri daha açıldı ama içeriye göz atmak dışında dördü yukarıya doğru devam etti. İçerideydiler

Xavier'in ininde bir süre kaldılar: Tatijana ve Branislava'yı bulup dışarı çıkmaları gerekiyordu. Buz yağmuru sürekli devam ediyordu, küçük parçalar kopup üzerlerine yağıyordu, bu yüzden üzerlerinde bir kalkan tutmak gerekiyordu. Zemin yukarı doğru eğildikçe buz sarkıtları titreşmeye başladı. Su daha hızlı damlıyordu. Bir duvar küçük çatlaklar halinde ağ gibi örülmeye başladı. Su dışarı damlıyordu.

"Buradan nefret ediyorum," dedi Vikirnoff. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Natalya ona kaşlarını çattı. "Halalarımın cesetlerini bulmadan buradan gitmeyeceğim. Kanı gördün. Ya hâlâ yaşıyorlarsa?"

Nicolas nefesinin altında kötü bir şeyler mırıldandı. "Hayatta değiller. Bunca zaman sonra bu imkânsız olurdu. Bu aptalca bir iş ve sen bizi öldürteceksin."

Vikirnoff dişlerini göstererek döndü. "Bu Natalya'nın fikri değildi. Bizi buraya senin hayat arkadaşın sürükledi."

Nicolas saldırganlıkla karşılık verdi, siyah gözleri kırmızı alevlerle yanıyordu ve harekete geçme ihtiyacı duyuyordu. "Hayat arkadaşımдан bahsederken bu ses tonunu kullanma."

Lara iki adamın arasına girerken kaşlarını çattı. Buz örümcekleri yolu aydınlatmak için ışıldayan iplikler örerken, ipeksi ipler sadece mavi ve beyaz buz boyunca değil, her iki adamın yüzünde de gölgeler oluşturdu ve parıldayan ışıltının içinde karanlık ve uğursuz göründüler. Duvar boyunca gölgeler kendi kendilerine hareket ediyor, büyüyor, uzuyor ve tünel içindeki her hareketle yeniden şekilleniyor gibiydi.

Lara ellerini avuçlarının dışına kaldırdı ve örümceklerine şarkı söyledi. Kristal buzdan küçük örümcekler, bizi hafifletmek için iplik eğiriyor, ince ipliklerinizi fırlatın ve atın, korktuğumuz şeyin derinliklerine inin. Buza girin, iyice araştırın, büyüyle gizlenmiş olanı bana gösterin.

Buz duvarı boyunca karanlık çizgiler belirdi ve tünelin kendisini çaprazladı. Nefesini içine çekti. "O

Duyguları kontrol etmek. Ben Xavier. Konuşma. Düşünme. Ben buna karşı koymanın bir yolunu bulana kadar zihnini boş tut."

Tekrar ellerini kaldırdı ve bir karşı büyü ördü. Kontrol etmek ve gizlenmek için yapılan büyü, bir bakirenin şarkısıyla geri alınabilir.

Buzdan duvarların içinde genç bir kızın yüzü ve şekli şekillenmeye başladı ve ardından genç bir kızın mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş buzdan heykeli ortaya çıktı. Kız buzun içine doğru uzanıyor gibi görünüyordu. Eğildiğinde şarkı söylemeye başladı ve notalar soğuk bir rüzgar gibi duvarlar boyunca ve tüpün kendisi boyunca eserek karanlık çizgileri buz ipleriyle kapladı, böylece her çizgi dondu. Notaları, frekansı buz iplerini parçalayıp yere zararsız bir şekilde düşene kadar gittikçe yükseldi. Bakire tekrar buzun içine tırmandı ve gözden kayboldu.

Nicolas Vikirnoff'a sırtıttı. "İşte benim kadınıam."

Natalya ona gülümsedi, yüzünde gurur ifadesi vardı. "İşini gerçekten biliyorsun."

"Teyzelerim bana her şeyi öğretti. Hepsi onlar." Teknik olarak onlar büyük teyzeleri ve Natalya'nın halalarıydı ama Lara onları asla başka türlü düşünmezdi. "Onları bulmak zorundayım."

Nicolas, "Bulacağız, sıvamet, hepimiz onları bulup eve getirmek istiyoruz," diye güvence verdi.

Duvarlardaki gölgeler hâlâ büyümeye ve uzamaya devam ediyordu. Erkek Karpatyalılar, yüzlerinde ölümcül hırıltılarla kadınları aralarına aldılar. Tüneldeki tehlike hissediliyordu. Gölgeleer mavi-beyaz duvarlarda dönüyor, buz katmanlarını iterek dumanın dışarı çıkmasını sağlıyordu.

Natalya'nın nefesi kesildi. Lara'nın bileğini kavradı. "Bunun ne olduğunu biliyorum."

İkisi de birbirine baktı, yüzlerinde dehşet vardı. "Gölge savaşçılar," diye fısıldadılar birlikte.

Nicolas nefesini içine çekti ve uzun tünelde bir aşağı bir yukarı baktı. Tüpün ortasındaaydılar ve duvarlar boyunca, önlerinde ve arkalarında, buzdaki çatlaklardan duman çıkmaya başlamıştı. "En tecrübeli avcı bile gölge muhafızlarından kaçmayı umamaz," dedi. "Onlar duvardan çıkmadan önce bir sonraki odaya ulaşmalıyız. Aralarında kalırsak burada ölürüz."

Natalya, "Hareket onları çekiyor," diye belirtti.

Nicolas, "Burada olduğumuzu zaten bildiklerini söylemek zorundayım," diye cevap verdi.

"Daha güvenli bir yere gidebilir ve Natalya'ya biraz zaman tanıyabilirsek," dedi Vikirnoff, "o zaman belki onlarla başa çıkabilir, ama bu zaman alır."

"Yapabilirdim çünkü içimde büyücü kanı akıyordu, sanırım," dedi Natalya. "Artık onları kontrol edebileceğimden o kadar emin değilim."

"Bende büyücü kanı var," dedi Lara.

"Sonra konuşuruz! Şimdi kaç!" Nicolas Lara'nın bileğini yakaladı ve tartışmayı beklemeden doğaüstü bir hız patlaması yaptı.

Vikirnoff ve Natalya hemen arkalarında kaldılar, dördü de çok hızlı hareket ettikleri için bulanıklaştılar ama bu hareket dönen gölgelerden bir tepki gelmesine neden oldu. Koyu duman buz duvarından daha da hızlı bir şekilde akmaya ve dönen duman, gölge ve maddeden oluşan gerçek boyutlu görüntülere dönüşmeye başladı.

Gölge savaşçılar peşlerine düşmeden önce bir sonraki odanın girişine ancak varabilmişlerdi; kılıçlarını havaya kaldırmış, kıvrılan buz tüpünün içinden sessizce süzülüyorlardı. Duman dönüyor ve yer değiştiriyordu, sık sık zırhlı bir savaşçıyı ortaya çıkarıyordu, yüzü tamamen gizlenmişti ama kılıcı pırıl pırıl parlıyordu.

Nicolas odanın diğerk tarafına doğru ilerlemeye devam ederek soldaki girişe yöneldi ama birkaç savaşçı odanın içinde hızla yayılarak bu kaçış yolunu kesti. Ellerindeki tek seçenek dar bir sağ geçitti, hâlâ yukarı çıkıyordu ama gitmek istedikleri yönden uzaktaydı.

Gölge savaşçılar, mevcut olan her türlü elementten, moleküllerden ve sudan yapıldı. Bir zamanlar zamanlarının en yetenekli ve onurlu savaşçılarıken, ruhları onlardan koparılmış ve karanlık büyücü tarafından hizmete zorlanmışlardı. Çoktan ölmüşlerdi, cansızdılar ve savaşta yenilmeleri neredeyse imkânsızdı.

Savaşçılar dağıldı ve Karpatlar dar buz koridorunun içine doğru geri çekildi. Erkekler kadınları sıkıca arkalarında tutuyor, düşmana dönük bir şekilde geriye doğru yürüyorlardı.

Nicolas memnuniyetle, "Bizimle teker teker yüzleşmek zorunda kalacaklar," dedi.

Natalya gölgelerin odaya akışını engellemeye çalıştı. Durdu ve kollarını kaldırdı.

Dinlenme yerinizden koparılmış karanlık varlıklar, şimdi beni dinleyin. Toprağı, rüzgârı, ateşi, suyu ve ruhu çağırıyorum.

Savaşçıların kılıçlarını bırakıp emirleri beklemeleri gerekirdi ama bunun yerine, duman griden siyaha dönerken iki kadına doğru koştular.

Natalya, "Büyücü kanı olmadan bu pek işe yaramıyor," dedi. "Kaçın!"

Karpatlar döndüler ve bulanık hızlarını kullanarak tekrar koşmaya başladılar. Nicolas'ın onu çekmesine ve ayaklarının yere değmemesine rağmen Lara onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu. Vücut ısını ayarlamayı sürekli unutuyordu ve hava o kadar soğuktu ki, sürekli ağrıyor ve titriyordu. Bacakları ve kolları kaskatı kesilmişti ve göğsü soğuktan acıyordu. Dar koridorda ilerlemeye devam ettikçe hava değişti, biraz ısındı ve bu da ona

Biraz rahatlamıştı ama havanın birkaç derece daha sıcak olmasıyla buzun eriyebileceğinden endişeleniyordu.

Lara omzunun üzerinden baktı ve savaşçıların sonunda durduğunu gördü. Belki de Natalya'nın yaptığı tutma büyüsü sonunda etkisini göstermişti ya da belirli bir bölgenin muhafızlarıydılar ve daha fazla ilerleyemiyorlardı.

"Bizi takip etmiyorlar," diye açıkladı.

Diğerleri durup arkalarına baktılar. Savaşçılar tüpün girişinde durmuş, etraflarında dumanlar dönerken kılıçlarını kaldırmışlardı.

Nicolas elini Lara'nın sırtına koyarak, "Devam edin," dedi. "Tekrar saldırmayacaklarını kim söyleyebilir? Devam edelim, ama solumuza doğru giden bir koridor arayın, oradan geçip teyzelerinizi bulmak için yola devam edebiliriz."

Lara etraflarını saran buzı kontrol etti. Sıcaklıktaki birkaç derecelik fark bile büyük buz parçalarının duvardan fırlamasına ya da duvardan kopmasına neden olabilirdi. Bu tüp diğerlerinden daha dardı ve hançer keskinliğinde buz sarkıtlarıyla kaplıydı. Bunların her iki yanında, üstte ve altta, bir buz mağarası için çok sıra dışı olan soluk kahverenginin garip renklerinde iki sıra buzlu stiletto vardı. Zemin yuvarlak buz kapsülleriyle kaplıydı, bu da alışılmadık bir durumdu. Hafif kabarık tümsekler her yerdeydi, sanki tünelin tabanında garip bir bakteri türü büyümüş gibiydi.

Devam ettikçe hava daha da karardı ve buz örümceklerinin ışıldayan ipekleriyle yolu aydınlatmak için duvarlardan çıkmadıklarını fark etti. Zemin yukarı doğru kıvrılıyordu ve her adımda daha fazla kapsül vardı ve sıcaklık artıyordu.

"Dur." Lara etrafına dikkatlice baktı.

Gece görüşü iyiydi ama Karpatyalılar karanlıkta ışık olmadan da görebiliyorlardı ve birkaç adım daha atarlarsa hafif bir yükselti aşip zifiri karanlığa gömülecekmiş gibi görünüyorlardı. Kör olmadan ve ışığa güvenmek zorunda kalmadan önce

Diğerleri gibi o da buzun sağlamlığını kontrol etmek istedi. Özellikle sivriltilmiş, kavisli iki buz sarkıtının -açıklığa yakın iki yanlarından birer tane- damladığını fark etti. Her damla sarımsı renkteydi ve buz sarkıtlarının tabanı boyunca zemine akmadan önce küçük bir havuz oluşturunuyordu. Sıvı, küçük buz kapsüllerini besleyerek onları yavaşça soluk bir kehribara boyuyordu. Kapsüller kehribar rengini aldıkça bir hareket algıladı, kapsüllerin içinde küçük mikroplar kıpırdanıyordu.

Nefesinin altında küfretti. "Bu hiç iyi değil."

Nicolas, gece görüşünün devreye girmesi için ışığı yeterince arkasına almak amacıyla birkaç adım ilerlemeye devam etti. Yokuşun tepesinde karanlık tünelin içine baktı.

"Sesler farklı," dedi Natalya. "Bundan hoşlanmıyorum."

Vikirnoff, Nicolas'ın yanına ilerleyerek kendilerine açık olan tek yolu inceledi. "Ne düşünüyorsun?" Her ikisi de sürekli olarak etraflarını taradı.

"Aşağıda bizi bekleyen bir şey var," dedi Nicolas. "Bana tanıdık gelmiyor ama bir hareket hissediyorum. Bence gölge savaşçıların bizi bu tüpe sürmesinin bir nedeni var ve o neden karanlıkta çömelmiş, saldırmaya hazır bekliyor."

Vikirnoff omzunun üzerinden baktı. Gölge savaşçılar eriyip gitmemişti. Yerlerinde duruyor ve bir şey bekliyordı.

Lara kapsüllerin yanına çömeldi, onları dikkatle inceledi ve sonra üzerlerine basmamaya dikkat ederek çift sıra halinde dizilmiş kahverengimsi buz sarkıtlarını inceledi. Avucunu dokunmadan oluşumların üzerinden geçirdi. "Bu buz sarkıtları bakteri kaynıyor ama bu kadar tuhaf bir renkte olmalarının nedeni bu değil." Daha yakına eğildi ve nazikçe kokladı. "Bu seyreltilmiş kan. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Nicolas, "Aşağıda hareket eden her neyse bu tarafa doğru geliyor," diye uyardı.

Mağaraya girdiğinden beri ilk kez kendini gerçekten kapana kısılmış hissetti. Karanlığın içinden onlara doğru sürünerek gelen şey her neyse, kulaklarına sanki yalnız değilmiş gibi geliyordu. O şey yaklaştıkça görüşü netleşti ve ilk başta onun anakondalar gibi kalın, birkaç büyük yılan olduğunu düşündü. Başları büyüktü ve her biri ağzını genişçe açmış, çatallı dili havayı yokluyor, avını kokluyordu. Yılan başları şüpheli bir şekilde Terry'nin bacağından alınanlara benziyordu.

"Kaç kişi?" Vikirnoff sordu. "Görsel olarak altı kişi sayıyorum ama arkalarında daha fazlasını duyuyorum."

"Sadece bir tane," diye düzeltti Nicolas. "Dokunaçları olan bir tane. Sanırım bizi ağzına çekmeyi planlıyor."

Lara, "Biz zaten onun ağzındayız," dedi.

Hepsi tüpün etrafına bakarken küçük bir sessizlik oldu. Kan lekeli buz sarkıtlarının çift sırası dışı. İki kavisli diş zehir taşıyordu. Ağız, çoğu ölümcül olan her türden bakteri için bir üreme alanıydı. Dil boyunca uzanan tümsekler yuva kapsülleri idi. Ve onlara uzanan dokunaçlar onları sindirilebilecekleri yere geri çekiyordu.

"Vikirnoff ve ben dokunaçları geride tutacağız ama buradan çıkmamız gerek. Gölge savaşçılarının arasından bir yol bul Lara. Sen büyücüsün."

Gözlerini devirdi. "Kadınlarla dövüşmeme kampanyanıza ne oldu?"

Natalya alaycı bir tavırla, "Hayır, sadece gölge savaşçılardan oluşan bir lejyonla savaşmak zorundayız," dedi. "Önemli değil."

Vikirnoff, "Bunu daha önce de yaptın," dedi. "Bence üstesinden gelebilirsin."

"Beni hamile bırakmak ve sen Süpermen'i oynarken beni eve göndermek istemediğine emin misin? Çünkü ben buna varım," dedi Natalya.

"Yılan kafalar koklamayı bıraktı ve bizim için geliyorlar," dedi Nicolas. "Hemen o gölge savaşçıların üzerine gitmek isteyebilirsin."

"The Abyss'teki mutlak kahramanımın da dediği gibi, 'Külotlu çorabını üzerinde tut. " Natalya öfkeyle burnunu çekti. "Hadi Lara, onlara bir gölge savaşçıyla nasıl dövüşülür gösterelim."

Lara isteksizce teyzesinin peşinden çift sıra dişlere doğru gitti. "Dikkatli ol, kapsüllere basma. Sanırım burası mikropların değil, parazitlerin üreme alanı. O laboratuvarın ekstremofiller için olduğundan oldukça eminim. Onları buzdan topluyor ve ilk birkaç havuzda test ediyor, mutasyona uğrattıyor ve bu koşullarda hayatta kalmayı öğrenmeleri için kan ve amniyotik sıvılara gönderiyor. Sonra da buzulun onları Karpatlar'ın bulunduğu toprağa götürmesine izin veriyor. Bu şey, her ne ise, parazitlerini üretiyor. Kapsüllerin içinde kırırdanmalarına bakın." Kapsülleri besleyen sarı renkli zehrin Razvan'a enjekte edilen sıvıyla aynı olduğundan çok şüpheleniyordu.

"Ah canım," diye takıldı Natalya. "Sanırım sevgili annemizin içindeyiz."

Minik kurtçuklar kapsüllere yaklaştıklarında heyecanlandılar, hatta tedirgin oldular.

Arkalarından ilk saldırı geldi. Nicolas ve Vikirnoff buzdan kılıçlarını hazırladılar, kendilerine manevra alanı açmak için yayıldılar, yaratıkların dili olması gereken yere saçılmış kapsüllere basmamak için yerden birkaç santim yüksekte durdular. Devasa kafalar bir o yana bir bu yana savrulup eğiliyordu. Saldırı iyi koordine edilmişti, kafalar avını hipnotize eden bir kobra gibi büyüleyici bir düzende hareket ediyordu.

Her iki kadın da dengelerini sağladı ve tümseklerden oluşan labirentin içinden geçerek bakterilerle kaplı dişlerin hemen arkasında durdu. Işık parlamaları oldu,

Küfürler, duvarlara sıçrayan kan parazit solucanları çılgına çevirdi. Zemin sallanıyor ve ayaklarının altında sarsılıyordu. Dişlerinden daha fazla zehir damladı ve zemin boyunca aktı.

Natalya, "Hatırlat da köye dönmeden önce temiz olduğumuzdan emin olmak için şimşeği çağırayım," dedi.

Lara, Natalya'nın buz mağarasından canlı çıkabileceklerini düşünmesine minnettardı.

"Dikkat et Vikirnoff," diye bağırdı Nicolas. Bir kafa koparmıştı ve parazitlerle dolu kan duvarlara ve yerlere sıçramıştı. "Size dokunmalarına izin vermeyin. Lara, Natalya, yollarından çekilin."

Lara omzunun üzerinden kaşlarını çattı. "Burada konsantre oluyoruz. Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Natalya yüksek sesle düşünerek, "Onları öldüremeyiz, zaten ölüler," dedi. "Onları donduramayız, buzdan çıktılar."

"Dikkatlerini çekebilmeli ve komutayı Xavier'den alabilmeliyiz. Onun yöntemi her zaman basitliktir. Tıpkı babama yaptığı gibi ruhlarını onlardan koparır ve komutayı ele alır," diye düşündü Lara. "Yani orada sadakat yok. Kendi iradeleri dışında köleleştirilmişler."

"Lara!" Nicolas seslendi. "Bir kafası daha çıkmış. Ne yapıyorsun orada?"

"Oyuncak bebeklerle oynamak," diye karşılık verdi Lara, sesinde bir parça kızgınlık vardı. "Bu kolay değil, Nicolas. Konsantre olmam gerek."

"Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi Natalya. "Onu çok iyi anlıyorsun ve buzun sana tepki verdiğini fark ettim."

Lara bunu hiç düşünmemişti. Buz mağaralarında evinde gibiydi. Ona doğal geliyordu ve büyücülük büyülerini zihnini dolduruyor, onları kullandıkça daha da hızlanıyordu. Görünüşe bakılırsa teyzeleri onu her türlü belaya karşı hazırlamıştı ve Lara onların bedenlerini bir araya getirmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Evde. Belki hayattayken tutsaklardı ama ölüyken değil.

"Zehir ve parazitleri benden uzak tut Natalya," dedi.

"Tamamdır."

Lara bir nefes alıp verdi, ellerini kaldırdı ve gölge savaşçılara doğru havada bir desen ördü.

Geçmişin kadim savaşçıları, onurla ayakta duran ve görevleri tercih eden. Şimdi karanlık ve görünmeyen tarafından kontrol ediliyorsunuz, size sesleniyorum, beni dinleyin. Onuru olmayan karanlık tarafından bağlanmış ruhunuza sesleniyorum; bir kez daha savaşçılar olarak savaşın. Size güç telleri gönderiyorum, düşünme yeteneği veriyorum. Bir lütuf istiyorum ve ruhlarınızı serbest bırakıyorum, donmuş biri gibi durun.

Gölge savaşçılar dondular, kılıçlarını bıraktılar ve buzlu zemine doğru yöneldiler. Lara dönen dumanın arasından, yüzlerinin olması gereken yerde, siyah maskelerin içine yerleştirilmiş kırmızı göz çukurlarını yakaladı. Buzdan aynaya bakan savaşçılar donup kalmış, boş ruhlarını yansıtan aynaya gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Hayatları boyunca onurlu bir yaşam sürmüş bu adamların Xavier gibi şeytani biri tarafından komuta edilebilmeleri onu çok üzmüştü.

Lara ellerini bir kez daha kaldırdı ve bir öncekinden çok daha karmaşık ve ayrıntılı bir desen örmeye başladı. Bu kez ilahi söylerken sesi saygıyla cınlıyordu.

Kötü haksızlıklara uğramış olanlar, savaşlarda güçlü durarak savaşmış olanlar, buzun içine bakın ve sizin tarafınızdan geri alınabilecek olanı görün.

Nefesini tutarak, her bir savaşçının uzun bir uykudan uyanır gibi hareket etmeye başlamasını bekledi. Kollarını buzdan aynaya doğru uzattılar.

Lara yumuşak bir şekilde ilahi söylemeye devam etti. Güç, zaman ve cesaret savaşçıları, size ait olanı geri alın ve onurla yükselin.

Buz şekillenmeye ve her biri farklı renk ve şekilde yüzen ışıklar doğurmaya başladı. Işıklar alçalırken, savaşçılar içlerine girdiler ve bir anlığına parladılar. Sonra her biri Lara'ya doğru eğilerek gözden kayboldu.

Gölge savaşçıların sonuncusu da gözden kaybolduğu anda Lara Nicolas'a seslendi. "Yol temiz. Buradan çıkmak zorundayız. Kapsüllere basmayın."

Vikirnoff ve Nicolas yaşam arkadaşlarına katıldılar ve ana parazitten kurtulmak için kırılan dişlerin üzerinden atladılar.

Nicolas savaşçıların ardından küçük bir selam göndererek, "Aferin Lara," dedi. "Onları onurlandırdın ve haklısın."

"Bununla ne yapacağız?" Vikirnoff, iğrenç yaratık çenesini onlara doğru kapatırken sordu. Hareket edemiyordu, olduğu gibi donmuştu, vücudu buz mağarasının bir parçasıydı.

"Yok et onu Lara," dedi Nicolas. "Burada yıldırımları çağıramam ama o üreme makinesini yok edebilirsin. Orada oturmuş yavrularını beslemek için kurban bekliyor. Tüm elementlere hükmediyorsun."

"Sen de öyle." Başını geriye eğdi ve onun yüzünü inceledi. Bunu onun için istiyordu; kendini güçlü ve kontrol altında hissetmesini. Halkını avlayan canavarı öldürebileceğini bilmesini istiyordu. Kadın başını salladı. "Keşke laboratuvarını yok etmenin bir yolunu düşünecek vaktimiz olsaydı."

Nicolas'ın gülümsemesinde mizah yoktu, sadece dişlerini kurtvari bir şekilde gösterdi. "Bunu biraz düşünüyorum. Enfekte mikropları toprağa nereden soktuğunu görmek gerekiyor."

Lara, "Onları toprağa ya da suya ulaştırmak için buzulu kullanıyor olmalı," dedi. "Benim tahminim

çünkü köylüler enfekte olmuş gibi görünmüyor."

"Artık ne aradığımızı bildiğimize göre onu bulacağız," dedi Nicolas güvenle. "Ama bu arada o yarattığı yok edin."

Lara kanlı dişleri ve damlayan zehriyle buz canavarına baktı. Xavier parazitleri için mükemmel bir anne yaratmıştı.

Lara'nın ateşe ve ateşi beslemek için havaya ihtiyacı vardı. Kollarını kaldırdı ve canavarla yüzleşti, diğerleri ise Nicolas'ın Xavier'i engellemek için ona mükemmel bir fırsat verdiğini bilerek geride durdu. Parazit fabrikasını yok etmek ona çok şey kaybettirecekti.

"Bu Razvan, Gerald ve Terry için," diye fısıldadı usulca ve kollarını havaya kaldırdı, elleri havada bir desen çiziyordu.

Batının gücünü çağırıyorum, hava çağırımı duyuyor
Doğunun gücünü çekiyorum, ateş bana geliyor.

Küçük, titrek parçacıklar toplanmaya başlayıp döne döne bir rüzgâr tüneli oluştururken bir rüzgâr sesi duyulabiliyordu. Ne kadar hızlı dönerse, alevler o kadar yükseğe sıçradı ve büyük bir ateş tüpü haline gelene kadar daha fazla parçacık topladı. Lara eliyle bir fiske vurdu ve ateş hunisini korkunç parazit solucanları yetiştiren canavara doğru sertçe fırlatarak onu tamamen sardı.

Anne olan ve tapuyla bağılı olan, ateşin beslenen parazitleri tüketmesine izin verin.

Büyük çeneler sessiz bir çığlıkla açıldı ve ateş tıslayarak buzla savaştı, bembeyaz yanarak yarattığı hızla yaktı ve eritti.

Nicolas Lara'ya bir öpücük gönderdi. "İşte benim kadınıym," dedi. "Hadi buradan gidelim."

Geçitlerde ilerlemek için bulanık hızlarını kullandılar. Xavier'in buz mağaraları onların varlığının farkındaydı ve ciddi bir şekilde savaşmaya başlamışlardı. Güneş yakında doğacaktı ve gitmeleri gerekiyordu. Teyzelerinin cesetlerini bulmaları ve kendi zayıflıkları tarafından tuzağa düşürülmeden önce oradan çıkmaları gerekiyordu.

Bulanık bir hız kullandılar, yere değmediler, kıvrımlı, bazen çok dar tünellerde hızla ilerlediler, her zaman sola ve yukarı gittiler.

Lara'nın kalbi çarpmaya başladı. İşte burası. Burası onları en son gördüğüm ve kaçmama yardım ettikleri oda.

Nicolas hemen durdu. Natalya ve Vikirnoff da durup etraflarına baktılar.

Lara katedral tavanlarını ve odanın uzunluğu boyunca uzanan iki sıra uzun, karmaşık kristal ve buz oymalı sütunları tanıdı. Sütunların içine yerleştirilmiş nişlerde çeşitli renklerde küreler duruyordu. Çeşitli efsanevi yaratıkların gerçek boyutlardaki buzdan heykelleri odanın etrafına dağılmıştı ve vahşi muhafızlar gibi görünüyorlardı. Heykeller onu çocukken korkutmuştu, özellikle de Xavier'in kaprisiyle canlanıp onu yerde takip ettiklerini gördüğünde. Yontulmuş kemerlerin içine yerleştirilmiş kan kırmızısı piramitler kutsal olmayan bir parıltı yayıyordu.

"Kürelere bakmayın, özellikle de bulutlu olanlara. Canlanırlar ve sizi tuzağa düşürebilirler." Lara Nicolas'ın eline uzandı, temas etmeye ihtiyacı vardı.

"Natalya ve ben buraya daha önce de gelmiştik. Prens bize yardım etmek için buraya gelmesini engellemek amacıyla buzu açıklıktan geçirerek kapatmıştım," dedi Vikirnoff. "Xavier, Mikhail'e yardım etmeleri için vampirleri kullanarak ona bir tuzak kurmuştu. Onu korumak için açıklığı kapatmak zorunda kaldık ve Natalya ile ben canımızı zor kurtardık."

"Zeminden geçtik," dedi Natalya. "Kaçmak için tuzak kapıları var."

Buz zeminin altında, zemin boyunca uzanan bir yıldız patlaması, kareler ve piramit deseni vardı. Her şeklin ortasında hiyeroglifler vardı, her sembol çeşitli şekillerin derinliklerine oyulmuştu.

"Ve ejderhaların buzla kaplandığını gördüm," dedi Natalya. "Etraflarındaki buz birkaç metre kalınlığındaydı. Su resimlerine benziyorlardı. İlk başta iki tane olduklarını fark etmedik."

Lara başıyla sağını işaret etti. "Hemen şurada bir oyuk var." Şimdi zar zor nefes alabiliyordu. Cesetler hâlâ orada mıydı? Ve eğer öyleyse, kan nereden gelmişti? Hâlâ yaşıyor olamazlardı, değil mi?

"Seni aramamı ister misin?" Nicolas sordu.

Başını iki yana salladı. Bu onun göreviydi, verdiği sözdü. Bunu kendi başına yapacaktı. Adamın elini sıktı ve bıraktı, omurgasını dikleştirdi ve vücudunu bir ayağını diğerinin önüne koymaya zorladı. Vikirnoff, Natalya ve Nicolas onu korumak için dağıldılar ve odayı bir saldırıya karşı dikkatle izliyorlardı.

Lara zihnine üşüşen korkunç anıları görmezden gelerek buz karelerinin üzerinden geçti. Bilinçli olarak iyi olana uzandı - ve iyi olan da vardı - hepsi iki kadın sayesinde olmuştu. Onları insan formlarında hiç görmemişti, sadece ejderhaları görmüştü ama sesleri onu akli başında tutmuş, sevildiğini hissettirmiş, bildiği her şeyi ve daha fazlasını öğretmişti. Bu kadınlar onun tek gerçek ailesi olmuştu ve umutsuzca onları eve getirmek istiyordu. Xavier artık onlara sahip olamazdı.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Boğazının şiştiğini hissetti. Kalbi yüksek sesle çarpıyordu. Göğsü sıkışmıştı ve gözleri yanıyordu. Lütfen. Lütfen. Bu bir litanyaydı. Hiçbir zaman bilmemeye dayanabileceğinden emin değildi. Onun için çok şey yapmışlardı.

Aklı başındaydı, ona değerler vermişlerdi, doğruyu yanlış öğretilmişlerdi, ona bir yaşam şansı vermişlerdi, onu dünyaya verebilecekleri kadar bilgiyle göndermişlerdi. Onu sevmişlerdi ve onlar sayesinde sevginin ne olduğunu biliyordu.

Seninleyim, Nicolas güvence verdi.

Adamın kendisiyle birleştiğini, gücünün ve sevgisinin içine aktığını ve onu desteklediğini fark etti. Lara bir an için ona sarıldı ve sonra köşeyi dönerek oyuğa girdi. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Bronnie Teyze'yi görebiliyordu, güzel zümrüt gözlerinden biri kalın buz duvarının arkasından ona bakıyordu. Pullar yılan gibi boynunu kaplıyor ve kama şeklindeki kafasından yukarı doğru uzanıyordu. Bir pençesi uzanmıştı, belli ki donmadan önce buzu kazıyordu. Arkasında, her zamanki gibi Branislava tarafından korunan Tatijana'nın vücudunu görmek neredeyse imkânsızdı.

Hâlâ buradalar, Nicolas. Cesetlerini buzdan çıkarabilirsem, onları yüzdürebilir misin? Çok büyükler ve taşınmaları imkansız.

Neye ihtiyacın varsa.

Onu sıcak tutarken ve sürekli düşmanı tararken gücünün neye mal olduğunu ona söylemeyecekti. Asla söylemeyecekti ve o da bunu biliyordu. Ayrıca şafak vaktinin yaklaştığını da biliyordu. Dışarı çıkmak zorundaydılar.

Lara duvardan uzaklaştı ve ellerini kaldırdı. Bu şimdiye kadar yapacağı en önemli büyü olacaktı. Örümceklerine buzu delmelerini, ejderhaları serbest bırakmak için büyük parçalar koparmalarını emretmesi gerekiyordu ama aynı zamanda buzun üzerlerine çökmemesi için onu dengelemesi de gerekiyordu.

Buz sürekli inleyerek ona gerçekte ne kadar dengesiz olduğunu hatırlatıyordu. Öncelikle duvarların hareket edip etmediğini öğrenmesi gerekiyordu, çünkü hareket ettiklerinden oldukça emindi.

vardı. Bir nefes aldı. Geçit daraldığında onu uyarması için duvardan duvara gerilmiş bir ağa ihtiyacı vardı. Kristal buzdan minik örümcekler, ağınızı örün, onu Sıkı tutun, ipeğinizi duvardan duvara atın, buz olmadığından emin olun. düşecek. Desenlerinizi döndürün, sıkıca örün, çizgilerinizin buza hükmetmesini izleyin.

Örümcekler buzdan dışarı fırladılar, kalın duvarlara yayıldılar ve parlak, ışıltılı ağ duvardan duvara karmaşık bir desen halinde gerilene kadar ışıldayan ipliklerini örmeye ve döndürmeye başladılar. Tatmin olan Lara elleriyle zarif ve sevgi dolu hareketlerle bir desen ördü, her bir örgüyü dikkatle izledi, örümceklere ejderhaların etrafındaki buzda dev bir kesik gibi delikler açmaya başlamalarını emrederken sesi duygu doluydu.

Örümcekler, örümcekler, bir sıra oluşturun, becerilerinizi kullanın, kesin, delin ve bağlayın.

Örümcekler ejderhaları çevreleyen duvarın üzerine üşüştü. Bu kadar geniş bir alanın birkaç metre içine ve etrafına delik açmak biraz zaman aldı.

"Acele et Lara. Buradaki küreler renk değiştiriyor ve her kürenin içinden kana benzeyen bir şey geçiyor," diye seslendi Natalya. "Buradan çıkmak zorundayız."

Lara bir sonraki büyüsünü aceleye getirmeyi reddetti. Bu çok önemliydi. Bu kadar yaklaşmışken teyzeleri kaybetme riskini göze alamazdı. Buzulun muazzam basıncına ve Xavier'in buzun kendisinde zaten hissedebildiği gazabına karşı çok uzun sürmeyeceğini bilerek buz için bir tutma büyüsü ekledi.

Sana donmuş su diyorum, çatlamış ve yıpranmış olsan da yerini koru. Küçük su parçacıkları, buz birleşir ve kalıplanır, sığar ve eklenir.

Uğursuz gıcırtilar ve gümbürtüler fısıltılara dönüştü ama su sesi etraflarını sarmaya devam etti. O zaman buraya kadarmış. Bir nefes daha aldı ve tüm umuduyla

sahip olduğu sevgi ve bilgiyle, örümceklerin onun için kestiği buz kütlesini açmak için bir sonraki büyüsünü yaptı.

Bu buzun etrafında üç kez şeytan yere batar. Kristal buzdan küçük örümcekler, ağlarınızı sıkı tutun. Etrafını sarın, koruyun ve olun ki uyuyanlara ulaşabileyim.

Örümcekler ipeksi ateş iplerini her bir delikten geçirip ipleri sıkıca çekerek buz parçaları serbest kalana kadar ileri geri kesmeye devam ettiler. Ejderhaları ortaya çıkarana kadar çalışmaya devam ettiler ve sonra ejderhalar serbest kalana kadar gövdelerin etrafında delikler açtılar.

Ejderha leşleri buzdan hapisanelerinden kayarak çıktılar, hâlâ donmuşlardı ve çatırdayan bir sesle yere çarptılar.

Bölüm 19

Lara ejderhaların yanına çömelmiş, ağlıyordu. Her birinin buz gibi boynuna bir elini koydu, başını eğdi ve onlara usulca fısıldadı. "Sizi özgür bırakıyorum. Tıpkı bana yaptığınız gibi, artık size sahip değil." Belki ölüm onlar için önemli değildi ama onun için önemliydi. Xavier'in herhangi bir şekilde onun bir parçası olmasını asla istemezdi.

"Lara! Ağa bak," dedi Natalya sertçe. Oyuğun köşesinden baktı ve iki ejderha leşine hayret ve dehşet içinde bakarak yüksek sesle soludu.

Buz örümcekleri kalın buz duvarı boyunca koşarak toplu bir göç gerçekleştiriyordu. Sıkıca ördükleri ağ ortada birkaç santim sarkmıştı ama bu giderek artıyordu. Buzdaki gıcırtilar ve gümbürtüler neredeyse öfkeli bir kükremeye dönüştü.

Nicolas koşarak oyukun köşesini döndü ve o kadar hızlı durdu ki, Vikirnoff topuklarının üzerinde ona çarptı.

"Onları dışarı çıkardınız," dedi Vikirnoff. "Onları buldunuz ve dışarı çıkardınız."

Nicolas kaşlarını çattı ve iki cesedin etrafında yürüdü. Vikirnoff'a baktı. "Gerçekten de ejderha formundalar."

"Öyle olduklarını biliyordun," dedi Lara, "sana söyledim. Ve sen de benimle birlikteydin..." İki ejderhanın etrafında dolaşan Vikirnoff ve Natalya'ya bakarak konuşmasını sonlandırdı. Lara, genellikle yanardöner renklerle parıldayan ama şimdi donuk ve sıkıcı olan pulların üzerinde sevgi dolu okşamalar yaptı.

"Ama onlar yarı büyücü. Nasıl yer değiştirebiliyorlar?" Nicolas yüksek sesle mırıldandı.

"Yer değiştirebildiğimi söylemiştin," diye belirtti Lara.

"Görüntüyü senin için tuttuğum sürece yapabilirsin. Ejderha Arayıcı kanın güçlü ama..." Sustu ve Vikirnoff'a baktı.

Vikirnoff iki kadının yanına çömeldi. "Natalya, onlara uzan."

"Anlamıyorum."

"Lara yapmalı. Onlarla birçok kez telepatik olarak konuştu," dedi Nicolas. "Lara, onlarla konuşmak için kullandığın yol boyunca derinlere ulaş. Onları kendine çağır."

"Hayatta olduklarını düşünmen mümkün değil. Şunlara baksana.

Kaskatı donmuşlar. İnce ve sıkıcıdırlar."

"Onlar büyücü değil," dedi Nicolas. "Onlar Karpatyalı. Tamamen Karpatyalı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama Karpatyalı olmadıkları sürece bunca yıl donmuş, buzla kaplanmış olarak hayatta kalamazlar -ki sen çocukken bile buzda tutulduklarını söylemiştin-. Mage öldürdü. Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum. Herhangi birimiz nasıl kaçırdı. Ejderhaların bedenlerinde nasıl yakalanabildiler?"

"Hâlâ hayatta olduklarını mı söylüyorsun?" Nicolas, "Bu bir olasılık, evet," dedi.

Buz protesto etmeye devam etti, üzerlerine buz sarkıtları yağarken çatırdadı, büyük parçalar sıyrılarak yere düştü. Su şırıltısı daha da yükseldi.

Lara zihnini temizledi ve uzandı. Yolu yakından biliyordu, çocukken ona tutunmuştu, mutlak bir delilik dünyasındaki tek istikrarı buydu. Sevgi ve umut karışımıyla uzandı. Bronnie Teyze. Tatijana Teyze. Beni duyabiliyor musun?

Zihninde zayıf bir kıpırtı vardı. Lara tüm rengini kaybetti ve küçük bir çığlık attı. "Onları hissettim. Oradalar. Hissettim

onları."

Nicolas acımasızca önce Vikirnoff'a, sonra da şimdi en az bir karış daha sarkmış olan örümcek ağına baktı. "Yardım çağırıyorum. Şimdi gidelim."

Savaşçıdan savaşçıya! Büyük bir ihtiyacımız var. Buz mağaralarında iki kadınıımızı bulduk ve saldırı altındayız.

Nicolas çağırığı gönderdi ve hemen ejderhaların bedenlerini havaya kaldırdı. "Hadi buradan çıkalım. Vikirnoff, sen önden git, ben arkayı tutacağım."

Vikirnoff ona anlayışla baktı ve sonra dönüp koşmaya başladı. Aralarında geçen o bakış çok şey anlatıyordu. Nicolas ruhunun diğer yarısını Vikirnoff'a emanet ediyordu. Ona arkasını kollamasını değil, arkasında ne olursa olsun kadınları güvenli bir yere götürmesini söylüyordu. Vikirnoff kadınların sorumluluğunu ve Nicolas'ın buz mağarasında kanadını korurken ölmesi halinde doğacak sonuçları da kabul ediyordu.

Natalya Lara'nın bileğini yakaladı ve onu bulanık bir koşuya sürükleyerek Vikirnoff'un peşinden koşmaya başladı. Arkasında, iki ejderhanın bedenleri tünellerden geçerek duvarlardan buz parçaları kopardı.

Nicolas arkalarından koştu, duyuları herhangi bir harekete, herhangi bir tehlikeye karşı tamamen tetikteydi. Kadınları mağaralardan çıkarma sorumluluğunu Vikirnoff'a vermişti. Karpas erkeklerinden oluşan bir ordu yoldaydı ve ilk olarak kadınları savunmaya gideceklerdi, bu yüzden Vikirnoff'un görevi onları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buluşma noktasına yaklaştırmaktı. Kadınlara göz kulak olmaktan kurtulan Nicolas'a tek bir görev kalmıştı. Karşılarına ne çıkarsa çıksın savaşacak ve Vikirnoff'un yardım kuvvetleriyle buluşmak için gereken zamana sahip olduğundan emin olacaktı.

Gıcırtilar ve iniltiier protesto gümbürtülerine dönüştü. Gümbürtüler öfke kükremesine dönüştü. Buz mağarası canlanmıştı, Xavier'in cesediyle kaçtıkları için öfkeliydiler.

en büyük hazineler. Gök gürültüsü odaların içinde yankılanarak etraflarındaki duvarları sarstı. Buzulun basıncı, buzun kendi ağırlığı ve Xavier'in öfkesi, buz duvarından birkaç metre kalınlığında ve genişliğinde, kare ve dikdörtgen şeklinde devasa buz parçalarını dışarı çıkardı. Parçalar odanın dört bir yanına fırladı ve yollarına çıkan her şeyi yok etti.

Vikirnoff kadınları, mağaraya ilk girdikleri girişe geri götüren, odaların içinden geçen boru boyunca aşağıya doğru yönlendirdi. Büyük buz parçaları aşağıya çarpıyor, onlar koşarken mağaralar parçalanıyordu. Nicolas elini salladı ve devasa ağırlığı durdurdu, buz parçalarını sadece birkaç saniye tuttu, böylece kadınlar koşarak geçebildi, ejderha bedenlerini çekti ve sonra aceleyle bir sonraki seride kaldı. O da koşarken küçük grubun hemen önünde kalmak için muazzam bir konsantrasyon ve zamanlama gerekiyordu.

Su damlamadan sürekli akmaya başladı, böylece her duvardan ve tavandan kaçış tünellerine su aktı.

Lara, bunun bir şelaleye dönüşmesinin sadece dakikalar alacağı konusunda uyardı. Suyun gücü tek başına öldürebilir. Hayatta kalan her şeyi inine geri süpürmek için tasarlandı.

Sadece koş!

Nicolas bir sonraki saldırının ne olacağını çoktan hesaplamıştı. Düşmanını tanımaya başlamıştı. Xavier büyücüydü ve büyücüler de Karpatyalılar gibi elementleri ve en basit ve elverişli ne varsa onu kullanırlardı. Xavier basitlikte ustaydı. Su sağanağa dönüşüyor, birkaç dik yerden uzun bir düşüşle zemine kükreyerek iniyordu.

Su, Xavier'in laboratuvarında olduğu gibi küçük parçacıklardan oluşan buzlu bir sprey püskürtüyordu, bu yüzden tehlike solunması ve ciğerlerin donmasıydı. Vikirnoff'u uyarmıştı, çünkü

Hepsini hayatta tutmaya yüzde yüz odaklanabilmek için kendisini Lara'ya yönelik tehlikeden soyutlaması gerekiyordu.

Herkesi maskeleyin.

Vikirnoff bunu acımasızca yaptı, sormadı, sadece onlar koşarken herkese maskeler yapıp taktı. Natalya iki kez omzunun üzerinden baktı, sanki kanadı korumaya yardım etmek için geri çekilebilirmiş gibi, ama Vikirnoff keskin bir şey söyledi ve Lara'yı tünelden ve Lara'yla birlikte iki ejderhayı sürüklemeye çabalarını yeniledi.

Su her duvarı delip geçti, tavanı kırdı. Nicolas buna karşı devasa buz parçalarını kullandı, aceleyle birkaç metre kalınlığında buz barajları inşa ederek suyun tünele dolmasını engelledi. Şelaleler soğuktu, bu yüzden buz barajına zarar veren sıcaklıktan ziyade darbelerdi.

Vikirnoff bir dizi odaya doğru yöneldi. Tüpten çıktıkları anda Nicolas tüpü mühürledi; geçici bir tutuştu bu ama onlara sadece birkaç dakika kazandırması gerekiyordu. Kadınların ve Vikirnoff'un peşinden koşarken Nicolas çevresindeki hissiyatın değiştiğini fark etti. Önündeki odaları taradığında bir hareket tespit etti ama hiçbir şey yaşam formu olarak kaydedilmemişti.

Gölge savaşçılarla tekrar karşılaşmanız olası. Girişe giden odaya girmeden önce geri çekilin ve benim önden gitmeme izin verin. Dikkatlerini çekeceğim ve sizin kadınlarla birlikte geçip gitmene izin vereceğim.

Nicolas ejderhaların buz mağarasıyla birlikte çözüldüğünü fark etti. Cesetleri kontrol etmek daha zordu. Onları tamamen Vikirnoff'un bakımına vermek zorunda kalacaktı.

Uyanıyorlar ve güvene ihtiyaçları olacak. Sen, Natalya ve Lara'nın başa çıkması gerekecek Vikirnoff.

Hızını artırıp yanlarından geçerken ejderhalara bir göz attı. Vikirnoff ejderhaları durdurduğu an

ilerlerken, iki ceset yerde yatıyordu. Kan çözülmeye başladığında, kaslar kilitlendi ve büküldü. Yaşadıkları acıyı hayal bile edemiyordu.

Lara teyzelerinin yanında diz çökmüş, onlara güvence veren sözler mırıldanıyor, zihinlerine dokunmaya ve neler olduğunu anlamalarını sağlamaya çalışıyordu. Bronnie ona baktı, kocaman zümrüt gözlerini kırıştırdı, gözyaşları orada yüzüyordu.

Bronnie Teyze. Ben Lara. Senin için geri geldim.

Ejderha başını çevirdi ve çenesiyle kız kardeşini örtmek için gerindi, vücudu kaskatı kesilip büküldükten sonra tekrar gevşediğinde dokunuşu nazikti. Açlıktan. Tek kelime bir vıraklamaydı.

İnsan formuna geçebilir misin? Natalya seni giydirebilir ve biz de sana kan verebiliriz. Bu fikir midesini bulandırdı ama teyzelerini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Büyük zümrüt gözleri kırıştı ve sonra Natalya'ya bakmak için döndü.

Uzun, duygu yüklü bir an boyunca yeğenine baktı. Güç yok.

İhtiyacınız olan görüntüleri Natalya'nın kafasına koyun, o sizin için tutabilir. Vikirnoff sana güç gönderecek. Çok az zamanımız var. Xavier peşimizden muhafızlarını gönderiyor.

Natalya ve Vikirnoff Branislava'nın verdiği görüntüleri tutarken ejderhalar ortadan kayboldu ve iki kadın buz mağarasının zemininde yatar halde kaldı. Natalya onlar için giysiler hazırlamıştı, sıcak tutan taytlar ve kazaklar vücutlarını ısıtmaya yardımcı olacaktı. Saçları uzun ve kalındı, bellerine kadar uzanıyordu ve Natalya elini sallayarak ikisini de aceleyle ördü ve sonra saç tellerinin donmasını önlemek için sıcak başlıklar taktı.

Lara başlarını kucağında tutarken Natalya hemen Tatijana'ya bileğini uzattı. Hiç tereddüt etmedi. Natalya teyzesine gülümsedi ve ritüel sunuyu mırıldandı.

"Hayatımı senin hayatın için özgürce sunuyorum."

Lara bir nefes aldı ve elini Branislava'ya uzattı. "Hayatımı senin hayatın için özgürce sunuyorum." Kalbi kulaklarında gümbürdedi. Ağzı kurudu. Dehşet zihnini doldurdu ama acımasızca bir kenara itti. Bu, onun için her şeyini feda etmiş olan sevgili teyzesiydi. Onu kurtaracaktı ve bunu seve seve yapacaktı. Teklifinde ciddiydi. Hayatını Branislava ve Tatijana'ya borçluydu, daha da ötesi ruhunu onlara borçluydu. Razvan'ın ruhu bir deli tarafından çalınmıştı ve onu da kolaylıkla kullanabilirdi ama kendileri için büyük bir bedel ödeyerek onu kurtarmışlardı.

Dişler bileğini ısırdı. Midesi bulandı ama dayanmaya çalıştı, hasta olma ihtiyacıyla nefes aldı, teyzesinin bunu fark edemeyecek kadar hasta olmasına şükretti. Teyzesinin ona zarar vermediğini anlaması bir anını aldı. Dişler etini parçalamıyor, aksine iki küçük delikle deliyordu. Nicolas'ın kanını aldığı zamanki gibi erotik bir his yoktu, daha çok bir verme, bir paylaşma, bir yoldaşlık eylemi, ona daha derin bir bağ veriyordu.

Teyzesinin vücudu kan akışıyla daha hızlı ısındı ama bu, büzüşmüş hücreler ve organlar için yeterli değildi. Branislava yaraları kapatmak için dilini iğne deliklerinin üzerinde gezdirir gezdirmez Vikirnoff onun yanında diz çöktü.

Branislava başını salladı. Bizi buradan çıkarmak için gücüne ihtiyacın var. Bu küçük çaba bile onu yordu.

Sürekli yükselen su sesi Lara'nın dikkatini çekti. Natalya'nın bileğini yakaladı ve teyzelerini telaşlandırmak istemediği için çenesiyle işaret etti. Su yere damladı ve bir yarık boyunca akarak uzun, dar bir tüp oluşturdu. Buzlu zemine çarptıktan birkaç dakika sonra su yeniden donarak bir yılanın uzun gövdesini oluşturdu. Biri oluşup kaymaya başladığı anda, bir diğeri onun yerini alıyor ve zeminin büyük bir kısmı tıslayan yılanlar tarafından kaplanıyordu.

Tatijana başını onlara doğru çevirdi, ancak görmek için boynunu kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Bizi almasına izin verme. Gerekirse öldürün bizi.

Lara kollarını her ikisinin de etrafında sıktı. "Bir daha asla sana yaklaşamayacak," diye sertçe güvence verdi.

"Yılanlarla ben ilgilenirim," dedi Natalya. Kollarını kaldırdı ve kendisine güç topladı. Xavier'in amansız takibinden bıkmıştı ve bir hedef bulduğu için mutluydu. "Snakes on a Plane'deki o insanlar bunu denemeliydi."

Sürünen, ısırın ve vuran, ateşten soğuk buzun gazabını hisset. Sana ateş diyorum, alevin soğuğu, elime uy, vur bu belayı. Natalya enerji gücünü toplayıp soğuk füzyon ateşine dönüştürürken, onu doğrudan buzlu yılanlara yöneltti.

Yılanlar milyonlarca parçaya bölündü, buz kristalleri eridi. Zemin tarafından emildiler. Natalya acımasızca memnun görünüyordu. "Buradan hemen çıkmalıyız. Nicolas'ın inşa ettiği barajda suyun dövüldüğünü duyuyorum ve eğer yakalanırsak..."

"Nicolas bize çıkış yolunu bulacaktır." Lara bunu kesin bir inançla söyledi çünkü ona inanıyordu. Kaçış koridoruna açılan odada neler olduğunu görmek için başını kaldırdı.

Nicolas mağaraya adımını attı, Xavier'in kızlarını kaybetmeye karşı son savunma hattı olarak bıraktığı her türlü belaya karşı tetikteydi. Branislava ve Tatijana'yı yüzyıllardır tutsak tutuyordu ve onları öyle kolay kolay bırakmayacaktı. Odanın karanlığında hareket eden gölgemsi figürler görebiliyordu ve düşünmek istediğinden çok daha fazlası vardı. Gölge savaşçıları değil. Her ne kadar cisimsiz görünseler de, aynı duman ve zarafet girdabıyla hareket ediyor gibi görünmüyorlardı. Hayır, bunlar farklıydı.

Savaşın getirdiği heyecanı, aşına olduğu ve benimsediği tek duyguyu hissetti. Yükselen duyuların ve bedeninden akan gücün ne getirdiğini biliyordu. Bana gel, diye seslendi karanlık odaya. Bana gel ve öl.

Odanın ortasına doğru ilerlerken, ilk saldırı gölgeli bir figürün ona saldırmasıyla geldi. Nicolas havaya doğru yumuşak bir sıçrayış yaptı ve bunu yaparken jilet gibi keskin pençeleri saldırganın boğazını kesti. Pençesi havada ilerledi ve hiçbir katı cisme dokunmadı. Çömelerek yere indi ve rakiplerini tanıdı. Gölge savaşçılar, ruhları yattıkları yerden sökülüp alınmış onurlu adamlar değil, ölüm köleleri, hayatta kendilerini korumak için karanlık sanatların yardımıyla tecavüz ve yağma etmek için ölümden sonra hizmet etmeye gönüllü olan paralı askerlerdi. Onlar zaten ölüydü ve neredeyse vampirler kadar kötüydüler.

Üçü ona saldırdı ve o da etrafından dönerek onların arasından geçti, etrafındaki her şeyden enerji çekerek onların kaçınacağını bildiği parlak ışıktan bir kılıç oluşturdu. Işık çok uzun süre kalırsa, hassas gözleriyle bile buna alışacaklardı, bu yüzden ışığı açıp kapattı. Renkler ışığın içinde titreşerek bir flaş etkisi yaratıyordu ama ışık her yaklaştığında ölüm köleleri geri çekiliyordu.

Onları hemen götür Vikirnoff. Ölüm köleleri yolu koruyor. Acele edin.

Vikirnoff beklemedi. Natalya'yı Lara'yla birlikte önden gönderdi ve Natalya'nın Lara'yı geçireceğine güvenerek diğer iki kadına yetiştı. Daha hızlı, diye emretti.

Natalya zihninde "şovenist domuz" gibi bir şey mırıldandı ama bu bir hakaretten çok bir okşama gibiydi.

Ölüm köleleri ürkütücü bir çığlık attı ve kadınları hissederek ışığa rağmen saldırdılar. Nicolas onlara doğru yaklaştı, bir yol açtı, hafif kılıcını safların arasından geçirerek onları geri püskürttü. Hızına rağmen iki tanesi ona saldırmayı başardı, sayıları çok fazlaydı. Biri kolunda, diğeri de yanında bir kesik açtı. Her iki yarayı da kapattı, saflarına girip çıktı ve hafif kılıcıyla onları biçti.

Gölge savaşçılar gibi, ölüm köleleri de zaten ölüydü ve bu yüzden de önemsizdi ama ışık acı bir düşmandı ve kalbinden vurmayı başarırca yeterince ışık onları yok edebilirdi. Karanlıkta, etrafı düşmanlarla çevriliyken, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu bulanık hızda hedefini doğru seçmesi neredeyse imkânsızdı.

Natalya ve Lara, Vikirnoff'un ilerlemeye devam etmeleri yönündeki sert emrine rağmen durup arkalarına baktılar. Nicolas'ın ölüm kölelerinin arasına akıcı bir zarafet ve şaşırtıcı bir hızla girip çıktığını görebiliyorlardı. Bir makine gibiydi, adım atmak yerine akıyor, bir hançerin ya da kılıcın ucu etini yırttığında bile asla irkilmiyordu.

Lara tereddüt etti ama Natalya onun kolunu tuttu.

"Ona bak," diye fısıldadı. "Bunun için doğmuş."

Karpatyalı erkekler tüpün içinden fırladılar, kadınları yakaladılar ve direnişlerine aldırmadan onları tehlikeden uzak bir şekilde ön tarafa geçirdiler. Vikirnoff gözle görülür bir şekilde gevşedi ama adamlarını bırakmadı.

Ne istiyorsun, Nicolas? Lucian sordu.

Büyük bir gruba liderlik eden Gregori, Nicolas'ın üzerindeki baskıyı azaltmak için hücumla geçti.

Güneş, diye cevapladı Nicolas, artık takviye kuvvetleri olduğuna göre, ışık kılıcını en yakındaki kalbe saplamak için acele etmiyordu. Ölüm kölesi patladı, moleküllere ayrıldı ve buz zemine yağdı.

Yine o ürkütücü ılık yükseldi, içlerinden biri gölgeler ülkesine iyilik için gönderildi.

Ne yapabileceğime bakacağım, dedi Lucian.

Natalya uzun boylu, asık suratlı Karpatların oluşturduğu katı duvarın arasından baktı. Lara da aynısını yaptı. Natalya ilk kez savaşçılarının koordineli hareketlerindeki farkı gördü. Koruyacak kadınları olmadığından, iki kat daha hızlı, zarif ve kusursuz hareket ediyorlardı, tamamen korkusuz, saldırıları iyi düzenlenmişti.

Karpatyalı erkeklerden oluşan ilk dalga ölüm kölelerinden oluşan kitlenin ortasına hücum etti, Nicolas düşmanın ilk hattının üzerinden atlayarak onları ya peşinden gelip diğer Karpatyalılara sırtlarını dönmeye ya da üzerlerine gelen adamlarla savaşmaya zorladı. Ölüm kölelerinin yeni gelenlere karşı kendilerini savunmaktan başka çareleri yoktu, bu da Nicolas'a karşısındaki üç kişiyle savaşmak için daha fazla zaman kazandırdı.

Savaşın Karpatyalılar tarafından iyi koordine edildiği açıktı. Her biri diğerinin nasıl çalıştığını biliyordu, bir kez bile arkalarının korunup korunmadığını görmek için bakmak zorunda kalmadılar. Neredeyse bir bale gibi birlikte akıyor, Xavier'in muhafızlarının saflarını yarıyorlardı.

Her yönden daha fazla ölüm kölesi savaşa akın ettikçe buz mağarası genişledi ve daraldı. Diğer girişleri koruyor olmalıydılar ve kargaşayla birlikte koşarak geldiler. Odanın içine doluştular, Karpatyalıları ölümcül kılıçlarla doğradılar, çaresizlikten doğan bir öfkeyle saldırdılar. Xavier onu hayal kırıklığına uğratan herkesi cezalandırıyordu ve ölümler bile ona karşı gelmemeye dikkat ediyordu.

Lucian çatışmanın en şiddetli olduğu, odanın enerjiyle dolduğu ana kadar bekledi. Akla gelebilecek her kaynaktan güç çekerek enerjiyi bir top haline getirmeye başladı. Top daha parlak ve daha sıcak dönüyordu, o kadar ki Lucian onu gizlemek zorunda kaldı.

kendini kör etmekten. Yine de kendisine güç çekti, yoldaşlarını tüketmeden toplayabildiği her parçayı kendisine topladı. Top güçle titreşerek patlamakla tehdit ettiğinde Nicolas'a seslendi.

Güneşiniz hazır.

Sis. Nicolas ortak yolda komut verdi ve yer değiştirdi.

Diğer Karpatlar da tam olarak aynı anda yer değiştirdi.

Lucian dönen enerji kütlesini serbest bıraktı, parlak beyaz bir ışık kontrolden çıkararak odanın içinde dönmeye başladı. Buz mağarası gün ışığı gibi aydınlandı, sadece daha parlaktı, sanki bir bomba patlamıştı, parıltı güneş kadar parlaktı.

Ölüm köleleri toplu bir inkâr çılgılığı attı, nota buz odasını parçaladı, duvarlar ve tavan boyunca çatlaklara neden oldu. Bedenleri parladı, moleküllere ayrıldı ve yere saçıldı.

Dışarı! Nicolas çoktan tüpe doğru koşmaya başlamıştı.

Vikirnoff ve diğerleri açık alana fırladılar. Branislava ve Tatijana gözlerini kapatarak haykırdılar. İkisi de daha önce buz mağaralarının dışına çıkmamıştı ve geniş açık alan dehşet vericiydi. Erkek Karpatyalılar etraflarında toplanarak onları sabahın erken saatlerindeki şafaktan korudu ve kendilerini güvende hissetmeleri için daha sıkı bir grup oluşturdu.

Prensin evine doğru yola çıktıklarında Lara arkasına bakmadı. Buz mağaralarını bir daha asla görmek istemiyordu. Nicolas ve Tatijana onları gökyüzünden ormanın derinliklerine doğru götürürken ellerini sıkıca tuttu.

* * *

Francesca çoktan uyarılmıştı ve Mikhail ile birlikte Rhiannon'un kızlarını karşılamak için bekliyordu. İki kadın da zayıf ve güçsüzdü, vctları ağrıdan kıvranıyor, kaslarına sürekli kramp giriyordu. Lara onların arasına oturdu ve iki şıfacı üzerlerinde çalışırken ellerini tuttu. Mikhail onlara kanını verdi ve Gregori de aynı şeyi yaparken, dışarıdaki çiftleşmemiş Karpatyalı erkekler bir koruma halkası oluşturdu.

"Nasıl oluyor da tamamen Karpatyalı oluyorsunuz?" Lara, her ikisi de bu kadar gszken ve gençleşmek için toprağa inmeye ihtiyaç duyarken soru sorduğu için kendini suçlu hissederek sordu.

"Annemiz," diye açıkladı Tatijana. "Onunla savaşmamıza yardım etmek için düşünebildiği tek yol buydu. Xavier kardeşimizi öldürdükten sonra biz de aynısını baban Razvan için yaptık."

Nicolas yanlarında diz çöktü. "Ben Nicolas, Lara'nın hayat arkadaşıyım. Lara ve ben sizi eve götürmekten ve tam gücünüze kavuşana kadar size göz kulak olmaktan onur duyarız, ancak sizi en rahat edeceğiniz yere götüreceğiz."

"Tabii ki Lara'yla," dedi Branislava. Zayıfa Lara'nın koluna dokundu, bakışlarını sevgi dolduruyordu. "Bizim için geri döneceğinizi hiç düşünmemiştik."

"Teşekkürler Lara," diye ekledi Tatijana. "Tüm umudumuzu kaybetmiştik."

"Kardeşimden haber var mı?" Natalya söyledi. "Dönüştüğünü sanıyorduk."

"Xavier, size ihanet ettiğine inandiğınız, tüm Karpatyalıların ondan nefret ettiği ve kendi kızının onun bir canavar olduğuna inandiğı dşncesiyle ona işkence ediyor."

"Evet," diye itiraf etti Lara. Bileğinin yandığı ve ağrıdığı yeri ovuşturdu.

Nicolas hemen onun elini tuttu ve bileğini çevirerek üzerine öpücükler kondurdu. Haklıydın. Teyzelerini kurtardığın için kendini suçlu hissetme. Başka kimse

onları kurtaramazdı. Sen olmasaydın, öylece kalacaklardı.

ve herkes Razvan'ın Xavier'in izinden gittiğine inanmaya devam edecekti.

"Birkaç yıldır hapishanemizden çıkmamıza izin verilmiyordu," diye açıkladı Tatijana. "Dondurulmuştuk, sen gittiğinden beri çoğu zaman uyuyorduk, sadece kanımızı emmek istediğinde uyandırılıyorduk. Üzgünüm ama biz sadece geçmiş biliyoruz."

Branislava gözlerini hızla kırptırdı. "Sizinle, ikinizle, hepinizle birlikte ziyaret etmek ve kurtarıldığımız için teşekkür etmek istiyorum ama çok zayıfım ve kafam karışık. Nicolas, bizi eve götürür müsün?"

"En iyisi bu," dedi Gregori. "Toprağa ihtiyaçları var. Hayatları boyunca bundan mahrum bırakıldılar. Yükselirken onlara daha fazla kan verebiliriz ve yavaş yavaş, zamanla yeniden güçlenirler."

Lara, "Toprak kirlenmiş olabilir," diye itiraz etti.

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Gregori, "ama şimdilik elimizdeki tek şey bu. Her seferinde yalnızca bir şey yapabiliriz. Eğer teyzelerin senin yanında rahatsa, iyileşmek için oraya gitmeliler. Diğer her şeyle başka bir zaman ilgileneceğiz."

Lara başını salladı, ancak teyzelerinin enfekte olması fikrinden nefret ediyordu.

Gregori onu rahatlatmak için, "Büyük olasılıkla ilk enfekte olan adamdır," diye ekledi.

İki Ejderha Arayıcı kadının kurtarıldığı haberi yayıldıkça Karpat topluluğu genelinde heyecan hissediliyordu. Nicolas, Vikirnoff'un yanında, prensin evini koruyan çiftleşmemiş erkeklere seslenmek için dışarı çıktı. Dominic'in kanında parazit olduğundan şüphelenildiği için, Nicolas ve Vikirnoff -akraba iki erkek olarak- artık iki Ejderha Arayıcı kadının resmi koruyucularıydı.

Gökyüzüne ışık yağıyordu ve Nicolas otomatik olarak irkildi. Geceyi severdi. Erken saatlerde bile

sabah ışığında teninin yandığını hissetti, ancak bunun her şeyden çok psikolojik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bazı Karpatyalıların sabahın erken saatlerinde köyde dolaşmaktan hoşlandığını biliyordu ama o onlardan biri değildi.

Yardıma gelen adamlara teşekkür etti, ne bulduklarını anlattı ve evet, Branislava ve Tatijana'nın Rhiannon'un kızları olduğunu doğruladı. Hasta olduklarını ve Karpat toplumuna tanıtılmadan önce bir süre dinleneceklerini doğruladı, onlara hemen tanıtılamayacaklarını söylerken nazik olmaya çalıştı. Aslında söylemek istediği şey kadınları rahat bırakmalarıydı, zaten yeterince şey yaşamışlardı ve erkeklerin bir kurt sürüsü gibi etraflarında dolaşmasına ihtiyaçları yoktu. O konuşurken Lara'nın eğlendiğini hissedebiliyordu. Onu göremiyordu, Mikhail'in evinde teyzeleriyle birlikteydi ama ona gülüyordu.

Bu kadar komik olan ne?

Herkes ne yapması gerektiğini söylemeyi tercih ediyorsunuz.

Onun alaycı ses tonuna tepki olarak midesi gerildi. Görevin ortasında eğlenceyi unutmuştu. Eve gitmek istiyorum. Onu kendine yakın tutmak istedi. Ve ben sadece sana ne yapman gerektiğini söylemek istiyorum.

Buna güldü. Elinden gelse dünyaya dikte edeceksin.

Belki de gerçek budur, ama sadece ben her zaman haklı olduğum için.

Diğerlerine Branislava ve Tatijana'yı tamamen iyileşene kadar yalnız bırakmaları gerektiğini söylemeyi Mikhail'e bıraktı, ancak iki kadının kendi koruması altında olduğunu açıkça belirtti.

Lara ona gözlerini devirmenin zihinsel karşılığını verdi ve o da omuz silkerek karşılık verdi. Güvende olmak her zaman daha iyidir, özellikle de hazinelerimizi korurken.

Branislava ve Tatijana'yı evlerine götürdüler. Lara onların üzerine titriyor, mağarada bulabilecekleri en zengin ve en verimli toprağı kontrol etmekte ısrar ediyordu. Buzun soğuşuna alışmışken, mağaranın sıcaklığı neredeyse açık alanlar kadar rahatsız ediciydi.

Branislava, "Buna alışacağız," diye güvence verdi. "Hayatımız boyunca özgürlüğün hayalini kurduk. Razvan bizi dış dünyada olup bitenlerden haberdar etmeye çalıştı. Bilgilerini mümkün olduğunca bizimle paylaştı."

Tatijana kollarını iki yana açtı. "Uzun yıllardır bunu yapmak istiyordum." Eğildi ve Lara'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Gerinmek kadar basit bir şeyi yapamazdım."

Nicolas onlar için toprağı açtı. "Hemen üstünüzde dinleniyor olacağız. Korumanız sadece Lara ve benim için değil, tüm Karpas halkı için çok önemlidir. Eğer herhangi bir şeyden korkarsanız, sadece bir çağrı göndermeniz yeterli."

"Ama yakın olacağız," diye güvence verdi Lara. İki kadının gitmesine zorlukla izin verebildi.

Nicolas kolunu ona doladı ve toprak teyzelerini karşılarırken onu tuttu.

Lara başını kaldırıp ona baktı. "Yaralarla kaplanmışsın."

"Öyle miyim?" Vücuduna baktı, dağınık kesikleri görünce biraz şok oldu. "Gerçekten ciddi bir şey yok, kesinlikle yüzündeki o küçük kaşları çattırarak bir şey değil." Başparmağı dudaklarını okşadı ve sonra çenesindeki küçük çukur boyunca kaydđ.

Gömleğinin kenarından tuttu ve çekştirerek üzerinden çıkardı. "Havuzda girebilirsin ve ben de o kesiklerin ciddi olmadığından emin olacağım."

Onun otoriter ses tonunu sevdiğine karar verdi. Nicolas soyunmakta acele etmedi, çünkü kız ona bir hediye paketini açıyormuş gibi bakıyordu. Şefkat ve endişe dolu bakışlar

İçten içe yumuşamış, bir şekilde zayıflamış hissediyordu ama başka pek çok konuda ona güç veriyordu.

"Şimdi de sen."

Gülümsemesi yavaş ve şehvetliydi. "Şimdi ben ne yapacağım?"

"Şimdi elbiselerini çıkar." Çoktan sertleşmeye başlamıştı, vücudu kadının ona bakışına doymak bilmez bir açlıkla tepki veriyordu.

Bakışları onun kalınlaşan ereksiyonuna kaydı. Eliyle tabanı daire içine aldı, sert uzunluk boyunca bir vuruş kaydırды, gözlerinin karardığını ve dilinin ucunun dudaklarını nemlendirmek için dışarı fırladığını izledi.

"Seninle ilgileniyor olmam gerekiyordu."

Gülümsemesi genişledi. "Bu benimle ilgilenmektir." Kadın yavaşça üstünü çıkarıp bir kenara fırlatırken adam rahatça okşamaya devam etti. "Sen de benim bu özel parçamla ilgilenebilirsin." Kadının dikkatini kalın aletine çekti, o kadar sertti ki artık ağrıyordu. Elinin hareketleri ve geniş, yassı başın üzerine bulaşan küçük inci tanesi sıvı damlaları onu büyülüyordu. Dudaklarını yaladığında, şaftı beklentiyle sarsıldı.

Dantel sütyenin altındaki meme uçları çoktan sertleşmiş, danteli zorluyordu. Eğilip göğsünü ağzına almak için dayanamadı, kumaşın arasından sıkı boncuğa hafifçe dokundu. Emdi ve danteli kullanarak meme ucunu sıyırdı, böylece ağzının içine doğru eğildi ve ona özellikle seksi bulduğu o küçük nefes alma sesini verdi.

Başını kaldırdı ve geri çekilerek kızın örgü pantolonunu kalçalarından sıyırmasını izledi. Kalçalarını sıyıran ve poposunun kıvrımlarını kesen küçük bir çocuk şortu giymişti. Dantel, kremi teninin üzerinde uzanıyor ve onu dikişsiz görme arzusunu artırıyordu. Sütyeninin kancasını açtığında nefesi boğazında düğümlendi ve yumuşak, yuvarlak kıvrımları davetkâr göğüsleri ortaya çıktı,

Teni mum ışığının yumuşak parıltısında parlıyordu. Sırada erkek şortu vardı, teninden kayıyor, ona dokunmak için içini sızlatıyordu.

Sırf vücudunun hareketlerini seyretme zevkini tatmak için ona önden havuza girmesini işaret etti. Adamın kendisini izlediğinin farkındaydı, bu ona ekstra bir cazibe veriyor, seksi cazibesıyla onu kendine çekiyordu. Beline kadar köpüren suyun içinde dururken, onu kendine doğru çekti, göğüslerini avuçladı ve başını boynuna doğru eğdi, vücudu onun arkası boyunca düzleşti, derinlere bastırdı, boynunu ve ağırlığını kullanarak onu biraz eğdi, böylece ona daha da sıkı bastırabildi.

Kolu belini sararak onu yerinde tutarken, diğer eli saten kalçasından yukarı kayarak kırmızı-altın buklelerin yuvasını buldu, sırlı kıvrımlar boyunca tıngırdadı, nemli, sıkı kanalının sıcaklığına doğru tünel açtı. Kadın inledi, poposu ona doğru bastırıyor, aleti boyunca sürtünüyor, içinden zevk okları fırlatıyordu. Parmağını derine batırdı, kaslarının kenetlendiğini ve onu emdiğini, sertçe sürüklediğini hissetti. Şaftı nabız gibi atıyor ve ağlıyordu, etrafındaki o sıcak, aç kısıkcı hissetmek istiyordu.

Parmakları boynundan aşağıya ve göğüslerinin kremsi kabarıklığına doğru okşadı, dişleri müstehcen bir şekilde boynunu sıyırdı. Kadının soluk soluğa çıkardığı küçük inilti adamın karnını ısıttı. Parmakları kıvrıldı ve kadının derinliklerine daldı. Sert kalçaları adamın ağır ereksiyonu üzerinde kışkırtıcı bir şekilde kayarken kalçaları kıpırdandı, eline doğru bastırdı.

Onu kollarının arasına aldı ve ağzını buldu. Öpücüğü sert, biraz kaba ve çok sahipleniciydi. Dili onu baştan çıkarıyor ve istediği her şeyi vermesi için onu kandırıyordu. Fısıldayarak ateşli, seksi, çok açık seçik önerilerde bulundu, bu da onu ateşlendirdi ve biraz da şok etti.

O da onu öptü, kızarmıştı, teni kızarmış ve nemliydi. "Önce bunu halletmeliyim," diye fısıldadı. "Dizlerimi güçsüzleştirmeyi bırak."

Ağzını kolundaki yırtığa bastırdı, dili küçük okşamalarla daldı ve kaydı, onu daha iyi öperken yarayı iyileştirdi. Sırada onun yan tarafındaki vardı, biraz daha derindi, dili ona sokulurken ve havuzdaki kabarcıklar sertleşmiş şaftının üzerinde köpürürken saçlarının ipeği teninin üzerinde duyusal bir şekilde kayıyordu.

Uzun parmaklarıyla göğüslerini okşadı, okşadı ve yoğurdu, ara sıra öne eğilip emerken su da onu yaladı. Kadın başını tekrar eğdi ve dilini adamın karnının alt kısmındaki bir sıyrıkta gezdirdi. Karnındaki tüm kaslar kasıldı ve düğümlendi. Birdenbire hiçbir şey onun ağzını etrafında, sıkı, ıslak ve sıcak hissetmek kadar önemli olmadı. Onu havuzun kayalarla kaplı sığ kenarına çekti, fokurdayan suyun içinde kalabilmesi için daha yüksek bir tanesinin üzerine oturdu.

Elleri kızın gür saçlarını kavradı ve başını kucağına doğru çekti. Kadim dilinde mırıldandı, sert tonu ve açık talimatları onu her yerinden ateşlendirdi. Adamın sesindeki aciliyete, ellerindeki kontrole ve kalçalarını ağzına doğru itişine bayılıyordu. Ritmi yakalaması biraz zaman aldı; adamın kalınlığına ve uzunluğuna alışması için ona fazla şans vermedi.

Daha sert. Başını geriye atmış, gözlerini kapatmış ve onu teşvik ederken boğazını ortaya çıkarmıştı. Adamın kendisiyle mi yoksa onunla mı konuştuğunu anlayamıyordu ama adamın kırılmış, grafiksel ihtiyacı içinden arzu fişkırmasına neden oldu. Beni daha derine götür. İşte bu kadar. İhtiyacım olan şey bu. Daha sert sık, em beni.

Sesi her fısıltılı komutu daha sert ve vahşi bir şekilde sürdürdü. Her şeyimi. Daha fazlasını al. Yapabilirsin. O değildi

Artık onu rahatlatmaya ya da nefes almasına yardım etmeye çalışmıyordu ve talepleri sadece her şeyini ona teslim etme isteği uyandırıyordu. Adam kontrolü hızla kaybediyordu ve bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştir.

İlgisini artırdı, ağzını onun üzerinde kaydırđı, dilini düzleştirdi, merhamet için nefesi kesilene kadar yanaklarını çukurlaştırdı, taşana kadar, sıcak özü kontrolü yeniden kazanamadan güçlü bir şekilde fıskırdı.

Başarısından fazlasıyla memnun olan kadın, adamın kucağına tırmandı, kollarını boynuna doladı ve vücudunu adamın hâlâ sert olan ereksiyonunun üzerine nefis bir yavaşlıkla yerleştirdi. Adam onun sıkı kılıfını itti, onu doldurdu, tamamen oturana ve kendini dolu ve lezzetli bir şekilde doldurulmuş hissedene kadar gerdi ve yaktı.

Ona binmeye başladı, kendini yukarı kaldırdı ve üzerine geri bıraktı, kaslarını sıktı, nefesini kesen ve vücudundan ateş şeritleri gönderen şeyin ne olduğunu hissetmeye başladı. Onun bedenini alıp kendine ait kılmayı seviyordu. Ciğerlerinden çıkan nefesi izlemenin baş döndürücü bir heyecanı vardı. Vücudunda aşağı yukarı hareket etmek, onu kendi zevki için kullanmak. Onu yavaşça, yavaşça sürdürdü, kalçalarını ısırarak ellerinin aciliyetine veya sıkılaşıp uyluklarının cazibesine teslim olmayı reddetti. Acele etmedi, dalgaların içinde birikmesine izin verdi, onu daha yükseğe itti, rahminden ateş gönderdi, böylece inşa edilen gerilimle titreşti. Tüm bu süre boyunca onun nefesinin kesilmesini, yüz ifadesinin daha karanlık, daha şehvet dolu bir hal almasını izledi.

Nicolas onun kontrolü elinde tutmasına izin vermek için kendisiyle savaştı, yarı kapalı gözlerle yüzünü izledi, vücudunu hareket ettirme şeklini, onu sıkı bir eldiven gibi sarmasının tadını çıkardı. Yavaş ve sakin sürüşüyle onu çıldırtıyordu. Ayağı kalkıyor, biraz dönüyor, kaslarını kasıyordu, böylece sıcak, ipeksi kılıfı

açgözlü bir yumruk gibi sıkıyordu. Vücudu, kendiliğinden yanacağından korkana kadar basınç oluşturmaya devam etti.

"Ayak bileklerini belime kilitle," diye emretti dişlerini göstererek.

Eğlenmiş görünüyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Seninle şaka yapmıyorum." Çünkü duygusal sürüşüyle ona yavaşça işkence ediyordu.

"Gerçekten mi?" Kaşları havaya kalktı ve tekrar havaya kalktı, kaslarını onun etrafında kilitlerken kalçalarını küçük bir spiral şeklinde hareket ettirdi.

Kremsi kalçaları fazlasıyla cezbediciydi ve karşı koymaya çalışmadı, patronun kim olduğunu hatırlatırken tenini pembe bir kırmızıya çevirdi. Ayak bileklerini kilitlediğinde sadece güldü, onu etrafında döndürürken biraz nefes aldı, onu kayanın üzerine koydu ve onun üzerinde kaldırdı, onu altına kilitledi, böylece onunla yoluna devam edebildi.

Derinlere daldı, ona ihtiyacı olduğu gibi sokuldu, kendini o kadar derine gömdü ki kadın çılgına döndü, etrafında patladı, orgazmı onu yırtarken onu sıkıca kavradı. Vücudu onunkini sıkıp sağarken içine girmeye devam etti, ta ki boğuk bir çığlıkla sertçe sarsılana, akılsızca itene, sıcak salınımı onu sular altında bırakana kadar.

Hâlâ derinlere gömülmüştü, vücudu sallanıyordu, başını göğsüne doğru eğdi, dişleri ağrıyordu, ağzı onun tadıyla doluyordu. Dilini oynattı, onu ısırdı.

Nicolas'ın dişleri göğsünü sıyırdı ve ayak parmakları kıvrıldı. Kelebek kanatları karnının iç kısmına sürtündü. Dudakları nabzının üzerinde gezindi, dili hafif bir okşayışla törpüledi. Onun zevk/acı ısırığını hissetti.

Bileği yandı. Etini parçalayan dişlerin yanıp sönen görüntüsü araya girdi. Midesi guruldadı ve bağırmamak için dişlerini birbirine geçirdi. İçindeki her şey gerildi. Bekledi. Ona durması için bağırdı.

Nicolas başını kaldırdı, siyah, kapüşonlu bakışları, çok seksi, çok karanlık arzuyla, uyanık bir şekilde yüzünde gezindi. "Ne oldu, h n ku kuulua s vamet?"

Ona "kalbimin bekçisi" derken sesi kadife bir vuruş, karanlık bir ok ayı tı. Ona her şeyi veremezken nasıl kalbinin koruyucusu olabilirdi ki?

"Yapabilece imi sanmıyorum," diye fısıldadı, gözlerinin arkasında yanan ya larla. Teyzesine kan vermeyi ba armı tı ve zihninin izin verdiği tek şey buydu.

Onu hayal kırıklığına u ratmaktan nefret ediyordu, özellikle de  u anda tamamen tatmin olmuş ve sevilmi  hissederken. Bunu onun için de istiyordu. Eğer isterse ona her şeyi verebileceğini bilmesini istiyordu ama içindeki tiksintinin üstesinden gelemiyordu. Kan vermenin doğal, hatta hayat arkadaşları arasında erotik olduğunu biliyordu, bir zamanlar bundan zevk almıştı ama şimdi midesi çalkalanıyor ve pani e kapılıyordu. Her şey çok mükemmeldi ve o bunu mahvetmi ti.

" z r dilerim," diye fısıldadı utanarak. " ok özür dilerim."

Çenesini kavradı, yanaklarını öpmek için yüzünü kaldırdı ve yol boyunca gözyaşlarını diliyle topladı. "Gerçekten seninle her sevi ti imde kanını almamın benim için önemli olduğunu mu düşünüyorsun Lara?"

Nicolas onun nabzını öptü ve dilini oradaki i ne izlerinin üzerinde gezdirdi. "Tet vigy zam. Seni seviyorum, bu kadar basit. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Seni seviyorum. Sadece seni. Bedenine dokunmayı ve seninle sevi meyi seviyorum, ama benim için önemli olan sensin, içinde kim olduğun. Kanını alamazsam, bunu  zleyecek miyim? Ara sıra  zleyece ime eminim. Ama doğrusu, yanımda kıvrılmış olmanı, benimle g lmeni, alay etmeni, bana ne e vermeni, başka biriyle birlikte olmaya tercih ederim. Tet vigy zam, Lara. Sonsuza dek. Seni her zaman seviyorum."

Onun sevgili yüzüne doğru uzandı. "Tet vigy zam, Nicolas," diye fısıldadı, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Bölüm 20

Lara ve Nicolas ertesi akşam erkenden kalktılar, havuzda yıkandılar ve yavaşça seviştiler. İsim verme töreni birkaç saat içinde yapılacaktı ve Lara bunu dört gözle bekliyordu. Etrafındaki havada, hatta mağaralarının içinde bile heyecanın arttığını hissedebiliyordu. Giyinirken Nicolas'ı inceledi. Yaraları geçmişti ama henüz iyileşmemiş kenarlarını görebiliyordu.

"Ne zaman toprak olacaksın? Birlikte olduğumuzdan beri hiç topraklanmadın."

"Hazır olduğunuzda gideceğim," dedi.

Kaşlarını çattı. "Bu yeterince iyi değil, Nicolas. Mikrop için günde sadece birkaç kişiyi kontrol edebilirim. Bırakın erkeklere başlamayı, kadınlarla bile işim bitmedi. Ve eğer mikrop topraktaysa, bu sonu gelmeyen bir kısır döngü olacak."

"Din değiştirmelisin, Lara."

"Olacağım, ama şimdi değil."

"Bir hafta içinde. Kadınları kontrol edin ve işiniz bitsin."

Cevap vermedi, sesinin tonu yükseldiğinde onun için endişelendiğini biliyordu. Ona baktığında ve iyileşmiş olması gereken yaralarını gördüğünde bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ve Nicolas'ın onu koruma ve sağlıklı tutma ihtiyacını ne kadar sık bastırdığının da farkındaydı. Mikrobu peşindeyken yolculuğun onu ne kadar yordüğünü ve et suyunu bile tutmakta zorlandığını biliyordu.

Nicolas aniden tetikte göründü, parmakları kızın koluna dolandı ve onu arkasına çekti. "Misafirimiz var. İzin ver de

Onlarla mağaranın girişinde, teyzelerinizin dinlendiği yerden uzakta buluşun."

Lara'yı şaşırtan Shea ve Jacques Dubrinsky içeri girmek için davet edilmeyi bekliyorlardı, Jacques kucağında bebek oğullarını tutuyordu. Lara, Karpatyalı araştırmacının hayat arkadaşı olan adamı ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Bazı yönlerden ona babasını hatırlatıyordu, o harap görünüm, derinlere kazınmış çizgiler, çok fazla acı ve ıstırap görmüş gözler. Bu adamla ilgili söylentileri, parçalanmış zihnini ve ne kadar tehlikeli olduğunu duymuştu ama oğluna böylesine şefkatle sarılışını görünce inanmakta güçlük çekti.

"Hayat arkadaşından daha fazlasını istemeye geldik, Nicolas," dedi Jacques söze girmeden. "Yaptığı bu yolculukların zor olduğunu anlıyorum ve ben istemezdim ama Shea bunun gerekli olduğunu düşünüyor." Bakışları hayat arkadaşına kaydı ve ifadesindeki şefkat dokunaklıydı.

"Artık ne yaptığımı bildiğim için o kadar da kötü değil," dedi Lara. "Ve Nicolas da bana destek oluyor." Boğazını temizledi, yolculuğu zorlaştıran kan verme ve alma konusundaki sorununu itiraf etmeyi düşünüyordu. Sadece Nicolas'tan kan alabiliyordu ve o yanında olmadan yolculuğa çıkmak istemiyordu. Çocukluğunu tekrar tekrar yaşamak yorucuydu.

Bu kimseyi ilgilendirmez. Nicolas uzanıp onun elini tuttu ve avucunu göğsüne götürdü.

Shea oğlunun ayağına dokundu ve gözlerini kırpıştırarak ikisine birden baktı. "Durumu iyi değil. Oğlumuz. Mücadele ediyor ve ben de bildiğim her şeyi denedim ama yine de kaybediyor. Gregori ve Francesca onu defalarca muayene etti ama kaybettığımız diğer çocuklarda da olan aynı israf hastalığı onda da var. Onu doğru düzgün besleyemiyorum ve denediğim karışımlar da onu beslemiyor."

"Shea, çok üzgünüm," dedi Lara. "Hiçbir fikrimiz yoktu. Kimse tek kelime etmedi."

"Bunu gizli tutmanın en iyisi olacağını düşündük," diye yanıtladı Jacques. "Kadınlarımızdan birkaçı şu anda hamile ve onları daha fazla strese sokma riskini almak istemiyoruz."

"Ne yapabilirim ki?" Lara sordu.

"Yolculuğa çıkın ve mikrobun bulaşıp bulaşmadığına bakın."

Lara ve Nicolas ani bir anlayışla birbirlerine uzun uzun baktılar. "Bir tane bulacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

Shea dudağını ısırды ve bunu yaparken başını salladı. "Sanırım bir mikrop önce erkeği buluyor ve erkek hayat arkadaşıyla seks yaptığında, mikrop kadına gidiyor ve ona açık bir bölge bırakıyor. Erkek toprakta uyurken, bir başkası büyük olasılıkla derisinden içeri giriyor. İlk mikrop dişi konağı bulmuştur ve gebe kalmak için ağırlığını koymuştur. Kadın hamile kalırsa, organizma bebeğe sürekli saldırarak onu düşük yapmaya zorlar, ancak başarılı olamazsa, mikrobun bebeğin içine girerek onu yine bebeziksiz bıraktığına inanıyorum. Böylece döngü yeniden başlar ve erkek bir kez daha kadına bulaştırır. Mikrop bebeğin içine girdikten sonra onu yavaş yavaş öldürüyor."

Lara kısa bir süre gözlerini kapadı. Shea'nın teorisi kulağa çok mantıklı geliyordu, özellikle de Xavier'in laboratuvarını ve bir dizi havuzunu bulduklarından beri. Her biri ekstremofil için farklı bir ortamdı.

"Ne yazık ki teoriniz buz mağaralarında bulduğumuz kanıtlarla örtüşüyor. Bu mikroorganizmaları öldürmek kural olarak çok zor Shea. Onları teker teker yakıyoruz, ancak her yere indiğimizde herkes sürekli enfekte oluyorsa, bunu sürdürmek imkansız olacaktır."

Nicolas'ın eli Lara'nın ensesinde kıvrıldı. "Özellikle de şu ana kadar onları bulabilen tek kişi Lara'yken. Ve onu dönüştürdüğümde, artık bunu yapamayabilir. Natalya yapamaz."

Shea'nın nefesi kesildi. "Onu dönüştüremezsin, Nicolas." Başını iki yana salladı. "İkinizin de ne kadar çok istediğini biliyorum ama yapamazsınız. İş şansla bırakamayız. Bu hepimiz için çok önemli. Yerdeki bu şeyle savaşacak bir antikor bulana kadar tek umudumuz Lara."

"Xavier ekstremofilleri yozlaştırıyor. Eğer birisi onları sizin için toplarsa, belki de orijinal süper güçlü böcekleri onun bozulmuş olanlarıyla savaşmak için kullanabilirsiniz," diye önerdi Lara. "Onları daha önce araştırma için toplamıştım ve dünyanın dört bir yanındaki bilim insanları ekstremofillerin birçok hastalığın tedavisinde kullanılabileceğine inanıyor. Aslında diğer mikroplara karşı savunma yapacaklar, bu yüzden belki de cevap en basit olanıdır. Orijinalini kullanın."

Shea'nın ifadesi aydınlandı. "Mutasyon kanıtı mı gördünüz?"

Lara başını salladı. "Normal ekstremofilleri yüzlerce kez gördüm. Xavier bunları kesinlikle mutasyona uğratmış."

"Eğer bu doğruysa," dedi Shea güvenle, "bununla mücadele etmek için bir panzehir, aşı ya da başka bir şey bulabileceğimize inanıyorum. Sonunda. Umut. Gerçek umut."

Nicolas, "Ama doğru yapmak için deneylerden bahsediyorsunuz," dedi. "Bu zaman alır." Lara'yı koruyucu bir tavırla kendine doğru çekti. "O iki dünya arasında sıkışmış durumda, Shea. Yemek yemeyi bile zor başarıyor. Toprağa inemiyor ama ışığa da çıkamıyor. Hayat arkadaşından bir yarı-dünyada yaşamasını istemek doğru mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Jacques ikisi adına, tüm Karpat halkı adına. "Hayır, elbette değil, ama başka seçeneğimiz yok. Sizden çocuklarımızı kurtarmanızı istemek zorundayız."

Lara kucağındaki bebeğe baktı, çok masumdu, çoktan ellerinden kayıp gitmişti. Solgun ve zayıftı, halsizdi, gözleri donuktu. Bakışları Nicolas'ın kollarıyla buluştu. Umutsuzluğunu görmesine ya da hissetmesine izin

vermemeye çalıştı. Bu çocuğu ya da bir başkasını feda edemezdi, Nicolas d a edemezdi. Bir çocuk bulana kadar

toprakta zaten yaşayan mikroplara karşı koymanın bir yolu dönüştürülemezdi.

Yapabilirsin, dedi Nicolas kararlılıkla. Yarım bir hayat yaşarken başına neler gelebileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kimse senden bunu isteyemez.

Ben de seni seviyorum. Ona gülümsedi. Ve başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun. Bu çocuk hepimize ait.

Nicolas bir kez daha çaresiz hissederek küfretti ve gözlerini ondan kaçırdı. Yüzyıllardır var oluşu onu başarısızlığa hazırlayamamıştı. Onu tahammülünün sonuna kadar zorlamıştı. Çocukluğunu yeniden yaşadığında onu koruyamamıştı. Arkadaşlarını kurtaramamıştı ve şimdi de onu yarı yaşamdan alamıyordu. O nasıl bir hayat arkadaşydı? Korumak her zaman aklındaki ilk şeydi, ama şimdi en önemli şeyde tam bir başarısızlık içindeydi.

Lara kollarını ona doladı, tam orada, Jacques ve Shea'nın önünde, ona doğru eğildi ve başını yana eğdi. "Sen en iyi hayat arkadaşısın. Sen busun ve şu anda bu çocuğa zarar vermeye çalışan her neyse onu bulmama yardım etmene ihtiyacım var. Mikrobu yüzeye çıkardığımda Natalya'nın onu çekip çıkarmasına ihtiyacımız olacak ve senin de bana kan vermeye hazır olman gerekecek. Ve sonra-" Shea'ya gülümsedi. "-sonra gitmemiz gereken bir kutlama var. Herkes isim verme töreni için çok heyecanlı."

Shea zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Lütfen bul onu Lara. Eğer bulamazsan oğlumuzu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum."

Lara hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Bulacağım," dedi.

* * *

Toplanan kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Beklenti ve heyecan ayrıntılara dair farkındalığı artırdı. Tütsü

yanıyor, adaçayı ve lavanta kokuları mumların aromasına karışıyordu. Oda sıcaktı, buz mağaralarının tam tersiydi ve Lara bu çocuğun karşılaşmasını kendisine yapılan karşılamayla kıyaslamaktan kendini alamadı. Teyzelerinin de orada olmasını isterdi ama şifacılar onları muayene ettikten ve daha fazla kan verdikten sonra her ikisi de bunun çok erken olduğuna ve kadınların toprakta sağlıklarına kavuşmaları için çok daha fazla zamana ihtiyaçları olduğuna karar verdiler. Nicolas'a baktı ve gülümsedi.

Nicolas parmaklarını Lara'nın kılere doladı. Bir yanı hayat arkadaşını omzuna atıp onu Güney Amerika'ya götürmek ve orada sağlığıyla ilgilenmek istese de içinde bir gurur kabardı. Lara olmasaydı, bu çocuğun asla yaşama şansı olmayacaktı. Küçük bedene doğru yolculuğa çıktı ve Shea'nın teorisinin doğru olduğunu keşfetti. Mikrop anneden çocuğa geçmişti ve bebeği yavaş yavaş öldürüyordu.

Yolculuk beklediğinden daha zor geçmişti. Bebek küçüktü ve şimdiden zayıf ve hastaydı. Lara'nın dikkatli olması ve neredeyse başlamadan önce bir bebek olarak içeri girmesi gerekiyordu. Mikrop bir yetişkinden kaçabilirdi. Çocukluğunu sürekli olarak yeniden yaşamak Lara'ya zarar veriyordu, ama adam ayağını yere vurup ona artık yeter demeye çalıştığında Lara ona sadece gülümseyip bebeği işaret etti. Mikrop vücudundan çıktıktan sonra çoktan acıkmış ve aktif hale gelmiş, kendini hızla toparlamıştı.

Jacques'ın oğlunu odanın ortasına taşımasını izlerken Karpas selamlama ilahisinin sesi giderek yükseliyordu. Orada bulunan herkes çocuğa sevgi ve destek sözü verecek, onun ailesi olacak, anne babasına bir şey olması halinde onu büyötmeye yemin edecekti.

Jacques oğlunu kardeşine uzattı ve prens çocuğu havaya kaldırdı. Bir onay kükremesi

kalktı. Shea elini hayat arkadaşının elinin içine soktu ve onlara baktı.

İkinize de teşekkür ederim. Bunun gerçekleşmesini sağladınız.

Nicolas boğazının düğümlendiğini hissetti. Lara'nın elini ağzına götürdü ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu.

"Bu çocuğun adını kim koyuyor?"

Mikhail sordu. "Babası," diye yanıtladı Jacques.

"Annesi," dedi Shea.

"Onun halkı," diye ekledi erkek ve kadınlardan, hayat arkadaşlarından ve bekârlardan oluşan kalabalık.

"Sana Stefan Kane deniyor," diye duyurdu Mikhail, "savaşta doğdun, aşkla taçlandın. Karpat halkının oğlumuzu sevmeye ve büyütme teklifini kim kabul edecek?"

"Ailesi, minnettarlıkla." Jacques ve Shea sevinçle birbirlerine baktılar.

Nicolas duyguların içine yayıldığını hissetti. Sevinç. Kelimenin anlamını biliyordu ve o Lara'ydı.

Ek 1 Karpat Şifa

İlahileri

için haklı olarak anlamak Karpat iyileşme ilahiler için çeşitli alanlarda altyapı gereklidir:

- Karpatların şifa konusundaki görüşleri
- Karpatların Küçük Şifa İlahisi
- Karpatların Büyük Şifa İlahisi
- Karpat ilahi söyleme tekniği

1. THE CARPATHIAN GÖRÜNÜM İYİLEŞME ÜZERİNE

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarına yakın) kadar izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak, Karpatların gezginliği mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa sahip bir arazi bulmak, doğru türde bir toprağa

gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak zenginlik.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını, yani susularını buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarca'yı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya, Avusturya ve modern Macaristan).

Güney Urallardan gelen (Karpatları paylaşan) diğer halklar yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce), ta ki sonunda mükemmel vatanlarını - "susu "larını- Macaristan Krallığı'nın yemyeşil düzlüklerini uzun bir yay gibi saran Karpat Dağları'nda bulana kadar. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti ve Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya, Avusturya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönlerle göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği devam etmekte, zürriyetlerini zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları dünyada aramaktadırlar.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- yukarıdaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibiry'a şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte âlemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği veya ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun bakış açılarını paylaşır. Karpatlar

Karpatların kendileri hastalığa yenik düşmezdi, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anladılar.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için öteki dünyalara ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle savaşmak gibi.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞIFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Hayatıma karşılık senin hayatını özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için, anavatanlarının toprağıyla iyileşirler. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Karanlık Sır adlı kitapta kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır, "sivadaba" ["kalbine"] bedenin hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

Işık ruhum bedenimi unuttur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szekmeket belső.

Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı kaçmaya gönderir.

Pajńak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.

Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine bastırıyorum.

Vii, o verim soğe o vend andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için şu [adresi ziyaret edin:](http://www.christinefeehan.com/members/)
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

3. Karpatların Büyük şifa İlahisi

Karpat şifa ilahilerinin en bilineni ve en dramatik olanı En Sarna Pus ("Büyük şifa İlahisi") idi. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan halkının yardımıyla yeraltı dünyasına ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları vecd içinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; tüm bunları yaparken de (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğu gözlerinde canlandırırlar

Şamanın trans halinde bedenini terk ettiği ve tam da bu yolculuğu yaptığı noktaya kadar her adımını tekrar tekrar atar. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağlantıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı, kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte alemler - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennem ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürür. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman, bazen yardım almadan, bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek) Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme konusunda mutlaka bir ustaydı. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların eksenini"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Mem Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cennet, araf/yeryüzü ve cehennemle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin Divine adlı eserinde de benzer bir topografya verilmiştir

Komedi: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; daha sonra yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e ve en sonunda da cennete doğru bir yolculuğa çıkar.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

Opus wäkenkek, ot oma şarnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözcüklerimiz ve şifalı bitkilerimiz kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot omboće päläja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı öteki dünyada dolaşıyor.

Ot en mekem ɲamaɲ: kulkedak otti ot ekäm omboće päläjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaɲa o numa waram, és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz, ilahiler s ö y l ü y o r u z , coşkulu rüyalar görüyoruz.

Ntak o numa waram, és muzdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yola koyuluyoruz.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, ećidak alatt o jüti, kinta, és szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek, yeraltı dünyasına düşeriz.

Fázak, fázak nó o šaro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o'sívaban, és o

sielaban. Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaņa engem.
Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.
Duyuyorum ve izini takip
ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.
Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm ćoro; o kuly torodak.
Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pel engem.
Benden korkuyor.

Lejkkadak o kaņka salamaval.
Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja, komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toya és molanâ.
Eğilir ve parçalanır.

Hän ćađa.
Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.
Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Aladak ot ekäm sielanak o komamban.

Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alədam ot ekäm numa waramra.

Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jälleen ot elävä
ainak majaknak.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jälleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm weńca jälleen.

O yeniden tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için şu adresi ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

4. LULLABY

Bu şarkı, bir kadın düşük yaptığında ve çocuğu kurtarmaya çalıştıklarında Karpat kadınları tarafından söylenir. Bu bebekler onları rahmin içinde duyabildikleri için, kadınlar onlara bu ninniyi söylerler ve özünde şöyle derler: Kal-doğana kadar içeriden bile sevgi ile korunacaksın.

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belső.
İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hisztasz'sívadet. Én olenam gæidnod.
Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemõm, kuñasz.
Sus bebeğim, gözlerini kapat.

Rauho joņe ted.
Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamtsad belső.
İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.
Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.
Yükseleceğin geceye kadar koru.

İçin duymak Bu Şarkı,
ziyaret edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

5. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Her ne kadar şifa şarkısı olarak adlandırılrsa da, kadınlar şarkı söylerken toprağı iyileştirmek için dans ederler.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştirmek için Şarkı)

İlk ayet

Ai Emä Maye,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbın lañaak.
Biz senin sevgili kızlarınız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.
Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.
Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,
Şimdi size katılıyoruz.

Sívank és akaratank és sielank juttanak.
Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra

Ai Emä Maye,
Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbın lañaak.
Biz senin sevgili kızlarınız.

Me andak arwadet emänked és me kañank o

Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.

Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belső.

Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusm hän ku olen jama.

Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,

Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.

Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weńca.

Yaşam döngüsü tamamlandı.

6. CARPATHIAN ILAHI SÖYLEME TEKNIĞI

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz:

http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "akrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "akrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade "beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şifacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani glerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla g üretmektir.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, g üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatmalarıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni"de belirgindir.

Ek 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

- Karpat dilinin tarihi
- Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
- Karpat dili örnekleri
- Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. Bu TARİH . ve Karpat dili

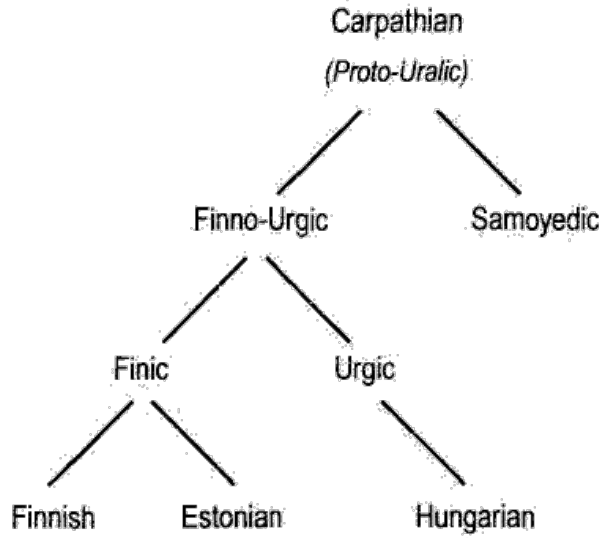
Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl öncesinin Karpatçasını konuşanların çoğu

hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etti (ve etmeye devam ediyor). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantılar (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Magyar veya Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı), bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının, Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan (yaklaşık altı bin yıl önce başlayan) ortak bir proto-dile -Karpatça-kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint dilleri ailesine aittir.

Avrupa ailesi ve aynı zamanda ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Fin/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

Karpatça (proto-Uralca)	Fince (Suomi)	Macarca (Magyar)
elä-live	elä-live	él--live
elid-life	elinikä-hayat	élet-life
pesä-nest	pesä-nest	fészek-yuva
kola-die	kuole-die	hal-die
pälä-half,	pleltä-	fél, fele-

yan	eğmek, yana yatırmak	dost insan, arkadaş (yarım; ikinin bir tarafı) feleség- Karısı

ve ver	anta, antaa -vermek	ad-give
koje- koca, erkek	koira- köpek, erkek (hayvanları n)	here-drone, testicle
wäke- güç	väki-halk, insanlar, erkekler; kuvvet väkevä- güçlü, kuvvetli	vall-vel-with (instrumental suffix) vele- with him/her/it
wete- su	vesi-su	víz-su

2. Karpat gramer ve dilin diğer özellikleri

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "öte dünya" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sívamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili sondan eklemelidir; yani daha uzun kelimeler daha küçük bileşenlerden oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş, bunu "am" ("my", "kalbim") ve "bam" ("in", "kalbimde") takip etmiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatçada sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına sıklıkla sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Böylece Karpatçada sahiplik ifade edilir-"benim hayat arkadaşım," "senin

hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb. - iyelik ("päläfertii") üretmek için isim köküne ("päläfertii"-"benim hayat arkadaşım") belirli bir son ek ("=am" gibi) eklemeyi içerir. Hangi ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun" vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

	Karpatça (proto-Uralca)		Çağdaş Macar	
	isim sonl arı	isim sonl arı	isim sonl arı	isim sonl arı
kişi	sesl i harfl erde	ünsüz olarak	sesl i harfl erde	ünsüz olarak
1. tekil (benim)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2. tekil (senin)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3. tekil (his,her,its)	-ja	-a	-ja/-je	-a,-e

1. çoğul (bizim)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2. çoğul (senin)	-tak	-atak	-tok, - tek, - tök	-otok, - etek, -ötök
3. çoğul (onların)	-jak	-ak	-juk, - jök	-uk, -ük

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, bir satırda çok fazla ünsüzün görünmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, yukarıdaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır. İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Kişi	Karpatça (proto-Uralca)	Çağdaş Macar
1. (Ben veriyorum)	-am (andam),-ak	-ok,-ek,-ök
2. tekil (sen ver)	-sz (andsz)	-sz

3. tekil (o/o verir)	-(ve)	-
1. çoğul (veriyoru z)	-ak (andak)	-unk,-ünk
2'nci çoğul (sen ver)	-tak (andtak)	-tok,-tek,-tök
3'üncü çoğul (onlar ver)	-nak (andnak)	-nak,-nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. Örnekler . ve Karpat dili

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük

olan

["bir şeyin küçük sürçmesi", "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim
ainaak'sívamet jutta
forever mine (başka bir form)
["forever to-my-heart connected/fixed"]
sívamet
benim aşkım
["of-my-heart," "to-my-heart"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçanın bir örneğidir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertiilam.

Sen benim hayat arkadaşımsın.

[Sen benim karımla evlendin. "Are", Karpatça'da genellikle bir şey başka bir şeyle eşitlendiğinde olduğu gibi anlaşılır: "Sen-benim hayat arkadaşım."]

Éntölam kuulua, avio päläfertiilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

[Bana aitsin-sen, evli karım-benim.]

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

[Sana aitim-ben, sevgilin-sen, erkeğin/kocan/sürüngen-sen].

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.
[Hayat-verdiğim-I. "sen" anlaşılır].

Pesämet andam.
Sana korumamı
veriyorum. [Nest-my
give-I]

Uskolfertiilamet andam. Sana sadakatimi
veriyorum. [Sadakat-veriyorum]

Sívamet andam.
Sana kalbimi
veriyorum.
[Kalbimi-
veriyorum-I.]

Sielamet andam.
Sana ruhumu
veriyorum. [Soul-
my give-I.]

Ainamet andam.
Sana bedenimi
veriyorum.
[Bedenimi
veriyorum.]

Sívamet kuuluak kaik että a ted.
Senin olanın aynısını kendime alıyorum.
[Senin olan her şeyi kalbimde tutuyorum]

Ainaak olenszal'sívambin.

Hayatın benim için her zaman değerli olacak. [Forever
will-be-you in my-my-heart.]

Te élidet ainaak pide minan.
Hayatın sonsuza dek benimkinden üstün olacak.
[Hayatın sonsuza dek benimkinin üstünde.]

Te avio päläfertiilam.
Sen benim hayat
arkadaşımsın. [Sen
benim karımla
evlendin]

Ainaak'sívamet jutta oleny.
Sonsuza dek bana bağlısın. [Sonsuza dek
kalbime bağlısın.]

Ainaak terád vigyázak.
Sen her zaman benim
gözetimimdesin. [Forever you I-
take-care-of.]

Kepä Sarna Pus ("Küçük Şifa İlahisi") ve En Sarna Pus ("Büyük Şifa İlahisi") dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için Ek 1'e bakınız.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen şu adresi ziyaret edin: <http://www.christinefeehan.com/members/>

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların öğütleri yeryüzünün derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu yaşamı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanımızla yemin ederek sunuyoruz.

Verink sokta; verink kaņa terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaņa és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen http://www.christinefeehan.com/members/_adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam- Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pusm O Mayet (Toprağı İyileştirme Şarkısı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1'e** bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (genellikle yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"-"veriyorum").

agba-görünür veya uygun olmak.

ai-oh.

aina-body. ainaak-
forever.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.

akarat-zihin; irade. ál-
kutsamak; bağlanmak.

alatt-üzerinden.

aldyn-under; altında.

alə-kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak; lanetlemek.

ve vermek **için.**

arvo-değeri (isim).

arwa-övgü (isim).

arwa-arvo-honor (isim).

arwa-arvo olen gæidnod, ekam-onour guide you, my brother (selamlama).

arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onour keep you, my brother (selamlama).

arwa-arvo pile sívadet-şeref kalbinizi aydınlatsın
(selamlama).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel
olsun (selamlama).

asti-until.

avaa-açmak.

avio-wedded.

avio päläfertil-hayat **arkadaşı.**

belsó-içinde; içeride.

bur-good; iyi.

bur tule ekämet kuntamak-kuyu metbrother-kin
(selamlama).

çada-kaçmak; koşmak; kaçmak.

ćoro-akmak; yağmur gibi

akmak. csecsemó-bebek (isim).

csitri-küçük olan (dişi). eći-
düşmek.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için
eklenen ek-sonek.

ekä-kardeş.

elä-

yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın (selamlama).

eläsz jeläbam ainaak-long ışıkta yaşayabilirsin
(selamlama).

elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi.** elid-yaşam.

emä-anne (isim).

Emä Maye-Doğa **Ana.**

én-I.

en-büyük, çok, büyük.

én jutta félet és ekämet-Ben bir dostu ve kardeşi selamlıyorum
(selamlama).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Mem Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

engem-me.

eläs arwa-arvoval-asilce **yaša** (selamlama).

és-and.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-fellow, friend.

fél ku kuuluaak sívam belső-sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. **fertiil-fertile**
one.

fesztelen-airy. fü-

herbs; çimen.

gæidno-yol, yol. **gond-bakım**;

endişe; sevgi (isim). **hän-he**;

she; it.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kişi; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kaśwa o numamet-sky-owner.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.

hän ku meke pirämet-defender. **hän**

ku pesä-protector.

hän ku saa kućzaket-star-reacher.

hän ku tappa-deadly.

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin
tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hany-clod; toprak yığını.

hisz-inanmak; güvenmek.

ida-east.

irgalom-merhamet; acıma; merhamet.

isä-baba (isim).

isäntä-evin efendisi.

Şimdi. Tekrar.

jama-hasta, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jelä-güneş **ışığı**; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light Sear sen (Carpathian küfürlü kelimeler).

o jelä peje terád-sun scorch you (Karpát küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışığı**.

joma-yolda olmak; gitmek.

joŋe-gelmek; geri dönmek.

joŋesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (selamlamak).

jörem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. juo- içmek.

juosz és eläszi-ic ve yaşa (selamlama).

juosz és OLEN ainaak sielamet jutta-drink ve benimle bir olun (selamlayın).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-bağlı; sabit (adj.), Bağlamak; sabitlemek; bağlamak (fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-ekidir.

kaca-erkek aşık.

kaik-all.

kaśwa-sahip olmak.

kaņa-çağırmaq; davet etmek; rica etmek; yalvarmak.

kaņk-rüzgar borusu; adem elması; boğaz.

kaða-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kaða wäkeva óvo köd-karanlığa karşı hızlı **durun**
(selamlama).

Karpatii-Karpatça. käsi-

el (isim).

keje-pişirmek; yakmak; kavurmak.

kepä-lesser, küçük, kolay, az.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kím-to kapak bir tüm nesne ile bazı sırala
kaplamanın.

kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta-sis, sis, duman.

köd-sis, sis, karanlık.

köd alte hän-karanlık onu lanetlesin (Karpat küfürleri).

o köd belső-karanlık al o (Carpathian
küfürlü kelimeler).

köd jutasz belső-gölge al sen (Karpat
küfürleri).

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-may sen ölmek ile
onur

(selamlama).

koma- **boş** el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-warrior.

kont o sívanak-güçlü kalp (kelimenin tam anlamıyla: savaşçının kalbi).

ku-who; hangi; o.

kule-duymak.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekäm-walkwith Onur, kardeşim (selamlama).

kulkesz arwaval-jonesz arwa arvoval-şanla git-şerefle dön (selamlama).

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

kumpa **dalgası** (isim).

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.

kunta-band, klan, kabile, aile.

kutní-taşıyabilmek, taşıyabilmek, dayanabilmek, katlanabilmek veya alabilmek.

kutnisz ainaak-long may you endure (selamlama).

kuulua-ait olmak; tutmak.

Batıya.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, Kinta, ja szelem-the netherworld (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña-daughter.

lejka-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek; vurmak; kuvvetle v u r m a k (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). Lewl ma, lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir: cehennem dünyası, ama aynı zamanda En Puwe'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

lõuna-south.

lõyly-nefes; buhar (lewl: ruh ile ilgili).

ma-land; orman.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

Ben-biz.

meke-deed; iş (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak (fiil).

minan-maden. minden-

every, all (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). molo-ezmek;

parçalara ayırmak. molanâ-ufalanmak;

dağılmak.

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek.

myös-also.

nä-for.

ṇamaṇ-bu; buradaki.

nélkül-olmadan.

nenä-öfke.

nó gibi; aynı şekilde; gibi.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce kelime ile ilgili: numinous).

nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).

nyelv-tongue.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-lullabye (kelimenin tam anlamıyla: çocukların uyku şarkısı).

olen-to be.

oma-eski; antik.

omboće-diğer; ikinci (adj.).

ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır).

otti - bakmak; görmek; bulmak.

Borç **kapısı**.

óv-karşı korumak için.

pajna-to press.

pälä-yarım; yan. päläfertül-eş

veya **eş**. peje-yakmak.

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél-korkmak; korkmak.

pesä-yuva (gerçek); koruma (mecazi).

pesász jeläbam ainaak-long may you stay in the light
(selamlama).

pide-üstünde.

yığmak-ateşlemek; yanmak.

pirä-daire; halka (isim). Çevrelemek; içine almak (fiil).

piros-red.

pitä-saklamak; tutmak.

piwtä-takip etmek; av izini takip etmek.

põhi-north.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçtırtmak.

irinli-sağlıklı; iyileştirici.

sağlığına kavuşması için.

puwe-ağacı; odun.

rauho-peace.

reka-ecstasy; trans.

ritüeli.

sas-shoosh (bir çocuğa veya bebeğe).

salama-yıldırım; şimşek.

sarna-kelimeler; konuşma; sihir
büyü (isim). İlahi söylemek; şarkı
söylemek; kutlamak (fiil).

sarna kontakawk-warriors' chant.

śaro-donmuş kar,
saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

siel-soul.

sisar-kardeş.

sív-kalp.

sivad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın,
avcı (selamlama).

sívdobbanás- **kalp atışı** (gerçek); ritim (mecazi).

sívamet-kalbimin kalbime olan aşkı

sokta-karıştırmak; karıştırmak.

soñe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.

susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.). **szabadon-**
serbestçe.

szelem-ghost.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.

te-sen. ted-

sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

toja-bükme; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

tule-buluşmak; gelmek.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine

dokunmak. **türe-dolu**, doymuş,

tamamlanmış. **tyvi-kök;** taban; gövde.

uskol-sadık.

uskolfertiil-bağlılık; sadakat.

veri-kan.

veri-elidet-kan-yaşam.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı**.

veri isäakank-babalarımızın **kanı**.

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun kardeşim; figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).

veriak ot en Karpatiiak-Prensin kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: Büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).

veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet.

wäke kaða-sabırlılık. **wäke**

kutni-dayanıklılık.

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva-güçlü. **wara-**

kuş; karga.

tamamlanmış; bütün.

ıslak su (isim).

BERKLEY YAYIN GRUBU

Penguin Group Penguin Group

(USA) Inc. tarafından

yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700. Toronto,
Ontario M4P 2Y3. Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd. 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2. İrlanda (Penguin
Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya). 250 Camberwell Road, Camberwell. Victoria 3124.
Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd. 11 Toplum Merkezi. Panchsheel Park, Yeni
Delhi-110 017. Hindistan

Penguin Group (NZ). 67 Apollo Drive. Rosedale. North Shore 0632. Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank.
Johannesburg 2196.

Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand. Londra WC2R 0RL. İngiltere

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri
üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul
etmez.

Telif hakkı © 2008 Christine Feehan'a

aittir. Metin tasarımı Tiffany Estreicher

tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır. "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketine ait bir
ticari markadır.

İlk baskı: Eylül 2008 ISBN 978-0-

425-22343-7

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

Okuyucularım İçin

Olmak Tabii ki için git
ÖZEL kitap duyuru listeme kaydolmak ve
Dark Desserts'ın ÜCRETSİZ e-kitabını indirmek için
<http://www.christinefeehan.com/members/> adresine gidin.
Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-
posta göndermekten çekinmeyin, sizden haber almak
isterim.

Teşekkür

Karanlık Lanet gibi karmaşık bir kitapta teşekkür edilmesi gereken o kadar çok kişi var ki.

Her şeyden önce, sürekli bilgi kaynağı olan inanılmaz bir dost olan Dr. Christopher Tong'a özel teşekkürler. Karpas dilini Macar ve Fin dillerinin proto-dili olarak kullanmak onun fikriydi. Dr. Chris Tong (www.christong.com) birçok dili akıcı bir şekilde konuşabilmekte, Columbia Üniversitesi'nde dilbilim alanında lisans ve Standford Üniversitesi'nde hesaplamalı dilbilim alanında lisansüstü çalışmalar yapmıştır. Şu anda Beyond Everything adlı yeni bir kitap yazmakta ve dünya insanların dünyanın sorunlarını çözmek için işbirliği yapmalarını sağlamayı amaçlayan Web 3.0 (AI tabanlı) bir site olan World Meeting Place'i geliştirmektedir.

Brian Feehan, her şeyi bir kenara bırakıp benimle beyin fırtınası yapıyor. Seninle tartıştığımda fantezi ve aksiyon sahnelerimin benim için canlanmasını sağlıyorsun.

Rachel Powell'a, bilgisini kısa sürede benimle paylaşacak kadar cömert olan ve Karpas kadınlarına yardım etmem için beni doğru yola sokan harika bir kadınla, Diana SkyEyes ile tanıştırdığı için teşekkür etmeliyim. Diana SkyEyes, yirmi yıldır Moon Lodge ve Wiccan alternatif şifa geleneklerini uygulayan bir toprak rahibesi. Kendisi sertifikalı bir bitki uzmanı, müzisyen ve şifa şarkıları yazarıdır. Tüm hatalar bana aittir ve hikayemi geliştirmek için kurgusal lisans kullanılmıştır. Diana, tüm zamanın ve enerjin için teşekkür ederim.

Her zaman çocuklardan yana olan kız kardeşim Ruth Powell, eski bir ninniye yaratabilecek ve sözlerini evrensel hale getirebilecek tanıdığım tek kişi.

Kız kardeşim Jeanette ve Slavcia, doğum sorunlarını ve alternatif ilaçlarla bu sorunların en iyi nasıl çözülebileceğini tartışmaya istekliydiler.

Ve elbette, tüm işleri eğlenceli hale getiren ve kendi sihrimizi yaparken bana kahkahalarla güldüğümüz ilk kaygısız günlerimizi hatırlatan Anita! Pek çok şeydeki yeteneğiniz beni her zaman hayrete düşürüyor ve şaşırtıyor.

İçindekiler

<u>Teşekkür Önsöz</u>	
<u>Bölüm 1 Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3 Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5 Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7 Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9 Bölüm</u>	
<u>10 Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12 Bölüm</u>	
<u>13 Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15 Bölüm</u>	
<u>16 Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18 Bölüm</u>	
<u>19 Bölüm 20 Ek 1</u>	
<u>Ek 2</u>	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.